

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	samlede og oversatte af Hans Treschow.
Titel Title:	<u>Udvalgte Noveller efter det engelske og amerikanske</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1-2
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Bog- og Kunstforlaget Norden, 1905
Fysiske størrelse Physical extent:	2 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

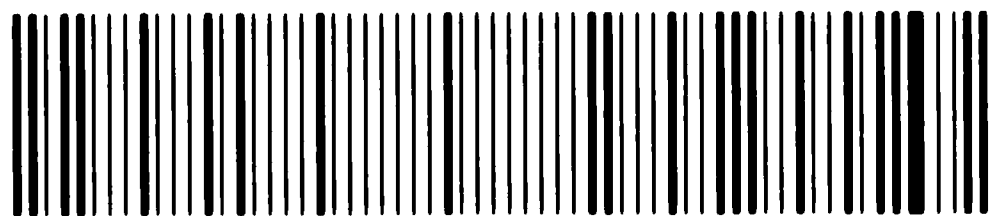
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58, - 20.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

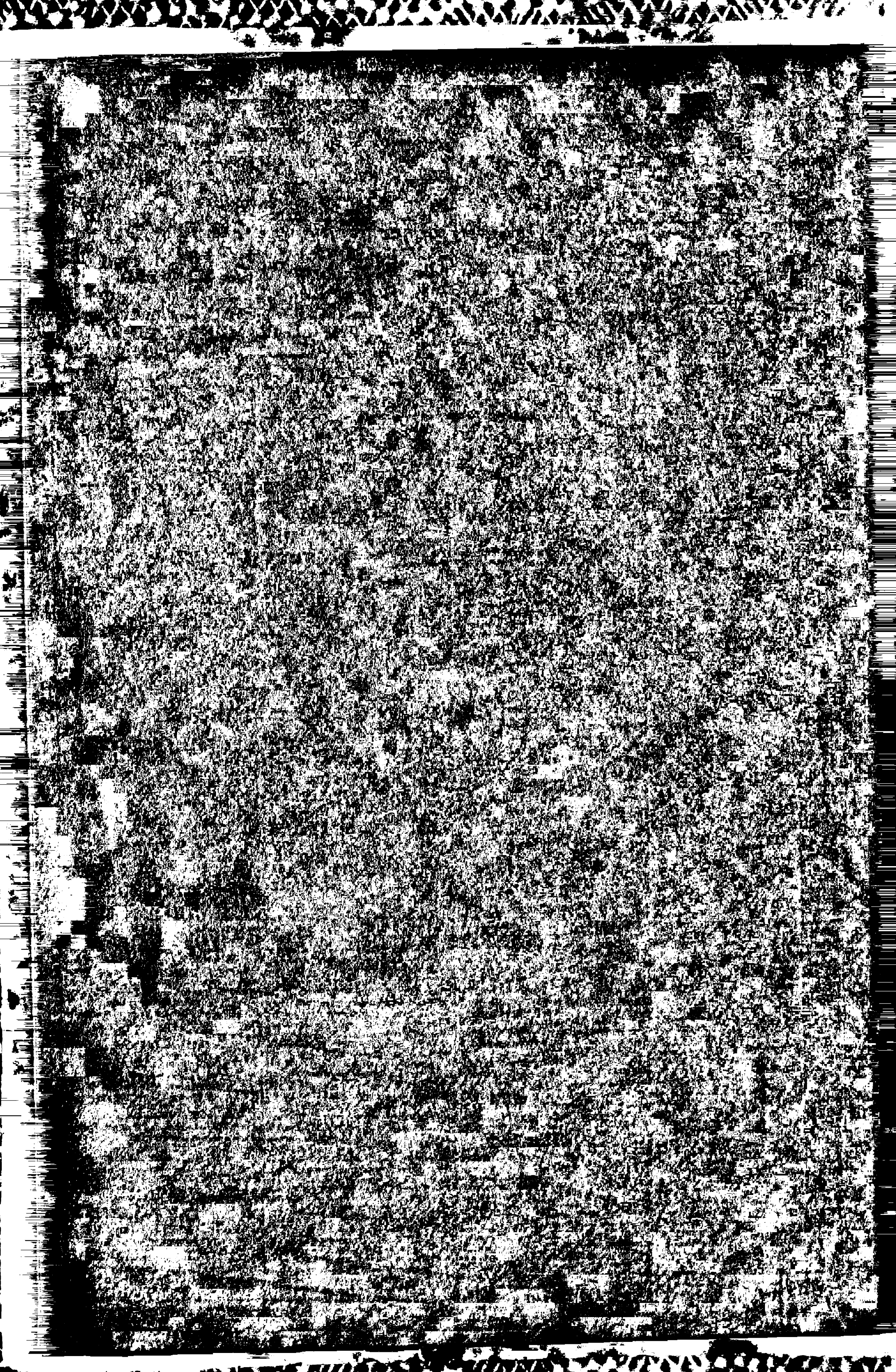

1 1 58 0 8 00327 4

+ R o x

UDVALGTE NOVELLER

EFTER

DET ENGELSKE OG AMERIKANSKE

SAMLEDE OG OVERSATTE AF

HANS TRESCHOW

UDGIVET AF

BOG- OG KUNSTFORLAGET »NORDEN«

KØBENHAVN

UDVALGTE NOVELLER

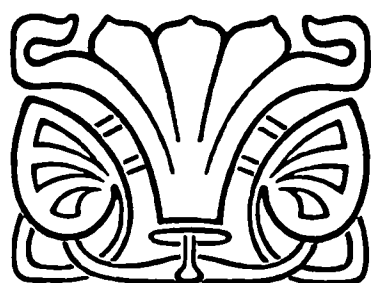
EFTER

DET ENGELSKE OG AMERIKANSKE

SAMLEDE OG OVERSATTE

AF

HANS TRESCHOW

UDGIVET

AF

BOG- OG KUNSTFORLAGET »NORDEN«

KØBENHAVN

MILO'SKE BOGTRYKKERI - ODENSE

Klippefæstningen.

En Fortælling fra Nordindien.

Frøken Lindsay og Kaptajn Anstruther havde slaaet sig ned paa Skrænten, bagved Teltene, i Skyggen af en mægtig Kampesten.

Foran dem laa Lejren, badet i Aprildagens Solskin.

Lidt længere borte rullede en tung Støvsky henimod Flodbredden; nu og da spredtes den, og man saa et Glimt af noget grønt og noget Guld, blandet med blinkende Kaarder og Bajonetter.

Floden snoede sig som en skinnende Sølvslange imellem ludende graa Klippemasser, indtil den forsvandt to Mil derfra, i Skyggerne af en meget høj, stejl Klippe, ligesom ned i en Afgrund.

Klippetinderne stod skarpt mod Himlen, og det var tydeligt nok, at Rytterne, som rejste Støvet, galoperede lige imod dem.

Anstruther pegede over mod Gruppen med et mørkt Smil og sagde: »Der rider den største Slyngel, som findes paa hele Grænsen.«

Frøken Lindsay trak Øjenbrynene i Vejret. »Afrulla Khan?« spurgte hun overrasket, »jeg synes hans Opførsel er upaaklagelig.«

Anstruther nikkede samtykkende. »Ja, den lod jo ikke noget tilbage at ønske i Formiddag, men hvis man kigede ham noget efter i Sømmene, skulde De bare se. Man fortæller de utroligste Grusomheder om ham.«

»Jeg tror, De dømmer ham lidt for håardt. Han hører til vore Fjender og er bleven slaet. Nu, da han ser, at han intet kan opnaa ved fortsat Modstand, underkaster han sig frivillig.«

»Netop! Saa længe Garnisonen ligger i Assomah, skal han nok dy sig, men vent bare til Vejanlæget er færdigt, og Tropperne trækker sig tilbage.«

Hun rystede paa Hovedet. »Visvas,« sagde hun affejende. »Kvindens Instinkt betyder mere end Mandens Mistro; jeg er sikker paa, at han mener det ærligt med os, og at han kun ønsker at overbevise os om sine gode Hensigter. Derfor er det naturligvis, at han har tigget og bedt Henry om at besøge sig, inden vi flytter Lejren i Morgen.«

Anstruther saa maalløs paa hende. »De mener da vel ikke, at han har opfordret Obersten til at besøge sig paa Fortet? Paa Fort Kotal?«

»Jo! Vi rider derom, naar det bliver køligere i Eftermiddag.«

»Vi! Hvem er vi!

»Maud, Tom og jeg.«

Anstruther foer op med en undertrykt Ed. »Er det Meningen, at han vil tage sin Hustru

og Dem med lige lukt ind i Løvens Gab? Han maa jo være gal!«

»Synes De, Kaptajn Anstruther! De gør vist bedre i at overlade til Obersten at passe paa sin egen Kone i det mindste. Maud er meget opsat paa at komme derhen og jeg med, for den Sags Skyld.«

»Men,« stammede Anstruther i saa heftig en Sindsbevægelse, at han knap kunde faa Ordene frem, »men han aner jo ikke, hvad han indlader sig paa. Med Undtagelse af hans egne Banditter har intet Menneske betraadt det indre af Fort Kotal, siden det blev bygget, og enhver af de Slyngler deroppe har mindst et Mord paa sin Samvittighed. De faar ikke Lov til at tage derover.«

Smilet forsvandt fra den unge Piges Ansigt.

»Faar ikke Lov,« gentog hun koldt. »Af hvem?«

»Af mig! Jeg skal gøre alt, hvad der staar i min Magt for at forhindre det,« stammede Anstruther. »Jeg skal forklære Obersten, hvorledes det hele hænger sammen. Han kender jo ikke noget til Afrulla Khan.«

»Jeg tror ikke, at Henry skifter Sind saa let,« sagde den unge Pige, »og Skam skulde han faa, om han gjorde det. Han vilde jo ligefrem undlade at gøre sin Pligt mod Regeringen, hvis han ikke benyttede en saadan Lejlighed til at forskaffe sig Bjærgfolkets Velvilje!«

»Velvilje! En Pathans Velvilje!« næsten raabte Anstruther. »Dette Uhyre i Menneskeskikkelse

vilde ikke en Gang forstaa, hvad De mente, selv om De forklarede ham det i Timevis. For ham betyder Fred kun nye Krigsforberedelser. Jeg ønsker til Gud, at Macdonald ikke havde fortalt ham, hvad vi havde i vore Transportvogne! Da han hørte, at der var Rifler i til det indkaldte Mandskab, og at der var henved et Tusind Stykker, lyste hans Øjne som en Ulvs — for at bruge et mildt Udtryk!»

»Jeg tvivler ikke om, at De kunde lede Transporten langt bedre end min Svoger,« sagde Frøken Lindsay spydigt, »men, da det nu en Gang er faldet i hans Lod at passe paa den — og paa mig, saa vil jeg alligevel hellere rette mig efter ham. Skal vi gaa ned? Jeg kan se Maud vinke til Tegn paa, at Theen er færdig.«

Anstruther følte, at han var gaaet for vidt. Han saa bedende paa hende, da de drejede ned af Klippestien og sagde undskyldende: »Det var ikke Meningen, at jeg vilde være ubehagelig.«

»Men De var det,« afbrød den unge Pige ham skarpt, men fortrød det i det selvsamme Øjeblik. Hun var imidlertid for stolt til at indrømme det, og Hjemturen foregik under en pinlig Tavs-
hed.

De andre Officerer, der befandt sig i Lejren, havde al Tid, som efter en fælles Overenskomst, ved Thebordet overladt Pladsen ved Siden af Frøken Lindsay til Anstruther. Det vakte derfor en vis Opsigt, da han uden videre overlod denne til en anden og gik ind i Oberstens Værelse.

Frøken Lindsay kastede sig ivrigt ind i den almindelige Samtale.

Skønt Anstruther følte sig saaret over at være bleven snubbet saaledes af, var det dog udelukkende Ængstelse og Bekymring, som fyldte hans Hjerte.

Han var kun Næstkommanderende over den Transport, som skulde bringe Rifler, Ammunition og Varer til Assomah; men 10 Aars Ophold ved Grænsen havde givet ham Erfaringer, som hans Oberst først skulde til at lære. Det, som Frøken Lindsay lige havde fortalt ham, havde gjort ham meget ivrig efter hurtigst muligt at bibringe Obersten sin Opfattelse af Forholdene.

Samtalen ved Bordet drejede sig om Formiddagens Gæst, Afrulla Khan, Lord af Fort Kotal og de tilstødende Oplande.

»Hans Fæstning er komplet uindtagelig,« sagde Schmidt af Sikregimentet og pegede hen imod den, medens han talte; »naturligvis kan en eller to af vore Bjærgkanoner skyde den sønder og sammen, men indtil vi dukkede op i Farvandet, har han ikke haft andet at frygte end nogle enkelte gamle glatløbede Kabyllkanoner.«

»Han kan vel ikke sultes ud?« henkastede Fru Macdonald.

Schmidt rystede paa Hovedet. »Der er i Hundredevis af Kældere inde i Klippen, nok til at indeholde Proviant for to Aar, og de er fyldte alle sammen.«

»Men hvordan har han det med Vand? Der kan da umulig være Brønde i den Granitklippe?« Schmidt lo.

»Tværtimod,« sagde han, »i Flodtiden har de snarere for meget end for lidt; Kotalfloden løber igennem Fortet.«

»Igennem Fortet?« gentog Frøken Lindsay.

»Ja! Fæstningsværkerne er opført paa begge Sider af Floden, der bruser midt igennem selve Fæstningsgaarden.«

»Men saa er der altsaa en Indgang til Fortet; saa er det jo ikke uindtageligt!«

Fløjkommandanten Levestone lo, saa det klukkede.

»Hvis De tror, vi kan indtage det svømmende,« sagde han, »saa tager De meget fejl. Der, hvor Floden passerer ind og ud af Fortet, har de store Smedejærns Gitre, gennem hvilke Floden presser sig med en rivende Fart af tyve Mil i Timen. Næh! De har intet at frygte fra den Kant.«

Frøken Lindsay satte sin Kop fra sig med et Smil.

»Det lyder saare romantisk efter Deres Beskrivelse,« sagde hun muntert, »og jeg er henrykt over at skulle se det med mine egne Øjne. Vi skal derover om nogle faa Minuter.«

Schmidt spærrede Øjnene paa vid Gab.

»Over paa Fortet?« udbrød han.

Den umiskendelige Overraskelse i hans Stemme ærgrede Frøken Lindsay; den syntes at bekræfte Anstruthers Ord fra om Eftermiddagen.

»Obersten tager os med,« sagde hun kort.

»Aah! Der maa foreligge en Misforstaaelse,« sagde Schmidt tillidsfuldt; men i samme Øjeblik kom Obersten tilsyne i Teltdøren med Anstruther, der talte meget ivrigt.

Obersten rynkede Panden, og hans sidste Ord kunde høres af alle dem, der sad rundt omkring det lille Thebord.

»Jeg takker Dem, Anstruther,« sagde han højt. »De har gjort, hvad De anser for Deres Pligt. Jeg deler imidlertid ikke Deres Anskuelse om denne Sag, saa det vil ikke overraske Dem, at jeg handler stik imod Deres Advarsler. — Vil Du skænke mig en Kop The,« sagde han til sin Kone og kastede sig ned i en Stol, »og saa maa I hellere tage Tøjet paa. Vi skal afsted om et Øjeblik.«

Hestene kom for Døren, og Frøken Lindsay gjorde ingen Indsigelser imod, at Anstruther løftede hende i Sadlen. Hendes Stemme lød tværtimod meget hjertelig, da hun takkede ham, fordi han havde glemt hendes uvenlige Ord fra før.

»Er De nødt til at tage med?« spurgte han, dreven af en pludselig Indskydelse.

Der gled en Skygge over hendes Ansigt.

»Naturligvis,« svarede hun og samlede Tømmerne i sin Haand. »Hvor De dog er underlig i Dag. Selvfølgelig maa jeg tage med.«

»Saa tag denne med,« sagde han hurtigt og tog en lille Genstand op af sin Lomme, som han trykkede hende i Haanden.

Den unge Pige saa forundret ned; det var en lille forniklet Revolver.

Hun stirrede paa den, tøvede, gjorde en Bevægelse, som om hun vilde levere den tilbage og vilde netop til at sige noget, da hendes Svo-ger kom hende i Forkøbet.

»Vi venter paa Dig, Annie,« sagde han koldt.

Han havde det Indtryk, at Anstruther raadede hende til ikke at tage med, og var højst utilfreds med hans Indblanding i Sagen.

Frøken Lindsay saa skræmt op og blev rød i Hovedet. Hun gemte Revolveren i sit Kjoleliv, gav Hesten Sporerne og galoperede efter sin Søster. Hun vendte sig om og kastede et Blik paa Anstruther, som stod der tilbage, forbløffet og forskrækket. Et Minut senere hvirvledes Støvet op derude, og Anstruther tabte dem snart af Syne.

Der gik nogen Tid. Skæret af den nedgaaende Sol blegnede og døde tilsidst hen. Tasmørket blev tættere. Der blev skiftet Vagtposter. Soldaterne grupperede sig omkring Baalene; man hørte stadig ikke noget til det bortdragne Selskab. Anstruther saa paa sit Uhr; de havde nu været borte et Par Timer.

Han kom til at tænke paa, at Macdonald havde sagt, at de i det højesle vilde blive borte en halvanden Times Tid. Han begyndte at spadserere frem og tilbage og lyttede anspændt ud i Aftenens Stilhed for at opfange Lyden af klapprende Hestehove, men alt forblev lige stille.

En halv Time senere bad han Schmidt om at tage Kommandoen over Lejren og red selv i Spidsen for 40 Siks ud over Sletten i strygende Karriere og uden at lade dem holde Hestene et eneste Minut, før de naaede Fort Kotals lukkede Porte. Paa Fæstningsværkerne var der ganske stille med Undtagelse af den Støj, som Floden gjorde, idet den brødes skumhvid mod Klipperne.

Pludselig hørte man et Raab gennem Mørket, og Anstruther turde sværge paa, at det blev fulgt af en klukkende Latter.

Han red helt hen til Muren i Spidsen for Tropperne og raabte op:

»Sig til Obersten, at jeg venter ham her med Eskorte.«

Der blev svaret øjeblikkelig:

»Og han venter paa Dig, han venter paa Dig. I to Timer har vi forsøgt at øve ham i Taalmodighed.«

Et Skær af Fakler brød gennem Mørket, som hvilede over Taarntinderne. Over Hundrede hæslige Ansigter grinede ud over Brystværnet, fra over Hundrede Struber regnede det ned med raa Spøg over Soldaterne, der stirrede opefter. Ekkoet af den rungende Latter deroppe fra rullede tilbage fra Sletten igen. Saa traadte en høj Skikkelse frem deroppe og paabød Stilhed.

»Hold nu op, I Hunde,« kommanderede Afrulla Khan, »lad mig tale med den Drivert, som venter og er ventet.«

»Er det ham, Du søger, Soldat?« spurgte han. Anstruther udstødte en Ed, og Soldaterne brød ud i et Hævnraab.

Bundet paa Hænder og Fødder saa de en Skikkelse blive stødt frem i Fakkelskæret, som saa hjælpeløst og fuld af Fortvivlelse ned paa dem og ikke var i Stand til at sige et Ord, thi dens Mund var lukket med en forsvarlig Knebel. Anstruther formelig gispede efter Vejret, medens Afrulla Khan slog et højt Grin op.

Anstruther tog sig sammen og brølede op til ham:

»Pariahund! Saa vist som Floden løber, skal Du blive hængt paa dit eget Brystværn, hvis den Mand og hans Følge ikke øjeblikkelig bliver løsladt, og Du gør en ydmyg Afbigt.«

»Og saa vist som Maanen skinner paa den løbende Flod, Du engelske Sjakal, bliver der ingen Afbigt gjort, og ingen bliver frigiven, før mine Betingelser er opfyldte.

Hør dem!

Læg i en Dynge her neden for Murene alle de Kasser med Rifler, som Du skal bevogte, og ved mit Liv og ved Profetens Skæg sværger jeg, at jeg vilde give Dig Manden og Kvinderne uskadte tilbage. Hvis Du bliver ved med at udstøde tomme Trusler imod mig, vil det gaa Kvinderne ilde og Obersten« — han slikkede sig om sine tykke Læber, medens han langsomt fortsatte — »Obersten skal jeg selv gøre op med — med mine egne Hænder.«

Anstruther vred sig i Sadlen i Fortvivlelse over det Valg, som var givet ham. At overlade Macdonald og de to Kvinder til denne Skurks Naade var umuligt. Og om at stole paa hans Ord og Eder kunde der ikke være Tale. Nej, der var kun en eneste hæderlig Udvej aaben: at møde Trusler med Trusler og Magt med Magt, at fordrive ham fra hans Forskansninger og tage en rædselsfuld Hævn over det grinende Uhyre, en Hævn, som skulde blive bloddryppende.

Fast bestemt paa at handle saaledes svarede han:

»Hvis Du krummer et Haar paa deres Hoveder, Afrulla Khan, sværger jeg Dig til ved alt, som er Dig helligt, at der ikke skal blive levnet noget af Dig og dine Mænd, og at der ikke skal blive en Sten tilbage af Fæstningen. Løslad dem øjeblikkelig, eller jeg skal lade mine Kanoner skyde dine Forskansninger til Pulver.«

Khanen lo.

»Vel kurret, min Due! Du har jo ingen Kanoner. Saa jeg det ikke selv i Eftermiddag? Har Du Lyst til at angribe med Rifler, skal Du være velkommen. Enhver Mand, som naar at komme mine Forskansninger i blot halvtreds Alens Afstand, vil jeg veje op med Sølv.«

Medens han talte, gik han hen til sin Fange og tog Kneblen ud af Munden paa ham.

»Fortæl din Undergivne, hvad jeg stiller som Betingelse, og lad ham vide, hvilke Pinsler Du kommer til at udstaa, hvis han ikke opfylder dem.«

Macdonald lænede sig ud over Brystværnet, støttet af Banditterne. Han saa Anstruther lige i Øjnene og sagde:

»Det er min egen Skyld, at jeg maa lide. Frygt ikke for Kvinderne. Takket være Dem, har vi et Middel, saa de undgaar at blive skændede. Jeg forbyder Dem at opfylde hans Betingelser. Der er ikke det ringeste at opnaa ved det. Omring Fortet. Send Bud til Peshewir efter Forstærkninger og faa fat i Kanoner. Saa kan De hævne os. Men giv ham ikke Riflerne. Afslaa det!«

En af Afrullas Folk maa have forstaaet lidt engelsk, thi han raabte rasende til sin Chef, som bragte Macdonald til Tavshed med et Piske-slag i Ansigtet. Derefter stoppede han atter Kneblen i Munden paa ham. Saa vendte han sig om mod Flokken dernede:

»Jeg giver Jer Frist til Daggry! Til Daggry!«

Der var otte Timer til at bestemme sig i. Anstruther beordrede seks Mand til at holde Vagt, medens han selv galoperede tilbage til Lejren med Resten for at raadslaa med sine Kammerater.

Hvad i Himlens Navn skulde de gøre? Kunde de blot udføre Macdonalds Ordre. Vogte, belejre og høre de engelske Kvinders Skrig i Tavshed? De svor, at de ikke vilde. Førend det kom saa vidt, skulde hver en af Lejrens 400 Mænd lade sit Liv. Men var der ingen anden Udvej? Tiden løb. Skulde man ikke forsøge et eller andet?

Schmidt tog Ordet.

»De Kulier, som skulde bringe den første Kasse med Rifler, kunde tage en Ladning Dynamit med, sætte den under Forskansningerne og sprænge en Gennemgang. Naar vi venter i Ly af Bjærgene en halv Fjerdingsvej borte, kan vi naa ind, førend den første Forvirring har lagt sig.«

Anstruther nikkede.

»Jeg har tænkt paa noget lignende,« sagde han, »men vi kan ikke lade Kulierne gøre det. De vilde svigte i sidste Øjeblik og opgive det hele. Der er ikke Tid til at antænde en Ledning. Afrulla er ikke noget Fæ; han vilde blot sende sine Folk ud og slukke den. Men en Mand kan med et Slag fremkalde en Eksplosion, saa snart han har sat Kassen ned.«

»Og blive sprængt i Stumper og Stykker,« sagde Levestone.

Anstruther nikkede.

»Selvfølgelig,« sagde han blot. »Jeg bryder mig ikke om at leve, hvis Kvinderne ikke bliver frelst,« føjede han roligt til.

De stirrede paa ham et Øjeblik i Tavshed. Der var ikke noget at svare.

»Og som Kommandant for Øjeblikket forlanger jeg at udføre dette Hverv selv. Lad os betragte den Side af Sagen som afgjort.«

De andre kom med Modforestillinger. Hvorfor skulde netop han og han alene dø. Anstruther bad dem kort og godt om at tie stille. Den Ting var i Orden.

Saa spurgte Doktoren beskedent, om han maatte faa et Ord med.

Anstruther trak paa Skuldrene og sagde, at Tiden gik.

»Jeg skal ikke bruge lang Tid,« sagde Doktoren. »Jeg vilde blot sige Dem, at De behøver ikke at udsætte Deres Liv. Strømmen kan føre et betydeligt større Kvantum Dynamit ind i Fortet, end De kan. Hvadbehager?«

Han saa sig smilende om.

»De mener,« sagde han, »at vi kan sende en Ladning ind paa en Tømmerflaade. De deroppe vilde se Ladningen brænde og styrte ud og slukke den, selv om det hele ikke sprang i Stumper og Stykker, længe førend den naaede derind.«

»Nej, det mente jeg ikke.«

»Hvad mente De da?« raabte Anstruther utaalmodigt.

»Jeg kan hurtigere forklare det, hvis De vil gaa med mig hen i Hospitalsteltet,« sagde Doktoren og gik i Forvejen derhen. Anstruther fulgte hurtig efter.

»Soldaten Jones har slaaet Knæet,« sagde Doktoren, idet de gik ind i Teltet, hvor en Natlampe brændte svagt, »og jeg har sørget for, at hans Ben ligger mageligt. Nu maa det ligge lidt mindre mageligt, indtil vi kommer tilbage fra Fortet. Men jeg antager ikke, at han vil have noget imod det, naar jeg fortæller ham Grunden.«

Han vækkede blidt den sovende Mand. Soldaten saa forbavset op paa dem.

»Jeg maa laane den Luftpude, som ligger under Deres Knæ, til Oberstens Damer, Jones,« begyndte Doktoren.

Manden bøjede sig frem og tog den ud uden at sige et Ord.

Doktoren smilede, medens han anbragte en almindelig Pude i Stedet.

»De spørger ikke, hvorfor jeg tager den,« sagde han.

»Er det ikke til Oberstens Kone?« spurgte Soldaten uden Omsvøb. »Hun maa saamænd gjerne have den. Hun er vel ikke daarlig?«

Doktoren gav ham en kort Forklaring, som desværre straks bevirkede, at Patientens Temperatur steg tre Grader.

De efterlod ham i den pinlige Bevidsthed, at en Kamp var nær forestaaende, og at han ikke kunde tage Del i den.

Doktoren løftede den tykke, graa Pude op for Anstruther.

»Er De med?« spurgte han.

»Nej,« sagde den anden og saa dum ud, »jeg vil lade mig hænge, om jeg er.«

»Det er let nok,« sagde Doktoren, »jeg sprætter den op paa den ene Side, sætter en Glasflaske ind, fyldt med lidt af det Fængstof, De viste mig forleden, lægger et eller to Pund Skydebomuld ved og syer den sammen igen. Saa blæser jeg Pudens op, til den ikke kan blive tykkere og lader den flyde ned ad Strømmen; saa kan der ikke ske noget, førend den naaer

Gitterporten, saa let og bøjelig som den er. Og hvad tror De saa der sker?»

«Saa vil den støde mod Jærnstængerne.»

»Ja!«

»Og blive liggende der i Timevis maaske!«

»Nej,« sagde Doktoren, »af den simple Grund, at jeg vil stikke et lille bitte Hul i den. Naar der saa er gaaet tilstrækkelig Luft ud af den, vil Flasken gaa itu, naar den støder mod Jærnstængerne, Dynamiten eksplodere og Afrulla Khans Forskansninger —«

»Ryge i Luften,« raabte Anstruther og slog ham paa Skulderen, »jeg tror min Sjæl og Salighed, at De har frelst os, Doktor.«

»Jeg haaber, at jeg har frelst Dem i det mindste,« svarede Doktoren og begyndte sine Forberedelser, »men gaa nu hjem og gør Dem selv færdig og tænk paa, at De snart skal se Frøken Lindsay igen. Jeg blev helt bange før, saa elendig saa De ud.«

Anstruther trykkede hans Haand i Taushed og skyndte sig afsted.

En halv Time senere skinnede Maanen ned paa 300 Mand, der listede sig afsted to og to og lagde sig i Skjul bag de store Kampesten, som bedækkede Sletten omkring Fortet i en halv Mils Omkreds.

Doktoren havde travlt nede ved Flodbreden; da han var færdig, vinkede han ad et Par Kulier, der stod nogle Hundrede Skridt derfra.

De traskede langsomt midt ud paa Sletten i

det klare Maanelys, bærende en lang Kasse imellem sig, der tilsyneladende indeholdt Rifler.

Det var Anstruther, der var farvet nøddebrun, og som ikke havde andet paa end en Tunika, et Skørt om Livet, saaledes som de Indfødte bruger, og Hisam Singh, en indisk Officer. De bar Schmidt — den letteste af alle Officererne, som laa udstrakt, saa lang han var, i Kassen.

De tre Mænd var sig vel bevidst, hvilken Fare de udsatte sig for ved denne Ekspedition. Men det var nødvendigt, at de var til Stede paa Scenen før den kommende Eksplosion for at kunne benytte sig af Forvirringen til at slippe ind i den frembragte Bresche og holde sig fri, indtil deres Tropper naaede dem.

De bevægede sig langsomt afsted for ikke at komme Eksplosionen i Forkøbet og gjorde mange Hvil under Vejs for at puste. De var knap en halv Fjerdingvej fra Gitterporten, da der kom en Hindring, som de ikke havde forudset.

»Bliv hvor I er! Jeg skal lade jeres Kasse afhente,« brølede Afrulla Khan fra Forskansningerne.

»Den gamle Skurk har Mistanke,« hviskede Anstruther.

Hisam Singh nikkede.

»Ja, Sahib. Han forudser Muligheden af, at vi vil sprænge Fæstningen i Luften under Paa-skud af at bringe ham Kasserne med Rifler, men Doktors Paafund, det gaar over hans Forstand. Vær De kun rolig.«

Man hørte en Port blive aabnet. Fire mørke Skikkelser kom gaaende ned ad Stien paa bare Fødder.

To glødende Øjne fæstede sig undersøgende paa Anstruther, og en snærende Pathanstemme sagde:

»Skynd jer tilbage til jeres Herrer, I Sønner af Svin, og sig, at det haster. Der er fyreogtyve Kasser at bringe, og der er kun seks Timer til Daggry. Afsted med jer!«

Han og hans Kammerater bøjede sig ned for at løfte Kassen, som de andre havde sat fra sig.

Anstruther tøvede, uvis om, hvad han skulde gøre. Hvorfor varede det saa længe med Eksplosionen?

»Vi trænger til at hvile,« klynkede han som en ægte Kuli. »Forund os at sidde ned et Øjeblik for at trække Vejret.«

Pathanen standsede mistroisk. Det lignede ikke de almindelige bengalske Kulier; de plejede at flygte over Hals og Hoved, himmelhenrykte over ikke at være blevne dræbte.

Han saa spejdende op i Anstruthers Ansigt. Ved et Uheld af Skæbnen var Englænderens Forklædning gledet til Side, og man saa et Stykke hvid Hud over Halslinningen.

»Forræderi!« skingrede Pathanens Stemme.

Der opstod straks et forfærdeligt Virvar i Fortet: Fakler flammede, mørke, skarpe Ansigter bøjede sig spejdende ud over Brystværnet, Gitterporte blev aabnede og lukkede, Stemmer og

Vaabeklirren klang ud fra den skumle Fæstning.

Og saa — med ét — fo'r en lysende Stribe mod Himlen, og det tordnende Brag af Eksplosionen overdøvede alle andre Lyde. Flodbankerne, Taarnene, Gittrene, Bastionerne med deres Skarer af bevæbnede Mænd, alt blev slynget i Vejret og sprængt i Stumper og Stykker. Hvor der før havde været en stærk, naturlig Forskansning, var der nu en stor Spaltning i Fæstningen; en Spalte, som gjorde Adgangen til selve den indre Gaard tilgængelig fra den flade Slette.

Imidlertid havde Hisam Singhs Krumsabel gennemboet Pathanens Strube.

Anstruthers Revolver havde gjort det af med to andre; den fjerde galoperede skrigende af Sted henimod Fortet, fulgt i Hælene af Englænderne og Siken.

Schmidt gjorde Holdt et Sekund for at lægge Riflen til Kinden. Ved Lyden af Knaldet styrtede Flygtningen hovedkulds videre til selve Aabningen med Armene udstrakt mod Gitterporten.

I samme Nu hørte de Braget af Eksplosionen.

Et Øjeblik efter kastede Soldaterne Tøjlerne om Halsen paa de stejle Heste, sprang og stormede ind i Hælene paa deres Anførere.

Et Øjeblik syntes det, som om man ikke vilde gøre Modstand. Saa styrtede et halvt Hundrede Mand brølende af Raseri ud af Døre og Vinduer, anførte af Afrulla Khan, som slyngede den ene Forbandelse ud efter den anden.

Hisam Singh og Anstruther løb frem for at møde ham, men Pathananføreren stormede videre uden at bekymre sig om dem, drejede af og forsvandt som et Lyn gennem en aaben Dør i Gaardens Udkant, fulgt af alle sine Mænd.

Instinktets sagde Anstruther, hvad det modbydelige Udtryk i Pathanens Ansigt betød; han vidste, at det var ude med ham og vilde først hævne sig.

Et eller andet Sted i Nærheden af denne Dør holdtes Fangerne skjult; deres Skæbne hang nu i en Traad.

Der opstod en frygtelig Kamp ved Indgangen; den udartede til det vildeste og blodigste Haandgemæng mellem Pathanerne og Soldaterne; de væltede sig over hinanden og laa tilsidst som en levende Dyng, i hvilken man saa Sværd blinke, hørte Revolvere knalde, blandet med Lyden af frygtelige Dødsskrig.

Kun to Mænd slap ud af Tumulten og banede sig Vej gennem Døraabningen over Dynger af Lig: Pathanernes Anfører og Anstruther; Afrulla Khan havde et Forspring paa en Snes Skridt. Han styrtede op af Trapperne.

Anstruther, der fulgte efter, hørte en Laas klirre og Støjen af en Dør, der blev aabnet. Han tog seks Trin i et Spring for at naa sin Modstander. Afrulla Khan vendte sig om i den halvaabne Dør og løftede sin Klinge. Englænderen sigtede paa ham med sin Revolver; den klikkede. Han havde brugt alle Skuddene i Gaarden.

Pathanen udstødte et triumferende Skrig og løftede Sværdet højt over sit Hoved. Anstruther greb ham om Haandleddet for at afværge Slaget og faldt paa den ujævne Trappe.

Det forekom ham, at den blinkende Klinge svævede i en Uendelighed over hans Hoved, før den faldt. Han gispede og vred sig af Skræk for det kommende Slag.

Endelig faldt Sværdet, men uden at saare ham. Det fløj klirrende ud af Afrulla Khans Haand og ned paa Gulvet. Pathanen vaklede over mod den modsatte Væg og sank om paa Gulvet med et blødende Saar i Ryggen. En svag, blaalig Krudtrøg drev ud af den aabenstaaende Dør.

Ogsaa Anstruther faldt bevidstløs om. Det havde været for meget for hans anspændte Nerver.

Da han efter kort Tids Forløb kom til sin Bevidsthed igen, var Fægtingen forbi. Der glimtede endnu af og til røde Lyn paa Sletten, og man hørte Riflerne knalde, men de meldte kun om Bjærgfolket, der flygtede for Ginkaernes Forfølgelser.

Inde i Fæstningen havde Oberst Macdonald allerede genoptaget Kommandoen over sine Soldater.

Anstruther stirrede sløvt paa Afrulla Khans afsjælede Legeme, der endnu laa, som det var faldet. Endnu helt forvirret vendte han sig om og saa Annie Lindsay, der betragtede ham med ængstelig spørgende Øjne.

De var ene.

»Han — han blev skudt ned bagfra,« mumlede han svagt.

Hun var bleg, men rystede ikke. Hendes Øjne søgte forbi Pathanens Lig og fæstede sig paa Anstruthers Ansigt.

»Jeg skød ham,« svarede hun og undertrykte en Gysen.

Han saa undrende paa hende.

»De — De har reddet mit Liv,« raabte han.

»Eller De mit,« sagde hun og forsøgte at smile.

Han rejste sig med straalende Øjne; hans Hjerte var fuldt af Ord, som han tøvede med at udtale.

Det behøvedes heller ikke.

»Hvis Deres Liv tilhører mig,« sagde hun, greben af en pludselig Indskydelse, »saa tilhører mit Liv jo Dem — Dig!« og hun slyngede sine Arme om hans Hals med et Udtryk, som om hun aldrig vilde slippe ham mere.

Brudesløret.

» . . . . Bruden bar et Slør af kostbare gamle Alençon Kniplinger . . . «

For Frøken Cecilie Wyndham løb disse Ord i et med det følgende Stykke i Avisen.

» . . . I den nærmeste Fremtid holder Lady Beatrice Stanhope, eneste Datter af Jarlen af Stanhope, Bryllup med . . . «

Resten af Sætningen interesserede ikke Frøken Wyndham.

» . . . Et Slør af kostbare, gamle Alençon Kniplinger! « Ordene kaldte saa mange hengemte Minder tillive hos hende, — Minder fra en Tid, der havde været saa rig paa berusende Lykke, at de endnu fik hendes Hjærte til at banke, tiltrods for alle de mange, kvalfulde Timer, som var fulgt efter. Omsider gav Minderne Plads for en mere praktisk Betragtning, som hun hidtil altid havde skubbet fra sig.

Alençon Kniplinger var øjensynlig kommet paa Moden igen. Hun læste kun sjældent Aviser nu om Stunder og dette »Damernes Spejl«, som hun havde laant, var rigtignok en Uge gammelt; men det havde ingen Betydning for hendes Plan.

Lady Beatrice Stanhope havde sikkert ikke købt sit Brudeslør endnu.

Frøken Wyndhams Værelse var ikke luxuriøst udstyret; men det bar Præg af gammeldags Hygge og Smag, som gjorde det til et særdeles behageligt Opholdssted. De falmede Gardiner og Stolebetræk duftede af tørrede Roser, smaa Stykker Brokade og Silke var blevet omdannet til sirlige Puder og Bordtæpper, gammelt Porcelain dekorerede Hylder og Skabe og paa Væggene hang nogle fine, afblegede Pasteller. De var malede af Frøken Wyndham under en Lærers Tilsyn for omtrent fyrretyve Aar siden og der var noget ved Udførelsen, som uvilkaarlig ledte Tanken hen paa Uldbroderi.

Frøken Wyndham passede ind i sit Værelse. Hun var tredsindstyve Aar gammel. En Knipplingskappe bedækkede hendes glatte, sølvgraa Haar, Rynkerne i hendes Ansigt var fine og der var endnu en ganske svag Rødme paa hendes blege Kinder. Den sorte Kjole endte i nogle Musselinsstrimler for Hals og Ærmer, og Musselinet, Kappen og Kjolen, alt var ligesaa pletfrit, som den Kvindes Tanker, der bar dem.

Frøken Wyndham lagde »Damernes Spejl« fra sig paa Bordet og gik ind i det tilstødende Soveværelse.

Hun aabnede en Trækuffert og tog dens Indhold ud, Stykke for Stykke, lagde dem paa Sengen, indtil hun kom til en flad, brun Papirspakke, ombunden med et Seglgarn.

Nogle Minutter senere sad hun paa den lukkede Kuffert med den brune Pakke paa Skødet; hendes Hænder rystede, da hun løste Knuderne paa Seglgarnet op; det var saa mange Aar siden hun havde bundet dem.

Endelig fik hun Papiret af og en lille Papæske kom til Syne.

Da hun aabnede Laaget, strømmede en gennemtrængende Duft af Moskus og Lavendler ud og fyldte Stuen med Vellugt.

Frøken Wyndham slog et hvidt Tørklæde til Side og lagde med den største Forsigtighed et enkelt Hjørne af en gulnet Knipling . . . en Point d'Alençon af udsøgt Skønhed, — paa Bagen af sin Haand.

Mange, mange Lag af samme Slags laa underneden og udgjorde et meget stort Slør; nogle enkelte Orangeblomster laa spredt her og der i Hjørnerne af Æsken.

Frøkenen sad ubevægelig; det var et tungt Arbejde, hun havde taget sig paa.

Hun kunde bære Fattigdom. I mange Aar havde hun kendt den Side af den, som almindelig kaldes den skjulte Nød uden Frygt eller Klage, men nu var hun bange for, at der forestod hende sværere Tider. Hun følte sig saa træt og svag og Vinteren stod for Døren.

Hun vidste, at Kniplingen var meget værdifuld; men for hende betød den en Del af hendes Liv.

Hun havde sommetider tænkt, at den skulde følge hende i Graven, den var jo Symbolet paa

saa mange Forhaabninger og saa megen Kærlighed; der var bleven begravet, men som maaske kunde komme til Live igen ved et eller andet Mirakel. Hun tænkte altid; at mangt og meget vilde blive opklaret i det kommende Liv.

Det var en Hverdagshistorie om to, som havde elsket hinanden inderligt og var bleven adskilt ved en af disse Misforstaaelser, som skyldes andre og Slutningen af Historien var ogsaa den sædvanlige — en hævet Forlovelse. Det var sket nogle faa Uger inden Bryllupsdagen, og Frøken Wyndhams Kæreste havde straks meldt sig som Frivillig ved et Grænseregiment og var sejlet til Indien.

Fra det Øjeblik havde hun tabt ethvert Spor af ham; hendes Liv var gaaet hen med meget Arbejde og en Del Kamp for Tilværelsen; hun tænkte ikke ofte paa den gamle Roman, men hun glemte den aldrig.

Sløret var det eneste, som var blevet tilbage fra den Gang — det havde tilhørt hendes Moder, en fransk Dame, og Cecilie havde faaet det i Anledning af sit forestaaende Bryllup. Hun havde gemt det siden, og havde haabet at beholde det til det sidste.

Nu, da Nøden stod for Døren, syntes hun ikke, hun havde Kraft eller Ret til at holde paa det længere. Tanken om at sælge det, var hende i høj Grad pinlig, men — — — til Lady Beatrice Stanhope! Navnet tiltalte hende. Hun vilde lægge en lille Billet ved Sløret og forlange — —

ja! hvad skulde hun forlange? — Ti Pund? — Hun vidste, at det var meget mere værd; men hun vilde alligevel hellere det end forlange for meget.

Da Lady Beatrice Stanhope kom op paa sit Værelse for at klæde sig om til Middag, fik hun Øje paa en Pakke, der laa paa hendes Skrivebord.

» — — — Den blev afleveret i Eftermiddags af en gammel Dame, der bad om den maatte blive overgivet i Frøknens egne Hænder; men det var jo en Umulighed, da De var ude at køre den Gang.«

Lady Beatrice tog Brevet, som laa ved Siden af Pakken, saa, at den fine Skrift var hende ubekendt, og brød Seglet.

Til Lady Beatrice Stanhope!

Kære Frøken! Jeg hører, at De snart skal giftes. Jeg sender Dem et Minde fra min egen Ungdom, og haaber De vil købe det. Det er et Brudeslør af Alençon Kniplinger. Jeg er villig til at skille mig af med det for ti Pund.

Deres ærbødige
Cecilie Wyndham.

14 New Street K.

Lady Beatrice var vant til Tiggerbreve; men der var noget i denne enkle, lille Skrivelse, som rørte hende.

Desuden var hun ung og lykkelig! Og naar man er ung og lykkelig, er man tilbøjelig til at være gavmild.

»— — — Den gamle Stakkel! En Dame øjensynlig. — Et Minde fra hendes egen Ungdom. — Jeg gad vidst, hvem hun er? — En Bedstemoder maaske? Skønt nej! En Bedstemoders Slør vilde være gaaet i Arv til Datteren, medens nu. — — — Jeg tænker ikke Sløret er noget videre værd — — — men vi kan jo se paa det. Vil De aabne Æsken, Mary.«

Der laa Sløret. — Et stille Bud om svundne Tider og Sorger, der gik den unge Pige til Hjertet. De visne Orangeblomster laa endnu i Hjørnerne.

Taarer, som hun ikke kunde forklare sig, steg op i Beatrices Øjne; om det saa var Mary, var hun bevæget. Hun sagde senere, at det var, som om nogen havde set paa hende gennem Maskerne i Sløret.

Forsigtigt løftede Beatrice det ene Hjørne op og lagde det paa sin hvide Haand, akkurat ligesom Frøken Wyndham havde gjort nogle faa Timer i Forvejen.

»Det er henrivende,« sagde hun blødt og meget mere værd end ti Pund. Men lad os ikke bringe det i Ulave nu, jeg vil vise det til min Fader.«

»Det vil være Godtkøb for halvtreds Pund, Frøken,« sagde Mary og bandt Seglgarnet om igen.

Disse Efteraarsdage var saa travle og morsomme for Lady Beatrice, at der gik flere hen, inden hun huskede paa eller fik Lejlighed til at vise Sløret til sin Fader.

Hun ejede mange dejlige Kniplinger; men ikke en saa smuk eller fin som denne; hun havde sat sig i Hovedet, at hun vilde have den, men hun havde ikke nok Lommepenge tilovers og vilde paa ingen Maade tage den for ti Pund.

Endelig en Dag, da Lord Stanhope spiste Frokost hjemme, alene med sin Datter, huskede hun paa Sløret og beordrede det taget ned.

»Jeg aner ikke, hvor meget det egentlig er værd,« forklarede hun, medens hun aabnede Æsken, »det stakkels Skind forlangte ti Pund. Men hvor er Brevet henne? Mary maa have lagt det tilside. Jeg har sandelig glemt hendes Navn.«

»Naturligvis skal Du have Sløret, kære Beatrice, hvis Du bryder Dig om det. Hvormeget vil Du have? Kan tyve eller tredive Pund gøre det? Men hvad vil Du egentlig med det? Du har jo Din Moders Brudeslør — foruden alle Familiekniplingerne.«

»Men ikke en af dem er saa smuk som denne, Fader, og Point d'Alençon er netop paa Moden nu for Tiden. Mary siger, at det vilde være Godtkøb for halvtreds Pund.«

Jarlen havde rejst sig op, en høj, bredskuldret Mand, med glatbarberet Hage og tynde Læber, ligegyldig for alt og alle med Undtagelse af sin Datter.

»Godt! godt! Men jeg maa afsted — jeg er nødt til det. Jeg vil give Dig en Cheque.«

»Se paa det Fader, der er noget saa vemodigt over det.«

Jarlen saa op og rynkede Panden. »Føleri,« begyndte han.

Beatrice løftede forsigtigt det spindelvævliggende Stof i Vejret. Orangeblomsterne faldt paa Gulvet og noget andet gled samtidig ud af Folderne — et gammelt Brev. Papiret var gulnet og Blækket afbleget, men Skriften var tydelig endnu. — Et gammelt Brev! kommet med af en Fejltagelse og glemt.

Det flagrede til Jorden, lige hen foran Jarlens Fødder. Han standsede og tog det op. Maaske var det denne Anstrængelse, der farvede hans Kinder røde og fik hans Puls til at banke.

Han saa paa Brevet og Underskriften og sagde saa til sin Datter med en hæs unaturlig Stemme.

»Sagde Du ikke, at der fulgte et Brev med Æsken?«

»Jo! — Gaa ud og find det og bring det herind. — Nej, ring ikke, gaa hellere selv.«

Ligesom han skulde til at gaa ud af Værelset spurgte han igen med den samme hæse Stemme.

»Kan Du huske Navnet?«

»Nej, Fader, Wick, Wynd eller saadan noget lignende, tror jeg. Men jeg skal hente Brevet. Mary ved hvor det er.«

»Gaa saa; men bring mig det selv.«

Da Døren var blevet lukket, satte Jarlen sig

ned. Han rystede over hele Kroppen. Han havde ikke været saa bevæget i mange Aar og kunde knap klargøre sig sine Følelser.

»At tænke sig — efter alle disse Aar — det selvsamme Brev! Skulde det være Beregning? Aa Snak! Hun var ikke af den Slags. Et Fæ og en Slyngel, det er, hvad Du var, min Ven, et Fæ og en Slyngel.«

Saaledes jog Tankerne rundt i hans Hoved, medens han puttede Brevet i sin egen Brystlomme i Stedet for at lægge det tilbage i Æsken.

Da hans Datter kom tilbage havde han udtænkt en Fremgangsmaade, som han dog kun kunde bringe til Udførelse hvis Brevet fandtes.

»Jeg har undersøgt denne Knipling,« sagde han med Kendermine, da hun kom ind igen, »og skønt jeg ikke anser mig for absolut kompetent, er jeg dog overbevist om, at den er meget værdifuld. — Har Du Brevet? Tak!«

Hun rakte ham Frøken Wyndhams Brev og han læste det uden at fortrække en Mine.

»Ja saa! Naa jeg skal selv tage mig af den Sag. Man skal tage sig i Agt for Bedragere, forstaar Du.«

Han lagde selv Sløret i de gamle Folder med den største Omhu og Blomsterne paa Plads.

Beatrice saa forundret paa ham. »Jeg vil saa forfærdelig gerne have det,« sagde hun.

»Dersom det kan faas for Penge, skal det blive dit,« sagde Jarlen, men han mumlede noget i Skæget, som hun ikke kunde høre.

Samme Eftermiddag sad Frøken Wyndham i sin Dagligstue i en for hende højst urolig Sinds-tilstand. Der var akkurat gaaet en Uge, og hun havde intet hørt om Kniplingen, intet Svar modtaget paa sit Brev. Hun frygtede for at have handlet meget ubetænksomt ved at betro sin Skat til Folk, som hun kun kendte af Navn. Og saa var der jo Tjenestefolkene! Tjenestefolks Skødesløshed i store Huse var jo næsten et Ordspil! Maaske var hverken Pakken eller Brevet nogensinde kommet Lady Beatrice i Hænde.

Hun følte med sig selv at hun maatte mande sig op til nok en Tur til Grosvenor Square, hvis hun ingen Besked fik i Dag.

Hun fo'r op hver Gang det ringede. Det var en lille gammeldags, lav Villa, af den Slags, der endnu findes enkelte af i Kensington, en Gangsti førte gennem Haven op til Hoveddøren og Frøken Wyndhams Vinduer vendte ud til en Balkon, hvis Jærnrækværk om Sommeren dækkedes af Slyngplanter og hvor hun dyrkede Geranier og Nasturtier.

Stueetagen var, som Værtinden sagde, en Gang for alle lejet ud til Frøken Wyndham, og den stakkels Dame gruede for, at Trang og Nødvendighed skulde tvinge hende til at skifte Opholdssted.

Pludselig hørte hun tunge Trin i Gruset. Hun saa en høj Mand, som bar en Pakke i Haanden. Førend hun gjorde sig det rigtig klart, ringede Klokken, Døren aabnedes, og Trin hørtes paa Trappen — den Fremmede var i Stuen.

»Frøken Wyndham, formoder jeg,« det var øjensynlig en fin Herre; Stemmen var dannet om end noget hæs og han bukkede paa den fornemme Maade, som Frøken Wyndham endnu huskede fra sin Ungdom.

Hun hilste høfligt. Det var hendes egen Æske han bar. Skulde det maaske være . . . . Hus-hovmesteren.

»Jeg er Frøken Wyndham, vil De ikke tage Plads?« sagde hun.

»Jeg kommer,« sagde den Fremmede noget kejtet, »i Anledning af en Pakke, som De har været saa venlig at bringe min Datter.«

Hans Datter! Store Gud! Dette var altsaa Jarlen selv.

Han havde placeret sig i en meget lav Stol og hans Ben syntes alt for lange for det lille Værelse. Han flyttede dem uroligt frem og tilbage.

Frøken Wyndham sad ganske stille; men da hendes Gæst syntes ude af Stand til at fortsætte, kom hun ham til Hjælp.

»Jeg haaber ikke, at jeg har taget mig for stor en Frihed?«

»Frihed! — Frihed! Min kære Frøken, det er os — os — som er Dem forbunden. Men — der var et Brev — jeg tænker De har glemt det — det er undgaaet deres Opmærksomhed.«

Han kastede et Blik paa hende og saa Rødmen stige op i hendes Kinder. Hans Stemme lød mindre hæs nu og hun stirrede paa ham med vidt opspilede Øjne.

Hans Væsen forandredes i et Nu, hans Hoved sank ned paa Brystet.

»Det var et sørgeligt Brev, Cecilie,« sagde han, »jeg huskede det kun alt for tydeligt — hvert eneste Ord af det — i samme Nu jeg fik Øje paa det. Jeg tænkte, at jeg hellere selv maatte bringe Dig det tilbage.«

Frøken Wyndham havde rejst sig op og stod foran ham i sin fulde Højde, men hun støttede sig til Bordet.

»Et Brev? Ja! Jeg havde glemt, — men det er tredive Aar siden jeg lagde det der — og Du — Du —«

»Jeg skrev det, ved Du,« sagde han ligefrem, »og nu er jeg kommet tilbage — blot for at spørge, om Du kan og vil tilgive mig?«

Han saa op. Den egoistiske, haardhjertede Mand blev Dreng igen i denne graahaarede Kvindes Nærværelse.

»George,« sagde hun, — der laa en Verden af Æmhed i hendes Stemme. Saa tog hun sig med Haanden til Hjertet.

De var begge tavse i nogle faa Øjeblikke, der syntes dem en Evighed.

Og saa — da de havde set sig trætte i hinandens Øjne, rejste Jarlen sig og tog begge hendes Hænder.

»Har Du tilgivet mig?«

»Jeg har altid elsket Dig.«

»Det var Galskab, Cecilie, som fik mig til at forlade Dig.«

»Jeg troede, det skulde have dræbt mig, George, men, som Du ser, lever jeg endnu. Og Du? Du har en Datter?«

»Min Hustru var en ædel Kvinde. Hun forlangte ikke mere af mig, end jeg kunde give. Hun vidste, at jeg havde en Hjertesorg; jeg fortalte hende det selv. Hun døde for ti Aar siden. Du vil komme til at holde meget af min Datter.«

»Lady Beatrice Stanhope? Jeg vidste ikke — Du har aldrig fortalt mig —«

»At jeg havde Udsigt til at arve Godset eller at jeg tilhørte den Familie. Nej! Chancerne var saa smaa, at jeg aldrig selv offrede dem en Tanke, og jeg holdt ikke af at berøre det Thema. Stanhopes brød sig ikke om os. Vi, Forsters, var fattige og talte ikke med. Min Moder var kun en Kusine til den afdøde Jarls Fader og man var utilfreds med hendes Giftermaal. Et besynderligt Træf af Omstændigheder gjorde, at jeg blev Arving i 1886.«

»Aah!« sagde hun. »Jeg var udenlands den Gang og boede paa et Sted, hvor jeg aldrig saa engelske Aviser og kun sjældent hørte nyt hjemme fra. Efter Faders Død var jeg nødt til at tage fat selv og var i mange Aar Lærerinde hos en Familie i Polen. Det var en god Plads, og jeg priste mig lykkelig. Det var saa længe siden, at jeg havde hørt om Dig, at jeg troede — — jeg troede —«

»At jeg havde forladt denne Verden for stedse?«

»Ja! Ellers vilde jeg sikkert altid have holdt en engelsk Avis.«

»Da min Hustru var død og jeg fri, tog jeg til Withham for at søge efter Dig; men jeg kunde ingen Oplysninger faa. Man huskede Dit Navn, det var alt.«

»Ja,« sagde hun. »Jeg var flyttet derfra. Jeg kunde ikke udholde at vende tilbage til de gamle Steder. Vi flyttede kort før Faders Død.«

Den Eftermiddag drak Jarlen af Stanhope The med Frøken Wyndham og glædede sig, som han ikke havde glædet sig i mange Aar.

Da Tusmørket tilsidst faldt paa, og han rejste sig for at tage Afsked, havde de talt ud.

Med sin blide Natur havde hun sørget over ham, men aldrig fordømt ham, og nu hørte hun for første Gang, hvor meget deres Brud skyldtes andre.

Da han stod foran Kaminen for at sige Farvel, sagde han: »Du vil lade mig gøre Dig til Grevinde — for min Skyld.«

Hun smilede og rystede paa Hovedet.

»Og mit hvide Haar; man vilde jo kalde mig en gammel Tosse.«

»Og vil Du derfor forlade mig? En ensom, gammel Mand. Beatrice drager snart bort.«

»Jeg havde saadan Lyst,« sagde hun tøvende, »til at give hende Sløret.«

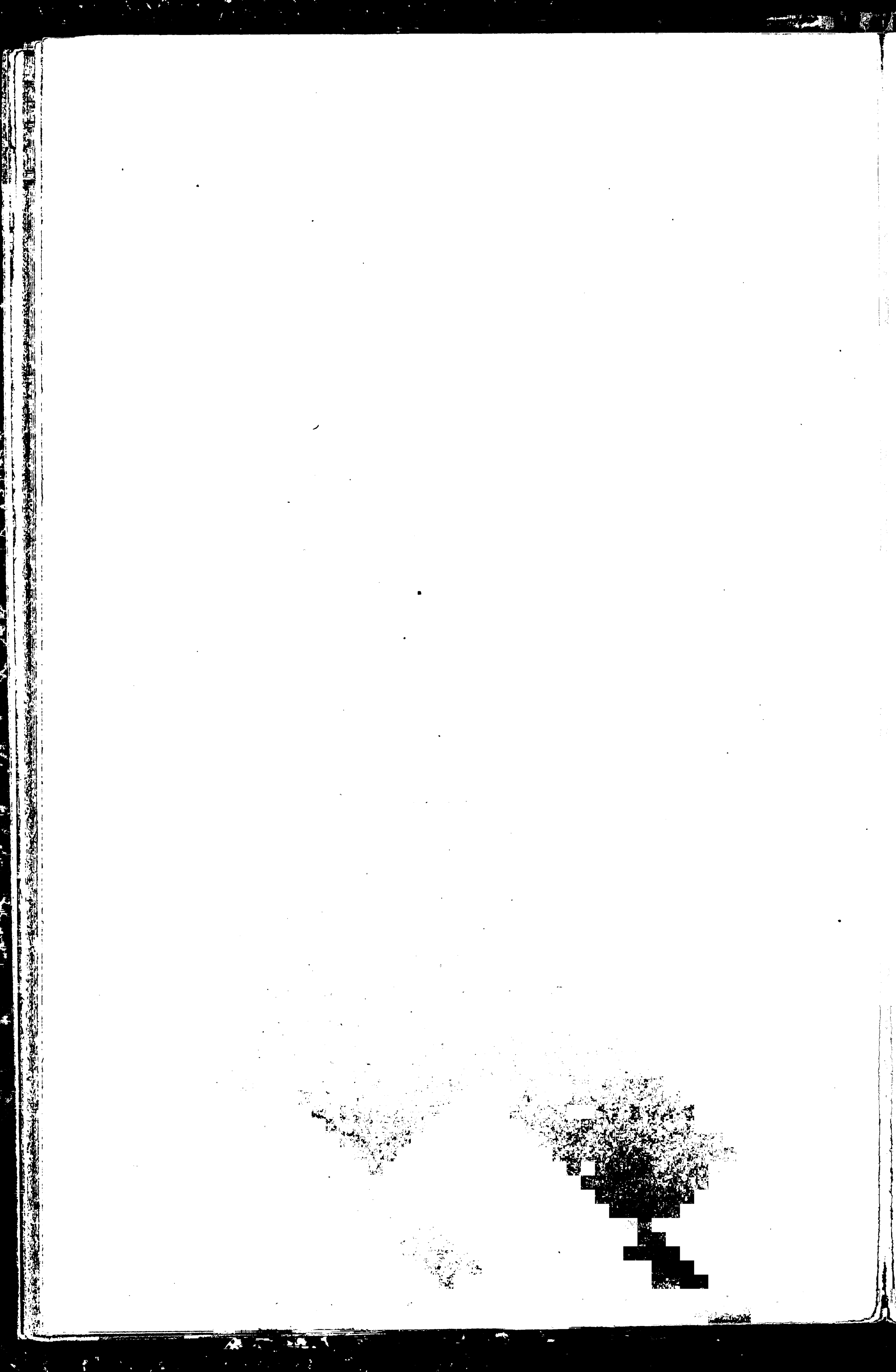
»Nej, Cecilie,« sagde Stanhope, »ingen uden Du skal bære det. Det er Skyld i, at vi er kommet sammen igen, og for mig er det et Billede paa Din Kærlighed til mig; det bliver smukkere og smukkere, hvor andre Ting bliver grimmere og forgaar.«

Lady Beatrice Stanhope blev meget rørt over den gamle Kærlighedshistorie, da hendes Fader i faa Ord gjorde hende bekendt med den, og kort før hendes eget Bryllup hjalp hun selv med til at fæste Sløret paa Frøken Wyndhams graa Kappe med de hvide Maraboutfjer, saaledes, at det faldt ned over hendes Ansigt paa en Maade, der, som Frøken Wyndham sagde, passede for hendes Alder.

Der stod i Aviserne, at Jarlen af Stanhopes Bryllup var foregaaet i den største Stilhed; men at den nye Grevinde havde baaret et Brudeslør af usædvanlig Skønhed.

Den store Sammensværgelse i Hotel Britannia.

Man spiste netop til Middag paa Hotel Britannia, da »Fugleskræmslet« viste sig for første Gang ved Bordet.

Sæsonen var lige begyndt. De sædvanlige Badegæster var der allerede, for Mayport var forskelligt fra alle andre Badesteder, og Hotel Britannia forskelligt fra alle andre Hoteller.

Begge var eksklusive i Ordets alleregentligste Forstand; begge var paa denne Tid af Aaret udelukkende overladt til Englænderne.

En af Selskabets Spidser havde opdaget Mayport for nogle Aar siden, og havde i Fortrolighed gjort nogle faa Udvalgte bekendt med Stedets udmærkede Egenskaber, hvilket havde haft til Følge, at netop kun de »rigtige« havde annekteret Badestedet og Hotellet.

Værelser blev holdt tilbage fra den ene Sæson til den anden, saa at Værten med god Samvittighed kunde melde: »Alt optaget«, dersom virkelig en eller anden paatrængende Fremmed skulde fordriste sig til et Forsøg paa at bryde Trylleringen.

At tilbringe August og September paa Hotel Britannia var omtrent ensbetydende med at være

Gæst paa et stort Herresæde; for alle kendte hverandre, og de fleste af de cirka fyrre eller halvtredsindstyve Mennesker kaldte hverandre ved Fornavn eller ved Tilnavne, hvis Oprindelse skyldtes en eller anden morsom Begivenhed.

Dersom nye Mennesker dukkede op i Kredsen, var det aldrig virkelig Fremmede, men Gæster eller i det mindste Venner, hvis Tip-Tip-Oldefædre alle kendte, med mindre de var ganske særlig morsomme og underholdende, saa tog man det ikke saa nøje med Forfædrene.

Der var ingen Parvener mellem Gæsterne, som hver Sommer samledes i den lille gammel-dags Landsby ved den klippefulde Kyst. Alle gik tarvelig og enkelt klædt. Damerne bar korte Klædesnederdele og Bluser indtil Middag, og det var en uskrevet Lov, at ingen skulde bære Smykker eller være nedringet længere end til lige nedenfor Nøglebenet.

Sportsmændene og Golfspillerne kom overhovedet ikke ud af deres Knæbukser før ved Solnedgang.

Det var en henrivende Augustaften ved Otte-tiden, Middagsklokken havde lydt som sædvanlig og Folk samledes i Spisesalen.

Da det var lutter gode Venner havde man arrangeret sig ved smaa Borde paa 12, saa at de, som kendte hverandre bedst, kunde sidde sammen.

Der var en Summen som i en Bikube, dog syntes enhver at vide, hvad de andre talte om

hele Salen over, og alle var optaget af de samme Æmner.

»Hvor det er harmeligt, at Catherine skulde få Influenza,« bemærkede Lord Stafford, kendt under Navnet Bill, og saa over til en af de to tomme Pladser ved sit Bord. »Det er virkelig et forfærdeligt Tab for os, baade hun og Tom er saa hyggelige. Jeg haaber ikke at Gamle Reynaud finder paa at leje deres Værelser ud til nogen Uvedkommende.

»Det skulde han bare vove,« faldt Frøken »Jack« Darcy ham i Talen henne fra et fjærntliggende Bord.

I samme Øjeblik aabnedes Døren til Spisesalen, hvad der i og for sig ingen Grund var til, da enhver sad paa sin Plads og Suppen var serveret. Der hørtes en Raslen af Silketøj, en svag Klingen af Armbaand, og en ung Pige, der duftede stærkt af Heliotrop, traadte ind.

I samme Sekund fæstedes alle samtliges Øjne paa Synet, for atter at mødes i et langt forstaaende Blik.

Der var opstaaet en dødlignende Tavshed, og Opvarterne saa til, halv forskrækkede, halv fornøjede; men ingen af dem misundte den værdige Overkelner, hvem det paahvilede at skaffe Plads til Snyltegæsten. Han gjorde det imidlertid med en ophøjet Ro, som en Advokat, der fører en forud tabt Sag, medens den unge Pige, der var fuldstændig paa det rene med den Opsigt, hun vakte, men som tilskrev den ganske

andre Grunde, brusede majestætisk frem ved hans Side.

Overkelneren nærmede sig en af de to ubesatte Pladser — de, som skulde være helliget Mindet om Sir Thomas og hans Hustru, Lady Catherine — og trak den Stol frem, der stod nærmest ved Lord Stafford.

Den unge Pige satte sig ned med et forventningsfuldt Ansigt, spredte Servietten ud med en koket Rødmen og saa sig omkring med et Tiløb til et Smil.

Ingen gengældte det. Ingen saa paa hende. Det var som om hele Selskabet havde sluttet sig sammen om at ignorere den Nysankomne.

Den samme Summen af dæmpede, muntre Stemmer lød igen, som om der ingen som helst Afbrydelse havde været.

Der taltes om Begivenheder, som havde fundet Sted i London forrige Uge inden Badesæsonens Begyndelse, — om Nyt fra de Venner, som havde foretrukket Skotland for det kære Mayport, — om Dagens Oplevelser, Golf og Fisketure, og særlig drejede Samtalen sig om Bridge.

Den unge Pige hørte efter i nogen Tid, spiste sin Mad, saa fra Ansigt til Ansigt, Dragt til Dragt, mærkede sig alt og var øjensynlig yderst tilfreds baade med sig selv og sine Omgivelser; dog, efterhaanden som Fisken gav Plads for Stegen og Stegen for Grøntsagerne, kom der et halvforlegent Udtryk i de smukke Øjne under de

mørke, finttegnede Bryn, der stod i saa skarp Modsætning til det guldgylde, flammede Haar.

Til sidst, da hun fandt at have taget Hensyn nok til den bekendte engelske Stivhed overfor Fremmede, kunde hun ikke udholde sin isole-rede Stilling længere.

Hun lyttede netop efter en begejstret Beskri-velse af et Parti Bridge, som en ung Dame i en enkelt sort Dragt gav til Lord Stafford. Under en Pavse, som denne Dame gjorde for at trække Vejret, besluttede den Nysankomne sig til at prøve sin Lykke.

»Er Bridge meget vanskeligt at lære?« hen-kastede hun let. »Jeg har hørt saa voldsom meget om det i Denver; jeg er nemlig fra Ame-rika.«

Den unge, sortklædte Dame drejede langsomt, ganske langsomt Øjnene henimod den Talende, saa tværs igennem hende et Sekund eller to og sagde: »Virkelig!«

Den unge Piges Ansigt bedækkedes af en blus-sende Rødme. Hun kastede et hurtigt Blik om-kring sig, og saa overalt det samme døde, fiske-agtige Udtryk i Øjnene; hun bemærkede dog med Lettelse, at de alle tilhørte Kvinder, og vendte sig om til Lord Stafford. Han var dog en Mand, og]som saadan et Slags Anker for den Skibbrudne.

»Gud forbarme sig vel!« udbrød hun halv hviskende og sendte ham et indsmigrende Blik.

»Tror De virkelig, at det var hendes Mening at vikse mig af?«

Tilfældet vilde, at den omtalte Dame i Sort netop var en af de mest glimrende Stjærner i den Kreds, som hvert Aar kom til Mayport for at nyde hverandres Selskab.

Hvorfor hun egentlig blev saa beundret, var der ingen som vidste, for hun var hverken særlig køn, rig, fornem eller elskværdig; men hun havde en egen ligefrem Maade at sige Ting paa, der næsten gjorde hende uundværlig.

Hun havde netop optaget Lord Stafford blandt sine Venner, og han var ingenlunde til Sinds at opgive dette Venskab til Fordel for en ung, ubekendt Pige, som ovenikøbet ved sin Indtrædelse i Salen øjeblikkelig var bleven døbt »Fugleskræmslet«.

Pigebarnet var umiskendelig køn, og dersom hun havde talt til ham under andre Omstændigheder, vilde han have svaret hende med særdeles Fornøjelse endogsaa.

Som det imidlertid var, vidste han, hvad hans Landsmænd ventede af ham, og han vilde ikke skuffe dem.

Han saa paa den unge Pige, hvis Accent straks havde røbet hendes Nationalitet, paa Diamant-sommerfuglen, der sad højt paa det guldgyldne Haar, paa den umaadelig lange Halskæde af Perler, der var slynget flere Gange om hendes Hals for at ende i Bæltet, paa de mange Smykker — blandt hvilke et var det amerikanske Flag i Diamanter, Saphirer og Rubiner — der

lykede frem mellem Kniplingerne paa det stærkt nedringede Silkeliv, han saa paa det, ikke særlig kritisk, men med et tilgjort ligegyldigt Blik.

»Undskyld Frøken!« sagde han, »men jeg tror ikke rigtig jeg forstaar, hvad De mener?«

Den unge Piges Spørgsmaal egnede sig ingenlunde til at blive gentaget og forklaret.

Hun rødmede lige op til Haarrødderne og trak paa Skuldrene med en forlegen Mine, der skulde udtrykke Foragt.

»Det kan ogsaa være det samme!« svarede hun og hengav sig fuldt ud til Nydelsen af sine Ærter, som hun spiste en for en for at dække over sin Forlegenhed.

Hun var kommet sidst ind i Spisesalen, men hun var den første til at forlade den, og hun holdt Hovedet meget højt, da hun brusede ud. Næppe havde Kelneren lukket Døren efter hende, før der blev udvekslet et Utal af skælmske Blikke.

»Det var øjensynlig en ordinær lille Tingest. Ganske køn — men frygtelig alligevel, bedækket med Juveler som et Gudebillede, og bundsimpel naturligvis.«

»Hvis nogen i et svagt Øjeblik lod sig forlede til at være blot høflig imod hende, vilde hun straks vide at drage Fordel deraf. Næh! — hun skulde holdes paa sin Plads fra det første Øjeblik, hvis hun ikke skulde blive Slangen i dette Paradis.

Medens alle andre paa Hotel Britannia badede, spadserede, fiskede eller spillede Golf og Tennis,

gik Frøken Florrie Walker sine ensomme Ture paa Strandpromenaden med en Bog i Haanden, eller hun kørte en Tur i Mayports eneste Landauer.

Der var ingen som saa paa hende, og dog kendte alle Damerne til Punkt og Prikke hendes Chiffonsparasoller, store, elegante Hatte og pragtfulde Toiletter. som hun uvægerlig skiftede tre Gange daglig, uden dog nogen Sinde at bære den samme Dragt to Gange.

Om Aftenen, naar Hotellet genlød af munter Latter, Ping-pong, Musik og Lyden af Dansetrin, sad Frøken Florrie Walker alene i et Sofahjørne, til hvilket ingen andre nærmede sig, fordybet i den uundgaaelige Roman eller seende sig omkring med et iagttagende Blik.

Der gik en hel Uge paa denne Maade, og hvis den unge Pige overhovedet aabnede Munden til andet end for at spise, var det kun for at give en Besked til Tjenerskabet eller naar hun var i Butikker.

En Morgen, da alle andre badede i det dejlige Solskin, gik hun til Landsbyens Posthus med et meget bestemt Udtryk om Munden.

Hun skrev og afsendte et Telegram paa engelsk, som længe huskedes paa Posthuset, fordi det fyldte to Blanketter og kostede tredive Kroner.

Samme Eftermiddag fik hun Svar, medens hun sad og drak sin The paa den ensomme Balkon; hun klarede op og gemte det i sin Lomme.

Næste Morgen kørte hun i Landauerer til Jærnbaneestationen. Ud af Toget steg en høj, kraftig Mand med graat, krøllet Haar, et velbarberet, rødligt Ansigt og et Par skarpe, kloge Øjne.

Han var over Middelhøjde, og den stortærnede Rejsedragt fik ham til at se endnu højere ud.

Han saa forventningsfuld op og ned af Peronen og fremviste en dobbelt Række hvide, kærnesunde Tænder, da en Sky af blegrødt Musselin kastede sig i hans Arme under Udraabet: »Faer! Faer!«

Den høje Mand havde kun en Haandkuffert med. Med et muntert Smil tog han sin Datter under Armen, svingede Kufferten med den frie Haand og gik ud til Vognen.

»Hvad mener Du om at lade denne Indretning køre op til Hotellet og selv gaa?« spurgte Bob Walker, Opfinderen af de verdensberømte Staalskinner, sin Datter. »Du er jo rigtignok ikke paaklædt til nogen længere March, men alligevel . . .«

»Det synes jeg er storartet, Faer!« og afsted kørte Landauerer med Haandkufferten paa Bagsædet.

Den unge Pige kunde ikke blive træt af at takke sin Fader, fordi han straks var kommet fra London, hvor han havde vigtige Forretninger, og under livlig Passiaren om det og Telegrammerne, de gensidig havde sendt hinanden, og hundrede andre ligegyldige Ting, naaede de

ud til en lille ensom Plads ved Vandet, hvor de var uset af alle.

»Lad os sætte os ned og nyde Udsigten,« sagde Hr. Walker og kastede et skarpt Blik paa den unge Pige; der var noget i hendes Stemme, som havde foruroliget ham.

»Du ser ikke saa glad ud som ellers, Florrie,« sagde han, »er her ikke saa rart, som Du troede?«

Florrie sank noget en Gang, to Gange, men ved det tredie Forsøg var det ude med hende og hun brast i Graad. Hendes lille Næse farvedes ildrød, og store, runde Barnetaarer trillede ned af hendes Kinder.

Bob Walkers Ansigt blev tre Gange saa rødt som ellers.

»Min egen lille Pige, min egen lille Pige,« gentog han, »hvorfor græder Du dog? Saa maa der være noget meget alvorligt paa Færde, for jeg kan ikke huske at have set Taarer i Dine Øjne siden Du var et ganske lille Barn. Hvad er der i Vejen min Skat? Fortæl det til Din egen gamle Faer, og hvis der er noget, han kan gøre for Dig, kan Du stole paa, at det skal blive gjort. Det er jo derfor, at han er kommet, ikke sandt? Du er jo det eneste i Verden, han har at glæde sig over og beskytte!«

Florrie holdt Hænderne for Øjnene, og mellem de fine Fingre saa man hendes lille Ansigt, rødt og vaadt af Taarer.

»Aa, Faer! — jeg er en skrækkelig Idiot, men jeg — jeg kan ikke gøre for det,« hulkede den

unge Pige, som havde holdt sit Hoved saa højt i Fjendens Lejr. »Jeg maatte sende Bud efter Dig. Jeg kunde ikke holde det ud her længere, ganske alene. Det har været forfærdeligt. Jeg har været lige ved at dø; men der er, Gud være lovet og takket, ingen her, som aner det mindste om det.«

»Men i alle Guders Navn, fortæl dog Din gamle Faer, hvad der er i Vejen.«

»Det er Menneskene her — allesammen — som er nogle grusomme, ondskabsfulde Uhyrer.«

»Aa haah! er det det, der er i Vejen,« brummede han. »Det er Menneskene. Saa de har været ubehagelige imod Dig! Det er vel Damerne, der er jaloux?«

»Ak nej!« svarede Florrie, »dertil ser de altfor meget ned paa mig. De anser mig ikke for bedre end det Smuds, de træder paa.«

»Gør de ikke?« sagde Bob Walker i den rolige Tone, som han brugte, naar der stod Hundreder eller Tusinder paa Spil. »Fortæl mig det allesammen, Florrie.«

Og saa kom hele Forklaringen, afbrudt af smaa, rørende Snøft.

»Du ved, jeg ikke vilde gøre en Flue Fortræd, Faer, og Du ved ogsaa, at jeg ikke kan taale at se nogen bedrøvet; men jeg kan ikke nægte, at det vilde være mig en stor Glæde, hvis jeg kunde gøre dem noget ondt.«

»Hvem ved, maaske kan Du faa Lejlighed

dertil,« sagde Bob Walker og saa eftertænksomt frem for sig.

— — —

Det var Frokosttid paa Hotel Britannia, da Frøken Walker og hendes Fader kom hjem, og de fik Maden serveret i hendes private Dagligstue.

Da de var færdige gik Bob Walker bred og rolig ind i Kontoret, hvor Værten, Monsieur Renaud — en lille melankolsk udseende Bretagner — sad.

Amerikaneren havde endnu ingen Forespørgsler gjort med Hensyn til Natten, men Monsieur Renaud, der havde et Par ledige Værelser, havde besluttet sig til at give ham det bedste, hvis han blev.

Han havde en dyb Respekt for Millionærer og rejste sig ærbødigt op, da den bredskuldrede Skikkelse i det stortærnede Flonel traadte ind.

De sagde begge »Goddag« paa engelsk, og saa afventede Bretagneren høfligt, hvad der maatte komme.

Efter at have taget et langt Drag af sin Cigar, fæstede Mr. Walker sine skarpe, staalgraa Øjne paa Bretagneren og spurgte med sin kønne, lidt snøvlede Stemme:

»Hvor meget vil De have for Hotellet, naar jeg betaler det kontant?«

»Undskyld, min Herre, men jeg forstod ikke rigtig,« svarede Bretagneren, der ikke var rigtig sikker paa, om Amerikaneren spøgte eller ej.

»Jeg gør Dem et Tilbud paa Hotellet,« svarede Bob Walker, »jeg ønsker at købe det.«

»Men — men det er ikke til Salg.«

»Min Erfaring som Handelsmand har været, at de fleste Ting er til Salg, naar der bydes en tilstrækkelig høj Pris for dem. Nu ønsker jeg at købe Deres Hotel, og naar jeg ønsker en Ting, er jeg selvfølgelig ogsaa villig til at betale den. Jeg har regnet ud, at Stedet, som det er for Øjeblikket, er, ja, lad os sige 125,000 Dollars værd og jeg vil skrive Dem en Check for Beløbet med det samme, hvis De gaar ind paa at afslutte Handelen.«

Renaud gispede efter Vejret, men han var tilstrækkelig Herre over sine Aandsevner til at gøre en hurtig Beregning.

125,000 amerikanske Dollars vilde udgøre en smuk Sum, naar de blev byttede med Francs, men han havde aldrig før set Forretninger blive afsluttet i den Fart.

»Jeg takker Dem for Deres Tilbud, min Herre, og skal tænke over det.«

»Det kan ikke lade sig gøre,« svarede Hr. Walker. »Et af to, De maa enten sælge det straks eller lade være. Hotellet er mig ikke til Spor af Nytte, hvis jeg ikke kan faa det to Timer inden Middag. Jeg skal have foretaget nogle smaa Arrangements.«

Bretagneren fo'r op: »Men det er jo en Umulighed.«

»Nej det er ikke, hvis De ser Sagen rolig 251.«

Der er Masser af Tid. De kan faa tyve Minutter til at betænke Dem i, hvis det er nødvendigt, men jeg vil hellere afgøre det med det samme. Det er nu min Maade at gøre Forretninger paa, og det er hidtil altid gaaet godt. Jeg har ellers ikke noget imod at betale Dem ekstra 10,000 Francs, for den øjeblikkelige Forlegenhed, jeg bringer Dem i.«

Den stakkels Renaud tørrede Sveden af sin Pande.

»Tak, jeg tror nok hellere jeg vil vente de tyve Minutter, hvis De ikke har noget imod det.«

»Naa, og jeg troede, De foretrak Pengene, men det bliver Deres Sag. Jeg bliver siddende her og ryger min Cigar ud, medens De tager en Beslutning.«

Bretagneren sank ned paa sin Stol foran Pulten; Walker tog ligeledes Plads, lagde Benene overkors og lavede Ringe af Cigarrøgen.

Aldrig havde Renaud været nødt til at tænke saa hurtigt. Han samlede sine Kræfter ligesom en General, der bliver overrasket af Fjenden om Natten. Her var jo den Chance, som han saa ofte havde haabet paa, naar det kneb — og den kom selvfølgelig aldrig igen. Den gale Amerikaners Tilbud var desuden langt over, hvad han havde turdet forlange under andre Omstændigheder. Men det var denne fatale hurtige Bestemmelse, det gjaldt om at tage.

»Men mine Gæster,« udbrød han højt, »hvoreledes skal jeg forklare —«

»Bryd Dem ikke om det. Jeg skal forklare det. Det er naturligvis ikke min Mening at smide dem paa Porten. Alt hvad De har at gøre er at sige »afgjort« og tage min Check i Lommen. De kan telegrafere til min Bankier i London og overbevise Dem om, at jeg er den, jeg giver mig ud for, saa kan De pakke Deres Kuffert og tage til Paris, naar De har Lyst. De ser ud, som om De kunde trænge til en Ferie.«

Da de tyve Minutter var gaaet, aabnede Bob Walker sin Checkbog.

— — —

Den Dag var Middagen flottere end sædvanlig, og af en eller anden Grund blev der skænket Champagne rundt. Ingen vidste hvorfor, men da Kelneren lod sig forlyde med, at den var gratis, drak hele Selskabet adskillige Glas.

Ellers var der ikke hændet noget usædvanligt paa Hotellet, med Undtagelse af, at der var kommet to nye Gæster.

Den ene var »Fugleskræmslets« Fader, der jo ingen Kuffert havde bragt med og derfor vakte Gæsternes allerhøjeste Mishag ved at spise i Rejsedragt.

Den anden var en ung, smuk Fyr, der lod til at kende alle. Af Vennerne kaldtes han »Teddie«, kun nogle enkelte titulerede ham Lord Hurst-manceau. Han saa ofte beundrende paa Florrie, fandt Middagen storartet, Champagnen glimrende og talte meget om en ny Cotillonstur, som han øjensynlig var meget optaget af at bringe paa Moden.

Selvfølgelig blev Florries Fader ogsaa »boycottet« af Selskabet, saa de to havde rigelig Tid til at høre efter Konversationen, som nærmest drejede sig om Maden og den kommende Cotillonstur.

Da Frugten kom paa Bordet — duftende Skovjordbær, som hilstes med almindelig Begejstring da det var Aarets første Produkt — rejste Bob Walker sig.

»Mine Damer og Herrer!« begyndte han saa højt, at ingen kunde undgaa at lægge Mærke til det.

Alle saa op, forbavsede og forstenede over denne uhørte Afbrydelse.

»Er Manden gal,« hviskede Lady Craybourne saa højt at det hørtes over hele Salen.

»Mine Damer og Herrer!« gentog han. »Det glæder mig af forskellige Ytringer, som jeg ikke har kunnet undgaa at høre, at Middagen og Champagnen er falden i Deres Smag. Det glæder mig, særlig fordi Hotel Britannia ophørte med at eksistere i Eftermiddag, Klokken et Kvarter over tre præcis. Dette er nu min Privatejendom, og De er mine Gæster ved denne Middag, som ikke vil blive opført paa den Regning, som Deres forrige Vært ganske sikkert ikke vil glemme at sende Dem. Jeg skal ikke nærmere opholde mig ved, hvorledes jeg finder, at De, mine Damer og Herrer, har opført Dem overfor en ung, værgeløs Pige, som ved et Tilfælde kom ind i Deres Kreds. Hendes Selskab var ikke fint nok for Dem, da dette var et Hotel; nu, da det er hendes Faders

Ejendom, er det paa hendes Opfordring, at jeg inviterer dem alle til at være mine Gæster, saa længe De selv har Lyst!«

Han gjorde en Pavse. — To eller tre Herrer sprang op, og man hørte overalt: »Nej! Nej! — Det er jo umuligt! — hvor latterligt!« o. s. v.

Bob Walker tog Ordet igen da han intet Svar fik:

»Jeg har inviteret Dem til at være mine Gæster,« gentog han. »De, som modtager Invitationen er velkomne, de andre vil uden Tvivl finde det mest passende at trække sig tilbage, saa snart de kan. Maa jeg blot minde Dem om, at De er min Datters og mine Gæster, saa længe De er under dette Tag. — Kom, Florrie, lad os gaa ud paa Verandaen og drikke Kaffen, der er parat til dem, som ønsker at gøre os Følge.«

Han bød sin Datter Armen og gik, uden saa meget som at se sig tilbage.

»Du alstyrende Gud!« var der endelig en, som udbrød — ingen vidste hvem —, og Tavsheden løstes som ved et Trylleslag.

Lord Hurstmanceau lyttede opmærksomt til alle de mangeartede Udbrud og Forklaringer; endelig da der blev en Pavse brast han i en rungende Latter og sagde:

»Sikken brilliant gammel Fyr! Jeg vil lade mig hænge, om jeg ikke tager imod Invitationen. Min Mening om Sagen er, at han har opført sig aldeles storartet. I har netop faaet, hvad I fortjener. I har spist hans Middag! Ha! ha! ha! det er guddommeligt. Han maa jo mindst have betalt

20,000 Dollars for den Hævn. Aah! de er mageløse, disse Amerikanere!»

Fru Mac Donald rejste sig. »Jeg tror,« sagde hun med Værdighed, »at vi gør bedre i at faa vore Kufferter pakkede end at sidde her og snakke til ingen Verdens Nytte.«

»Vent et Øjeblik allesammen,« sagde Hurstmanceau. »Naturligvis ved jeg ikke, hvad I andre har i Sinde; men hvad mig angaar, er jeg bestemt paa at tage imod Invitationen. Jeg venter at komme til at more mig bedre end nogensinde, og det skulde slet ikke forbavse mig om vi fik Cotillonnen i Stand alligevel. Er der ingen andre, der ogsaa vil blive? For saa vil jeg med det samme fortælle vor Vært, hvor mange Gæster, han faar.«

»Jeg for min Part vilde hellere dø,« sagde Fru Mac Donald.

Lady Richmond lo hysterisk. »Teddie har Ret, det bliver mere end morsomt. Jeg har aldrig gjort Pigebarnet noget og vil blive, som hendes Anstandsdame, hun kan sandelig trænge til en.«

»At skulle opgive Golfspillet,« sukede Robert Gresham.

»Og Badene« — »og Fiskeriet« lød det fra de andre.

»Lad os tage ham paa Ordet, det vil blive Aarhundredets Clou!« udbød Lord Stafford.

Hurstmanceau, der var bleven alvorlig, vendte sig om og saa paa ham. »Det er mig, der har Ansvaret for Forslaget,« sagde han, »og da jeg

er den eneste, som staar udenfor det hele, er jeg ogsaa den eneste, som kan arrangere Affæren. Dem af eder, som gaar ind paa det, maa give mig deres Æresord paa at opføre sig som Venner af Huset, ellers vil jeg lade mig skyde, om jeg vil have noget at gøre med det hele.»

I Løbet af fem Minutter havde Hurstmanceau tre Gange fem Stemmer og lige saa mange Løfter; han gik lige ud paa Verandaen, hvor Husets Herre sad med sin Datter i det sædvanlige Hjørne af Sofaen. Hurstmanceau bukkede for dem.

»Maa jeg ønske Dem til Lykke med Deres ny Ejendom, Hr. Walker,« sagde han. »Det er et aldeles henrivende Sted og forfærdelig elskværdigt af Dem at invitere os. Jeg kom først i Dag, tidsnok til at blive klædt om til Middag. Vil De ikke forestille mig for deres Datter. Jeg er Lord Hurstmanceau.«

Højtidelig, men med et skælmsk Udtryk i Øjnene, som han ikke tog fra den unge Mand, præsenterede Walker Lord Hurstmanceau for sin Datter.

Trods det passerede havde hun endnu ikke tabt Sansen for det komiske, og hun brast i Latter. Hurstmanceau lo ogsaa, en køn, indtagende, ungdommelig Latter.

»Vi er Dem alle meget forbunden, fordi De har inviteret os, Hr. Walker,« sagde han og trak en Lænestol frem. »Nogle af os har rigtignok lovet os andet Steds hen i Morgen, men med en femten seksten Gæster vil Huset heller ikke synes tomt, vel? — Er det sandt, at De vil give

en Cotillon næste Uge, Frøken Walker? Jeg haaber det! Jeg har hørt det og i den Anledning bragt nogle særlig smukke Sløjfer med fra Paris, som jeg gjerne vil have Lov til at forære Dem. Jeg er bange for, at det er meget egoistisk at bede Dem derom saa længe i Forvejen, inden alle de andre Herrer kommer til: Men maa jeg føre Cotillon op med Dem?»

»For min Skyld gjerne,« smilede den unge Pige. »Maa jeg, Fader?«

»Ja, det bliver vel det bedste,« svarede Bob Walker.

Saaledes endte den store S sammensværgelse.

Cotillon gjorde stormende Lykke, og Florrie færdedes blandt sine Gæster som en ung Dronning.

Ondskabsfulde Tunger mente at Hurstmancaeus Opførsel havde været let at gennemskue fra første Færd.

Han vilde naturligvis fri til den unge Pige, fordi hendes Fader var Millionær, og hun vilde naturligvis tage ham, fordi han var Jarl.

Men de tog skammelig fejl. Da Lord Hurstmanceau friede til Florrie Walker efter fire Ugers Forløb, var det, fordi han var dødelig forelsket i hende og ansaa hende for den sødeste og yndigste unge Pige, han nogensinde havde set. Og Florrie tog ham, fordi han for hende var den ene af Verdens to bedste Mennesker. — Den anden var hendes Fader.

Telegrammet.

Hun var født i Maj og havde i Daaben faaet Navnet »Maja«; aldrig har et Navn passet bedre, for hun var som en Legemliggørelse af selve Vaaren, smuk, sød og blomstrende.

I syv Aar havde hun ført en lykkelig Tilværelse i sit Hjem, en dejlig, gammel Herregaard, omgivet af en umaadelig Park, der laa gemt inde imellem Wicklow Bjærgene paa Øen Emerald.

Hele Aaret rundt glædede den lille Pige sig til sin Fødselsdag, for den Dag samledes alle Egnens Børn, fra Nærn og Fjærn, til en lille Dans i den store Sal med de mandshøje Egetræspaneler og det blanke, bonede Gulv.

Paa Slaget fem lukkedes alle Skodderne i nederste Etage, og Lamper og Lysekroner tændtes og kastede et straalende Skin hen over alle de gamle Familieportrætter — stolte, alvorsfulde Riddersmænd og knejsende Damer.

Alt var færdigt neden under til Gæsternes Modtagelse, og Fru Graham, der stod ved sit Sovekammervindue og nød Solskinnet, fænkte med et Suk paa, at dette var det andet Aar, at Johnnie var borte paa sin lille Stedsøsters Fødselsdag.

Johnnie — hendes førstefødte — hendes eneste Søn — ham, med hvem hun havde staaet alene tilbage som Enke i sit nittende Aar — var langt borte, ovre i Sydafrika, kæmpende for sit Land. Hvor højt hun end elskede sit andet Barn, kunde hun dog ikke lade være med at føle sig bedrøvet paa saadanne Fest- og Mærkedage, hvor Johnnies Fraværelse føltes dobbelt.

Lette, rødbræmmede Sommerskyer sejlede hen over de fjærne Bjærgtoppe og skjulte dem for et Øjeblik. I Haven, under hendes Vinduer, bugnede Frugtræerne af hvide Blomster, og i Løbet af faa Dage vilde Roserne springe ud og Foraaret vige for Sommeren.

Haven saa vidunderlig smuk ud i den begyndende Skumring; der gik en let Gysen igennem Fru Graham, saa lukkede hun Vinduet og sagde til sig selv:

»Alting skal være muntert og fornøjeligt til Majas Selskab; der maa ikke falde saa meget som en Skygge over Barnets Lyksalighed, saa vilde Johnnie blive vred.

Han havde lovet at tænke paa hende den Dag, hvor han saa end maatte være, og i det sidste Brev stod der endogsaa, at han vilde sende hende et Lykønskningstelegram, hvis det paa nogen Maade var ham muligt.

Fra den tidlige Morgen stod Maja paa Vagt. Et Telegram til hende fra Sydafrika vilde være en stor Begivenhed — en herlig Trofæ at vise til alle de smaa Piger og Dreng, som skulde

komme. Men efterhaanden som Timerne gik, og Dagen led, begyndte ogsaa hendes Forhaabninger at briste.

»Du maa endelig ikke vente det,« sagde hendes Forældre. »Det er vist næsten umuligt for Johnnie at faa det sendt af. Han skrev jo ogsaa blot, hvis han kunde.«

Men ikke saa snart var Maja klædt paa til Selskabet, førend hun dansede ned af den brede, lave Egetræstrappe, for at kaste et sidste Blik ud af Døren.

Det var kun med Besvær, at Fødselsdagsbarnet kunde dreje det massive Haandtag om, og idet Døren gik op, strømmede der et frisk Pust ind fra de nærliggende Højder.

Hun vilde næppe tro sine egne Øjne, for der stod det, som hun havde glædet sig til og haabet paa hele Dagen, i Skikkelse af en Dreng med en gul Konvolut i Haanden.

»Jeg skulde lige til at ringe, lille Frøken!« sagde han, da hun snappede Telegrammet ud af Haanden paa ham med rystende Fingre og blussende Kinder. Hun saa yndig ud i sin fine, kniplingsbesatte Musselinskjole, en lyseblaa Sløjfe i den ene Side af Haaret, smaa blaa Sko, blaa Skuldersløjfer og store, spørgende Øjne.

Hun tænkte ikke paa at se efter, om Telegrammet var til hende; men fløj ind i Gangen, medens hun uafslædig gentog for sig selv:

»Det er kommet! — Det er kommet!«

Der var ingen i Forstuen, som var klart oplyst og pyntet med store Krukker, fulde af Foraarsblomster. Hun kravlede op paa en bred Sofa under Hængelampen og aabnede det kærkomne Telegram med bankende Hjerte; hun var saa ivrig, at hun knap kunde trække Vejret.

Maja var sjælden udviklet af sin Alder, og havde kunnet læse fra hun var fem Aar.

Omhyggelig læste hun Ordene op ét for ét, indtil deres frygtelige Betydning pludselig gik op for hende; saa løb hun afsted, saa hurtig hun kunde, til sit eget lille Værelse i øverste Etage, lukkede Døren af, kastede sig ned ved Vinduet og borede Hovedet ind i Gardinerne. Hendes lille Ansigt var graat og fortrukket, og hun holdt det frygtelige Budskab tæt ind til sit Hjerte.

Var dette »Sorg«? Hun havde hørt Folk bruge Ordet, men aldrig rigtig forstaaet, hvad det vilde sige; men hvad betød ellers denne uophørlige Banken i Tindingerne, disse tørre, brændende Øjne?

Maja følte stærkere og led mere end de fleste Børn.

Hendes Smerte var for stor til at kunne finde Lettelse i Taarer, og hendes lille Hjerte krympede sig af Fortvivlelse over, ikke at kunne være alene om at bære denne Sorg.

De andre maatte jo have det at vide!

Netop som denne Tanke brændte sig ind i hendes Hjerne, hørte hun Lyden af Stemmer.

»Maja! Maja!« kaldte Fru Graham muntert igennem det gamle Hus, »hvor er Du henne?«

Fødselsdagsgæsterne var i Færd med at komme, og der var ingen Maja til at tage imod dem; de fleste af Børnene kom langvejs fra, med Kusk og Tjener, der alle maatte have noget at spise, inden de skulde tilbage.

»Selskabet maa standses, det maa standses!« hviskede Maja skælvende til sig selv, med en Stemme, der lød saa fremmed og unaturlig, at hun knap selv kunde kende den.

Lyden af Vognhjul i Gaarden fik den stakkels lille Pige til at kige ud af Vinduet.

Hun saa en Skare muntre, festklædte Børn, der jublende løb op af Trapperne. En lille Dreng, som havde tabt sin Hat, da han sprang af Vognen, krøb ind under Hestene for at hente sin tabte Ejendom, og dette Kunststykke opvakte en stormende Latter hos en hel Masse smaa Piger i en Landauer.

De kendte ikke noget til denne Verdens Sorger og Skuffelser. De saa saa forventningsfulde, saa glade og lykkelige ud, at Maja hurtig trak sig tilbage og lod Rullegardinet gaa ned.

En Storm af forvirrede Tanker jog gennem hendes Hoved. Hvorledes skulde hun bringe sin Moder den Efterretning, der vilde knuse hendes Hjerte?

Hun vidste, at Johnnie var Moderens Afgud, han hørte nu en Gang mere til hende, end til Faderen, skønt de begge elskede ham inderligt.

Det var først lidt efter lidt, at Maja forstod, at dette Telegram fra Krigsministeriet ikke havde været til hende, og at det kun skyldtes et Tilfælde, at hun havde aabnet det og var bleven Medvider i denne frygtelige Hemmelighed.

Endnu samme Morgen havde Maja spurgt sin Moder, om hun, der var voksen, virkelig kunde more sig ved et Børneselskab.

Til Svar havde Moderen taget hende i sine Arme, kysset hende tusinde Gange og forsikkert hende, at hun mindst morede sig lige saa godt som Maja selv eller nogen af hendes smaa Gæster.

Alt dette og meget andet fo'r som et Lyn gennem hendes Hjerne, og endte i en Beslutning, der fik hendes stakkels smaa Nerver til at dirre som Violinstrengene, saa megen Anstrængelse kostede det hende.

Hvorfor skulde hun ikke holde det hele skjult for Forældrene, indtil den sidste Vogn var rullet bort og Selskabet forbi? Saa kunde i det mindste Moderen være lykkelig nogle faa Timer endnu, og hun selv kunde jo ikke blive ulykkeligere, end hun var — troede hun da!

Af Egenkærlighed var der ikke Spor i hendes Karakter, og der maa have flydt Helteblod i hendes Aarer, for hun vilde langt have foretrukket at dø, fremfor at spille den Rolle, hun havde foresat sig.

»Moder maa tro, at jeg er henrykt over Selskabet, ellers vil hun slet ikke more sig,«

sagde hun højt, og gøs ved at høre sin egen Stemme.

Hun rettede paa sin krøllede Kjole, glattede sit Haar og nærmede sig Døren, med et meget bestemt Udtryk om de tæt tillukkede Læber.

Hun kunde høre Børnene tage Tøjet af i Forstuen, og Lyden af deres glade Barnestemmer, som gav Genlyd i Huset, stak hende i Hjertet som en rent legemlig Smerte.

Væggene syntes at danse rundt, og det brusede for hendes Øren; Maja undrede sig over, hvad det betød, da hun Skridt for Skridt, holdende sig til Rækværket, listede ned af Trapperne. Var det nok en Forklaring af Ordet »Sorg«?

Paa Trappen mødte Maja sin Lærerinde, Frøken Stuart, der kom med en yndig Krans af Majblomster, som hun satte paa Barnets Hoved.

Det var en Overraskelse fra Gartneren, som havde bundet den til Trods for de øvrige Tjenestefolks Advarsler om, at Majblomster bragte Ulykke til Huse.

»Nu ligner Du først et rigtigt Fødselsdagsbarn,« sagde Frøken Stuart smilende, »men hvor har Du været henne? Der er allerede kommet en Mængde Børn, og Din Moder har søgt efter Dig alle Vegne.«

»Jeg var ovenpaa,« sagde Maja ligefremt, og det slog Frøken Stuart, at der var et ejendommeligt Udtryk i det søde, lille Ansigt, som ikke rigtig passede sammen med Fødselsdagen og den festlige Stemning neden under.

Men inden hun kunde faa Tid til at spørge om, hvad der var i Vejen, var Barnet smuttet fra hende.

Det kostede Maja en forfærdelig Anstrængelse at tage sig sammen, medens hun løb gennem Forstuen. Hun vidste, at hun maatte lade meget glad og lykkelig, hvis det skulde lykkes hende at narre Moderen.

Hvor lidet anede Fru Graham, hvor heftigt det lille Hjerte bankede under den hvide Balkjole, eller hvilket Væld af Sorg, den yndige Krans af nysudsprungne Knopper dækkede over.

Barnets Hoved smertede, som havde Kransen været af Torne, og dog trippede de smaa Fødder i de lyseblaa Sko lystig afsted fra den ene til den anden, medens hun bød sine smaa Gæster Velkommen.

»Hvor hun er henrykt,« sagde Fru Graham, og saa med Stolthed paa sin lille Datter, »og hvor hun allerede forstaar at være Værtinde! Denne Fødselsdag er jo ogsaa Aarets store Begivenhed for hende. Gudskelov synes hun at være kommen helt over Skuffelsen med Johnnies Telegram.«

»Ja!« svarede Majas Fader, »jeg tænkte nok, at det var ham umuligt at sende det, saa det var næsten Synd at spænde Barnets Forventning. Jeg har for Resten tænkt saa meget paa ham i Dag, han var altid Sjælen og Livet ved disse Børneselskaber.«

Fru Graham sukede.

»Han er aldrig ude af mine Tanker et Sekund,« mumlede hun, og der kom Taarer i hendes Øjne, medens hun betragtede Børnenes overgivne Dans.

Hun glædede sig over at se sin Mand tage saa ivrig Del i Majas Selskab, som om han derved vilde raade Bod paa Johnnies Fraværelse.

Hr. Graham elskede sin Datter uendelig højt, dog uden at være jaloux over den store Kærlighed, hun nærede til sin Stedbroder.

Johnnie var almindelig afholdt, og det faldt aldrig nogen ind at misunde ham hans Popularitet.

Det forekom Maja, at Musikken og Dansen aldrig vilde høre op, lige saa lidt som Lyden af de muntre Stemmer.

Naar hun syntes, at det var ude med hendes Kræfter, var et Blik paa hendes Moders glade Ansigt nok til at faa hende til at le og pluddre med de andre Børn igen.

Til sidst rullede dog Vognene for Døren, smaa Skikkelser i store Shawler og Frakker tog Afsked, og det regnede med Farvelkys over Fru Graham, som straaledede af Glæde.

Dette Selskab havde virkelig for en Gangs Skyld jaget alle hendes ængstelige Tanker paa Flugt, og hun havde følt sig hensat til sin egen Barn-dom, ved at se og høre alle disse smaa, uskyl-dige Væsners Glæde.

»Du, jeg har virkelig moret mig i Aften!« hørte Maja hende sige til Faderen.

Der gik som et Sværd igennem Barnets Hjerte. Hun havde endnu ikke tænkt over, hvorledes og hvornaar hun skulde bringe Efterretningen; for hvert Øjeblik, der gik, blev det vanskeligere.

Da den sidste Gæst var rullet bort, satte Frøken Stuart sig til Klaveret og spillede Majas Yndlingsstykke — en Marsch.

»Naar Johnnie kommer hjem, naar Johnnie kommer hjem —«

Det lød som en Ligmarsch i Majas Øren, men ingen lagde Mærke, til den lille, skælvende Skikkelse, med de store, taareløse Øjne og de nervøse Fingre, der uafslædig krammede en gul Konvolut, halvt skjult bag de hvide Kniplinger paa Musselinskjolen.

Hun hørte sin Moders glade Stemme i Forstuen, gemte endnu en Gang det ulyksalige Brev, og sagde Godnat, som om der intet var i Vejen.

Da hun kysede sin Fader, hviskede hun noget til ham.

»Hvad siger Du?« spurgte han.

»Kom endelig op og sig Godnat til mig, Fa'er, naar jeg er kommet i Seng; jeg har noget meget vigtigt at fortælle Dig.

»Det skal jeg, min Skat, vær sikker paa det.« Og Fødselsdagsbarnet skyndte sig afsted.

Hun laa ganske stille i sin lille Seng og stirrede paa Natlampen, og saa endelig begyndte store, varme Taarer at trille ned ad hendes Kinder, først en for en, tilsidst saa hurtig og i

saadanne Mængder, at hun ikke længere kunde se Skyggerne paa Væggen.

Ængstelig lyttede hun efter Fodtrin, der kom op af Trappen.

»Er det Dig, Fader?«

»Ja, min lille Pige!«

»Kom helt hen til mig, Fader, jeg har noget at fortælle Dig.«

Han bøjede sig ned over Barnet, overrasket ved at finde hende grædende.

Hun sad oprejst i Sengen, Haaret var strøget tilbage fra Panden, og der brændte to ildrøde Pletter paa hendes Kinder.

»Det var, ligesom Selskabet skulde til at begynde,« sagde hun. »Jeg kunde ikke sige det, naar Moder og alle Børnene var saa glade — og — og — saa.«

Endogsaa nu tøvede dette lille, heltemodige Væsen, og tænkte paa, om hun dog ikke paa en eller anden Maade kunde mildne det frygtelige Slag.

»Naa! og hvad saa?« spurgte han sagte og deltagende.

»Saa kom Telegrammet,« hviskede hun. »Jeg troede, det var til mig, og saa — — det ligger under min Hovedpude, Fa'er.« Med skælvende Fingre ledte hun efter det skjulte Rædselsbudskab.

»Her er det!« sagde hun endelig. »Aah! Fa'er, Fa'er, Du kan slet ikke tænke Dig, hvor forfærdeligt det er, Du kan ikke.«

Hun puttede det tynde Stykke Papir ind i hans Haand, og med Hovedet skjult ved hans Skulder hviskede hun:

»Johnnie, vores Johnnie er død.«

Det var kun fem Ord, der blev kvalt af en Hulken i det samme, og dog gav de Genlyd over hele Stuen, og syntes at opfylde Luften med Veraab.

»Johnnie, vores Johnnie er død.«

Hr. Graham sagde ikke et Ord. Han syntes at være knust under Slaget.

Han lukkede det sammenkrøllede Papir op henne ved Servanten, hvor Natlampen stod.

Den svage, gullige Flamme kastede et flakkende Skær over Brevet.

Maja gik efter sin Fader, og Skyggen gav den hvidklædte Skikkelse et overjordisk Præg.

Hun kunde have været en miniatyr Præstinde, som hun stod der, med Hænderne pressede imod den kolde Marmorplade, og de mørke Øjne stift fæstede paa den lille Flamme, som var det en hellig Ild, der brændte paa et Offeralter.

Hr. Graham strøg en Tændstik og tændte et Lys til. Han hørte ikke de hurtige Fodtrin, der kom ind i Værelset. Maja, der saa Moderen, løb hen til hende og slyngede sine Arme om hendes Liv.

Fru Graham holdt et aabent Telegram i Haanden.

»Jeg kan ikke forstaa, hvad dette her skal sige,« sagde hun. »Det er et Telegram fra Krigs-

ministeriet, der forklarer en eller anden Misforstaaelse. Johnnie har det godt, Gud være lovet og takket, men det synes, som om hans Navn af en Fejltagelse er kommet med paa Listen over Døde eller Saarede.«

»Der hørtes et Skrig fra Maja; et Skrig, der fik Blodet til at stivne i Fru Grahams Aarer, og hun saa sin Mand gribe den lille Skikkelse, der svajede frem og tilbage, i sine Arme.

Barnet græd og lo paa en Gang, og det varede længe, inden de ængstelige Forældre kunde faa hende beroliget.

»At tænke sig, at vores Johnnie lever alligevel!« gispede Maja tilsidst, og Moderen begyndte gradvis at forstaa, hvilke forfærdelige Timers Smerte og Sorg Barnets kærlige Omsorg havde sparet hende for.

»Jeg har været saa grænseløs ulykkelig, men det gør ikke noget mere, for nu er jeg saa glad, saa glad igen.« —

Det var et lykkeligt Trekløver, som gik ned af Trappen og ind i den festlig oplyste Spisestue. Hr. Graham bar Maja, som endnu var i sin lille, lyserøde Natkjole.

Hun havde taget den halvvisne Krans paa Hovedet, og var endnu en Gang Fødselsdagsdronning.

»Vi maa drikke et Glas for Johnnie, inden Du skal i Seng,« sagde Faderen.

»Johnnies Skaal, længe leve Johnnie!« raabte hun, da Hr. Graham satte hende paa Bordet.

De smaa, lyserøde Fødder lignede Roser mod den hvide Dug; Kransen, der sad skævt paa de uredte Krøller, gav hende et bakkantisk Udseende.

Præstinden var blevet forvandlet til en Alf, med funklende Øjne, blussende Kinder og en høj, jublende Stemme.

Hun blev baaret sovende i Seng af Frøken Stuart, og endelig var Mand og Hustru alene.

De tav ganske stille.

Den højeste Lykke finder ingen Ord.

En Følelse af Ærefrygt og Beundring fyldte deres Hjerter, som de sad her i deres eget Hjem i Ly af de grønne Bjerge. Skyggen af den Sorg, som var blevet taget fra dem igen, trak sig langsomt tilbage som en Havbølge, efterladende dem glade og taknemmelige paa en solbeskinnet Kyst.

En uhyggelig Nytaarsaften.

Vintersolen skinnede klart og muntert ned paa en lille hollandsk Landsby, der laa et Par Mil fra Amsterdam. Den skinnede ind gennem de blanktpudsede Ruder paa et lille, teglhængt Hus, og paa en ung Kvinde, der stod midt i Køkkenet, ivrig optaget af at læse et langt, tætskrevet Brev. Ved Ildstedet stod en gammel Kone bøjet over en dampende Kødgryde; hun rørte forsigtig rundt i den kogende Ret, da den unge Kvindes Stemme jublede hende imøde.

»Tante! Tante! Paul har sendt Bud efter mig. Han har endelig faaet fast Arbejde. Det er just ikke store Sager for Øjeblikket, men der er Udsigt til mere, og med det han har lagt op, er Lønnen stor nok til, at vi kan leje en lille Lejlighed. Dersom det kan lade sig gøre, vil han gerne have, at lille Pierre og jeg skal tage med Postvognen i Morgen i »De tre Brødre«, saa kan vi være i Amsterdam inden Aften, og tilbringe Nytaarsaften sammen.

Babettes Kinder blussede af Glæde og Forventning, medens hun talte; begge Kvinderne saa

paa Vuggen, som stod i Værelset, og i hvilken Pierre, en et Aar gammel Dreng, laa og sov.

Saa sagde den gamle Kvinde bedrøvet:

»Hvor jeg vil komme til at savne Dig, for ikke at tale om Drengen! Men naturligvis maa Du tage afsted. Maaske kommer Du en lille Tur igen til Sommer. Tiden gaar saa hurtig. Det er kun et Aar siden, at Du græd over Pauls Afrejse, og se, allerede nu skal Du mødes med ham igen og lægge hans lille Søn, som han aldrig har set, i hans Arme.«

Babette nikkede. Hun var midt imellem Latter og Graad. Hun var oprigtig bedrøvet over at skulle forlade den kære, gamle Tante, som havde været saa god imod hende og hendes Barn. Og hun glædede sig dog saa umaadeligt til at gense den brave, unge Mand, som hun havde ægtet i den lille Landsbykirke for to Aar siden, og fra hvem Adskillelsen havde været saa meget tungere, som han havde været nødt til at forlade hende umiddelbart før Drengens Fødsel for at søge Arbejde i Hovedstaden.

Men der var ingen Tid at spille. Efter Middag var der nok at tage fat paa, og de havde travlt hele den korte Vinterdag. Babette skulde tage en stor Bylt varme Klæder med. Hendes Kuffert, Pierres Vugge og nogle andre Sager skulde komme efter i Løbet af et Par Dage, naar hendes Tante havde faaet dem samlet sammen og pakket ind. De talte hendes lille Pengebeholdning. Den var desværre meget ubetydelig,

og hun maatte rejse hurtigt og billigt, hvis den skulde forslaa, til hun naaede Amsterdam.

Du kan køre med Jean saa langt som til »De tre Brødre« — sagde den gamle Kone opmuntrende. »Saa kan Du tage Postvognen der Klokken to og være i Amsterdam ved Sekstiden.

De gik tidligt i Seng den Aften, og den næste Formiddag ved Ellevetiden var Afskeden overstaaet. Den smukke Babette sad ved Siden af Jean med sin lille Dreng, der var indhyllet fra Top til Taa i Shawler, paa Skødet; og de store flamske Heste bevægede sig langsomt, men sikkert fremad, henimod »De tre Brødre«. Vejret var ikke saa klart som den foregaaende Dag. Det havde sneet om Natten og Himlen saa tung og skyet ud, som om der skulde komme mere. Babette rystede af Kulde tiltrods for sin lange varme Pels. Vejene var knudrede og haardt frosne; men det lykkedes dem dog at komme en Mil eller to frem, da Vognen med ét begyndte at slingre frem og tilbage og truede med at vælte; den ene Hest var snublet og faldet paa den sne-dækkede Vej, og den anden forsøgte paa at komme løs fra sin kæmpende Kammerat ved Hjælp af nogle rasende Spark og Stød. Bondemanden havde en Karl med, og ved forenede Kræfter lykkedes det dem at faa det stakkels Dyr paa Benene igen, medens Babette stod paa den kolde Landevej med Barnet, som kiggede nysgerrigt frem fra hendes Pels.

Hesten havde forslaaet Knæene; men var ellers

uskadt, saa Mændene satte sig op igen; Babette kravlede ogsaa op paa sin Plads, og den tunge Vogn satte sig paany i Bevægelse. Jean knaldede med Pisken, og hver Gang Vejen blev værre, stod enten han eller hans Karl af og førte Hestene ved Tømmerne; men tiltrods herfor gik det stadig langsommere og langsommere fremad.

»Det gør mig ondt at skulle sige det,« sagde Jean, »men vi har godt to Mil tilbage, og Klokken er over et nu. Dersom Postvognen skulde være kørt, maa De tage med mig tilbage, saa skal jeg nok køre Dem derhen, næste Gang den kommer.

Men det vilde Babette ikke høre Tale om. Skulde hun ikke se Paul om Aftenen. Skulde han ikke med sin kraftige Arm omslynge hende og lille Pierre til et kærligt Goddag? Skulde de ikke tilbringe Nytaarsdag sammen. Hun vilde ikke en Gang tænke Tanken tilende.

Men nej! Der var ikke Spor af Postvogn at se, da de over en halv Time senere rullede op for Døren til »De tre Brødre«.

Den var kørt for tyve Minuter siden! »De tre Brødre« var en stille, hyggelig Kro, hvor der ikke var megen Færdsel, undtagen netop naar Postvognen skulde komme.

Babette kravlede bleg og skælvende ned og løb ind i Gæstestuen, hvor Værten stod smilende ved Skænken bag en Række skinnende Tinkrus.

»Er det for sent til at komme med, er Vognen kørt?« raabte hun. Og da han fortalte, at det

virkelig var for sent, forlod al hendes Kraft og Energi hende, og hun sank hulkende sammen paa en Træbænk ved Døren.

Der var to Mænd til i Værelset, som saa nysgerrigt paa hende; hun var saa nydelig, selv midt i sin Sorg.

Den ene var en gammel Bissekræmmer, hvis velfyldte Randsel laa ved Siden af ham paa Gulvet; han havde et rart, venligt Ansigt og en tynd bøjet Skikkelse. Den anden var en middelhøj, kraftigbygget Fyr i en laset gammel Dragt, glatbarberet og med tæt sammenvoksede Øjenbryn. Det var vanskeligt at sige, hvad Stilling han vel kunde indtage i Samfundet; han tog ikke Øjnene fra Babette og rakte Værten sit Glas for at faa det fyldt nok en Gang. Bissekræmmeren var den første, der brød Tavsheden.

»Lad Dem ikke forknytte, mit Barn,« sagde han venligt, »ogsaa jeg kom for sent til Vognen, og ligesom De maa og skal jeg naa Amsterdam i Nat. Jeg har 2000 Kroner i Guld og Sedler i min Tegnebog, som jeg skal sætte i Banken i Morgen. Det er, hvad jeg har sparet sammen et helt langt Arbejdsliv, og jeg vil nu opgive at være Bissekræmmer og aabne en lille Forretning.

»Det skulde De hellere ikke tale for meget om, go'e Ven. Her i Holland er vi Gudskelov hæderlige Folk; men der er de Lande, hvor det kunde være farligt.«

Det var den anden Mand, som talte; hans Stemme var hæs, men ganske tiltalende. Han

betalte Værten, tog sin Stok og gik med et kort »Farvel«.

»Han skal maaske ogsaa til Amsterdam. Han lader til at ville gaa hele Vejen, og kan han, hvorfor saa ikke ogsaa jeg,« sagde Bissekræmmeren. Han var kommet ind, træt og forfrossen, og Værtens gode Øl havde gjort ham snaksom.

»Ja, jeg vil se at finde Vejen; desuden er den bedre for Fodgængere end for Vogne. Det er ikke ret mange Mil at gaa, og det er højst rimeligt, at jeg bliver indhentet af et eller andet Køretøj, der skal samme Vej.« Han rejste sig op, medens han talte.

Babette rejste sig ogsaa og greb ham ivrigt i Armen. »Jeg vil gaa med Dem,« raabte hun. »Jeg er stærk, har gode Støvler paa og er den bedste Fodgænger i Landsbyen. Vi kan naa Amsterdam inden det bliver mørkt, selv om jeg har Drengen at bære. Aa, Gud velsigne Dem for den Beslutning, saa kan jeg endnu faa Paul at se, inden det gamle Aar er forbi.

Det var ikke muligt at faa hende fra det. Jean, Bondemanden, kom ind og sagde, at det trak op til Sne. Men Babette var standhaftig. Værtens livsglade Kone kom ind og tilbød hende Nattelogi; men da hun saa at det var forgæves, hjalp hun hende med at svøbe Barnet, og gav hende sluttelig en lille Flaske Brændevin med i Lommen for det Tilfælde, at det skulde blive Snestorm.

Saa gik de. Babette havde talt sandt, da hun

kaldte sig en god Fodgænger. Hun var kun tyve Aar, og let og adræt. Ogsaa Bissekræmmeren gik rask til, tiltrods for sin bøjede Skikkelse. De havde vel lagt en fire fem Mil imellem sig og »De tre Brødre«, da det begyndte at sne i tykke tunge Flager. Babette svøbte sin Pels tættere om Drengen, og de travede ufortrødent videre; men det blev stadig vanskeligere og vanskeligere, og for hvert Skridt følte de Trætheden og Kulden mere.

Pludselig dukkede en Mand op paa Vejen nogle faa Alen foran dem. Han kom dem hurtigt i Møde, og de genkendte deres Ven fra Kroen i de brune Pjalter, som var gaaet kort før de selv.

»Jeg saa Dem komme,« forklarede han, »og gik ud for at møde Dem. Fruen,« han bukkede forholdsvis høfligt for Babette, »kan ikke gaa længere i Aften. Stormen lægger sig ikke for det første. Jeg boer her i Nærheden med min Moder og mine Brødre, og hvis De vil tage til Takke, kan De overnatte hos os. Vi har det kun fattigt, men De vil være velkomne, og vi kan utvivlsomt skaffe Dem to ledige Senge.«

Der var ikke andet at gøre end at takke ham og modtage hans Tilbud. Selv Babette indsaa, at ethvert Haab om at naa Amsterdam var forbi. Det nye Aar vilde være begyndt, inden hun og hendes Mand mødtes.

Det stormede af fuld Kraft, og Sneen piskede dem i Ansigtet som Naale. Det var med Nød og næppe, de kunde staa paa Benene. De kæmpede

sig frem efter deres Fører, som de kunde bedst, og var himmelhenrykte, da han endelig drejede af Landevejen og ned af en Slags Allé. Han lukkede en Laage op, der knirkede paa sine rustne Hængsler, og førte dem ned af en smal grusbelagt Sti, hen til et ensomt lille Hus, omgivet af nogle melankolsk udseende stedsegrønne Buske.

Som Svar paa hans vedholdende Banken, blev Døren aabnet af en Mand, der var mindre og spinklere end han selv, men som lignede ham tilstrækkeligt til at være hans Broder, og de Rejsende vaklede ind. Døren smeldede i efter dem med et dumpt, tungt Drøn.

Nu først slog det Babette, hvor egensindigt og tankeløst hun havde handlet ved at tvinge Rejsen igennem, og saaledes være nødt til at betrosig selv og Barnet til vildfremmede Mennesker, saa langt fra Hjemmet.

Den samme Tanke dukkede op i Bissekræmmeren; men nu var det for sent at gøre det om, og tavse fulgte de efter deres Vært og hans Broder. De kom gennem en Gang og ind i et Værelse, halv Stue, halv Køkken, og som var hyggelig, næsten elegant møbleret.

Svære Træskodder dæmpede Lyden af Stormens Brølen udenfor. Der hang tykke røde Portierer for Døren, og en munter Ild brændte i Kaminen, foran hvilken sad en Mand og en Kone. Manden var en høj, frastødende Skikkelse med uredt Haar og filtret Skæg paa omtrent halvtredsinds-

tyve Aar. Konen saa ud til at være halvfjerds eller mere. Hun havde ogsaa været høj en Gang, men Alderen havde kroget hende og givet hende et udtæret hekseagtigt Præg. Hun var klædt i en gammel falmet Shirtingskjole med et laset Shawl om Brystet, og havde et forskræmt, ulykkeligt Udtryk i de rindende Øjne. Manden, som havde vist dem Vej, forklarede i faa Ord, hvad der var paa Færde, saa bød han i en barsk, men ikke uvenlig Tone, Babette at tage Plads, og bad sin Moder om at skaffe noget Mad skyndsomst.

Hun lagde en grov Dug paa Bordet og tog, da alt var færdigt, en stor sort Gryde fra Ilden og hældte dens dampende, appetitlig udseende Indhold op. Den yngste Søn tog to Flasker frem, en med tynd sur Landvin og en med Brændevin. Da han satte dem paa Bordet, lagde Babette Mærke til, at der var et stort rødt Ar, som efter et slemt Saar, paa den ene af hans Hænder, der var finere og hvidere end Brødrenes.

De tog alle Plads, undtagen den gamle Kone, som var travlt beskæftiget med at varte dem op.

»Jeg tænker det er det sidste gode Maaltid, Du vil faa i lang Tid,« kvækkede hun, medens de stiltiende fortærede deres Aftensmad, »med mindre Du da har faaet mere at bestille, end Du har haft hidtil — Værten var her efter sine Penge i Dag igen, og han svor paa, at han ikke vilde vente længere, men smide os paa Døren, hvis vi ikke kunde betale ham i Løbet af tre Dage.

»Gid Fanden havde ham,« mumlede Manden, som havde bragt de Fremmede ind; højt tilføjede han: »Ti bare stille med det, gode Moder, husk paa at vi har Fremmede, og den ene af dem er ovenikøbet Velhaver, som næppe kan sympatisere med vor Fattigdom.«

Babette saa op, medens han talte, og opfangede de to Brødres Blik, der hvilede paa den gamle Bissekræmmer med et saa vildt og uheldsvangert Udtryk, at hun kom til at ryste og blev bleg.

Den gamle Mand lod imidlertid ikke til at finde sine Værters Væsen og Adfærd foruroligende. Han havde spist, saa meget han kunde, og tilladt den hæslige ældste Broder at fylde hans Glas atter og atter med Genever. Nu brændte hans Hoved som Ild, og hans Øjne var tunge og slørede. Babette blev mere og mere uhyggelig tilmode. Aa! hvem der var tilbage i »De tre Brødre« eller blot ude paa den snedækkede Landevej! Alt var at foretrække for at sidde her i det ensomme Hus med de tre modbydelige Ansigter stirrende paa sig. Hun rejste sig op og tog sit sovende Barn. »Jeg er meget træt, Godtfolk,« sagde hun frygtsomt, »og jeg maa afsted ganske tidlig i Morgen. Jeg vilde være meget taknemlig, hvis jeg kunde komme i Seng nu!«

Som Svar paa hendes Bøn, tændte den gamle Kone et Lys, og Babette fulgte hende op af Trapperne ind i et lille lavt Værelse.

Der var ingen overflødige Møbler i det, men

Sengen saa ren og indbydende ud, og Gardinerne, som hang over de bitte smaa Vinduer, var af lyst Sirts og nystrøgne. Lige over for Sengen var der en Dør, som øjensynlig førte ind til et andet Værelse. Babette spekulerede paa, om det maaske var der, hendes Ven, Bissekræmmeren, skulde ligge, og fik snart sin Formodning bekræftet. Den gamle Kone ønskede hende Godnat og forlod hende. Babette, som havde lullet sit Barn i Søvn, var netop sunket træt om i den eneste Stol, som Værelset kunde prale med, da hun hørte langsomme, tunge Trin komme op af Trapperne. Det var Bissekræmmeren, der gik i Seng. Han lukkede Døren efter sig og begyndte at ordne sine Pakkenelliker.

Babette kunde høre ham gaa frem og tilbage i Værelset med usikre, vaklende Trin. Der var ikke en Lyd at høre nedenunder, selv Stormen var stilnet af. Hun trak Gardinerne tilside og saa ud af Vinduet; Sneen var hørt op med at falde, og laa tyk og hvid paa Jorden.

Saa kom der med ét en Forudfølelse af en forfærdelig Fare over hende. Hun kunde ikke definere den, men den var der. Hun vidste ikke, hvad det var, hun var bange for; men hun var næsten vanvittig af Skræk over det ubestemmelig frygtelige, som hun følte maatte komme.

Hun tog sine Støvler af og listede ganske sagte hen til Døren, som skilte hendes Værelse fra Bissekræmmerens.

»Gode Ven,« hviskede hun, »De er meget,

meget træt og vil sove tungt i Nat. Jeg er saa ængstelig tilmode, jeg ved ikke selv hvorfor; men tilgiv mig og hav Tillid til mig. Skub Deres Tegnebog med alle Deres Penge i ind under Døren. Se, den slutter ikke tæt. Vi kender ikke Folkene her i Huset, maaske vil De forsøge paa at udplyndre Dem. Jeg vil svøbe den ind i Barnets Klæder, og give Dem den igen, saasnart vi er vel herfra. Aah! Gud give vi aldrig var kommet herind. Deres Penge vil være i Sikkerhed hos mig; der er ingen, som vil falde paa at søge dem der.

Til Svar paa hendes Forestillinger, blev der skubbet en lille slidt Tegnebog af Læder ind i hendes Værelse. Da hun tog den op, for at gemme den sikkert under Barnets mangfoldige Klædningsstykker, sagde Bissekræmmeren med en Stemme, der var hæs og utydelig af al den megen Brændevin, han havde drukket.

»Her er den, kære Frue, tag den. Jeg ved, den vil være i Sikkerhed hos Dem. Jeg er saa træt, at jeg ikke en Gang tror, at et Kanonskud vilde vække mig, naar jeg er faldet i Søvn.« Han famlede sig hen til sin Seng og kastede sig paa den, uden at klæde sig af. Kort efter hørte Babette ham snorke lydeligt og regelmæssigt; saa klædte hun sig af, svøbte sig ind i sin Pels og lagde sig ved Siden af Barnet.

Senere hen i Livet, naar hun tænkte tilbage paa den forfærdelige Nat, undrede hun sig ofte over, hvorledes hun, der havde følt sig angst og

bange, overhovedet havde kunnet falde i Søvn. Maaske den lange Tur og den Nervøsitet og Spænding, hun havde været i, var Grunden til den dybe Søvn, hun næsten straks faldt i, og af hvilken hun blev vækket midt om Natten af en Lyd i det andet Værelse. Det var ingen Snorken, heller intet Skrig. Det var mere som en lang Gurglen og saa — — Stilhed. En ængstende, rædselsfuld Stilhed, der tilsidst blev afbrudt ved Lyden af listende Fodtrin og dæmpede Stemmer. Babette sank ned paa sin Pude igen, holdende Barnet tæt ind til sig. Uden et Ord bad hun til Gud for Barnets og sin egen Sikkerhed; hun hørte dem allerede ved Døren og var sikker paa, at hendes sidste Time var kommet. Gennem de halvt lukkede Øjenlaag saa hun to Mænd træde ind; han, som havde bragt dem ind i Huset og hans ældre Broder. De mumlede Forbandelser sig imellem.

»At have sat saa meget paa Spil for ingenting,« hviskede den ene. »Mon hun har dem, eller gjorde det gamle Fæhoved blot Løjer med os.«

»De Løjer kom ham dyrt til at staa,« svarede den anden og saa paa, at hans Broder undersøgte den unge Kvindes Klæder, og stak sine Morderhænder ind under hendes Hovedpude. Han trak dem ud tomme.

»Skal vi gøre det af med hende med det samme,« spurgte han, »eller lade hende gaa. Er det ikke bedst at være paa den sikre Side?«

Men den glatbarberede svarede bestemt:

»Lad hende i Fred. Vi har nok at svare for endda. Se, hvor hun sover godt, og desuden vil det være en let Sag at opdage, hvor meget hun ved, inden hun naar Amsterdam. — Lad hende være.«

Babette laa som en Død uden at røre hverken Haand eller Fod. I det afgørende Øjeblik, da Liv og Død balancerede i Vægtskaalen, kom hendes Moderkærlighed, dette vidunderlige Instinkt, der findes i enhver Kvindes Bryst, hende til Hjælp og frelste hende. Hun vidste, at det var ude med hendes Barn, hvis hun gjorde en Bevægelse, sit eget Liv ofrede hun ikke en Tanke. Men for at frelse disse smaa Lemmer, der laa saa bløde og varme op til hendes egne, og dette lille lyse Hoved, der trykkede sig saa tæt ind i hendes Arm, blev hun tapper og udholdende.

Hun laa ubevægelig og lyttede, angst for at Mændene skulde høre hendes Hjertes hæftige Slag. Men det gjorde de ikke. De undersøgte hurtigt og systematisk alle hendes Klæder, de følte under hendes Hovedpude igen; men ingen af dem tænkte paa, at der kunde være noget skjult paa det lille Barn, som laa saa fredeligt og sov ved hendes Side. — Endelig gik de og lukkede Døren sagte efter sig.

»Min Gud!« tænkte hun, »hvilke forfærdelige Ting er der ikke hændet. Aah! giv mig Styrke og Mod for mit lille Barns Skyld.«

Som ved en Inspiration kom hun pludselig til at tænke paa den lille Flaske, som den rare

Værtinde i »De tre Brødre« havde givet hende. Hun følte i sin Kjolelomme, trak den frem og tog et langt dybt Drag af den stærke Brændevin. Uden at vide det selv, havde hun været lige ved at besvime, og Brændevinen kaldte hende til Live igen. Hun lyttede længe, og saa krøb hun ganske, ganske sagte ud af Sengen og trak det lille Gardin fra Vinduet. Maaske fløj der en vild Tanke igennem hendes Hoved om at flygte ud i den kolde, mørke Nat, ved Hjælp af et Tæppe eller et Lagen. Hvis det var Tilfældet, fik hun snart Øjnene op for, at det var umuligt. Vinduet var ikke højt fra Jorden, men meget snævert, og i Murværket uden for sad der gammeldags tykke Jærnstænger. Det var umuligt at slippe ud.

Som hun stod saaledes og tænkte frem og tilbage, kom Maanen op og belyste Værelset delvis. Den faldt paa Døren, som førte ind til Bissekræmmerens Værelse, og viste hende en mørk og slimet Masse, som flød langsomt — — ganske langsomt under den ind i hendes Værelse. Hun hverken skreg eller faldt om. Hun bøjede sig ned, dyppede Haanden i det og saa, at det var Blod, hendes kære gamle Vens Blod — nu tvivlede hun ikke mere om, at han var bleven myrdet for sine Penges Skyld.

Hun vidste, at hun var hjælpeløs, til Morgenens kom. At komme ud af Huset var umuligt; for at gøre det, maatte hun ned af Trapperne og igennem Værelset nedenunder, hvor de rimeligvis enten sov eller holdt Vagt. Dersom hun blot

havde Mod nok til at lade dem tro, at hun intet-somhelst anede, kunde hun endnu slippe fra dem. De vilde vel næppe vove paa at myrde hende ogsaa, for de vidste, at hendes Mand ventede hende den næste Dag, og vilde søge efter hende, hvis hun ikke kom.

Med en skælvende Bøn for Bissekræmmerens Sjæl, tvang hun sig til at gaa i Seng igen, og laa der til Daggry med Barnet trykket til sit Hjærte og stirrede med store søvnløse Øjne paa Døren, som skilte hende fra det forfærdelige Værelse.

Det var sikkert den frygteligste Dødsvagt, som nogen Kvinde har holdt.

Til sidst brød Dagen frem, klar og straalende. Det var slaaet om til Frost, Vejene var tørre og haarde, Himlen blaa. Dersom det ikke havde været for den uhyggelige Blodpøl i den bagerste Ende af hendes Værelse, kunde hun næsten have troet, at Nattens Oplevelser kun havde været en forfærdelig Drøm.

Uden at se sig om tog hun sin Dreng paa Armen og gik ned af Trapperne, lige ind i det Værelse, hvor de havde spist den foregaaende Aften.

Der var ingen andre end den gamle Kone. Hun stod foran Ilden i Færd med at varme et eller andet til Frokost, og Bordet, som stod midt i Stuen, var dækket. Hun saa, om mulig, endnu mere uordentlig og smudsig ud, end da Babette sidst havde set hende, og hilste hende med et

svagt Smil. Saa skænkede hun hende en Kop Kaffe. Babette havde sat sig ned og begyndte at drikke den — for hun vidste, at hun maatte lade, som om hun spiste Frokost — da den ældste Søn traadte ind.

Der var et uroligt Blik i hans flakkende Øjne.

»Hvordan har De det,« spurgte han vrantent og satte sig ned lige over for hende. »Jeg haaber De er udhvilet. Har De sovet godt i Nat?«

»Tak, udmærket! Men hvorfor er min gamle Ven ikke nede? Han maa have sovet over sig?«

Den gamle Kone tabte en Tallerken med et i Brag og vendte sig om. Manden saa Babette lige Øjnene, men hun besvarede hans Blik uden at blinke.

»Bissekræmmeren er allerede gaaet,« svarede han og kom en hel Bunke Sukker i sin Kaffe. »Han betalte sin Regning og gik, inden Klokken var syv. De møder ham formodentlig i Amsterdam, for der vilde han hen.«

»Ja,« svarede Babette, »det kan være, jeg møder ham i Amsterdam.«

I hendes egne Øren lød hendes Stemme utydelig og unaturlig, men de andre syntes ikke at bemærke noget aparte ved hende. Med et sagte »Tak« tog den gamle Kone imod den beskedne Betaling, som hun rakte hende, og de lod hende gaa; kun den høje svære Søn blev staaende i Døren og passede paa hende, da hun langsomt gik ned ad den lille Sti og ud af den knirkende Laage paa Landevejen.

Hun gik hurtigere og hurtigere, nu var Huset

helt ude af Syne. Vejen gik op ad Bakke og der var en bladløs vantreven Skov paa den ene Side af Vejen. Babette grundede netop over, hvorvidt det vilde forkorte hendes Tur, hvis hun gik igennem den, da en Kone, klædt i en almindelig Bondedragt, kom ud af den og lige imod hende med faste hurtige Trin. Hun var høj og svær, og saa meget mandhaftig ud. Paa Armen havde hun en Torvekurv, dækket af et rent hvidt Klæde, formodentlig for at skjule Smørret og Æggene, som laa under.

»Goddag,« sagde hun med groft Mæle, da hun naaede Babette. »Skal De til Amsterdam?«

Babette gjorde Plads for hende, saa hun kunde komme forbi, og sagde tøvende:

»Ja, og jeg har travlt; men Vejene er saa tunge, og jeg har mit Barn at bære.«

Som hun sagde dette, kom hun tilfældigvis til at se ned paa den Fremmedes højre Haand, som var ubehandsket og i hvilken hun holdt Kurven. Babettes Hjerte stod stille af Skræk, for der, midt over Haanden, løb det røde dybe Ar, som hun havde set den foregaaende Aften paa den yngste af Mordernes Haand.

Som et Lyn fløj den forfærdelige Sandhed igennem hende. Utvivlsomt havde de følt sig urolige til Sinds efter den forfærdelige Gerning, og denne Mand var nu blevet sendt efter hende ad en Genvej, forklædt som Kvinde, for at opdage, om hun virkelig intetsomhelst anede om Bissekræmmerens skrækkelige Endeligt.

Det forekom hende, at Rædslen over denne Opdagelse maatte have taget al Farve fra hendes Ansigt, og hun begyndte at skælve over hele Kroppen, saa hun knap kunde gaa et Skridt videre. Men Barnets varme lille Hjerte, der slog saa tæt op til hendes eget, gengav hende endnu en Gang hendes Kræfter. Hun slog Øjnene ned, saa hun ikke længere kunde se den forfærdelige Haand, og gik afsted ved Siden af den Fremmede, idet hun tvang sig til at tænke, at det var en almindelig Bondekone, hun gik med, og at hvert Skridt bragte hende nærmere til Amsterdam og til Beskyttelse. Hendes Kammerat saa nysgerrigt paa hende, og det gøs i Babette, for der var som et mistænksomt Udtryk i Øjnene.

»De ser saa træt ud,« sagde hun eller rettere han med den samme tykke hæse Stemme. »Amsterdam er kun to Mil herfra, og det er saa tidlig endnu, men maaske er De ikke udhvilet. Hvor har De sovet i Nat?«

Den unge Kone forstod kun altfor godt, hvad dette Spørgsmaal skulde betyde, og da den første sygelige Rædsel var ovre, tog hun sig sammen og svarede:

»Jeg tog afsted med en Ven i Gaar, men vi blev overfaldet af Snestormen. Til alt Held traf vi en Mand, som boede der i Nærheden. Han var meget elskværdig og tog os med hjem, og gav os Aftensmad og Nattelogi.

Den Fremmede lo.

»En barmhjertig Samaritan i Sandhed. Og

Deres Ven, hvor er han henne? Befandt han sig altfor godt til at kunne løsrive sig fra sine Værter?»

»Nej,« sagde Babette stilfærdigt. »Han tog tidlig afsted. Da jeg kom ned, var han allerede væk. De var meget gode imod mig, og gav mig Kaffe inden jeg gik. Jeg er en fattig Kone, og kunde desværre ikke gengælde dem deres Godhed. De to Francs, jeg gav dem, vare mine sidste.

Disse Ord, der blev fremført med en blød, dæmpet Stemme — for Babette var bleven godt skolet efterhaanden — lod til at tilfredsstille hendes Kammerat, og de gik tavse Side om Side i en Time, som var den længste, Babette nogensinde havde oplevet.

Tilsidst saa de i det fjærne Amsterdams Taarne og Tage dukke frem. Kirkeklokkerne ringede muntert i den friske, klare Luft, og Babette vidste, at den forfærdelige Rejse snart var til Ende. I Udkanten af Byen standsede den Fremmede.

»Farvel,« sagde hun kort. »Jeg er sent paa Færde i Dag og maa skynde mig hen paa Torvet, ellers faar jeg ikke mine Æg godt betalt.«

Hun drejede ned af en Sidegade og forsvandt. Babette følte sine Kræfter svigte nu, da Faren var overstaaet. Hun vaklede ind i en stor mørk Kirke, som laa lige i Nærheden af det Sted, hvor de var gaaet hver til sit, og faldt besvimet om foran et af Sidealtrene med sit Barn i Armen. Da hun kom til sig selv, laa hun i Sakristiet; hendes Ansigt og Hænder var vaade af Vand,

som de havde stænket hende med. Ved Siden af hende stod en venligt udseende Præst i Ornat, og to eller tre Kvinder, som forsøgte paa at hælde noget Vin i hendes Hals. Lidt efter lidt fik hun sin Bevidsthed igen og spurgte efter sit Barn. Først da hun havde det i sine Arme, fortalte hun sin Historie.

Forbavselse, Bestyrtelse og Rædsel afmalede sig i hendes Tilhøreres Ansigt, og det var først, da hun tog Barnets Klæder til Side og rakte Præsten den slidte Tegnebog, at de følte sig overbevist om, at de ikke havde at gøre med en stakkels Afsindig. Efter i Hast at have gemt Pengene, besluttede de sig til at handle hurtigt. Præsten tog sin Hat paa og skyndte sig ud af Sakristiet, efter at have hvisket nogle Ord til Kvinderne.

»Han er gaaet efter Politiet,« sagde den ene. »Stakkels Barn,« hun lagde venligt Haanden paa den unge Kones fugtige Haar, »hvad har De dog ikke gaaet igennem. Gudskelov, at Messen ikke var forbi, saa at vi fandt Dem med det samme. Lig stille og hvil Dem. Giv mig Deres Mands Navn og Adresse, og i mindre end en halv Time skal han være hos Dem.«

Og det var han ogsaa, og da hun var bleven forhørt af selve Politichefen og havde hulket hele sin Historie frem nok en Gang i Pauls Nærværelse, følte hun sig endelig sikker. Hun gik rolig hjem med sin Mand til den lille Lejlighed, han havde lejet til hende, og efter en god Nats

Hvile var hun i Stand til næste Dag at høre Beretningen om hele Familien Maracs Anholdelse. De var bleven grebet paa fersk Gerning, for man havde fundet Bissekræmmerens Lig i en ubenyttet Kælder under Huset.

Han blev bragt til Amsterdam og begravet der; men man fik aldrig opdaget hans Navn, og der var ingen, som gjorde Fordring paa hans Penge. Det var rimeligt nok, at han, som han havde fortalt Babette, var en venneløs gammel Mand, der ensom drog omkring fra det ene Sted til det andet.

Politiet var højmodigt. Halvdelen af Pengene gik til de fattige og Resten blev overgivet til Babette, som brugte dem til at udstyre sit lille Hjem.

Et simpelt Stenkors betegner den ubekendte Bissekræmmers Grav; men der er altid fuldt op af Blomster, og skønt navnløs er han ikke glemt. Mangen Bøn er bedt for ham, baade af Babette og hendes Børn, og Mindet om hin forfærdelige Nytaarsnat vil aldrig udslettes af hendes Erindring.

Familienavnet.

En Eftermiddag modtog Hr. Sauvallier følgende Brev fra sin yngste Søn, der var Officer og laa i Garnison i Versailles.

Versailles, den 23de Maj 1883.

Min kære Fader!

Jeg er Skyld i en forfærdelig Ulykke, som ogsaa vil faa de alvorligste Følger for Dig. Jeg skriver det til Dig, fordi jeg ikke vover at staa Ansigt til Ansigt med Dig. Jeg fortjener ikke at faa Dig at se mere i dette Liv.

Lokket af en Kammerat har jeg spekuleret paa Børsen; jeg er indviklet i det store Krak, som fandt Sted i Gaar og i hvilket saa mange Formuer er bleven opslugte.

Jeg har knap Mod til at fortælle Dig, hvor meget jeg har tabt, og dog er jeg nødt til at gøre det, fordi Familien Sauvalliers Ære staar paa Spil. Ak, Fader, Du vil blive helt ruineret.

Jeg skylder firehundrede og otte og tredsindstyve Tusind Francs væk. Min Gud, hvad er jeg ikke for en elendig Slyngel!

Da jeg mærkede, at Ruinen var uundgaaelig, blev jeg halvt vanvittig af Sorg og gik ind paa mit Værelse for at gøre Ende paa mit usselige Liv. Men jeg kom paa andre og bedre Tanker. Jeg havde hørt, at man hvervede Officerer til Tonkin, og jeg besluttede at gaa med som Frivillig. Et Selvmord vilde ikke have gjort Sagen bedre, højst vilde det have sat endnu en Plet paa Familienavnet. Derude kan min Død i det mindste være til Nytte, og Du vil ikke behøve at skamme Dig over den; maaske den endog en Gang vil faa Dig til at føle en lille Smule Medlidenhed med Din brødebetyngede, men ulykkelige og fortvivlede Søn, som lider alt, hvad et Menneske kan lide, ved Tanken om al den Elenighed og Sorg, han har bragt over Dit Hoved. Farvel for evigt.

Camille Sauvallier.

Hr. Sauvallier, som havde været Enkemand i mange Aar allerede, var en af de mest ansete Forretningsmænd i Paris; han ejede et Jernstøberi, var Dommer i Handelsretten og Ridder af Æreslegionen. Han havde to Sønner: Camille, Officeren, og Auguste, en dygtig og original Kunstner, som havde en henrivende Hustru og en yndig lille Datter paa sex Aar, der hed Andrée. Hr. Sauvallier havde altid raadet sine Sønner fra at træde ind i Forretningen. Han havde gyst tilbage for at udsætte dem for Forretningslivets mangehaande Skuffelser og dets Op- og Nedgange.

Han havde bestemt, at Forretningen skulde ophæves ved hans Død; han ønskede ikke, at den skulde sælges for at falde i Hænderne paa Fremmede, som maaske kunde kaste Smuds paa Sauvallierernes hidtil uplettede Navn.

Og nu, tiltrods for alle disse Forholdsregler, var der kommet en Ulykke over hans Hoved, forfærdeligere og større end han nogensinde havde drømt det.

Han lænede sig træt tilbage i Stolen og læste med stive Øjne Sønnens Brev om og om igen for at overbevise sig om, at han ikke drømte. Men det var kun altfor sandt. Camille havde ruineret, maaske vanæret ham. Det forekom ham, som Værelset, han sad i, ikke var det det samme, Møblerne heller ikke. Han rejste sig med Besvær og vaklede som under en tung Byrde. Hans Lemmer var stivnede, og dog ry-stede han over hele Kroppen, saa sank han tilbage i Stolen, og to store Taarer trillede langsomt ned af hans Kinder.

Han maatte skaffe Pengene tilveje, enten paa den ene eller paa den anden Maade, og Gælden skulde betales i Morgen.

Det vilde blive et besværligt Stykke Arbejde. En Fabrikants Rigdom bestaar i Raamaterialier og Varer. Vilde en øjeblikkelig Realisation indbringe den nødvendige Sum? Han kunde ikke sige det. Vilde han være i Stand til at opfylde sine øvrige Forpligtelser, naar denne Gæld var betalt. Bankerotten syntes ham uundgaaelig.

En Sauvallier bankerot. — En Ridder af Æreslegionen. — En Dommer i Handelsretten insolvent. — Aldrig. — Før vilde han dø.

Men inden det kom saa vidt, vilde han forsøge enhver Udvej, anspænde hver Nerve til det yderste.

Saaledes tilbragte den ulykkelige Mand hele Natten med at lægge Planer og gøre Beregninger, og næste Morgen skred han med et tungt Hjerte til at bringe sine Planer til Udførelse.

Han gik til alle sine Venner og Bekendte og fortalte dem om den Ulykke, der havde ramt ham, og den vakte almindelig Deltagelse. For at hjælpe ham gjorde nogle af dem uhyre Indkøb, som de betalte kontant. Andre gav ham Forskud eller laante ham Penge. Fra tidlig Morgen til sildig Aften valfartede han fra den ene Ende af Paris til den anden for at samle Anvisninger, Banknoter og Bestillinger.

Om Aftenen, da han havde sat sig ned for at gøre et Overslag over Dagens Resultat, kom Auguste med sin Kone og Andrée. For at hjælpe Faderen havde Auguste solgt de fleste af sine Malerier til langt under Prisen, og han kom med den saaledes indvundne Sum.

Andrée, der intet kendte til de Ældres Bekymringer, begyndte at lege med Jeanne — en Dukke, der næsten var større end hun selv, og som Bedstefaderen havde foræret hende kort i Forvejen; hun sov med den om Natten og elskede den, efter hvad hun selv sagde: — som sit eget Barn.

Men Barnet opdagede snart, at der var noget i Vejen med Forældrene og hendes kære gamle Bedstefader, og hun saa med store spørgende Øjne fra den ene til den anden for at opdage, hvad der var paa Færde. Hun saa Faderen trække sin Tegnebog frem og Moderen lægge alle sine Armbaand, Broscher og Ringe paa Bordet, medens Hr. Sauvallier takkede dem med taarefyldte Øjne. Med et tankefuldt Udtryk i sit lille Ansigt gik Barnet hen til Dukken, omfavnede den saa ømt, som om hun aldrig skulde se den mere, og bar den hen til sin Bedstefader med de Ord. — Tag den, Bedstefader, Du maa gjerne sælge hende ogsaa —

Hr. Sauvallier lagde Armene om sin lille Sønnedatters Hals og græd hede, bitre Taarer. — Ogsaa Du min lille Engel — mumlede han. — Aa! den elendige Slyngel!

*

*

*

Camilles Gæld blev betalt og Familien Sauvalliers Ære reddet. Men hele Faderens Formue gik med.

Desuagtet var han dog i Stand til at beholde sin Forretning. Han sagde sig selv, at han maatte tage fat med fornyede Kræfter tiltrods for sine tre Snese Aar, og at han maatte arbejde uophørligt og med samme Iver som Begynderen, der kun har sig selv at stole paa.

Han indskrænkede sine Udgifter, opgav sit

Hus og flyttede hen til sin Søn, solgte sin Vogn og sine Heste, afskedigede sine Tjenestefolk og tillod sig kun det nødvendigeste. Auguste blev hans Førstemand, og dennes Kone hans Kon-
torist. Hver især bar de tappert og uden at klage sin Del af Byrden som en nødvendig Pligt, der først og fremmest maatte udføres.

Den gamle Mands modige Kamp for at skaane Navnet opvakte overalt den dybeste Medfølelse. Alle de, som kendte ham, havde den største Medlidenhed med ham; den ene Bestilling strømmede ind efter den anden, og snart herskede der en enestaaende Travlhed fra Kælder til Loft i den store Forretning, og Hr. Sauvallier begyndte at se Fremtiden i Møde med et lidt lysere Blik. Men der var en Tanke, der pinte ham Dag og Nat; den, at han en Dag skulde faa at høre, at Camille paany havde indladt sig paa Spekulationer og igen var kommen i Gæld. Han havde forbudt sine Omgivelser at nævne den fortabte Søns Navn, men Tanken om ham pinte ham bestandig som en Mare.

Der gik to Aar paa denne Maade. Støberiet blomstrede fremdeles; det var bogstavelig talt som om Arbejdet rasede derude; Maskinerne stod aldrig stille, det var, som om ogsaa de vidste, hvad det kom an paa, og gjorde deres Pligt til det yderste. Ovnene glødede som Ildøjne, Jorden rystede under den evindelige Stønnen og Prusten. Det smeltede Metal flød rødt og rygende fra Diglerne, som Blodet fra et menneske-

ligt Legeme. Tidligt om Morgenen hørte man den gennemtrængende Fabrikspibe kalde Folkene til Arbejde, og hele Natten skinnede Lysene fra Fabrikkens Vinduer ud over den mørke Nattehimmel.

*

*

*

Felttoget i Tonkin var i fuld Gang. Midt i en ukendt By, udmattede af utallige Besværligheder, kæmpede de franske Soldater møjsommeligt mod en overlegen, stadig voxende fjendtlig Overmagt. Det mindste Held derovre fra var nok til at opflamme den hjemlige Patriotisme. og alle afventede utaalmodig Efterretningen om en afgørende Sejr.

En Morgen traadte Auguste meget bleg ind paa sin Faders Kontor og rakte ham en Avis. Mellem de sidste Bulletiner fra Krigen læste Hr. Sauvallier følgende:

Fra Lejren ved Dong Song, den 12. Februar 1885.

I Dag rettede Kaptajn Sauvallier et voldsomt Udfald mod Fjenden. Kampen varede hele Dagen, og han erobrede tilsidst, trods Fjendens betydelige Overlegenhed, tre Skanser. Ved Angrebet paa den tredie, vaklede hans Soldater i Gellederne, næsten overmandede af de talløse Fjender, men da den tapre Kaptajn saa det, lod han sig, skøndt haardt saaret, bære frem af to Mand, og det lykkedes ham ved sit Mod og sin Energi at samle Kompagniet igen og føre det

frem til fornyet Angreb. Hans Tapperhed er beundringsværdig, men hans Tilstand synes haabløs. Jeg har fæstet Æreslegionens Kors paa hans Bryst. Hans Heltegerning gør mig i Stand til at trænge ind i Dong Song i Morgen.

Brien de l'Isle, General.

Hr. Sauvallier blev meget bevæget ved at læse disse Ord, som halvt glædede, halvt ængstede ham. Han tav et Øjeblik, saa sagde han til sin Søn: Du tror altsaa, det er ham? Saa maa han jo være Kaptajn. Han læste Depeschen om igen og mumlede blødt hen for sig — Ridderkorset — haabløs Tilstand. — Der rullede en Taare ned ad hans Kinder.

To Timer senere modtog Familien en formel Kundgørelse fra Krigsministeren om Camilles Bedrift og Tilstand, og den følgende Dag indeholdt alle Aviser rosende Artikler om Kaptajn Sauvallier, Søn af den højagtede Jernstøber i Grenelle. Og nu kom der Detailler. Camille var blevet udnævnt til Kaptajn for nogle faa Maaneder siden. Under Felttoget havde han fra første Færd udmærket sig ved en urokkelig Ro og Selvbeherskelse i Kampens værste Hede og en sorgløs Ringeagt for Døden, som han nærmest syntes at søge.

Hans heltemodige Opførsel begejstrede Pressen og Folket, og Kaptajn Sauvalliers Navn var paa alle Læber. Man saa Camilles Portræt i alle Vinduer, og de illustrerede Blade gengav ham paa

Skansen med et Lommetørklæde om Hovedet og blødende Ansigt, baaret af to Soldater, med Sværdet rettet mod Fjenden og opmuntrende sine Folk med Ord, Blik og Bevægelser.

Hr. Sauvallier kunde ikke gaa ud af Døren, uden at se Afbildninger af sin Søn. Fra Aviskioskerne, fra Boulevardeerne, fra Gadehjørnerne, fra Butikkerne lige over for, stirrede den allestedsnærværende Camille ham i Møde og syntes at følge ham med Øjnene. Ved hvert Skridt modtog han Gratulationer, det regnede ned over ham med Breve og Lykønskningsskrivelser. Men Telegrammerne, som han daglig modtog fra Tonkin, gav kun ringe Haab om Sønnens Helbredelse.

En Morgen, tre Maaneder senere, sad Hr. Sauvallier beskæftiget paa sit Kontor, da Døren aabnedes sagte, og Andrée stak sit lille, krøllede Hoved ind. Den lille saa endnu mere skælmsk ud end sædvanlig og Øjnene funkledede af Lystighed.

»Bedstefader! Bedstefader! her er han,« raabte hun og trak Kaptajn Sauvallier ind i Værelset. Auguste og hans Kone fulgte efter Parret. Hr. Sauvillier, der blev taget med Storm, rejste sig hurtig op og stod ubevægelig, overvældet af den stærke Sindsbevægelse. Der stod Camille med Arret i Panden og Korset paa Brystet. Camille, Dagens Helt, som havde kastet saa megen Glans over Familienavnet.

Frygtsom og forlegen, som et Barn, der har gjort sig skyldig i en Fejl, stod Camille med

bøjet Hoved; han saa, hvor gammel og affældig Faderen var bleven, og vidste, det skyldtes hans Opførsel.

Men da han vilde kaste sig for Faderens Fødder, trak Hr. Sauvallier ham med en hurtig Bevægelse til sit Bryst og udbrød med taarekvalt Stemme: »Nej, Camille! i mine Arme, i mine Arme!«

Fader og Søn hulkede, tæt omslynget i hinandens Arme. Auguste og hans Hustru saa til med Taarer i Øjnene.

Tavsheden blev brudt af Andrée. Barnet havde været borte et Øjeblik, saa vendte hun hurtig tilbage med sin store Dukke, som vi ikke behøver at sige, ikke var bleven solgt.

»Her er Jeanne, Onkel,« sagde hun og rakte den til Kaptajnen. »Kan Du kende hende igen. Synes Du ikke hun er vokset. Giv hende et Kys lige med det samme!«

Hvorledes jeg blev forlovet.

Lincolns Inn, den 5te April 18 ..

Kære Jack! Jeg er ganske himmelfalden over Dit Brev fra i Gaar. Naturligvis kan Du gøre Regning paa mig den 25de, skønt Din overordentlige Hemmelighedsfuldhed angaaende Sagen opvækker de skrækkeligste Forudannelser hos mig. O! Jack, Jack! skulde det virkelig være lykkedes den fortryllende Kitty at faa Bugt med Dig tilsidst? Hendes Anstrengelser ombord paa Vilmeres Yacht har overbevist mig om hendes fast utrolige Evner til at besejre alt og alle — men Dig? Nej! jeg vil ikke tro det. Du plejede dog at være forsynet med en almindelig menneskelig Gennemsnitsforstand. Alvorlig talt saa opgiver jeg herved helt og holdent enhver Tanke om Miss Kitty, og afventer med Spænding Dit Svar. Men vær saa elskværdig at huske paa, at jeg ikke er mere end et almindeligt Menneske, og lad mig ikke vente for længe. Hvem er »hun«? Hvad hedder hun? Hvor har Du truffet hende? Og hvor, spørger jeg Dig, hvor er alle dine Fordomme mod Ægteskabet blevet af? Dersom jeg

skal være Brudesvend den 25de, nægter jeg paa det bestemteste at vise mig paa Skuepladsen i min nuværende Tilstand af Uvidenhed om de foreliggende Begivenheder. Kort og godt, jeg forlanger en nøjagtig og detailleret Redegørelse af det hele med næste Post, og forbeholder mig mine Lykønskninger indtil da.

Din i høj Grad urolige Ven

Melton Winthrop.

P. S. Dersom det alligevel skulde vise sig at være Kitty, kan Du se Dig om efter en anden Brudesvend med det samme; i saa Fald vil jeg nemlig ikke være med i nogen som helst Egen-
skab.

Medens jeg langsomt forvandlede denne karakteristiske Epistel til Fidibusser, grundede jeg paa, hvorledes jeg skulde svare ham. Jeg følte mig stærkt fristet til at omgive mig med det hemmelighedsfulde Skær lidt endnu, men til Slut forkastede jeg Idéen. Det vilde være en Skam imod Kitty Simmonds, som jeg tydelig huskede at have syntes rigtig godt om. Jeg havde aldrig kunnet forstaa Winthrops Uvilje mod den unge Pige. Hun havde visselig aldrig gjort Stads af ham, medens det ikke kan benægtes, at hun havde gjort mig til Genstand for udsøgt Elskværdighed. For at sige Sandheden, har jeg mere end en Gang tænkt, at der maaske kunde være en Smule Jalousi paa Bunden af det hele. Jeg vilde forlængst have glemt hendes Tilværelse, hvis han

ikke stadig var kommet tilbage til hende paa sin bidende bryske Maade.

Naa! men Kitty havde nu i hvert Fald intet at gøre med mine Planer for den 25de, saa jeg bestemte mig til at opgive min Hemmelighedsfuldhed, og give min gamle Skolekammerat en ligefrem, usminket Fremstilling af Sandheden; og jeg lovede mig selv, at han ingen Grund skulde faa til at klage over Mangel paa Detailler. Alt i alt var han ogsaa meget for god til at skulle drilles i Længden.

Med Fødderne i et Par magelige Morgensko, en Pibe i Munden og Hjertet opfyldt af Fred og Velvilje, ragede jeg op i Ilden, og satte mig ned for at afgive en fuld og aabenhjærtig Tilstaaelse om den Bunke Dumheder, jeg netop havde begaaet.

Den 6te April 18 . .

Min kære Winthrop! Dit Løfte om muligvis at glimre ved Din Fraværelse den 25de, turde maaske skyldes et let Anfald af Jalousi; men nok om det, jeg gør Regning paa Dig alligevel. Fordi, Dit Ærkefæ, Kitty S. blev gift for over tre Maaneder siden med den unge Lee Sims, han, som hun altid snubbede saa ubarmhjærtigt af paa hin mindeværdige Sejltur.

Jeg har vidst det i umindelige Tider; men ikke kunnet modstaa Lysten til at se Dig trække i Harnisk, hver Gang det Emne kom paa Bane.

Naa, saa Du blev forbavset over Nyheden, hvad? Godt, saa læs den følgende sandfærdige Beret-

ning om mine sælsomme Hændelser. Jeg er ikke bange for, at de mig tilkommende Lykønskninger skal udeblive.

Din Ven

Jack Carlton.

Jeg har fra gammel Tid en meget god Ven, som hedder Stelling, og som har en privat Kuranstalt for Sindssyge i Ashmead.

Han er det elskværdigste, mest gæstfri Menneske under Solen, og som Følge deraf almindelig afholdt; skønt han er meget ældre end jeg, er vi dog særdeles fine Venner.

Hans Middage er fortræffelige og hans Baller — — netop, hvad Baller skal være. Der er fuldt op af smukke unge Piger, dansende Herrer, — rigelig med Plads, et udmærket Gulv, god Musik, og fremfor alt føler man sig altid velkommen. Hans Hustru er lige saa elskværdig og munter som han selv.

Huset er delt i to Afdelinger: en som er forbeholdt Patienterne og en til Doktorsens Privatbrug. Det er en meget stor, smuk Ejendom, og i Doktorsens egen hyggelige Del af den er det næsten umulig at tænke sig, at man kan have saa megen Rædsel og Elendighed paa saa nært Hold. Et Faktum er i hvert Fald, at jeg i Stelling's gæstfri Hjem aldrig nogensinde er kommet til at tænke paa, at jeg var paa en Sindssygeanstalt.

Et af disse omtalte, morsomme Baller skulde netop finde Sted for kort Tid siden, og skønt

der samme Aften rejste sig den tætteste Taage, jeg nogensinde har været ud for, var jeg dog fast besluttet paa ikke at ville gaa Glip af Fornøjelsen, og begav mig paa Vej til Ashmead.

Jeg havde ikke gaaet ret langt, førend jeg begyndte at spørge mig selv, om det ikke var Vanvid at fortsætte; men da jeg nu en Gang var paa Vej, slog jeg mig tiltaals med, at det vilde være ligesaa vanskeligt at finde tilbage, som frem; og jeg kæmpede mig afsted under truende Vanskeligheder, som Du nok skal faa Lov til at more Dig over en anden Gang.

Hovedsagen for Øjeblikket er, at jeg virkelig naaede mit Bestemmelsessted, om end paa et saa latterligt sent Tidspunkt, at nogle af Gæsterne allerede var taget afsted, medens andre var i Færd med at tage Afsked.

Højroastede Udraab af Forbavselse og haanlig Medlidenhed hilste min Ankomst og fik mig naturligtvis til at forstørre og overdrive den Række af Eventyr, som var mødt mig, siden jeg forlod mit Værelse. Paa staaende Fod lavede jeg en Historie, som — hvad den netop ogsaa skulde — opvakte almindelig Bestyrtelse.

Skrækken stod malet i hvert evige eneste Ansigt. Alle saa mere eller mindre forfærdede ud, og da den første Ophidselse havde lagt sig, hørte man Doktors muntre Stemme erklære, at ikke en Mors Sjæl fik Lov til at forlade hans Hus den Nat og udsætte sig for Farer som de, jeg havde beskrevet.

Naturligvis blev der gjort Indsigelser fra Pigebørnene, som stod under Kommando og Beskyttelse af deres Brødre; men efter en endeløs og forvirret Summen af Stemmer, blev vor Værts gæstfri Tilbud om et ubegrænset Antal Sovepladser, som man maatte arrangere, hvor man bedst kunde, enstemmig modtaget, og saa begyndte Løjerne. Doktoren var rigtig i sit Es! Tjenestefolkene, der alle som en tilbad deres Herre, blev kaldet til Raadslagning, og der blev lagt et Utal af Planer om, hvorledes man bedst skulde anbringe denne Syndflod af Mennesker.

Alt hvad der hed Ceremonier blev kastet overbord, og man drøftede ivrigt Anstaltens Hjælpkilder.

Opdagelsen af forskellige upaaagtede Hjørner og Kroge, hvor Herrerne kunde stuves sammen, den riglige Uddeling af Madratser til Damerne, Udtrækningen af en hel Del Kurvelænestole til Brug for lange Ben; alt dette gav Anledning til en saadan Bunke Opfindsomhed og Latter, at det gjorde denne Aften uforglemmelig.

Da alt var i Orden, begyndte vi, ligesom andre Arbejds mænd, at føle, at vi havde fortjent en Nats Hvile; vi stod i en munter Gruppe nede i den store Forstue klar til at sige Godnat over hele Linien.

Stelling trak mig lidt tilside.

»Jack,« hviskede han, »De er ikke den Mand, som bryder Dem om Kællingsludder. Jeg bliver nødt til at anbringe Dem derovre,« han pegede

med Tommelfingeren over Skulderen mod den Del af Bygningen, hvor de Sindssyge opholdt sig. »Jeg kan skam ikke arrangere det anderledes.

»Bevares, Doktor, naar De synes det? De kan vel ikke slippe ud derovre?«

»Slippe ud, min kære Ven. Gud Fader bevare os vel! Det faar de skam ingen Lejlighed til. Himlen være priset er det snart en Evighed siden, vi sidst havde Natteoptøjer. Det var Rathbone, min Hovedopsynsmands Skyld; men han fik ogsaa skaaret Halsen over til Straf, stakkels Fyr. Det var en fæl Historie, men den skal jeg fortælle Dem en anden Gang.

Der var ikke noget at gøre ved den Ting. Medens jeg fulgte efter min gamle Ven, hørte jeg mig selv gentage paa en idiotisk, papegøjeagtig Maade: »Rathbone — Halsen overskaaret — fæl Historie,« indtil vi kom til Enden af en lang Korridor. Her standsede Stelling og trykkede paa en Knap; den ene Halvdelen af, hvad jeg altid havde anset for Væggen, gled tilside og gav os Adgang til den ubekendte Afdeling bagved. Væggen lukkede sig igen, og vi stod i Bælgmørke. »Vent,« hviskede Stelling, »til jeg faar tændt Lys.« Denne Advarsel var ganske overflødig, jeg havde ingeniende til Hensigt at forlade ham i Mørket for at gaa paa Opdagelse paa egen Haand.

Jeg ventede rolig, til en lille elektrisk Lampe, han bar i Haanden, oplyste hans joviale Ansigt, og forberedte mig saa paa lydig at følge ham,

hvor han saa end førte mig hen. Vi kom forbi en Dør, foran hvilken der hang en tyk Portière, min Fører standsede og fløjtede ganske sagte; Lyden blev gentaget indefra, og vi fortsatte vor Vandring. Det var altid en Beroligelse, at der var andre foruden os, som var vaagne, saa jeg begyndte at tage mig sammen og skamme mig over min urimelige Fejghed, da en lang vedvarende Gurglen brød Stilheden, og fik Haarene til at rejse sig paa mit Hoved. Jeg tog et kraftigt Tag i Stelling's Skuldre, men han beroligede mig med et »vær nu ingen Nar, Jack,« og vi stod ubevægelige i omtrent fem Minutter; saa gik vi videre og kom tilsidst ind i et hyggeligt lille Værelse, oplyst af en flammende Kaminild, hvis muntre Knitren og Knagen bibragte mig en Følelse af Velvære. Alt i alt var det slet ikke saa farligt. Jeg var paa det Tidspunkt dødtræt og sank ned i en dyb Lænestol, sparkede mine Støvler af og begyndte at føle mig hjemme. Det var ingen Sag, saa længe Stelling blot vilde blive hos mig; men jeg gruede for Skilsmisens Øjeblik, der snart maatte indtræffe, og sludrede op ad Stolper og ned ad Vægge, springende fra det ene Æmne til det andet, altsammen blot i Haab om at beholde ham saa meget desto længere.

Til at begynde med gik det godt nok, men snart blev det mig uhyggelig klart, at Stelling ønskede at komme i Seng. Det gjorde mig ondt for ham, men jeg lod, som om jeg ikke mær-

kede det, og fortalte den ene mere usandsynlige Anekdote efter den anden, opfandt de mærkeligste Historier og tog endelig Tilflugt til Gaader. Jeg plagede den stakkels Mand med hvorfor og fordi, indtil det sydede i hans Hjærne og en lydelig Snorken afløste den høflige Gaben. Det maatte have en Ende, og vi sagde Godnat. Da jeg saa ham forsvinde ud af Korridoren, maatte jeg tage mig sammen af al Magt for ikke at løbe efter ham og tigge og bede ham om ikke at forlade mig. Gud skal vide, at jeg var parat til at følge ham til Verdens Ende, om det skulde være, naar jeg blot ikke tabte hans rare, muntre Ansigt af Syne.

Jeg raabte hans Navn med svag Stemme, efter at Døren var blevet lukket; han hørte det og kiggede ind til mig igen.

»Jeg kan ikke finde Gassen, Doktor.«

»Gassen! Det maa jeg nok sige! De er en net Person; at vente saadan noget i denne Del af Huset. Næ, saa vilde vi nok snart blive brændt levende op i vore Senge. De har Tændstikker, ikke sandt, og et Lys?«

»Naa, det er godt. Godnat igen!« og denne Gang gik han for Alvor.

Jeg lyttede, indtil den sidste Lyd af hans Fodtrin var døet hen, saa tog jeg et Overblik over mine Omgivelser.

Der var intet frygtindgydende ved mit nye Kvarter. En indbydende Seng med en lækker Silkedyne over de snehvide, kniplingsbesatte

Lagener var alt andet end uhyggelig; men før end jeg hengav mig til Nydelsen af den, foretog jeg en hastig Undersøgelse af Værelset. Da jeg aabnede Tændstikæsken, gik der en let Gysen igennem mig; den indeholdt nemlig kun tre Tændstikker. Jeg lagde dem omhyggeligt ved Siden af hinanden, som Soldater paa en Slagmark, saa at jeg let kunde faa fat i dem, og haabede, at de i hvert Fald maatte være brugelige. Jeg aabnede et stort, skummelt udseende Klædeskab og fo'r tilbage ved Synet af en kæmpe-mæssig Slobrok, der hang paa et Stativ med udbredte Arme.

Paa Bordet ligeoverfor laa der nogle faa Bøger, gamle Romaner af Walter Scott; jeg aabnede en af dem og gav mig til at læse. I mindre end fem Minutter begyndte en velgørende Følelse af Søvnighed at bemægtige sig mig, og efter ti Minuters Forløb drømte jeg, at alle Bogens Hovedpersoner spillede Boldt med store Ingefærkager.

O! ildevarslende Drøm. Pludselig var jeg atter lysvaagen og denne Gang med en tydelig Fornemmelse af at være skrupsulten. Den Opdagelse gjorde mig aldeles fortvivlet; jeg vidste kun altfor godt, hvad den betød, nemlig, at der ikke var Tale om at kunne sove, inden min Sult var bleven tilfredsstillet.

Jeg huskede paa, at jeg intetsomhelst havde spist siden Middag, og at jeg allerede havde besluttet mig til at gøre Angreb paa en delikat Oksemørbradsteg, som jeg straks ved min An-

komst havde set staa paa et Anretterbord. I den almindelige Forvirring, som opstod ved Synet af mig, havde jeg rent glemt Aftensmaden og nu, da mine Nerver var kommen nogenlunde til Ro igen, vendte Sulden tilbage med fornyet Styrke.

Jeg besluttede mig til at foretage en Opdagelsesrejse ind i Spisestuen for at se, om der — selv om Oksestegen skulde være væk — dog ikke skulde findes et eller andet spiseligt, som de trætte Tjenestefolk havde opsat med at sætte tilside til næste Dag.

Jeg samlede Slobrokken tæt sammen om mig, bevæbnede mig med Lyset og Tændstikkerne, aabnede Døren sagte og saa mig forsigtigt om til alle Sider, inden jeg begyndte paa Ekspeditionen.

Der var ganske stille overalt, og jeg fandt med Lethed Vejen til Skydedøren; som til min store Forbavselse ikke var nær saa vanskelig at aabne, som jeg havde troet. Jeg famlede op og ned af Væggen et Øjeblik, og ved et Tilfælde af Skæbnen fandt jeg Knappen, trykkede paa den og var ude. Alt var saaledes klappet og klart; men hvor trist og forandret alting dog var. Hvor svagt brændte mit ensomme Lys ikke i Modsætning til det Lys-hav, som kort i Forvejen havde oplyst den gamle Sal og straalet ud over Kristtjørnen og de stedsegrønne Dekorationer, som nu traadte mørke og skumle frem i Hjørnerne.

Der var noget trykkende ved den dybe Stilheden, som fik min Beklemthed fra før til at komme igen.

Stille, sagde jeg til mig selv. Hvad var det? Jeg kunde have svoret paa, at jeg hørte en svag, men tydelig Raslen bagved mig, og min ophidsede Fantasi fik mig til at høre listende Fodtrin og et halvkvalt Suk. Jeg stod stille som en Mus og skuede aandeløs til alle Sider, indtil jeg blev rolig igen. Alt var dødsstille; jeg kunde høre mit Hjertes heftige Slag. Jeg blev endnu en Gang Herre over min Angst og skyndte mig ind i den øde Spisestue, hvor jeg til min Glæde saa den herlige Oksesteg staa i god Behold. Jeg gav mig hurtigst mulig i Lag med den, og idet jeg greb efter Forskærerkniven, som laa ved Siden af Fadet, saa jeg mig om efter et Sted, hvor jeg kunde sætte Lyset fra mig mellem Porcellænet og de tomme Glas.

Som jeg gjorde det, kom mine Øjne tilfældigvis til at strejfe et Spejl, der hang over Anretterbordet, og jeg stirrede — medens Blodet blev til Is i mine Aarer — paa det Syn, som mødte mig der. Gud i Himlen hvad skulde det sige?

Der stod en Kvinde, klædt i lang, løsthængende, karmoisinrød Morgenkjole; hendes dejlige Haar hang i den vildeste Uorden ned omkring Skuldrene og de bare Fødder skinnede hvidt mod den røde Dragt. Men Ansigtet. Det var meget smukt; men aldrig i mit Liv har jeg set Mage til vanvittigt, vildt Udtryk hos noget menneskeligt Væsen. Hendes bestyrtede, forskræmte Blik magnetiserede mig ganske, saa jeg var aldeles ude af Stand til at tage mine Øjne til mig

igen. Hun holdt Øjnene fæstede paa mig med et saa ubeskriveligt Udtryk af Rædsel, idet hun langsomt gik hen imod mig, at jeg samlede de tiloversblevne Stumper af mit Mod sammen, vendte mig om og saa hende stift ind i Ansigtet.

Næppe havde jeg gjort det, før der foregik en lynsnar Forandring i hele hendes Adfærd. Hun stod stille, smilende svagt og gik hen imod mig igen, indtil der kun var et Par Skridt imellem os, saa slog hun sine Øjne ned og var et Billede paa den personificerede Ro.

Det gav et Sæt i mig ved denne pludselige Forandring. I Spejlet havde jeg set det gyselige Vrægebillede, saa nu gjorde hendes paatagne Mine kun et endnu mere rystende Indtryk paa mig.

I nogle Øjeblikke saa vi tavse paa hinanden, saa gjorde hun et Skridt fremad og lagde en iskold Haand ovenpaa min, som jeg holdt paa en Stoleryg.

Denne Berøring brød Trolddommen, og jeg blev hurtigt Herre over mig selv igen. Jeg forstod fuldkomment, at den ulyksalige Skabnings Liv ene og alene ahang af min Koldblodighed og Aandsnærværelse, og jeg følte den dybeste Medlidenhed med hende.

Jeg tog hendes kolde Haand i min og varmede den efter bedste Evne, medens jeg overvejede, hvilken Fremgangsmaade, der vilde være den bedste.

Det gjaldt først og fremmest om at faa hende tilbage, der, hvor hun kom fra, og det uden at gøre hende bange eller fremkalde Støj — enhver unødvendig Ophidselse maatte absolut undgaas.

I samme Øjeblik kom jeg til at beklage min Mangel paa Forudseenhed. Hun maa have afventet et gunstigt Øjeblik, for med ét trak hun sin Haand ud af min, styrtede hen bag ved min Stol, og greb, inden jeg endnu havde gættet hendes Hensigt, den store Forskærerkniv, som jeg ved Synet af hende havde lagt fra mig paa Bordet.

Jeg følte, at hun havde Overtaget i et Angreb, og jeg forbandede min Uforudseenhed.

Jeg lukkede Døren og stillede mig med Ryggen til den; hun holdt imidlertid den store Kniv tæt ind til sit Bryst, og hendes store, graa, gennemtrængende Øjne veg ikke et Sekund fra mig.

Jeg gengældte hendes Blik saa roligt og behersket som muligt; og talende i den mest hverdagsagtige Tone, jeg kunde, pegede jeg paa hendes bare Fødder, og sagde: »Hvor det er dumt at vandre omkring i Huset paa bare Fødder ved Nattetid. De kan ikke undgaa at blive forkølet.«

Naar undtages at hun fo'r let sammen ved Lyden af min Stemme, tog hun ikke den ringeste Notits af min Bemærkning, og jeg prøvede min Lykke igen og spurgte, om hun ikke hellere vilde vende tilbage til sit Værelse.

Denne Gang mumlede hun nogle uforstaaelige Ord først, saa efter et Øjeblik's Tavshed sagde hun med klar og lydelig Stemme:

»Tak, men jeg fryser ikke, og jeg har ikke i Sinde at gaa i Seng nu. Jeg bliver her foreløbig.«

»Hvis det er Tilfældet,« svarede jeg høfligt, »saa lad mig i det mindste byde Dem en Stol eller maaske hellere denne Sofa. Jeg kan mærkelig nok heller ikke sove, saa dersom De tillader det, vil jeg blive og holde Dem med Selskab.«

Hun gjorde ingen Indsigelse og lagde sig efter en kort Tøven paa den Sofa, jeg havde anvist hende.

Da jeg svøbte hendes Fødder ind i en ulden Antimakassar, som jeg tog fra en Stoleryg, hørte jeg en kort, uhyggelig Latter, som fik mine Kinder til at blegne.

Jeg trak en Lænestol frem og satte mig lige overfor hende. Hun skælvede over hele Kroppen, om det var af Kulde eller Ophidselse skal jeg ikke kunne sige, men hun holdt stadig krampagtig fast paa Kniven; jeg tænkte frem og tilbage over, hvorledes jeg bedst skulde faa fat i den uden at opirre hende altfor meget, medens jeg vedblev at snakke om løst og fast, skønt jeg førte Samtalen ganske alene. Dog kunde jeg mærke, at hun hørte efter, og fulgte mine Ord med Interesse, uden derfor at tage Øjnene fra mig.

Men som Tiden gik, og det ikke kom til noget nyt Udbrud fra hendes Side, lænede jeg mig tilbage i Stolen, og prøvede paa at overbevise mig om, at hendes Ansigtstudtryk var roligere og fornuftigere.

Jeg saa hen paa Lyset, det var betydelig mindre; og jeg gøs ved Tanken om, at det vilde blive mørkt, og hun stadig være i Besiddelse af Mordvaabnet. Hun holdt det i den ene Haand, og det skinnende Knivsblad var tildels skjult af Kniplingerne paa hendes Kjole; jeg besluttede mig til om muligt at faa fat i den anden Haand. Til min Overraskelse samtykkede hun i det, efter en svag Modstand, og lagde den rolig i min. Dens lette Dirren gennemisnede mig fra Top til Taa. Saa lænede jeg mig frem igen, sagde i dagligdags Tone, at hun maatte være træt af at holde den tunge Kniv, og om jeg ikke hellere skulde lægge den hen paa Bordet for hende igen.

Men det skulde jeg ikke have sagt. I samme Nu saa jeg, at jeg havde tabt mit Spil. Den gamle Ophidselse vendte tilbage med fornyet Kraft; hun trak sig heftigt tilbage og omfattede Vaabnet endnu fastere end før.

»Nej, Nej,« stønnede hun, »De faar den ikke, siger jeg. Jeg har Brug for den selv.«

»Snak,« henkastede jeg let, »hvorfor maa jeg ikke lægge den paa Plads for Dem.«

Hun knyttede Hænderne og gjorde en Bevægelse fremad, og jeg beredte mig til Kamp. Det blev til min uhyre Lettelse imidlertid ikke til noget; og idet jeg trak paa Skuldrene, sank jeg paany tilbage i Lænestolen og væbnede mig med Taalmodighed.

»Behold den endelig, naar det er saa meget om at gøre; mig er det ganske det samme.«

Hun gav et Befrielsens Suk og kastede et hurtigt Blik paa mit Ansigt, og næsten i samme Øjeblik forandredes hendes Væsen. Hun lagde sin Haand paa min Arm, holdt med Magt de frembrydende Taarer tilbage, og sagde tilsidst med den mest rørende Stemme:

»De ser saa god og venlig ud, jeg er vis paa, at De ikke vil gøre mig noget ondt?«

»Gøre hende noget ondt! Det stakkels forpinte Væsen! Jeg hviskede nogle faa opmuntrende og deltagende Ord til hende, og det lykkedes mig endnu en Gang at berolige hende. Jeg følte mig overbevist om, at ethvert nyt Forsøg paa at faa Kniven fra hende, kun vilde gøre Sagen værre, og vi hensank atter i Tavshed.

Tiltrods for denne Formodning blev jeg — der efterhaanden var begyndt at blive aldeles udmattet — mere og mere fristet til med et rask Tag at snappe Kniven ud af hendes Haand, og saa raabe om Hjælp med det samme; men samtidig følte jeg, at det vilde være bedst at undgaa ethvert Sammenstød, hvis blot min Taalmodighed kunde holde ud saa længe. Der kunde ikke være Tale om at overlade hende til sig selv. Jeg var fuldstændig hjælpeløs, saa længe hun holdt fast paa den skærpe Kniv, som hun jo med Lynets Fart vilde kunne benytte paa en Maade, som jeg gyste ved at tænke paa.

Desuden havde jeg faaet en ny Idé, der mulig-

vis kunde lindre det Tryk, der laa over min Hjerne; nemlig, at hun maaske kunde falde i Søvn. Hun laa saa stille, saa utrolig stille. Skønt jeg forsøgte at indbilde mig, at hun allerede sov, havde jeg hele Tiden en ganske bestemt Fornemmelse af, at hun var lysvaagen, og at hendes gennemborende Blik stadig fulgte mine mindste Bevægelser, bag de halvtillukkede Øjenlaag. Jeg er ude af Stand til at sige, hvor længe dette stod paa, kun husker jeg, at jeg med Taknemmelighed saa nogle svage blege Strimler af det begyndende Dagslys trænge ind gennem Persienerne, da Lyset gik ud. Og saa vedblev vi at stirre paa hinanden under en rædselsfuld Tavshed, indtil den tilsidst blev mig aldeles uudholdelig, og jeg tog Ordet igen:

»Kan De se, nu bryder Dagen frem. Hvad mener De om at gaa i Seng nu, og forsøge paa at faa en Times Søvn inden Solen staar op. Det hænder saa ofte, at man kan sove om Morgen efter en hvileløs Nat. Kom,« vedblev jeg blidt, »vend tilbage til Deres Værelse, for min Skyld.«

Hun rystede paa Hovedet, og jeg fortsatte fortvivlet:

»Det var vores tankeløse Støjen og Larmen, der vækkede Dem og forstyrrede Deres Ro, kan jeg tænke. Det var ogsaa meget egoistisk af os, at glemme al den Sorg og Elendighed, vi havde paa saa nært Hold.«

Denne Sætning virkede elektriserende paa hende. Hun foer op fra Sofaen med et Sæt, rev sin

Haand ud af min, og saa mig stift ind i Ansigtet.

»Mener De, at De var med til Ballet,« raabte hun aldeles ude af sig selv. »Til Ballet! Saa er De jo — — det vil sige, saa er De jo ikke —«

»Patient,« fuldførte jeg, idet der gik et Lys op for mig, »og De?«

Men hun var forsvundet. Inden jeg kunde tælle til tre var Pigebarnet oppe af Trapperne og ude af Syne, efterladende mig som i en Drøm, stirrende paa Kniven, som hun havde kastet fra sig paa Tæppet. Saa vendte jeg mig langsomt om og gik tilbage til mit Værelse.

Lidt efter lidt forstod jeg den unge Piges Opførsel; men det var først efter en ordentlig Forklaring, at min smukke Kammerats Heltemod tilfulde gik op for mig. Hun var Doktor Stelling's Myndling og i Besøg hos ham, men havde paa Grund af en stærk Hovedpine været nødt til at blive paa sit Værelse hele Dagen, saa at hun selvfølgelig ingen Anelse havde om, at der var liggende Gæster. Efter at være falden i en dyb Søvn, vaagnede hun ved Lyden af Skydedøren, som jeg havde manøvreret klodset nok med; og da hun forsigtig aabnede Døren paa Klem, saa hun en fremmed Mandsperson snige sig ind. Hun kendte alle Husets Beboere, og da jeg var hende ganske fremmed, sluttede hun deraf, at jeg var en Patient, der var sluppet løs, og hun besluttede sig til at gaa efter mig og slaa Alarm. Det var først, da hun saa mig gribe

den store Forskærerkniv, at hendes Ængstelse, naaede Højdepunktet, og det var netop i det Sekund, jeg fik Øje paa hende. Pigebarnet, der var mere død end levende, blev nu hos mig, og havde Kraft til at udholde en tôte à tôte paa to Timer med en Mand, som hun ansaa for sinds-
syg, i det Haab, at hendes Nærværelse skulde forhindre en Katastrofe.

At hun var Doktor Stelling's Myndling, hørte jeg af Fru Stelling, som med Strikketøjet i Haanden, gjorde mig Selskab ved en Kop The, efter at alle de støjende glade Gæster var taget afsted. Jeg var blevet paa mit Værelse til langt op paa Dagen; jeg følte mig altfor udmattet til at ville vise mig tidligere, og jeg havde netop modtaget en Invitation fra Stelling's til at blive der nogle Dage og lade mig forkæle.

»De ser virkelig rigtig daarlig ud, Hr. Carlton,« sagde min elskværdige Værtinde og saa delta-
gende paa mig; »men da alle disse muntre unge Mennesker er fra Haanden, skal jeg rigtig passe og pleje Dem.«

Jeg beroligede den gode Dame med, at jeg vilde være fuldstændig rask igen i Løbet af et Par Timer, og jeg spekulerede paa, hvorledes jeg vel skulde faa at vide, om min Ubekendte ogsaa var »fra Haanden« med de øvrige.

»Her er ingen andre end Dulcie,« fortsatte Fru Stelling og talte sine Masker omhyggelig. »Men det er sandt, hende kender De vist ikke. Det er Dulcie Challis, min Niece og min Mands Mynd-

ling. Hun rejser til Jamaica den 18de med »Kænguruhen« for at træffe en Onkel og Tanteder.

Jeg var bange for at synes altfor nysgerrig, og besluttede mig til at afvente den videre Udvikling af min lille Roman saa taalmodig som mulig; men jeg sonderede Terrænet og forstod paa den gamle Dame, at den unge Pige, ligesaa lidt som jeg, havde mælet et Ord til nogen om den foregaaende Nats Begivenheder.

Da jeg kom ned til Frokostbordet næste Morgen, blev mine Forudannelser bekræftede.

Min Heltinde og Dulcie var en og den samme. Hun sad allerede ved Bordet, da Doktoren forestillede os for hinanden. Hun bøjede Hovedet smilende, medens en dyb Rødme steg op i hendes Kinder, og jeg lagde Mærke til, at hun omhyggelig undgik at møde mit Blik. For ikke at gøre hende mere forlegen vendte jeg Ryggen til hende, skønt jeg ikke kunde afholde mig fra for anden Gang at studere hende i Spejlet.

Hun var bleg, og øjensynlig tilbageholdende og ilde til Mode. Doktoren saa forundret fra den ene og til den anden, og drillede sin Myndling med hendes Aandsfraværelse; saa blev hun munter og snaksom, og jeg greb Lejligheden til at blande mig i Samtalen, hvad jeg kom temmelig kejtet fra. — Alligevel var det besynderligt, hvor snart hendes Tilbageholdenhed forsvandt.

I Løbet af en halv Time var vi Perlevenner, og jeg tænker ikke, at jeg behøver at fortælle Dig Resten.

Den 18de kom og gik, og Dulcie sejlede ikke med »Kænguruhen«.

Stelling erklærer stadig, at han ved den Lejlighed for første Gang saa et Tilfælde af Kærlighed ved første Øjekast. »De vendte ikke Øjnene fra hende, gamle Fyr. Kom ikke og fortæl mig det. Jeg saa Dem ganske tydelig stirre ufravendt paa hende i Spejlet. Hvad hende angaar,« fortsætter han fortrolig, »hvad hende angaar, saa har jeg kendt dette Pigebarn fra hun blev født; og jeg siger Dem, at der var et Udtryk i hendes Ansigt, da De traadte ind i Værelset, som jeg aldrig havde set Mage til før.« Stelling er en flink Fyr og en stor Menneskekender, og jeg tvivler ikke om, at han har fuldstændig Ret.

Af en amerikansk Præsts Optegnelser.

Jeg er pludselig blevet en berømt Opdager, det er en kendt Sag over hele denne Verdensdel; Aviserne har skrevet Spalte op og Spalte ned derom, og har omtalt mig som den Mand, hvem det var lykkedes at bringe en Forbryder for Retfærdighedens Fødder, og som til Gengæld havde modtaget en Belønning af 1000 Dollars. Jeg skriver disse Linier for at give en virkelig Fremstilling af Sagens Sammenhæng, og for med et Slag at gøre Ende paa den tvivlsomme Berømmelse, jeg har vundet. Jeg er ikke forfængelig — selvfølgelig har jeg en vis Grad af Stolthed; men jeg hører ikke til de Præster, som søger at kaste udvortes Glans over deres Navn. Ingen som kender mig, tør benægte, at Beskedenhed er et Hovedtræk i min Karakter, og mine Venner plejer altid at sige, at netop denne Egenskab mere end en Gang har staaet i Vejen for mit Avancement.

De Begivenheder, som jeg her skal gøre Rede for, indbefatter den eneste mærkelige Periode af mit Liv. I Skolen var jeg, som Børn er flest,

hverken særlig dum eller særlig klog. Min Hovedfornøjelse består i at gaa omkring i mit Sogn og prøve paa at vække Befolkningens aandelige Interesser. Mine Prædikener er langt fra at være glimrende. Der var en Tid, hvor jeg drømte om at blive en stor Prædikant; men det er for længe siden blevet mig klart, at mine Evner ikke gaar i den Retning. Mine Prædikener slaar meget godt an hos mine Sognebørn, dog er det nærmest som Sjælesørger, at jeg udmærker mig. I Selskabslivet spiller jeg ingen som helst Rolle, og naar jeg gaar paa Gaden, kunde det aldrig falde nogen ind, at vende sig om efter mig og spørge, hvem jeg var. Men da Aviserne bragte spalte-lange Artikler om min enestaaende Sporsans, der havde faaet mig til at opsnuse og gribe en bekendt og længe eftersøgt Forbryder, var det mig i allerhøjeste Grad pinligt. Jeg maa tilstaa, at det i Begyndelsen morede mig at se mit Navn paa Tryk saa ofte, men jeg kastede snart den Tilfredsstillelse over Bord, særlig da den var ganske ufortjent.

Jeg ønsker at fortælle disse Ting som de fremstiller sig i Rækkefølge for min Hukommelse. Jeg er ingen Romanforfatter, og er desværre ude af Stand til at give min Beretning et litterært Sving. Gud give jeg kunde det! Jeg vilde ønske, jeg kunde skrive denne Historie som en Robert Louis Stevenson eller Charles Reade. Det forekommer mig, at der er saa meget godt og smukt i James Rathcliffes Karakter, at jeg kunde

gøre noget stort ud af det, hvis jeg blot formaede at sammenstille Begivenhederne. •

Jeg elsker en god Fortælling. Nogle af Brødre-
menighedens Medlemmer forkaster Romaner. Dr.
Ambrose, en af Lederne ved vore Sammenkom-
ster, og til hvis Dom jeg har megen Tillid, siger,
at der er Elendighed nok i denne Verden, uden
at man behøver at opdigte den. Han har ofte
gjort mig Bebrejdelser, fordi min Bogsamling
omfatter Romaner. Men jeg har alle Tider fun-
det, at saa vel som man kan digte og vende vir-
kelige Begivenheder, til de bliver Løgn, saa vel
kan man ogsaa fremstille en opdigtet Historie
paa en saadan Maade, at den synes virkelig Sand-
hed. Desværre forstaar jeg ikke denne Kunst.
Jeg maa nøjes med en ligefrem Beretning om
James Rathcliffes besynderlige Sag.

Jeg havde lige spist til Aften og var i Færd
med at hjælpe Børnene med deres Lektier, da
Pigen kom ind og meldte, at der var en Mand
inde i mit Værelse, som ønskede at tale med
mig. Jeg trak min Frakke paa og gik ind til
ham. Han stod op, da jeg kom ind, og jeg saa
ved første Øjekast, at det var en almindelig Ar-
bejdsmand. Han havde kortklippet, brunt Haar,
blaa Øjne og en beskeden, værdig Optræden,
skønt han øjensynlig ikke var vant til at op-
træde i det, man kalder »det gode Selskab«. Jeg
anslog ham til at være omtrent otte og tredive Aar.
Hans Stemme var dyb og velklingende, og han
talte ganske langsomt. Han tog saa at sige

ikke sine Øjne fra mine under hele vor Samtale.

»Det er Hans Velærværdighed, Pastor Mercer, jeg taler med?« spurgte han.

»Ja,« svarede jeg; »vil De ikke tage Plads.«

»Tror De paa Kristus?« spurgte han kort.

»Det gør jeg visselig.«

»Tror De, at hans Eksempel paa Selvopofrelse kunde blive bogstavelig efterfulgt. Anses det endnu for rigtigt i vore Dage at give sit Liv for en andens Skyld?«

»Under særegne Omstændigheder tror jeg det.«

»Godt! Jeg var i Kirken forleden Dag og hørte Dem prædike. Jeg tror, De er et godt Menneske. Jeg har en Bøn til Dem, men førend jeg fremkommer med den, er det nødvendigt, at jeg gør Dem en Tilstaaelse, som jeg haaber, De vil bevare. Denne Tilstaaelse er mit Livs Hemmelighed.«

Jeg bad ham tænke Sagen over to Gange, inden han gik videre, da jeg ingen Trang følte til at blive blandet ind i andre Folks Privatsager, eller til at blive Medvider af en Hemmelighed, der maaske kunde komme til at tynde mig.

»En eller anden maa tage denne Byrde paa sig,« svarede han. »De, som en Herrens Tjener, kan umulig afslaa mig at dele denne Hemmelighed med mig, som jeg har sukket under i saa mange, mange Aar.«

Med disse Ord begyndte han sin Fortælling:

»Jeg har aldrig haft hverken Fader eller Moder, det jeg kan huske. Min første Erindring gaar tilbage til et stort Hus, omgivet af en Have, hvor jeg boede sammen med en hel Mængde andre Børn. Jeg tænker, det maa have været en Stiftelse eller et Vajsenhus, eller saadan noget i hvert Fald. Som ganske ung blev jeg sendt til Nebraska, hvor jeg fik Arbejde hos en velstaaende og godmodig Landmand. Jeg arbejdede paa Gaarden og fik af og til lidt Skoleundervisning. Da jeg var omtrent tyve Aar, døde den gamle Forpagter, hans Enke solgte Stedet og rejste derfra, uden at sørge Spor for mig. Familien havde aldrig kunnet lide, at jeg var hos de gamle Folk, af Frygt for, at de skulde overlade mig noget af deres Ejendom, saa man fik den gamle Dame afsted over Hals og Hoved, og jeg blev sendt ud paa Lykke og Fromme. Saa tog jeg en anden Plads. Jeg vil ikke gaa i Detailler, det er unødvendigt, men komme til den alvorlige Del af Sagen.

Det har ingen Forbindelse med Resten af mit Liv. Det er, som om selve Djævelen var kommet til, og havde sat et stort rødt Mærke i min Historie. Jeg er ingen slet Person og har aldrig været det. Jeg er heller ingen religiøs Mand. Jeg har været nær ved at slutte mig til forskellige Menigheder, men da jeg tog fra den ene Tjeneste til den anden, kom jeg aldrig til at tilhøre nogen bestemt Kirke, og hørte sluttelig helt op med at gaa der.

Saa var det en Aften, Hr. Pastor, at jeg var til et Drikkelag, at Ulykken skete. Jeg blev druk-

ket fuld. Jeg hader Spiritus nu, det vender sig i mig, blot ved at tænke derpaa, men den Gang drak jeg. Jeg ved egentlig ikke hvorfor; det var vel nærmest for at være flot paa det, og ikke skille mig ud fra de andre Karle. Paa Hjemvejen gik vi alle i en lang Række. Jeg ved ikke, hvordan det skete, men jeg kom til at dræbe en af de andre Mænd. Det vil sige, det var egentlig ikke mig, som gjorde det, men Djævelen, som var inden i mig, ellers kunde jeg ikke have blevet ved med at slaa ham.

Jeg var vanvittig. Da Anfaldet var ovre, var Virkningen af Rusen forbi med det samme, og jeg stod der, bøjet over hans døde Legeme, saa sober som jeg haaber en Gang at staa for Guds den Almægtiges Trone, naar han spørger mig ud om det hele. Der var en to, tre andre Fyre tilstede, og en af dem sagde:

»Gud i Himlen, hvad har Du gjort, James?«

»Gjort!« sagde jeg. »Jeg ved det ikke.« Og jeg blev staaende med den Kølle i Haanden, som jeg dræbte ham med, aldeles fra Sans og Samling.

Saa var der en af de andre, som sagde: »Vi maa hellere stikke af, hurtigst muligt,« og saa løb vi alle sammen afsted, saa hurtig som Benene kunde bære os. Jeg løb hele Natten, og holdt mig skjult i en Mose den næste Dag. Paa denne Maade afvekslende løb og gemte jeg mig i omtrent ti Uger, indtil jeg naaede Missouri Floden. Jeg fik Plads om Bord paa en Baad

som Kontrollør, og sejlede ned ad Mississippi. Jeg blev nogen Tid i New Orleans. En Dag fik jeg fat i en Avis og læste Beretningen om min Forbrydelse. Jeg saa deraf, at den unge Mand, jeg havde dræbt, var Søn af velhavende Forældre, og at Faderen havde udlovet en Sum af 1000 Dollars for min Paagribelse.«

Han trak en Tegnebog frem og tog en gammel Avis ud af den, som han rakte mig. Jeg læste den hurtig igennem. Det var Beretningen om et Mord, holdt i den almindelige engelske Avisstil, og jeg saa, at den stemte fuldstændig sammen med det, som min Gæst havde fortalt mig.

»Nuvel, min Herre,« fortsatte han, »jeg vil ikke trætte Dem, men gaa let hen over en hel Del Ting, som jeg ellers kunde fortælle. Kort og godt, jeg har lidt uudsigelige Kvaler siden den Forbrydelse. Men saa sandt hjælpe mig Gud, har jeg levet et ordentligt og redeligt Liv siden den Gang. Jeg maa have haft en god Moder, og jeg føler mig overbevist om, at det ikke er hendes Skyld, naar jeg aldrig har kendt hende. Jeg har aldrig følt Trang til at gøre noget urigtigt. Siden hin forfærdelige Dag har jeg ikke smagt en Draabe Spiritus, skønt jeg, som De nok kan tænke, har haft rig Anledning til det.

Jeg har været her i Byen i omtrent tre Aar. Jeg fik Ansættelse paa en Papirfabrik, en Maanedes Tid efter at jeg kom hertil, og jeg har været der siden. Jeg begyndte som simpel Arbejder, men har efterhaanden arbejdet mig op, og i det

sidste Aar har jeg tjent tre Dollars om Dagen som Formand. Jeg lejede mig ind her og der til at begynde med; men sluttelig tog jeg fast Ophold hos en Enke, Mrs. Emmonds, og har boet hos hende i to Aar. Hun bor i den nordlige Del af Byen. Kender De hende? Nej! Hun er en sjælden god Kvinde. Hun har været saa meget for mig.«

Han gjorde en lille Pavse, under hvilken han forlegent pillede ved sit Frakkeopslag.

»Da De er en Herrens Tjener, kan jeg godt tilstaa for Dem, at jeg elsker hende. Aa, sig det ikke til nogen.« Han saa sig om med et sky Blik, som om han frygtede, at nogen kunde have hørt, hvad han sagde:

»Det passer sig ikke for mig, en Forbryder, at elske hende, der er saa god som en Engel.

Hun har to Børn og et lille Hus, af hvilket hun lejer nogle Værelser ud. Jeg havde ikke været der ret længe, inden jeg saa, hvor tappert den lille Kvinde kæmpede for at holde sig oven Vand — der er en Panteobligation paa Ejendommen. Hun har selv fortalt mig det. Ikke saadan at forstaa, at jeg skulde snakke med hende som en Ven eller Ligemand, men efter endt Dagsarbejde smuttede jeg gerne ind i Køkkenet for at tørre mine Støvler, medens hun lavede til til Aftensmaden eller saadan noget, og saa lidt efter lidt kom hun til at fortælle mig om sine Forhold. Renterne af Panteobligationen er aldeles kolossale, og naar hun samtidig skal

slaa sig igennem, og holde Børnene i Skole, er hun altid bag ud. Hun kunde klare sig bedre, hvis hun sørgede lidt mindre godt for sine Pensionærer, men hun siger altid, at hun ikke kunde tænke sig Muligheden af, at give Folk, som maa arbejde strængt, daarlig Mad.

Som jeg siger Dem, kom jeg ofte ud i Køkkenet og fik mig en Passiar. Børnene var søde og talte venligt til mig. Philip klavrede op paa mit Skød, og jeg maatte fortælle ham Historier hver eneste Aften, indtil han faldt i Søvn. Philip er det smukkeste og yndigste Barn jeg nogensinde har set, siger jeg Dem.»

Manden tørrede en Taare af sin Kind og fortsatte:

»Og saa er han den kærligste og fortroligste lille Fyr, De kan tænke Dem. Naar jeg saa paa det lille Hoved, der laa i min Arm, og alle Krøllerne, der faldt ud over mit Ærme — saa —« han trak et Lommetørklæde frem og mumlede noget bag det.

»Laurie, den lille Pige,« vedblev han efter et Minuts Forløb, »er ogsaa sød, kan De tro. Og saa flink. Naar som helst hun faar fat i en ny Læsebog, saa læser hun den fra Bladet lige med det samme. Hvad siger De til det?

Naa, da jeg fandt ud af, hvorledes Sagerne hang sammen, sendte jeg hende regelmæssig Størstedelen af min Maanedsløn med Posten og skrev udenpaa:

»Fra en gammel Ven!«

Jeg husker tydelig, første Gang hun fik de Penge. Hun fortalte mig det straks, og kunde slet ikke begribe, fra hvem de vel kunde være, men glad var hun, kan De tro. Hendes Kinder blussede, og hendes Øjne straaledede. Jeg forsikrer Dem for, at Englene i Himlen kunde ikke være smukkere end den Kvinde var det i det Øjeblik.

Men til Trods for det, var det dog ikke muligt at faa Panteobligationen betalt. Den forfalder om tre Maaneder. Det tager Livet af Konen. Hvad skal der dog blive af hende og lille Philip hvis hun mister sit Hjem. Hun har kæmpet alt for haardt mod denne Gæld, til at skulle bukke under for den. Men nu, Hr. Pastor, vil jeg fortælle Dem, hvad jeg kom til at tænke paa forleden Nat. Jeg laa vaagen og spekulerede som sædvanlig over, hvordan dette her skulde ende. Saa pludselig fik jeg en Indskydelse. Den kom over mig som et Lyn. En, to, tre, sprang jeg op og stod saa som en Idiot i et Par Minutter. Saa klædte jeg mig paa, og gik ud for at trække frisk Luft, for mit Hoved brændte som Ild. Pastor Mercer, der mangler lige 1000 Dollars for at gøre denne Kvinde lykkelig, og det er den Sum, som jeg vil skaffe til Veje ved Rettens Hjælp.«

Rathcliffe tav et Øjeblik. Jeg tror, han ventede, at jeg skulde sige et eller andet, men det var mig umuligt at finde paa noget, og jeg drejede mig uroligt frem og tilbage i min Stol. Saa fortsatte han:

»Men saa skulde jeg aldrig faa dem at se mere — aldrig mere have den Glæde at sidde med Philip paa Skødet og se hende arbejde. Efterhaanden som disse Tanker dukkede op i mig, syntes jeg ikke, jeg kunde bringe min Beslutning til Udførelse; men saa sagde jeg til mig selv: Hvem er Du? En Forbryder, og en Morder! Du har ikke Lov til at haabe paa Lykke for Dig selv i denne Verden. Det vil være bedre for hende, naar Du ikke er der. Hvorfor skulde Din Bortgang saa ikke blive til Nytte for hende? Hun tænker ikke mere paa Dig end paa sine øvrige Lejere. Du er fordømt til at være ulykkelig hele dit Liv. Hun kan blive lykkelig endnu. Og saa tænkte jeg ogsaa paa, at der vilde være en vis Tilfredsstillelse ved at blive hængt eller komme i Tugthuset, for saa vilde Byrden blive taget fra mit Hjærte, naar alle Mennesker kendte Hemmeligheden.

Se, det er derfor, jeg kommer til Dem. Jeg vil have, at De skal overgive mig til Myndighederne, men sørge for, at De faar Belønningen. Her er mit Navn Thompson. Mit virkelige Navn er James Rathcliffe. Hun vil aldrig faa det at vide. Tag Pengene, og betal Prioriteten. Nægt mig det ikke, for hvis De gør det, saa maa jeg søge en anden, og han vil maaske snyde hende og beholde Pengene; men De, som er Præst, er jeg vis paa vil give hende dem.«

Han havde rejst sig op og kom tæt hen til mig. Ogsaa jeg rejste mig. Vi saa hinanden i

Øjnene i Tavshed, og det forekom mig, at han var den nobleste Mand, jeg nogensinde havde kendt.

»Vil De ikke gøre det?« spurgte han bedende.

»Lad mig tænke over det,« sagde jeg.

Jeg er ikke hurtig til at fatte Beslutninger; jeg vendte mig væk fra ham og gik hen til Vinduet. Medens jeg stod og saa ud i Mørket, søgte jeg at komme paa det rene med Stillingen. Jeg kom til følgende Slutning. Her er en Mand, som har mandet sig selv op til en heltemodig Handling, sandsynligvis bliver han hængt for den eller faar livsvarigt Tugthus; men han vil føle sig glad over den i al Evighed, og naar han møder mig i Himlen, vil han takke mig. Jeg modtog hans Forslag. Dersom jeg ikke havde troet paa Gud, vilde jeg ikke have gjort det. Jeg vendte mig om imod ham og sagde:

»James Rathcliffe, jeg vil gøre det!«

Han greb min Haand og trykkede den, saa at det gjorde ondt i to Dage: »Gud velsigne Dem.«

Saa satte han sig ned i sin Stol og græd som et lille Barn.

Den næste Dag tog jeg til Landsretten og havde en Samtale med Embedsmændene. Man satte sig i Forbindelse med Autoriteterne, der hvor Forbrydelsen var begaaet, og det viste sig at være ganske rigtigt, at Belønningen vilde blive udbetalt ved Morderens Paagribelse.

For nu at gøre Historien kort, vil jeg fortælle, at James Rathcliffe i mindre end tre Maaneder

var blevet dømt til livsvarigt Fængsel og sad bag Jærnstængerne i Nebraska Tugthus, og at Mrs. Emmonds fik en Check paa 1000 Dollars fra en Ubekendt.

Der var ikke gaaet mere end en Dag, efter at hun havde faaet udbetalt Pengene, førend hun kom til mig. Hun var just ikke, hvad man kalder en smuk Kvinde, men hun havde et sødt og blidt Ansigt.

»Er De den Præst, som modtog Belønningen for James Rathcliffes Paagribelse?« spurgte hun.

Jeg svarede bekræftende.

»Ja, jeg er Mrs. Emmonds,« sagde hun, »jeg ved, hvem den Mand er, som De fik paagrebet. Det er James Thompson. En ny Logerende har fortalt mig det, og vist mig hans Billede i Avisen. Jeg er nu kommet for at fortælle Dem, at De har taget fejl. De har taget fuldstændig fejl. Han er ingen Forbryder. Han er et udmærket Menneske. Hvorfor gjorde De dog det?«

»Jeg gjorde det, fordi han næsten tvang mig til det, Mrs. Emmonds. Han valgte frivilligt at ofre sig selv. Han ventede aldrig, at De skulde faa det at vide.«

Hun saa paa mig med et foragteligt Udtryk i Ansigtet.

»Her, her!« raabte hun. »Tag Pengene, det er Blodpenge, Herrens Forbandelse hviler paa dem.«

Saa faldt hun sammen og græd.

»Holdt De af Mr. Thompson eller Rathcliffe?« spurgte jeg.

»Holdt af? Jeg elskede ham, jeg elsker ham endnu, jeg vil altid elske ham. Jeg vilde hellere være hos ham i hans Celle i Dag, end i det fineste Hus i Byen. Han var det bedste Menneske, jeg nogensinde har kendt. Mine Børn simpelthen forgudede ham. Jeg har hele Tiden vidst, at det var ham, som sendte mig Pengene hver Maaned; han var saa enfoldig, han troede ikke, jeg vidste det. Men vi Kvinder, vi ser, man behøver ikke at fortælle os. Og tænke sig, at han har gjort det for min Skyld.« Hun skjulte sit Ansigt i sine Hænder og græd bitterligt.

»Jeg ved han er et godt Menneske,« sagde hun et Øjeblik efter. »Han er god mod Dyrene. Selv Katten og Fuglene holdt af ham. Han holdt af at sætte Blomster i Vand. Han var saa stille og saa øm. Nej, nej, en Mand som han, kan ikke have en Morders Hjerte.«

Hun tørrede hurtig sine Øjne og rejste sig op: »Jeg ønsker ikke Pengene, behold dem, behold dem.« Hun trak Shawlet sammen omkring sit magre Bryst og gik.

*

*

*
*
*

Da jeg var færdig med at fortælle James Rathcliffes Historie til Guvernør Cronnes i hans Privatkontor i Staden Nebraska, sad han et Øjeblik tavs. Saa spurgte han:

»Er Manden dømt til livsvarigt Fængsel?«

»Ja!« svarede jeg.

»Saa være Herren alle os andre naadige. Mød mig Klokken ti paa Tirsdag Morgen i Tugthuset.«

Jeg var der præcis paa Klokkeslettet, og kort efter kørte Guvernørens Vogn op. Vi gik sammen ind i Fængselskontoret. Der blev sendt Bud efter James Rathcliffe. Han var meget glad ved at se mig og takkede mig atter for, hvad jeg havde gjort. Han tog mig afsides og hviskede:

»Hvorledes har hun det?«

»Hvad er det, han hvisker til Dem, Mr. Mercer?« spurgte den gamle Guvernør, og vendte sig pludselig om.

Jeg fortalte ham det. Saa rejste han sig op, stillede sig lige foran Fangen og sagde:

»James Rathcliffe, her er Deres Benaadning. De er en fri Mand. Gaa tilbage med Mr. Mercer, og,« tilføjede han smilende, »hvis De ikke er gift med Mrs. Emmonds i Løbet af en Maaned, skal jeg sørge for, at De bliver hængt.«

Men James Rathcliffe blev ikke hængt. Jeg havde den Fornøjelse kort efter at lægge en anden Lænke om ham end Skarpretterens. Det var en Lænke, som bandt ham til Mrs. Emmonds for Livstid, og gjorde ham til Formynders for lille Philip og Laurie. I Stedet for at beregne mig et Honorar, overrakte jeg Bruden de tusinde Dollars, som jeg havde tjent ved at agere Opdager.

Saaledes føler jeg, at jeg har fortjent den mig ubehagelige Berømmelse i en god Sags Tjeneste.

Der er dog mange Ting i denne Sag, som er langt fra at være ubehagelige, ikke mindst en, som jeg gjerne vil omtale, maaske nogle af mine Læsere vil forstaa mig.

Lille Philip havde opdaget, hvor meget hans Moder og hans ny Fader holdt af mig, og at jeg paa en eller anden Maade gjorde dem meget lykkelige. Da jeg forlod Huset, løb han efter mig og trak mig i Frakken.

»Hvad vil Du, min lille Ven?« spurgte jeg og tog ham op i mine Arme.

»Jeg vil kysse Dig!« svarede han.

Doktor Frestons Broder.

Jeg var Sygeplejerske paa den mandlige kirurgiske Afdeling af et stort, bekendt Hospital i den nordlige Del af England, da det følgende Tilfælde indtraf.

Nogle faa Maaneder i Forvejen, havde en af disse frygtelige Kulgrubeeksplosioner, som desværre kun hænder altfor ofte i vort Nabolag, fundet Sted, og atten af Mændene, nogle stakels haardt saarede Fyre, var blevet bragt til Hospitalet.

Det var en drøj Tid for os alle sammen, og vor Overlæge, der aldrig havde været særlig stærk, bukkede fuldstændig under for den utrættelige Omhu, han ofrede paa sine Patienter.

Han havde dog den Tilfredsstillelse at se dem alle, paa en enkelt Undtagelse nær, godt paa Vej til Helbredelse, inden han selv kom paa Sygelisten, og fik Ordre til at holde sig i Ro det første Par Maaneder.

Aldrig har noget Menneske bedre fortjent Ro og Hvile end han.

Hans utrættelige og opofrende Kærlighedsgerning, havde gjort ham almindelig afholdt, saavel i som udenfor Hospitalet.

Vi savnede ham umaadelig paa Afdelingerne, og følte kun ringe Interesse for hans Vikar, paa Forhaand overbevist, som vi var, om, at ingen kunde udfylde hans Plads.

Hans Stedfortræder, Doktor Freston, gjorde imidlertid et godt Indtryk ved sin Ankomst, og viste snart, at han forstod sine Sager. Han havde et roligt, tilbageholdende Væsen, og vi havde arbejdet længe sammen, inden jeg lærte ham noget nærmere at kende.

Saa ved et Tilfælde, hvis der overhovedet gives Tilfælde, fik jeg Øjnene op for, hvad han var.

En Aften, under Stuegangen, gav jeg ham Oplysninger om en ny Patient, der lige var blevet bragt ind. Det var en Mand, som man havde fundet liggende bevidstløs paa Vejen. Han var øjensynlig faldet mod en Afvisersten, og havde forslaaet Hovedet slemt.

At han var fremmed paa Stedet, fremgik af nogle Papirer, som man havde fundet i hans Lomme, og hvoraf man kunde se, at han var blevet afmønstret fra et Sejlskib nogle faa Dage forinden.

»Jeg har endnu ikke hørt hans Historie,« sagde jeg, »men han gør Indtryk af at være meget fattig, og har vist ingen Venner.«

»Ingen Venner,« sagde Doktor Freston med et Udtryk, som jeg ikke havde set før i hans

Ansigt. »Der er ingen af os, der gør os klart, hvad det Ord egentlig vil sige. Det betyder mere end slet og ret venneløs. Det betyder, at en Mand ingen har til at staa ham bi med Raad og Daad; ingen har til at holde sig tilbage, naar det først begynder at gaa ned ad Bakke, og han synker dybere og dybere. Han har intet Redningsanker at klamre sig til, naar han lider Skibbrud paa de farlige Skær, som omgiver os alle, nogle synlige, andre skjulte, og derfor saa meget desto farligere. Nej — —«

Han syntes at have glemt, at det var mig, han talte til, men da han blev opmærksom paa det, holdt han inde.

»Vi ser saa mange af den Slags sørgelige Eksistentser her,« sagde jeg.

»Ja,« sagde han langsomt og aandsfraværende, som om hans Tanker var langt borte, »men det er altid et sørgeligt Syn, selv om de, der lider, er vildfremmede for os.«

Han gjorde en Pavse, vendte sig om imod mig og talte hurtigere, som om det var ham magtpaaliggende at faa lettet sit Hjerte.

»For mig er det det sørgeligste Syn af alle, fordi jeg stadig nages ved Tanken om, at der et Steds i Verden findes en ensom og venneløs Mand, som vanker omkring uden Maal og Med, og det ved min Forseelse. Hver Gang jeg ser et nyt Ansigt, synes jeg, det maa være hans, og hver Morgen, naar jeg vaagner, tænker jeg paa, at jeg maaske skal faa det at se inden Aften.«

Jeg saa paa ham med den største Interesse. Mit medfødte kvindelige Instinkt, som sjælden slaar fejl, sagde mig, at han ikke før havde talt til nogen anden om dette, og at det var en stor Lettelse for ham at komme til at tale ud.

Jeg længtes efter at høre mere. Han kunde øjensynlig læse den dybe Medfølelse, jeg havde for ham, i mit Ansigt, for han vedblev i en roligere Tone:

»Vi var to Brødre, hvoraf Jack var den yngste. Jeg var omtrent tre Aar ældre end ham, og der var ikke den fjærreste Lighed i vore Karakterer. Fra sin tidligste Barndom var han bleven forkælet og ødelagt af min Fader, der lod ham have sin Villie i et og alt, vistnok paa Grund af hans slaaende Lighed med Moder, der døde, da vi var ganske smaa.

Jeg var paa Oxford, og læste til den Eksamen, der gik forud for min Optagelse paa Hospitalet, da min Fader døde, og jeg — — men trætter jeg Dem ikke, Søster? Jeg har jo ingen som helst Adkomst til at blande Dem ind i dette; men hvordan det nu er eller ikke, saa ser De ud, som om De var skabt til at høre paa andre Folks Sorger. Jeg har lagt Mærke til, at de alle sammen her bestandig henvender sig til Dem.«

»Gaa endelig videre,« jeg kunde ikke sige mere.

»Min Fader faldt af Hesten paa en Jagt, og kom meget alvorligt til Skade; han var døende, inden jeg naaede ham. Alle hans Sager var i den bedste Orden, men han var meget bekymret

for Jack, der som sædvanlig var hans første og sidste Tanke.

»Du vil holde Øje med ham, Tom,« sagde han, »lov mig, at Du vil gøre det. Dersom Du lover det, ved jeg at Du holder det. Et Løfte er et Løfte, naar det kommer fra Dig, Tom, jeg har altid kunnet stole paa dit Ord.«

Jeg lovede det atter og atter. Gud skal vide, at det var min oprigtige Hensigt at holde mit Ord, og min gamle Fader døde lykkelig med Lyden af mit Løfte i sine Øren og Øjnene fæstede paa sin Yndlingssøn Jack til det sidste. Han tvivlede ikke et Øjeblik paa mig. Hvorledes skulde han ogsaa kunne forudse, hvad der vilde komme. Gud være lovet og takket, at han døde lykkelig. Tror De, han ved nu, hvorledes jeg har holdt mit Ord?«

Jeg rystede paa Hovedet, men sagde intet.

Jeg tog tilbage til Oxford, og Jack kom paa det samme Kollegium som jeg. Det var deraf hele Ulykken kom. Paa Frastand, og naar jeg kun havde set ham i Ny og Næ, kunde det være gaaet godt nok; men her, hvor jeg altid havde ham omkring mig, hvor han hvert Øjeblik kom styrtende ind til mig, som sad og studerede, i Spidsen for en Skare Kammerater, der var lige-saa støjende og letsindige som han selv, blev det aldeles uudholdeligt. Han kastede Penge ud til Højre og Venstre, og lo blot af alle mine Formaninger eller gjorde dem til Skive for sine Vittigheder. Kort sagt, han gjorde mig det dag-

lige Liv til et Helvede. Jeg havde ingen Sympati for nogen af hans Adspredelser, og jeg blev koldere og mere tilbageholden, jo mere Tiden gik, indtil jeg en Dag, da jeg var endnu mere opbragt end ellers, sagde ham, at hvis han absolut vilde gaa i Hundene, maatte han ogsaa selv tage Følgerne. Han var lige saa ilter som jeg. Det ene Ord tog det andet, og til sidst kom jeg med en bidende Bemærkning, der gjorde ham aldeles rasende. »Du skal aldrig faa mig at se mere, saa det skal Du ikke bekymre Dig om,« raabte han. »Jeg kan klare mig selv for Fremtiden.« Og væk var han. Hvis jeg nu blot var løbet efter ham, kunde jeg endnu have standset ham; men jeg var ude af mig selv af Forbitrelse, og glad over, at han var borte.

Ligesaa glad som jeg den Gang var, ved at han var borte, ligesaa glad vilde jeg nu være, hvis jeg hørte, at der var Haab om, at jeg kunde faa ham at se endnu en Gang i dette Liv.

Det er det, jeg overhovedet lever for; og det maa komme en Dag.«

»Og De har aldrig hørt fra ham siden?«

»Ikke et Ord, siden den Dag. Han tog afsted uden Penge, og kunde ikke faa fat i nogen uden gennem mig.«

»Maaske har han faaet Arbejde,« prøvede jeg paa at trøste ham.

»Arbejde! Jack havde ikke arbejdet en eneste Dag i hele sit Liv. Det laa ikke for ham.«

»Kunde det ikke tænkes, at nogen af hans Venner —,« begyndte jeg.

»Nej,« svarede han, og hans Stemme lød sorgfuld, »ingen. Ikke en af hans Venner har hørt fra ham. Det er nu en fire, fem Aar siden. Fem Aar! Og Nat og Dag hører jeg de Ord for mig: Du vil holde Øje med ham, Tom.«

Der blev en Tavshed, som det var mig umuligt at bryde.

»Jeg tror,« sagde han og saa paa mig med Øjne, der var blevet dybe og udtryksfulde af al den megen Sorg, han havde gennemgaaet, »jeg tror, at jeg forlængst vilde have taget Livet af mig, hvis jeg ikke vidste, at min Faders første Spørgsmaal vilde være:

»Har Du passet godt paa ham, Tom?«

Døren gik op, og der blev bragt en Baare med en ny Patient ind. I samme Øjeblik var Doktor Freston den aktive Læge igen, kun optaget af at undersøge den Nysankomnes Beskadigelser. Førend han forlod Sygestuen, gik han hen til den Patient, hvis venneløse Tilstand havde været Udgangspunktet for vor Samtale. Han tog Hospitalslisten ned for at udfylde Spørgsmaalene.

»Hans Navn, Søster?«

»George Thomas.«

»Alder?«

»Jeg ved ikke rigtig; han ser ud til at være en fyrretyve Aar, men han er meget medtaget af Vind og Vejr.«

Doktoren stirrede paa det barkedede Ansigt, som

næsten dækkedes helt af Bandager, og stod tøvende med Pennen i Haanden.

»Hvad er han?«

»Sømand!«

»Intet andet at bemærke, Søster?«

Han lagde Listen paa Bordet og tørrede sin Pen omhyggeligt af — en methodisk og ordentlig Mand i alle Henseender.

»Jeg fandt kun nogle faa Kobberpenge og saa disse gamle Papirer i hans Lomme,« sagde jeg og viste ham Indholdet af en gammel, næsten ubrugelig Tegnebog.

Paa et tæt sammenkrympet Stykke Papir stod der skrevet: »Bachwells« Cout. 15, Hull, maaske var det Adressen paa hans sidste Opholdssted. Jeg lukkede et andet Stykke Papir op og fandt en gammel, glat Guldmedaillon, der var tyndslidt og blank; den ene Side var bar, men paa den anden kunde man endnu læse Bogstaverne »J. F.«

Pludselig blev den snappet ud af min Haand.

Doktor Freston havde taget den, og gik hurtigt over Gulvet hen til Gasblusset, som han skruede helt op; han holdt Medaillonen op for Lyset og stirrede paa den.

»Se her, Søster,« sagde han og holdt den henimod mig med rystende Hænder, »der kan ingen Tvivl være om det. Jeg husker den Medaillon alt for tydelig. Jack gav den til min Fader med sit Portræt, inden han begyndte Skolen, og efter Faders Død beholdt han den. De tog altid hinan-

dens Ting for Løjer, fordi de var mærket med de samme Bogstaver. Jeg tør sværge paa, at det er den samme, og jeg kan ogsaa godt tænke mig, hvorledes det hele hænger sammen. Jack maa have truffet denne Mand i Hull, maaske har de rejst med det samme Skib, og hvis Jack saa har været i Nød — — — og han maa have trængt haardt til Penge, for at skille sig af med denne, som dog ingen andre kan have nogen Nytte af. Der er ingen, der vil give saa meget som een Krone for saadan en gammel Ting; men her er den, og her er Adressen paa Mandens Opholdssted. Det er det første Spor jeg har fundet, Søster,« hans Øjne lyste af Forhaabning, »Jack er der maaske endnu; jeg kan tage derhen uden at spille en Minut. Er der ellers nogen Besked De ønsker til Natten?«

Han var allerede halvt ude af Døren. »Nej Tak! de har det alle sammen meget godt. Men tror De ikke, det vilde være bedre at spørge denne Mand, hvor han har faaet Medaillonen fra? Maaske det slet ikke var i Hull, og saa vilde Rejsen jo ikke være til nogen Verdens Nytte. Giv mig Medaillonen, saa skal jeg spørge ham.«

Han rakte mig den, men saa ud som om han ikke rigtig havde opfattet, hvad jeg sagde.

Overbevisningen om, at hans Broder var i Hull, havde i den Grad sat sig fast hos ham, at det næsten var ham umuligt at vente en Minut, førend han begav sig afsted for at søge efter ham.

Jeg bøjede mig ned over Nummer syvs Seng:
 »Jeg fandt denne her mellem Deres Sager,«
 sagde jeg, »er det Deres, eller tilhører den nogen
 anden?«

Han saa hurtig op med et mistænksomt Blik.
 »Hvorfor ønsker De Besked om det?« mum-
 lede han.

»Jeg ønsker blot at faa at vide, om den Mand,
 som oprindelig ejede den, var samtidig med Dem
 i Hull?«

Han saa skarpt paa mig, og tøvede et Øjeblik
 før han svarede:

»Ja,« sagde han til sidst langsomt, »den Mand,
 som ejede den, var der, hvor jeg var,« saa
 vendte han sig om paa den anden Side, som om
 han ikke havde Lyst til at sige mere.

Jeg havde faaet at vide, hvad jeg ønskede, og
 gentog det for Doktor Freston.

»Tusind Tak!« sagde han ligefrem. »God Nat,
 Søster, jeg faar Dem næppe at se i de første Par
 Dage,« og væk var han.

»Godnat, Doktor Freston!« men jeg tvivler paa
 at han hørte det, for han var allerede halvvejs
 nede af Trapperne.

Den næste Dag blev Doktor Frestons Arbejde
 udført af Reservelægen, og Tiden gik sin sæd-
 vanlige Gang paa Sygestuen.

Jeg kunde ikke faa andet ud af Nummer syv,
 end at han var otte og tyve Aar. Han saa mindst
 ti Aar ældre ud. Han havde set sig en Del om
 i Verden, fortalte hans Sidekammerat.

Hans Tilfælde viste sig at være meget let, og allerede anden Dags Aften fik han Lov til at sidde lidt op.

Den følgende Dag i Mørkningen blev Døren aabnet, og Doktor Freston traadte langsomt ind.

Et Blik paa hans Ansigt sagde mig, at han ikke havde haft Held med sine Efterforskninger.

»Der var intet som helst at faa ud af den Adresse,« sagde han. »Folkene kunde godt huske, at der havde boet en Mand ved Navn George Thomas hos dem for en Uge siden; men han var kun blevet der en Nat, og de vidste med Bestemthed, at der ingen andre havde været der foruden ham. De kendte ikke noget til Manden. Han var øjensynlig meget fattig, men havde betalt for, hvad han havde faaet.«

Jeg kunde se, hvor dybt hans Uheld gik ham til Hjertet, og jeg prøvede paa at sige ham, hvor bedrøvet jeg var for hans Skyld.

»Mine Forhaabninger var bygget paa et altfor løst Grundlag,« svarede han med et svagt Forsøg paa at smile, men i en træt bedrøvet Tone. »Jeg har ventet ham saa længe, at jeg til sidst ikke kunde lade være at tænke, at han —«

Han tog sig sammen med en Kraftanstrængelse og tvang sig til at tænke paa andre Ting. »Naa, det er nok sent, Søster, det er bedst, jeg ser at faa taget fat paa mit Arbejde. Er der noget nyt i Aften?«

»Vil De underskrive Nummer syvs Papirer. Hans Skrammer var meget overfladiske, og Dok-

tor Johnes skrev ham ud i Morges. Han vil meget gerne afsted.«

»Jeg maa tale med ham først, maaske kan han give mig nogle flere Oplysninger,« og han vendte sig om imod Nummer syv, der sad foran Kaminen, og saa paa ham for første Gang — for første Gang i fem Aar! Jeg saa Doktor Freston stirre paa ham, som om han var forstenet, og i næste Sekund var han ved Broderens Side.

»Jack!« sagde han, »Jack!« og han kunde ikke sige et eneste Ord til.

Men det var ogsaa alt, hvad han behøvede at sige. Jack havde været i hans Tanker Nat og Dag i fem Aar. Og nu var Jack her, og han holdt ham fast. Hvad skulde han vel sige andet end Jack og Jack i det uendelige, indtil det var ham klart, at dette ikke var nogen Drøm, men Begyndelsen til et nyt og lykkeligere Liv. Jack sagde slet ingen Ting. Et Øjeblik saa han ud, som om han helst vilde løbe sin Vej fra det hele, men han havde ikke kunnet det, selv om han vilde. Og hvor skulde han ogsaa have mødt et saa varmt og hjerteligt Velkommen som det, der skinnede frem af hans Broders usammenhængende Tale. Verden havde været kold og ubarmhjærtig imod ham. Nu var han hjemme igen, og de to Brødre søgte og fandt gensidig fuld Forstaaelse i et varmt og inderligt Favntag.

Det er hele Historien. Den gav Patienterne noget at tale om en Dag eller to, men saa blev den glemt, paa Sygestuen i det mindste.

Men der er tre Personer, fra hvis Hukommelse de her omtalte Begivenheder aldrig kan udslettes. Behøver jeg at nævne dem? Det er Doktor Freston, hans Broder Jack og jeg selv, Doktor Frestons Hustru.

I Videnskabens Interesse.

Historien om et Indbrud.

Skønt jeg har kendt Georg Martin længe, er det dog først for ganske nylig, at han har indviet mig i sit Livs Mysterier. Jeg vidste godt, at han fra sin Ungdom havde en utrolig Mængde Dumheder og Udskejelser paa Samvittigheden; men jeg vilde alligevel knap tro mine egne Øjne, da han fortalte, at han havde været saa langt ude som slet og ret Indbrudstyv. Uden videre Kommentarer skal jeg her gengive en af Hovedbegivenhederne i denne forunderlige Mands endnu forunderligere Løbebane.

»Tja,« begyndte han, »det kneb svært for mig den Gang, og til sidst blev jeg — Indbrudstyv. Da Robert Schmiedlein foreslog, at vi skulde bryde ind i Doktorerne Engler og Langners ensomt beliggende Hus, slog jeg til, uden at tænke noget videre over Sagen. Begge Doktorerne var bekendte paa Grund af deres videnskabelige Undersøgelser, og den ene af dem havde Ry for at være en yderst ekscentrisk Mand.

Natten, som vi havde bestemt til Udførelsen af vort Forehavende, kom, og vi gik i Lag med

det, uden Spor af Frygt, for efter alle Julemærker at dømme var der den størst mulige Udsigt til, at et Indbrud maatte lykkes. Det var bælgmørkt, man kunde hverken se Maanen eller Stjernerne, og der blæste en Brandstorm fra Vest, hvad vi var særdeles tilfredse med, da enhver Lyd maatte drukne i den.

Klokken var henimod to om Natten, da vi, efter at have overbevist os om, at alt var roligt, begyndte med at file en Jærnkæde over, ved hvilken der var fastgjort en Stige til Muren. Denne Stige anbragte vi under et Vindue i første Etage paa den venstre Side af Huset. I mindre end fem Minutter havde vi aabnet Vinduet, og da vi ikke hørte en Lyd, kravlede Schmiedlein ind gennem det og jeg fulgte efter. Efter omhyggelig at have lukket Vinduet igen og trukket Persienerne ned, fordristede vi os til at tænde en Lygte, og saa nu, at vi var i et Slags Pulterkammer, hvis Dør var aflukket.

Vi dirkede Laasen op, og bestemte os til at gaa ned i Værelserne i Stueetagen, idet vi antog, at vi der løb mindre Risiko for at vække Husets Beboere.

Til vor uhyre Forbavselse saa vi, da vi listede ned ad Trappen, at der skinnede Lys frem under Døren til et af Værelserne i den bagerste Del af Huset.

I den første Forskrækkelse var vi enige om at stikke af, saa hurtig Benene kunde bære os, men Schmiedlein kom snart paa andre Tanker,

og foreslog, at vi skulde bryde ind i Værelset, binde og baste dets Beboere, og saa ved Hjælp af Trusler opnaa alle de nødvendige Oplysninger.

Jeg var enig med ham, og vi nærmede os Døren. Vi saa os forsigtig om ved Hjælp af Lygten, og jeg opdagede en Metaltraad, som i en Højde af omtrent fem Fod fra Gulvet, førte gennem den Dør, vi gik henimod. Jeg viste den til min Kammerat, og vi blev enige om, at den maatte staa i Forbindelse med et Ringeapparat.

Jeg spurgte hviskende, om vi ikke skulde prøve paa at undgaa al Støj ved at skære Traaden over. Naar jeg holdt den stramt udspændt mellem mine Hænder, medens Schmiedlein skar den over, kunde vi forhindre, at den faldt tilbage og ringede. Som sagt, saa gjort. Jeg satte Lygten paa Gulvet, greb Metaltraaden, og Schmiedlein trak en Knibtang op af Lommen; men i samme Nu jeg rørte ved den, gik der et frygteligt Stød igennem alle mine Lemmer, jeg faldt sammen som en Klud, og trak Traaden med mig. Jeg kan huske, at jeg hørte en Klokke ringe, medens Schmiedlein — som jeg for Resten aldrig har set noget til senere — forsvandt som et Lyn i Mørket og undslap, formodentlig ad den samme Vej vi var kommet.

I Faldet havde jeg slaaet Hovedet voldsomt mod Væggen og tabt Bevidstheden, medens den elektriske Klokke, der den Gang var ny og ukendt, vedblev at kime uafsladelig.

Da jeg kom til mig selv igen, var jeg bundet,

og ude af Stand til at røre mig; men det forbavsede mig ikke noget videre, da jeg troede, at jeg var blevet grebet paa Stedet, hvor jeg var faldet. Snart blev jeg dog klar over, at der var nogle ganske særegne Omstændigheder forbundet med mit Fangenskab.

Jeg laa omtrent afklædt paa en iskold Stenflade, som var omtrent i et Bords Højde fra Gulvet, og et tyndt Lagen var det eneste som beskyttede mit Legeme imod den direkte Berøring af Stenen. Lige over mit Hoved hang der en stor Lampe, hvis blanktpolerede Reflektor udsendte et klart, straalende Lys over hele Stuen. Jeg løftede Hovedet saa meget jeg kunde, og saa en hel Mængde Reoler fulde af Flasker, Krukker og alle Slags kemiske Apparater. I det ene Hjørne af Stuen stod der et Skelet, og forskellige Dele af det menneskelige Legeme hang rundt omkring paa Væggene. Saa forstod jeg, at jeg laa paa et Operations- eller Dissektionsbord, en Opdagelse, der selvfølgelig var mig højst ubehagelig, særlig da jeg samtidig opdagede, at jeg havde en forsvarelig Knebel i Munden.

Hvad skulde det betyde. Havde mit Fald været af en saa alvorlig Natur, at det nødvendiggjorde en Operation? Jeg havde absolut intet Indtryk i saa Henseende, og følte heller ingen Smerter; ikke desto mindre laa jeg afklædt og hjælpeløs paa dette skrækkelige Bord, — kneblet og bundet, hvad der maatte tyde paa noget usædvanligt.

Jeg undrede mig over, at der fandtes saadan et Operationsværelse i et almindeligt Hus, men saa kom jeg til at huske paa, at Doktor Langner var Distriktslæge, og som saadan skulde foretage alle de stedlige Obduktioner, og at der i den lille Provinsby næppe fandtes noget andet Værelse tjenlig til det Brug. For Resten følte jeg mig alt for elendig til at tænke nærmere over den Side af Sagen, og efter nok en Gang at have gjort nogle forgæves Anstrængelser for at befri mig, kom jeg paa det rene med, at jeg ikke var alene i Værelset; jeg hørte Raslen af Papir og en rolig, afmaalt Stemme, som sagde:

»Jo, Langner, jeg føler mig overbevist om, at denne Mand har alle Betingelser for, at mit vigtige Eksperiment skal krones med Held. Hvor længe har jeg dog ikke ønsket at kunne gøre Forsøget, og endelig — — endelig i Aften vil jeg blive i Stand til at give en Prøve paa mine Theoriers Rigtighed.«

»Det vilde unægtelig være en glimrende Triumf for den menneskelige Kunst,« hørte jeg en anden Stemme svare; »men tænk paa, kære Doktor, at Manden kan dø mellem Hænderne paa os, og hvad saa?«

»Umuligt,« var det hurtige Svar, »det skal og maa lykkes, og selv om det modsatte kunde tænkes, vilde det saa ikke være herligt for ham at dø i Videnskabens Interesse, i Stedet for at han, hvis vi lod ham løbe, utvivlsomt vilde blive hængt før eller senere.«

Jeg kunde ikke se de to Mænd, men jeg tvivlede ikke et Øjeblik om, at deres Samtale drejede sig om mig, og jeg skælvede over hele Kroppen ved Tanken om det forestaaende. De vilde foretage en livsfarlig Operation paa mig, ikke fordi min Tilstand krævede det, men til Gavn for den medicinske Videnskab.

I hvert Fald, tænkte jeg, vil de ikke foretage en saadan Operation uden mit Samtykke, men hvad drejede den sig egentlig om? Den maatte være yderst farlig, siden de allerede flere Gange havde omtalt Muligheden af, at jeg kunde bukke under for den. Jeg skulde snart faa det at vide, for efter et Øjeblik's Forløb fortsatte de Samtalen.

»Det har længe været en Kendsgerning, at de egentlige Livsbetingelser findes i Blodet. Hvad jeg ønsker at bevise, kære Langner, er simpelt hen dette: Ingen behøver at dø af Blodtab! dog hænder saadanne Tilfælde kun altfor ofte. Altsaa maa vi bestandig være i Besiddelse af Midler til at forny denne højst vigtige Livssaft, og saaledes undgaa et dødeligt Resultat. Vi hører om nogle enkelte, kun meget enkelte Tilfælde, hvor et Menneske af en eller anden Grund har mistet saa meget Blod, at hans Død vilde være uundgaaelig, hvis ikke et eller andet ædelt Menneske tilbød ham sit Blod, og lod det lede fra sine Aarer over i den døende Mands Aarer. Som De vil have lagt Mærke til, har denne Fremgangsmaade altid haft den forønskede Virkning. Hvad nu mig angaar, anser jeg det for et stort

Misgreb at berøve det ene Menneske noget af det ham nødvendige Blod til Fordel for et andet, særlig da det altid er en farlig Historie.«

»Ja, jeg anser det heller ikke for rigtigt,« svarede Doktor Langner, »desuden, hvor ofte finder man i det kritiske Øjeblik et Menneske parat til at lide et saa farligt Blodtab?«

»Det er meget naturligt. Selvfølgelig er der ingen der indlader sig paa den Slags Ting for Fornøjelsens Skyld,« fortsatte den første. »Saa meget desto større vil ogsaa vor Triumf være, hvis Operationen lykkes. Jeg haaber at kunne vise Dem, kære Kollega, at vi til Trods for vor Hensigt, at tage hver en Draabe af denne Mands Blod, dog skal have ham paa Benene igen i Løbet af nogle faa Timer.«

»Det tror jeg med! Og jeg kan ikke indse, hvorfor det ikke skulde lykkes os. I hvert Fald bør vi nu, i Videnskabens Interesse, omsætte vore Teorier i Praksis.«

»Og det vil vi gøre paa Stedet, kære Ven. Lad mig blot endnu en Gang gentage Fremgangsmaaden, for vi kan ikke gaa forsigtig nok til Værks, for at bevare dette Menneskes Liv. Altsaa, vi aabner en Aare i hans Laar, og maaler nøjagtig hvor meget Blod der flyder ud af ham, medens vi samtidig holder Øje med hans Hjerteslag. Under almindelige Omstændigheder vilde han være redningsløs fortabt, men idet de sidste Blodsdraaber skal til at flyde ud af ham, indsprøjter vi Blodet af en levende Kanin i hans

Aarer, som vi allerede har aftalt det. Dersom min Theori holder Stik, vil hans Hjerteslag gradvis tiltage i Styrke og Hurtighed. Samtidig gælder det om, at bevare hans Lemmer mod den Stivhed og Kulde, som et saadant Blodtab nødvendigvis maa medføre.«

De to Mænds Samtale gjorde mig halv vanvittig af Rædsel, og jeg kunde næsten ikke tro andet, end at jeg maatte være et Offer for en grufuld Nattemare.

Et Faktum var imidlertid for det første, at jeg laa paa et Operationsbord, ude af Stand til at røre mig, for det andet, at der stod fuldt op af truende Skeletter i Stuen, og for det tredie den græsselige Samtale, jeg lige havde hørt, og som fyldte mig med en Skræk, jeg aldrig har oplevet Magen til.

Jeg kunde ikke lade være med at tro, at jeg var faldet i Hænderne paa to halvgale Læger, som vilde gøre mig til Offer for deres vanvittige Theorier.

Jeg sagde mig selv, at ingen Læge med almindelig sund Menneskeforstand vilde foretage et saa skrækkeligt og livsfarligt Eksperiment paa et levende Menneske.

De to Læger kom hen til Operationsbordet og saa rolig paa mig, saa smilede de til hinanden, tog deres Frakker af, og smøgede Ærmerne op. Jeg kæmpede som en rasende for at slippe fri, men forgæves. Deres lange Erfaring havde lært dem, hvorledes de skulde gøre mig komplet

hjælpeløs, og til deres store Tilfredsstillelse var jeg ude af Stand til at udstøde selv den svageste Lyd.

Doktor Engler vendte sig nu om imod et Sidebord, og jeg saa ham aabne en Kasse med kirurgiske Instrumenter og tage en Lancet frem, med hvilken han nærmede sig mig. Saa tog han Lagenet væk fra mit højre Laar, og skønt jeg laa bundet paa Bordet, saa jeg ikke kunde se mine Lemmer, var jeg i Stand til at følge enhver af hans Forberedelser.

I det Øjeblik han havde taget Lagenet til Side, følte jeg et Stik i Laaret, og mærkede det varme Blod rinde ud og ned ad mit Ben. Bevidstheden om, at han havde aabnet en af Hovedaarerne i Laaret, vilde være nok til at ryste selv de stærkeste Nerver.

»Der er ingen Fare,« sagde Doktor Engler rolig og saa ind i mine stirrende Øjne, der traadte ud af deres Huler. »De dør ikke. Jeg har aabnet en Aare i Deres Laar, og De vil faa Fornemmelsen af, at forbløde Dem. De vil blive svagere og svagere og tilslut maaske endog miste Bevidstheden; men vi vil ikke lade Dem dø. Nej! Nej! De skal leve og forbavse Videnskaben med min storartede Opdagelse.«

Jeg var jo ude af Stand til at svare, og der findes intet Ord, der tilnærmelsesvis kan beskrive, hvad jeg følte i det Øjeblik. Jeg kunde i samme Aandedræt have grædt, bønfaldt, truet og raset.

Under dette følte jeg mit Blod rinde ud af mig, og jeg kunde høre det dryppe ned i en Skaal, der stod under Bordet. Hvert Øjeblik lagde Doktoren sin Haand paa mit Hjerte, og gjorde samtidig Bemærkninger, der forøgede min Rædsel.

Efter for mindst tyvende Gang at have lagt sin Haand paa mig, for at føle, hvorledes mit Hjerte slog, sagde han til sin Medhjælper.

»Er De færdig med Deres Forberedelser, Langer? Han har nu mistet en umaadelig Mængde Blod, og hans Puls bliver svagere og svagere. Se her! Om et Øjeblik mister han Bevidstheden,« med disse Ord tog han Kneblen ud af min Mund.

En Følelse af dødelig Mathed, saavel som af ubeskrivelig Rædsel greb mig ved at høre disse Ord, og til Trods for, at jeg forsøgte paa at tale, var det mig umuligt at faa andet end en svag, hvislende Lyd frem over mine Læber.

Skyggelignende Skikkelser og de mest fantastiske Farver flød i et for mine Øjne, og jeg følte, at jeg var i en Tilstand, hvor ingen menneskelig Hjælp gjordes nødvendig mere.

Hvad der foregik de næste fem Minutter, har jeg ingen Anelse om, jeg var besvimet.

Da jeg igen aabnede Øjnene, laa jeg ikke længere paa Operationsbordet, men sad i en Lænestol i en hyggelig Dagligstue. Tæt ved mig stod de to Doktorer og saa paa mig.

Ved Siden af mig stod der en Flaske Vin, en

Daase med Lugtesalt, nogle Fade med koldt Vand, nogle Svampe og et galvanisk Batteri. Det var klart Dagslys, og de to Læger saa smilende hen paa mig.

Da jeg kom til at huske paa det forfærdelige Eksperiment, gik der en Gysen igennem mig, og jeg forsøgte paa at rejse mig op, men jeg følte mig alt for svag og sank udmattet tilbage i Stolen.

Distriktslægen tog Ordet i en venlig, men bestemt Tone:

»Kom til Dem selv, unge Mand. De tror, at De langsomt har forblødt Dem, men jeg forsikrer Dem om, at De ikke har mistet saa meget som en Draabe Blod. De har heller ikke undergaaet nogen som helst Slags Operation; men simpelt- hen været et Offer for Deres egen Indbildningskraft. Vi vidste meget godt, at De hørte hvert Ord af vor Samtale, en Samtale, der udelukkende var beregnet paa at føre Dem bag Lyset. Min personlige Overbevisning er, at et menneskeligt Legeme vil bukke fuldstændig under for den blotte Indbildning af det, vedkommende selv er overbevist om, medens min Kollega hævder, at Legemet ikke kan lide under det, som kun eksisterer i Fantasien. Vi har længe diskuteret dette Spørgsmaal, og da vi nu havde faaet fat i Dem, besluttede vi at gøre en Ende paa Tvisten en Gang for alle.

Vi stillede saa allehaande Genstande, der kunde indvirke paa Deres Fantasi, op omkring Dem,

og førte den Samtale, som De har hørt, og endelig gjorde Deres Overbevisning om, at vi virkelig vilde udføre Operationen, som De hørte os tale om, Bedraget komplet.

Det maa nu være Dem en Tilfredsstillelse at vide, at De er lige saa rask og velbeholden som før i Livet. Samtidig vil jeg dog ikke undlade at fortælle Dem, at De virkelig udviste alle Symptomer paa et Menneske, der forbløder sig, hvilket beviser, at Legemet virkelig kan lide under de latterligste Forestillinger, som Fantasien kan opfinde.«

Forbavselse, Tvivl, Glæde over at være hverken død eller døende, kæmpede skiftevis i mig, men til sidst tog Raseriet over, at have været Genstand for et saa rædselsfuldt og hjerteløst Eksperiment Overhaand i mig. Jeg blev imidlertid hurtig afbrudt af Doktor Engler, da jeg begyndte paa at lade mine Følelser komme til Udbrud.

»Vi har maaske ikke haft juridisk Ret til at foretage et saadant Eksperiment med Dem,« sagde han, »men vi antog, at De vilde tilgive os, naar De derved slap for et pinligt Forhør og en længere Indespærring for Indbrudstyveri. De har Deres Frihed til at klage over os, men overvej først nøje, min gode Mand, om et saadant Skridt vil være i Deres egen Interesse. Jeg tror det ikke. Paa den anden Side er vi ikke uvillige til at give Dem en passende Belønning til Gengæld for den Dødsangst, De har udstaaet.«

»Under de Omstændigheder,« fortsatte Georg Martin, »ansaa jeg det for klogest at modtage deres Forslag, skønt jeg aldrig nogensinde har tilgivet de to Mænd deres Maade at behandle mig paa.

Doktorerne holdt deres Løfte. De gav mig en klækkelig Pengesum og sørgede for mig paa anden Maade, saa at jeg siden har været et andet, og jeg haaber ogsaa bedre Menneske. Alligevel vil jeg aldrig kunne glemme den Time, jeg tilbragte paa Operationsbordet — det ufrivillige Offer for et skrækkeligt Eksperiment — i Videnskabens Interesse, som Doktor Engler udtrykte sig.

Saaledes lød min Vens mærkelige Historie. Hans Død, som fandt Sted for kort Tid siden, løste mig fra mit Løfte om Tavshed angaaende en Begivenhed, som han selv nu efter tredive Aars Forløb, ikke mindedes uden med en Følelse af den ubeskriveligste Rædsel.

Matadoren ved Missourifloden.

Ved Missouriflodens lave Bredder, lige der hvor den forlader Rocky Mountains, ligger Byen Centropolis. Den bestaar af en Mængde hvide, kedsommelige Pakhusbygninger og skumle Brændevinskipper, der ligger lige som indfiltrede i et Næt af Jærnbanespor. Op ad Højlandet til er der daarlig brolagte, smudsige Gader, kranse af lave æskelignende røde Murstensbutikker. Hist og her er der en Kontorbygning, skinnende ny og flot at se til, ligesom en self-made Mand mellem mindre heldige Kammerater. Imod Syd ligger det fine Kvarter med brede, støvede Veje og kostbare Villaer, opført i overdaadig Stil. Over hele Byen hviler der altid ligesom en Sky af Røg.

Det var en graa Eftermiddag i November, lige i Tasmørket. Der sad to Mænd i det store Higgins Handelskompagnis Kontor, i den bekendte Higginsbygning, den største og mest pragtfulde i Byen. Den ene af dem var en Mand med tyndt, brunt Haar, som laa glattet omhyggeligt over hans temmelig skaldede Hoved, hans Ansigt var

ildrødt. Han havde talt længe og alvorligt, og havde uophørlig prikket med sin Blyant paa nogle Tegninger af en Bro, som laa udspreedt paa hans Skrivebord. Hans Ordstrøm standsedes ved en utaalmodig Bevægelse af den anden Mand i Stuen, og hans smaa Øjne med de svære Øjenlaag stirrede stift paa denne anden Person, da han begyndte at tale.

»Lad os ikke spille flere Ord paa det, Higgins, vi har gaaet alle Enkelthederne igennem før. Det kan godt være, at Deres Bro bliver den glimrende Forretning, som De spaar; men jeg har nu ingen Tillid til den, og jeg vil ikke raade mine Kunder til at sætte Penge i den. Læg Mærke til mine Ord: Centropolis har haft sin Glansperiode, der kommer en Nedgang, og den kommer snart.« Den talende rejste sig og tog sin Hat.

»De vil indse Deres Fejlgreb naar Broen er bygget og giver Penge,« svarede Higgins, idet han smilede nervøst og gned sig i Hænderne. »De skulde dog overveje det endnu en Gang, Crandall.«

»Nej, jeg har taget min Beslutning. Godnat, Higgins!«

»Godnat!«

Da Crandall var gaaet, blev Higgins siddende ved Skrivebordet og trommede utaalmodig med sin Blyant. Han saa baade forbløffet og skuffet ud. Endelig rullede han sine Broplaner sammen, slog en Gummiring om dem og ringede paa den

elektriske Klokke. Han ventede paa Svaret med Hænderne foldede paa sin buttede Mave, og drejende Tømmefingrene om hinanden. Døren blev langsomt aabnet, og en mager, middelaldrende Mand kom til Syne:

»De ønsker?«

»Der er ikke noget at vente fra Crandall. Han vil ikke have noget at gøre med det, og naar han siger nej, saa mener han det. Han behøvede bare at sige et Ord, og Pengene vilde flyde ind. Det vil altsaa sige, vi maa se os om efter dem andet Steds. Vi maa have Pengene i Begyndelsen af næste Maaned.«

»Ja, hvis ikke — —«

»Hyss, Dodge!«

Rødmen steg Manden op i Kinderne.

»Naa, De ved, hvad jeg mener?« sagde han.

»Jeg ved, hvad De frygter. De er en Kujon, Dogde, det har De altid været. De mangler Selvtillid. Se paa mig. Hvad vilde der være blevet af mig, hvis jeg ikke havde haft Selvtillid?«

»Det ved jeg nok, De har,« svarede Dodge ydmyg; »men jeg ser ikke, hvor vi skal faa Pengene fra, naar Crandall ikke vil hjælpe. I Banken faar vi ingen Ting.«

»Nej, mellem os sagt, saa kan Banken ikke. Er det ikke Fredag i Dag?«

»Jo!«

»Godt! I Morgen Aften rejser jeg østpaa med Syvtoget.«

»Tror De, De kan rejse nogle der?«

Den svære Mand rejste sig fra sin Stol og kastede et overlegent Blik paa sin Tilhører.

»Tror? Jeg ved. Jeg har den Slags Ting paa Fornemmelsen.«

Dodge trak sig tavs tilbage, og lukkede Døren omhyggelig efter sig.

Higginskompagniets Historie var ikke ualminde-
 delig i den Slags hurtig opblomstrende Byer i
 de vestlige Stater af Amerika. For ti Aar siden,
 førend man rigtig var begyndt at spekulere i
 Grundene paa den vestlige Bred af Missouri,
 var Higgins kommen til Centropolis med 1500
 Dollars i Lommen, en ubegrænset Tillid til sig
 selv og en meget elastisk Samvittighed. I Løbet
 af et halvt Aar var hans Kapital, ved en Række
 af dristige Spekulationer, vokset til to Gange
 saa mange Tusinde, som han før havde haft
 Hundreder, og i Løbet af fem Aar var den næsten
 blevet til en Million. Fra en dristig og sam-
 vittighedsløs Ejendomsspekulant, var han blevet
 til en af den hurtig voksende Bys repræsentative
 Borgere. Han var blevet en af dens Grundpiller,
 var blevet Kirkeværge for Byens fineste Kirke,
 hvis kostbare Udsmykning han selv havde be-
 kostet. Skønt han var nær ved de halvtreds,
 havde han ægtet en ung og smuk Dame. Han
 havde bygget et Hjem for sig og sin unge Kone
 i det største og flotteste Kvarter i den sydlige
 Del af Staden. Han var meget stolt af hende, og
 han holdt vistnok ogsaa meget af hende. Hans
 nuværende finansielle Vanskeligheder vilde have

slaaet enhver, der havde troet mindre paa sit eget Held, end han, til Jorden; men Lykken havde ikke svigtet ham en eneste Gang i de sidste ti Aar, og han troede paa den.

Da han langsomt drev hjem om Aftenen, igennem den grimme Bys triste Gader, følte han sig sikker paa, at han skulde rydde enhver Hindring af Vejen. Fanden i Vold med Crandall og hele hans Kompagni, tænkte han, Byen er sund nok, og jeg er i Skuddet. Til sin Kone, der tog imod ham ved Døren, sagde han:

»Pak dine Kufferter, min Kære, vi vil gøre en lille hurtig Forretningsrejse til New York med Syvtoget i Morgen Aften!«

*

*

*

Ved Sekstiden den følgende Eftermiddag sad Higgins endnu ved sin Pult. Da den sidste af den talrige Skare Mennesker, som havde lagt Beslag paa ham hele Dagen, havde trukket sig tilbage, ringede han paa Dodge.

»Er de alle sammen gaaet, Dodge?«

Alle undtagen Handly. Han er i Færd med at lægge sine Bøger hen.«

»Vil De sige ham, at han maa gaa til Union-Stationen med disse Billetter til min Kone, samt besørge hendes Kuffert for hende. Jeg kan ikke slippe herfra i den første halve Times Tid, og hun vil blive ked af det, hvis der ingen er til at hjælpe hende.«

»Ja!« Dodge skulde lige til at gaa, men be-

tænkte sig med Haanden paa Dørtaget: »Det er sandt, der har siddet en Kone og ventet paa Dem længe,« sagde han. »Hun vil ikke sige, hvad hun ønsker, men paastaar, at hun maa tale med Dem.«

»Satan ogsaa! Jeg har ikke Tid til at tale med nogen som helst nu. Det er naturligvis en Agent eller en Tiggerske. Kan De ikke pille ud af hende, hvad det er hun vil?«

»Jeg tror ikke, hun er en af den Slags. Hun ser meget respektabel ud, nærmest som en Enke, synes jeg. Hun siger, at hun ikke skal opholde Dem mere end et Øjeblik.«

»Godt, saa lad hende komme ind da. Jeg kan høre paa, hvad hun har at sige, medens jeg kigger disse Papirer igennem.«

Det var en lille mager og udslidt Kvindeskikkelse med utallige Rynker omkring den indfaldne Mund og de glandsløse Øjne, som fortalte om et Liv fuld af Slid og Bekymringer. Hun var klædt i en gammel sort Kjole, og paa Hænderne, som hun holdt tæt sammenknugede, havde hun et Par slidte Bomuldshandsker. Hun blev staaende lige inden for Døren, og saa skarpt paa Higgins, som sad bøjet over Pulten, og hurtig løb Brevene, der laa foran ham, igennem.

»Nuvel,« sagde han uden at se op fra sin Pult, hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste? Jeg har meget travlt, og har ingen Tid at spille.«

Hun svarede ikke, men blev rolig staaende med Hænderne sammenfoldede.

»Hvad vil De?« raabte han utaalmodig og saa op, ærgelig over hendes Tavshed.

Deres Øjne mødtes. Kvinden trak sit Vejr tungt og hørligt. Over Mandens Ansigt gled der et Udtryk af Frygt. Kvinden smilede bittert og gik hen imod ham.

»Du er nok ikke rigtig sikker paa, om det er mig eller ikke, Jim?«

»Godeste Gud! Mary!«

Han sprang op fra Stolen, men sank tilbage igen, medens den kolde Sved sprang frem paa hans Pande.

»Jo, det er mig, lyslevende. Du gør ikke Indtryk af at være overvættes glad ved at se mig. Jeg er forbavset over, at Du virkelig kan kende mig igen efter alle disse Aars Forløb. Gud skal vide, at jeg maa have forandret mig, efter alt hvad jeg har gaaet igennem.« Hun satte sig ned ved Siden af hans Pult, betragtede ham meget nøje og smilede ondskabsfuldt. »Du har ikke forandret Dig saa meget endda,« fortsatte hun med sin ensformige Stemme, »kun er Du mere velnæret, end Du var den Gang. Du har ikke forandret Dig nær saa meget som dit Navn, Jim Walton.«

Manden krøb sammen i sin Stol, og trak Vejret tungt. Ved hendes sidste Ord fo'r han i Vejret.

»Hyss!« hviskede han hæst. »Du kan vove at nævne det Navn en Gang til!

»Pyt!« sagde hun. »Tro ikke, at Du kan gøre mig bange. Det er jo dit, ikke sandt?«

Higgins saa uroligt fra Vinduet til Døren. Rullegardinet var nede, saa ingen kunde se dem fra Gaden. Døren var lukket, der var ingen andre end Dodge i det yderste Kontor, og maaske var han helt ovre i den længst bortliggende Ende af det. I hvert Fald var han udenfor Hørevidde.

»Nej,« svarede han mut, »det er det ikke. Hverken Du eller nogen anden kan bevise det.« Han begyndte at faa sit sædvanlige bydende Væsen igen. »Min gode Mary,« fortsatte han og fæstede sine smaa Øjne stift paa hende. »Du spiller et højt Spil. Men tag Dig i Agt. Jeg har alle Kortene paa Haanden, og Du skal ikke komme til at vinde.«

Kvinden saa roligt paa ham, løste sit Shawl op og satte sig til rette i Stolen. Mandens Øjne flakkede uroligt omkring under hendes udfordrende Blik. Han ventede ængstelig paa, at hun skulde begynde at tale. Dersom han blot kunde faa Færten af, hvad det var, hun havde i Sinde, kunde han besvare hendes Angreb. Han drejede sig nervøst frem og tilbage i Stolen. Til sidst løb hans Utaalmodighed af med ham, og fik ham til at begaa en Dumhed.

»Hvad tænker Du egentlig paa at gøre?« begyndte han.

»Naa, saa Du er altsaa alligevel ikke saa sikker paa, at jeg ikke kan gøre noget? Tro ikke, at jeg er kommet den lange Vej fra Ellensville, for at vende om, uden at have naaet mit Maal. Du er rig og mægtig. Jeg er fattig og ukendt

her. Men,« hun løftede sin Haand truende i Vejret, »Folk skal komme til at lære mig at kende, inden jeg tager herfra. Tiltrods for din Rigdom og din store Stilling, skal jeg gøre Dig Livet her i Byen uudholdeligt, saa sandt her findes hæderlige Mænd og Kvinder. Dersom jeg ikke kan bevise, at dit Navn er Jim Walton, kan jeg bevise, at det har været det en Gang, og hvad mere er, hverken dit store Navn eller hele Resten vil hjælpe Dig det mindste, naar Folk faar at vide, at Du har begaaet Bigami.« Hendes Stemme lød skingrende. Mandens Ansigt tabte noget af sit trodsige Udtryk, medens han lyttede til hende.

»Du troede ikke, at jeg vidste saa meget, vel?« spurgte hun med en kort, haard Latter.

»Det er Løgn!« mumlede han.

»Nej, det er ikke. Er jeg ikke Din Kone, og lever Du maaske ikke sammen med en anden Kvinde, som tror, at hun ogsaa er det? Jeg har læst om alt, hvad der vedrører hende i Bogen.«

»Hvad for en Bog?«

»Bogen, som Byen her har udsendt, den handler om alle dens store Mænd og deres Løbebane. Dersom alle de andre Mænds Liv er lige saa fuldt af Løgn som dit, maa det være et net Kompagni. Jeg genkendte Dig i samme Nu, jeg saa Fotografiet. Jeg viste det til Broder Patrick, og han kendte Dig ogsaa igen; han raadede mig til at tage her ned for at skaffe mig mine Rettigheder; faa min Andel af Pengene ogsaa. Jeg

tror ikke jeg vilde være kommet alligevel, hvis der ikke havde staaet i Bogen, at Du havde ægtet en ung Pige af god Familie, saa og saa rig, og saa og saa smuk, og saa videre i en Uendelighed. Løgne, Magen til dine, tænkte jeg, men det gjorde mig syg af Raseri. Gud skal vide, at jeg ikke længes efter Dig, og hvad dine Penge angaar, kan jeg ogsaa meget godt klare mig uden dem. Men da jeg læste, at Du havde giftet Dig med en anden, og at hun gik klædt i Silke og Fløjl, medens jeg, din retmæssige Hustru, sled og slæbte, som jeg har gjort det lige siden den Dag, Du forlod mig, saa blev jeg ude af mig selv, og jeg sagde til Broder Patrick, jeg vil tage derhen, og hvis det virkelig er Jim Walton, vil jeg staa paa min Ret — — og her er jeg; Du er Jim Walton, og jeg forlader ikke dette Sted, førend Du har gjort din Skyldighed imod mig.«

Higgins iagttog hende rolig under denne Ordstrøm, og tænkte paa, hvor simpel og ubehagelig hun var. Han smigrede sig med at staa højt over hendes Klasse — den Klasse, han en Gang selv havde tilhørt — og sammenlignede hende med Beklemmelse med den anden Kvinde, som han kaldte sin Hustru. Kvinden ved Pulten blev mere og mere opirret. Hun aabnede og lukkede Hænderne uafsladelig, hun skiftede Stilling hvert Øjeblik, og sad nu paa Armen af Stolen; hendes Shawl var gledet af, saa man kunde se det flade Bryst og de ludende Skuldre.

»Jeg siger Dig,« fortsatte hun, »at den anden Kvinde skal ud af dit Hus. Det kan godt være, at det er for fint for mig at bo i, men hun skal det heller ikke, det sværger jeg Dig til.«

Han saa spørgende paa hende.

»Jo, jeg har set det, jeg har været der i Dag.«

»Har Du været i mit Hus?« spurgte han langsomt, og hans Stemme rystede. »Saa — saa Du min —« Spørgsmaalet døde hen paa hans Læber.

»Nej, vist ikke. Jeg gik ikke ind. Hvad anser Du mig for, for en Tosse? Tror Du, at jeg vilde henvende mig til hende først, saa at Du kunde se dit Snit til at slippe fra mig uden at jeg fik Tag i Dig?«

En Følelse af usigelig Modbydelighed greb ham. Han var raa, plump og samvittighedsløs til det yderste; men han skattede højlig alle de Egenskaber, han selv manglede, hos den unge Kvinde, han havde bedraget. Paa sin underlige Maade forekom det ham altid, at hendes Forfinelse og moralske Standpunkt vejede op mod hans egne Manerer, og overfor hende omgav han sig altid med et Skin af elskværdig Godhed, der stod i en løjerlig Kontrast til hans medfødte, brutale Egenkærlighed. At hun skulde kunne betegnes som Medvider i hans Forbrydelse, fyldte ham med en Blanding af Raseri og Skam.

»Jeg skulde have dræbt Dig med mine egne Hænder, hvis Du havde vovet paa at se hende,« raabte han. »Hun staar lige saa himmelhøjt over Dig og mig, som Himlen er over Jorden. Der

som hun vidste, at hun —.« Han holdt pludselig inde. Han ønskede ikke at underrette denne Kvinde om, at den anden vilde støde ham bort med Foragt for stedse, hvis hans Fortid blev hende bekendt. Men for anden Gang røbede hans Ord ham. Hans Hustru læste i hans Ansigt, som i en aaben Bog, og fortsatte hans ufuldendte Sætning.

»Hun vilde forlade Dig?« sagde hun med en klukkende Latter. »Er hun en Engel? Jeg er bange for, at hendes Vinger i saa Tilfælde vilde blive temmelig smudsige, naar jeg har talt med hende. Men jeg vil ikke spille flere Ord paa Dig, jeg vil gaa videre,« tilføjede hun, idet hun rejste sig.

Higgins sprang op. »Stop, Mary, det nytter ikke, at vi skændes paa den Maade. Jeg ved nok, vi plejede at gøre det,« tilføjede han og forsøgte at smile, »men lad det være forbi. Lad os tale fornuftigt. Du har opsporet mig, jeg vil ikke paastaa, at jeg er glad over det. Det var dumt af mig, at lade mit Billede sætte i den Bog. Jeg havde det paa Fornemmelsen den Gang, men jeg tænkte mig ikke Muligheden af, at et Eksemplar deraf skulde finde Vej til saadan et Sted som Ellensville; men da det nu en Gang er sket, er jeg villig til at affinde mig med Dig. Jeg er en rig Mand.« Hvor ophidset han var, huskede han dog, at det var under visse Forudsætninger; men han gentog: »Jeg er en rig Mand, og jeg vil gøre, hvad Ret er. Du bryder Dig

ikke Spor om mig, og Du er fattig. Hvad nytter det Dig at ødelægge mit Liv, uden derved at gavne dit eget. Hvis Du vil gaa din Vej, uden at foretage Dig noget, vil jeg give Dig —« han tøvede, Forretningsmand til det sidste forsøgte han at gætte sig til det laveste Beløb, som kunde tænkes at tilfredsstille hende. »Jeg vil give Dig fem tusinde Dollars.«

Kvinden rystede ligegyldigt paa Hovedet, og trak sit tarvelige sorte Shawl tættere omkring Skuldrene.

»Titusinde, hvis Du vil forsvinde hvor som helst hen undtagen til Ellensville?«

Hun blev staaende uden at sige et Ord, og saa paa ham med et bittert Smil.

»Femtentusinde!« stønnede han og tænkte samtidig paa, hvor han skulde faa fat paa disse Penge.

»Dumrian!« afbrød hun ham pludselig. »Tror Du jeg er gal? Er jeg ikke din Kone? Er ikke dette store Hus mit, hvis jeg ønsker at bo her? Er ikke en god Del af alt, hvad Du ejer og har mit, hvis jeg vil gøre Fordring paa det?«

Hvilken hæslig Nemesis hun var, denne indskrumpede lille Kvinde, med de smalle Læber. Dette ordinære, uforskammede gamle Fruentimmer holdt hans Skæbne i det hule af sine grove Hænder. Enten hun rejste sin Vej eller blev i hans Nærhed, han vilde aldrig mere være sikker mod hendes Angreb. Efter alle disse Aars Forløb havde hun opsporet ham for at ruinere ham,

eller for i heldigste Fald at forvandle hans Liv til en evindelig Mare. Han følte sit tidligere Held og sin nuværende Magt, sit Fremtids Haab, alt, skrumpe sammen som Silkepapir paa et flammende Baal.

Et pludseligt Raseri greb ham. Hans Aandedræt blev kort og hvæsende. Kvinden trak sig et Par Skridt tilbage, da hun saa Forandringen i hans Sindstilstand. Han kastede sig over hende og greb hende med begge Hænder i Struben. Hun satte sig til Modværge og forsøgte paa at skribe, men hun var en svagelig lille Skabning, aldeles afmægtig under Grebet af hans store Hænder. Han skubbede hende tilbage mod Væggen, klemte fastere og fastere omkring hendes Strube, og pressede sit Bryst op imod hendes Mund. Hans Øjne var blodunderskudte, og paa hans i Forvejen røde Ansigt kom der store, violette Pletter til Syne.

Det hele var forbi i et Par Minutter. Hans Hænder slap deres Tag omkring Kvindens Strube, og han begyndte at skælve. Han saa sig forfærdet omkring. Hvad var der sket? Hvad havde han gjort? Han tumlede tilbage, og Kvindens Legeme vaklede og faldt fremover. Det vilde have styrtet imod Gulvet, hvis han ikke havde fanget det i sine udbredte Arme. Der var store, mørke Pletter omkring hendes Strube, der hvor hans Fingre havde haft fat. Han bøjede sig over hende og hviskede hendes Navn. Han rystede hende, først blidt, saa rasende. Han løsnede

hendes Shawl og lyttede med sit Øre mod hendes Hjerte. En frygtelig Følelse greb ham, da det gik op for ham, hvad han havde gjort.

Han stod med hendes Legeme i sine Arme, og stirrede ind i det fortrukne Ansigt.

Han havde hadet hende næsten fra den første Dag af deres Ægteskab, i den fjærne Landsby, hvortil hun lige var kommet, og hvor han havde forladt hende for Aar tilbage. I femten Aar havde hun for ham kun været en afskrækkende Erin-dring. Han huskede, at han i Begyndelsen var bange for, at hun skulde forfølge ham og opdage ham; men senere, da han havde skiftet Navn, og var blevet en stor Mand, havde han følt sig mere sikker, indtil hun kun stod for ham, som en ond Drøm; men nu laa hun her i hans Arme. Han kastede et Blik hen imod Døren og Vinduet. Havde Dodge hørt noget? Hvad skulde han gøre med hende?

I hans Kontor var et stort Aflukke, hvor han plejede at hænge sin Frakke. Han bar hende der hen og aabnede Døren. Hvor tynd og let hun var! Han lagde hende paa Bunden, lukkede Døren og stak Nøglen i Lommen. Saa satte han sig ned ved sit Skrivebord, og lyttede anspændt om han kunde høre noget i det ydre Kontor.

Med skælvende Fingre tog han sit Uhr op. Tre Kvarter til syv! Han kom til at huske paa den anden, som ventede ham ved Jærnbane-stationen. Han maatte sende Bud til hende, ellers vilde hun blive urolig, naar han ikke kom, og

søge ham her paa Kontoret. Han gøs ved den blotte Tanke, og med en overmenneskelig Anstrængelse mandede han sig op til at møde den Mand, som maaske havde hørt Kampen, og kun ventede udenfor hans Dør, for at røbe ham. Han ringede paa Klokken og ventede ængstelig.

Dodge aabnede Døren paa sin sædvanlige ærbødige Maade:

»De ønsker?«

Præsidenten for det store Higginskompagni talte i en rivende Fart.

»Jeg kan ikke komme afsted i Aften,« sagde han. »Skynd Dem hen til Stationen, Dodge, og sig det til Mrs. Higgins, og sørg for, at hun kommer godt hjem.« Stemmen svigtede ham, da den anden langsomt saa sig omkring i Værelset, for at se efter den Kvinde, der var kommet ind. »Jeg haaber at kunne rejse i Morgen,« skyndte han sig at fortsætte. »Sig hende det, og sig hende, at jeg ikke kommer hjem før sent. — Og det er sandt, Dodge, De saa vel den Kvinde gaa ud herfra, som var herinde?« spurgte han pludselig og spilede Munden vidt op.

»Nej, det gjorde jeg ikke. Jeg maa have været beskæftiget ved mit Skrivebord, og saa kan hun godt være gaaet forbi, uden at jeg har lagt Mærke til det.«

»Ja, saadan maa det være gaaet til. Det var et lille Kvindemenneske, og hun var let paa Taa.« Han lo uroligt og strøg sig med en skælvende Haand om Munden. »Det var en som vilde laane

nogle Penge; hun kunde lige saa godt have sagt det til Dem.«

Vilde Dodge aldrig gaa? Han følte, at han i næste Øjeblik maatte raabe op, eller le eller græde.

»Skynd Dem dog, Menneske, jeg er bange for, De kommer for sent.«

»Ja, ja!« svarede hans Sekretær og gik ud, idet han forbavset saa paa sin Overordnedes Ansigt.

Havde Dodge nogen Mistanke? Hvor besynderlig han havde stirret paa ham. Kunde han have hørt deres Stemmer eller deres Kamp? Nej, man kunde se paa hans Ansigt, at han ingen Mistanke havde, da han kom ind i Værelset. Men han havde set sig om efter Kvinden. Han vidste, at hun ikke var gaaet. Maaske vilde han slet ikke gaa ned til Stationen. Maaske laa han paa Udkig udenfor. Den Tanke gjorde ham gal.

Higgins listede sig hen til Døren til det ydre Kontor. Han lagde Øret til og lyttede. Der gik nogen der ude. Han krøb tilbage i Værelset, medens alt Blodet strømmede ham til Hjertet. En pludselig Indskydelse greb ham, han vilde vide det værste. Han gik tilbage og smækkede Døren paa vid Gab. Et Befrielsens Suk undslap ham. Hvilken Taabe, han var. Det var kun Nattevagten, der altid kom Klokken syv. Manden saa fornøjet op paa Higgins.

»Naa, De arbejder nok sent i Aften,« sagde han.

Da Higgins igen havde lukket Døren efter sig, fattede han sig saa nogenlunde. »Jeg maa tænke, tænke,« mumlede han og satte sig ved sit Skrivebord, idet han be gravede sit Ansigt i Hænderne.

Han vidste, at Kvinden var død. Det var umuligt at faa hendes Lig ud af Huset i Aften. Der var kun en Udgang fra Værelset, og den førte gennem Hovedkontoret, hvor Nattevagten sad, og vilde blive siddende til i Morgen. Han forsøgte paa at finde en eller anden Udgang til at blive af med det frygtelige, tavse Vidne til hans Forbrydelse. Skulde han forlade Huset og haabe paa, at Mistanken vilde falde paa Nattevagten? Det var umuligt. Dodge havde set Kvinden, og havde allerede vist sin Forbavselse over, ikke at have lagt Mærke til hendes Bortgang fra Kontoret. Var han ham hengiven nok til at ville tie? Selv om saa var, vilde det kun være en midlertidig Frist; thi Kvindens Broder vidste, hvor hun opholdt sig, vidste, hvor hun var taget hen, og kendte hendes Ærinde. Hele Sagen vilde komme frem, naar han kom; men han var en elendig Slyngel, og maaske man lettere vilde kunne købe hans Tavshed, end hans Søsters. Det gik som et Lyn igennem hans Hjerne, at alt dette vilde tage Tid. Der vilde maaske gaa Uger, førend han kunde faa gjort det, og til den Tid vilde de forlængst have passeret den første i Maaneden, og den finansielle Ruin vilde blive en Kendsgerning, i Stedet for

som nu en Mulighed, der skulde kæmpes mod og overvindes. Han kom til at tænke paa Crandall. »Den Æsel! den Okse!« mumlede han, hvis han bare vilde have sat Penge i det. Nu var der kun en Udvej. Paa den ene Side Ruin, maaske Galejerne; paa den anden Side ogsaa Ruin, men Muligheden for Liv.

Han lukkede sin Tegnebog op, og talte sine Penge. Saa saa han sig om efter sin Overfrakke og Hat. Det hang i Skabet, hvor hun var. To Gange gik han hen til Døren, og tog hver Gang Nøglen op af Lommen; men to Gange svigtede Modet ham til at aabne Graven. Han satte sig igen et Øjeblik ned ved sit Skrivebord, for at tage sig sammen, gik saa langsomt over Gulvet, drejede Nøglen om i Laasen til Aflukket, og aabnede Døren paa vid Gab. Der var for mørkt der inde, til at han kunde se noget i Baggrunden af det dybe Skab, og han gjorde heller ikke noget Forsøg paa det. Han strakte sin Arm ind snappede sin Frakke fra Knagen, og tog sin Hat ned fra Hylden oven over. Saa lukkede han hurtig Døren i Laas, gik ud igennem det yderste Kontor, mumlende et Godnat til Nattevagten.

Da Døren ud til Gaden lukkede sig bag ham, trak han Vejret dybt, smækkede Frakkekraven op om Ørerne og skyndte sig ned mod Floden. Der faldt en kold, silende Novemberregn; men det var han kun glad for. Den holdt Gaderne saa rart fri for Fodgængere. Nede i den snævre Gade næsten løb han. Ved et mørkt Hjørne var

der en, som rørte ved hans Arm. Han sprang tilbage med et Skrig. Det var kun en Tigger, som stod og skælvede i Regnen. Han skyndte sig at ryste ham af sig.

I Nærheden af Floden gik han ind i en Beværtning og forlangte Kognak. Han gik over Broen, og lyttede gysende til Vandets Skvulpen neden under. Ved den modsatte Ende standsede han, vendte sig om, og saa over Floden, mod Lysene i Byen. Langsomt søgte hans Øjne op mod Bakken, til den Samling af Lygter, der brændte højt over alle de andre, de Lygter, som omgav Higginskompagniets store Bygning. Han huskede godt den første Aften, de var blevet tændt. Hvor han havde været stolt, hvor Livet havde syntes ham lyst, og hvor let det havde forekommet ham at have Held med sig. Det var kun nogle faa Aftener før hans andet Ægteskab. Han havde netop givet en flot Middag for sine Venner, den sidste han gav som Ungkarl.

Som han stod og saa der over, fik han pludselig en rasende Lyst til endnu en Gang at se sin nuværende Hustru. Rædslen for Fremtiden bemægtigede sig ham, den Fremtid, i hvilken han kun skulde være en elendig Slyngel, der flygtede for Retfærdighedens Hænder, angst for Dagens Lys, paa Udkig og lyttende i Nattens Mørke, altid gaaende i Skræk for Opdagelse. Saa afløstes denne Følelse af Medlidenhed for den Kvinde, som han stod i Begreb med at forlade, nedværdiget, navnløs, uden Udkomme. Jo,

han vilde gaa tilbage, han vilde se hende endnu en Gang.

Han gik tilbage over Broen og op gennem Byen. Der skinnede et Lys fra et Vindue i hans Hus. Det kom fra det Værelse, hvor de plejede at sidde, naar de var alene hjemme. Han troede, at han kunde se hende sidde der inde, og krøb lydløst langs med Muren op paa Verandatrappen, som Værelset vendte ud til. Rullegardinet var trukket ned. Han lagde sig paa Knæ, saa at han kunde kigge ind mellem Vindueskarmen og Gardinet. Der brændte en munter Ild i den aabne Kamin, og foran den sad hans Kone med en aaben Bog i Skødet. Hendes Øjne saa ængstelig ind i de blaffende Flammer. Hun sad vel og ventede paa ham, og undrede sig over, hvor han blev af, og over, at han saa pludselig havde forandret sine Planer. Ja, hun ventede paa ham, og han turde ikke gaa ind til hende. Han maatte ligge sammenkrøbet her ude i Mørket, og se paa hende, og saa maatte han luske af i Natens Stilhed, ud til Forglemmelse.

En vild Følelse af Sorg, blandet med Fortvivlelsen over Tabet af sit store Hus, sin sociale Anseelse, greb ham, og han udstødte en smertelig Klage.

Hun hørte ham, og rejste sig fra sin Stol. Ogsaa han rejste sig øjeblikkelig og listede sig paa Tærne hen imod Indgangen. Da han naaede den, blev den store Entredør lukket op, og en

Strøm af Lys vældede ud, medens en ængstelig Kvindestemme spurgte:

»Er det Dig, John?«

Han mumlede: »Gjorde jeg Dig forskrækket? Jeg er lige kommet.«

Hun kom hen imod ham, drog ham ind i Stuen, og saa forundret paa hans blege Ansigt og undvigende Øjne.

»Hvad er der hændet?« spurgte hun. »Er Du syg?«

»Der er ikke hændet noget; jeg har haft nogle Kedsommeligheder, og har arbejdet lidt for meget i Dag. Jeg er ikke daarlig, kun træt.«

Hun saa ængstelig paa ham, og hjalp ham af med hans Hat og Frakke, som var gennemblødt af Regnen.

»Men hvorfor er Du gaaet hjem i Aften i den skrækkelige Regn?« udbrød hun.

»Ja, jeg er gaaet hjem,« svarede han blot.

»Aa! Du er saa uforsigtig, John. Det er saamænd ikke underligt om Du ser forfrossen og syg ud.«

Hun tændte et Spritapparat og lavede ham en Whiskytoddy. Han lyttede til Kedlens lystige Snurren, og saa paa hver af hendes Bevægelser, som om han lige var vaagnet op af en tung Søvn.

»Drik dette her,« sagde hun og rakte ham et Glas dampende Toddy. »Se saa at faa dit vaade Tøj af, og kom saa i Seng snarest muligt.«

Han tømte Glasset og fulgte hende sløvt op ad Trappen.

Hun sørgede for at faa ham i Seng, og da hun havde slukket Lyset i hans Værelse, gik hun. Da hun lukkede Døren, følte han en skælvende Rædsel, og den kolde Sved sprang ham ud af Porerne. Foran sine feberbrændende Øjne saa han det mørke Skab dernede, de flimrende Lygter omkring Higginsbygningen og den tarvelige lille Kvinde med den gamle sorte Kjole og Shawlet; hun, som laa dernede med sorte Mærker paa Struben. Han knugede krampagtig Dynen og stirrede ud i Mørket, gysende ved den mindste Lyd i den stille Nat. Til sidst stod han op og famlede efter sine Klæder. Hans Hustru hørte ham inde fra Værelset ved Siden af og spurgte:

»Er der noget Du vil, John?«

»Nej Tak!« svarede han, »jeg kan bare ikke finde Hvile. Det er mig umuligt at sove.«

Han satte sig ved Vinduet, og haabede, at hun skulde falde i Søvn; men hun gav sig til at tale, saa snart han rørte sig. To Gange i Løbet af Natten forsøgte han at klæde sig paa og flygte; men hver Gang blev han forhindret af hende. Da det begyndte at blive lyst, gik han i Seng igen, og gav sig til at tænke paa, hvorledes han skulde komme igennem Timerne, indtil det igen blev Nat, og han kunde flygte.

I de tidlige Morgentimer blev han forskrækket hver Gang han hørte Fodtrin. Snart følte han en brændende Længsel efter at besøge Gernings-

stedet for sin Forbrydelse; men han mistede lige saa hurtig Lysten, af Frygt for at blive opdaget, hvis han gik derhen.

Ved Nitiden samlede han sig med en næsten overmenneskelig Anstrængelse saa meget sammen, at han kunde berolige sin Kone, der var meget ængstelig paa Grund af hans usædvanlige Nervøsitet. Han gik ind paa, at der skulde tilkaldes en Læge, og med tæt sammenpressede Læber lo han af hendes Spaadom om, at der var en Sygdom i Anmarsch. Til sidst meddelte han hende, at han maatte rejse til New York samme Aften, og at han maatte rejse alene. Paa hendes hastige Forundringsudbrud svarede han med en haard Brutalitet, som kaldte bitre Taarer frem i hendes Øjne, Taarer, som han ikke kunde aftørre. Bekymret saa hun efter ham, da han gik op ad Trappen for at gøre sine Rejseforberedelser.

Klokken slog ni. Med famlende Hænder pakkede han ind i det halvmørke Værelse, da den skarpe, gennemtrængende Lyd af den elektriske Klokke naaede hans Øren. Han listede ud paa Trappeafsatsen og lyttede. Han hørte mandlige Stemmer som sagde:

»Der er hændet noget meget alvorligt. Vi maa se Mr. Higgins med det samme.« Saa hørte han Lyden af sin Kones raslende Skørter komme op ad Trappen. Hun kom for at sige, at man ventede ham, ventede ham til hvad?

En fuldstændig vanvittig Rædsel greb ham;

han følte Blodet strømme fra sit Hjerte. De vidste det hele! De havde fundet hendes Lig! De kom for at hente ham!

Han styrtede ind i sit Værelse. I næste Sekund genlød hele Huset af et Revolverskud.

De to Mænd neden under løb op ad Trapperne, men blev staaende ubevægelige i Døraabningen, forfærdede over det Syn, der mødte dem. Higgins laa paa Gulvet med et blødende Saar i Tindingen, og ved Siden af ham knælede hans Kone med hans blodige Hoved i sine Arme, idet hun jamrede uafsladelig.

Da Nattevagten gik igennem Kontorerne i Higgins Kompagniets Bygning, Morgenen efter Higgins hemmelige Afrejse, blev han med et opmærksom paa en besynderlig Lyd. Han var lige ud for Higgins' Pult, da han hørte den. Vinduet stod aabent. Det natlige Uvejr var forbi, og Solen skinnede klart ind i Kontoret. Der var intet som helst uhyggeligt ved Omgivelserne, og Nattevagten blev staaende og lyttede med anspændte Nerver. Lyden var ikke til at tage fejl af. Det var en menneskelig Jamren. Han gik ud i det ydre Kontor, der var ingen; han kiggede ud i Forstuen, men saa blot Rengøringskone med sine Koste og Spande. Han gik tilbage til det indre Kontor, og blev staaende paa Dørtærskelen og lytte. Lyden blev gentaget. Den maatte komme fra et Sted lige i Nærheden af ham; ja, fra samme Stue! Han ventede, til han hørte den igen, saa gik han lige over til Aflukket, og forsøgte paa

at aabne Døren. Den var lukket. Han lagde Øret til Nøglehullet, og der gik en Gysen igennem ham, da han forstod, at der var et levende Væsen der inde. Han ruskede i Døren og kaldte, men fik intet andet Svar end den sagte, vedholdende Jamren. Han løb ud i Forstuen, raabte paa Elevatordrengen, gik atter ind i det indre Kontor og sprængte Døren til Aflukket.

Med et Udbrud af Rædsel og Overraskelse opdagede han Kvinden, som Higgins havde anset for død og kastet derind. Hun var kommet til sig selv igen og var kravlet hen til Døren for at faa mere Luft. Hun havde blot kunnet jamre, da hun var alt for svag til at kalde.

Da Døren gik op, faldt hun tungt om for Fødderne af Nattevagten.

Med Elevatordrengens Hjælp løftede han hende op og bar hende hen paa Higgins Sofa.

I mindre end en Time var hun kommet til Kræfter igen og blev ført til Politistationen.

Rygtet om, at man havde fundet en Kvinde, halvdød af Kvælning, i Aflukket i John Higgins Privatkontor, spredte sig som en Løbeild over hele den store Bygning, og inden Klokken var ni, var det ude over hele Byen.

Til Politidirektøren fortalte hun frygtsomt sin Historie, der af og til blev afbrudt af en Hulken. Hun fortalte det alt sammen, lige fra sit Ægteskab med Higgins, der den Gang hed Walton, i den lille By Ellensville, og til sit Besøg hos ham den foregaaende Dag, da han saa brutalt

havde lagt Haand paa hende. »Han saa ud som om han vilde dræbe mig,« sagde hun, »maaske han ogsaa troede at have gjort det. Han tilbød mig Penge! Men det er ikke hans Penge, jeg vil have. Jeg forlanger kun min Ret. Jeg er jo hans Kone — hans Kone.«

De brugte hende som Vidne i den paafølgende retslige Undersøgelse, og i Retten fortalte hun sin Historie igen, lige ud af Posen, og denne Gang uden at være bevæget.

Aviserne, som omtalte hans Død og de dermed forbundne Omstændigheder, kaldte ham slet og ret Walton.

Dødsattesten.

Der er faa Begivenheder i mit anstrængende Liv, som har glædet mig mere end min Ven Will Raymonds Forlovelse. Han var en Mand med en højst aparte Karakter, og fra Tid til anden havde han givet sine Venner mere eller mindre Grund til Ængstelse. Han førte nærmest et Eneboerliv og undgik alt, hvad der hed Selskabelighed. Særlig havde han Afsky for Kvinder. De, som kendte ham godt, holdt meget af ham; men han stiftede kun faa Venskaber og levede ene og alene paa sit store, smukke Gods i Berkshire.

Da Raymond ikke desto mindre en skønne Dag gik hen og forelskede sig -- forelskede sig til op over begge Øren, og hans Valg faldt paa den sødeste og elskværdigste unge Pige af Verden, blev der almindelig Jubel blandt hans Venner, og Bryllupsdagen blev imødeset med Spænding og Glæde.

Raymonds Slot blev sat i Stand fra yderst til inderst, til Ære for Bruden, og Raymond selv fremviste en ny Side af sin Karakter — han blev

venlig og omgængelig, gik ind paa de unge Pigers Spøg, blev Kammerat med Herrerne, kort sagt, blev et helt andet Menneske. Denne Forandring skyldtes helt og holdent den nydelige Margaret, eller som han kaldte hende — Maggie Travers Indflydelse.

Hun var en fin lille Skabning, med lyst, krøllet Haar, og mørkegraa Øjne. Hun saa ikke ud til at være stærk; men hun maa have været i Besiddelse af en hemmelig Karakterstyrke, for at kunne betvinge den Mands vredladne og vanskelige Karakter, som havde bejlet til hende og vundet hende.

Parret holdt Bryllup om Vinteren, og blev fulgt til Alteret af en talrig Skare Venner.

Jeg var ogsaa med, da Will ikke vilde høre Tale om, at Vielsen skulde foregaa uden i min Nærværelse. Jeg havde meget travlt i den Periode, og naaede først at komme til Stede i Kirken. Her var det, at jeg for første Gang lagde Mærke til et aparte Udtryk i Brudens smukke Øjne. De var meget store og meget mørkegraa, og overskygget af saa tætte Øjenhaar, at de saa helt sorte ud paa Frastand. Disse Øjne, anbragt i et kønt Ansigt, omgivet af lyst, krøllet Haar, vilde i sig selv have været nok til at tiltrække sig Opmærksomheden. Men der var noget ved Pupillerne, som særlig tog min Interesse fangen. De var ikke alene ganske usædvanlig udvidede, men der var et ubeskriveligt Udtryk i dem, som gjorde et højst pinligt Indtryk paa mig. Jeg havde været

glad paa min Ven Wills Vegne, lige siden jeg havde hørt om Forlovelsen, men nu gik der en Følelse af Mismod igennem mig, og jeg kunde ikke frigøre mig for en Tvivl om, hvor vidt Lykken vilde blive længe tilhuse hos dem.

Naa, hos en optaget Læge faar den Slags Tanker ikke Tid til at fæste Rod, og de blev snart skubbet til Side af andre og vigtigere Interesser. Jeg havde rent glemt Will, hans Brud og hans unge Lykke, da jeg en Aftenstund, knap en Uge efter Brylluppet, fik et Telegram.

»Svaret er betalt! Drengen venter!«

Jeg rev Telegrammet op og læste følgende:

»Kom saa hurtig Du paa nogen Maade kan. Maggie syg! Will Raymond, Llanmordaff, Nord Wales.«

»Hvad kan der dog være i Vejen?« sagde jeg til mig selv. »Naturligvis maa jeg tage derhen, men det træffer rigtignok Pokkers ubelejligt. Hvad skal jeg dog gøre?«

Imidlertid fløj talrige Erindringer om uforudsete, alvorlige Tilfælde gennem min Hjerne, og jeg kradsede hurtig et Svar ned.

»Rejser herfra med Nattoget! Mød mig i Morgen tidlig!«

Da det var besørget, vendte jeg mig om til min Tjener.

»Jeg rejser til Nord Wales i Aften,« sagde jeg, »med Toget, som gaar fra Paddington Station omkring Klokken tolv. Se efter i Toglisten, hvad Tid det gaar, præcis. Pak min Haandkuffert,

og sig til Robert om at lade Vognen køre frem hurtigst muligt.«

»Vil Herren ikke spise til Middag først?«

»Lad gaa! men glem ikke at lade Robert spænde for med det samme.«

Jeg holdt mest af at køre omkring til mine Syge paa den Tid af Dagen, og snart holdt Vognen for Døren.

Jeg kørte hen til en Kollega, og fik ham til at overtage mine Patienter for en Dag eller to, hvis det gjordes nødvendig, og han tog saa med mig tilbage, for at faa Besked om Navne, Adresser o. s. v. Resten af den tiloversblevne Tid tilbragte jeg med at køre omkring til mine Patienter og forsikre dem om den umaadelige Tilid jeg nærede til Doktor Denbigh.

Saa nærmede Øjeblikket sig for min Afrejse, og det var med en tilgivelig Følelse af Ærgrelse, at jeg forlod min Virksomhed for at køre til Paddington Station.

Jeg naaede Toget i god Tid, og gjorde mig det saa bekvemt som muligt i en første Klasses Kupé, hvorefter jeg satte mig til at sove.

Det er ofte faldet i min Lod at maatte rejse med Toget om Natten, og jeg plejer altid at sove uafbrudt under Kørslen; men den Nat var jeg ude af Stand til at falde i Søvn. Min Hjerne arbejdede ustandseligt. Jeg tænkte paa Ting og Folk i Almindelighed, og paa Will og hans Kone i Særdeleshed. Det var mig komplet umuligt at faa Will og hans smukke, svagelig udseende

Kone ud af mine Tanker. Jeg saa hende igen for mig i sin Brudedragt med det lykkelige Udtryk i det bløde, næsten barnlige Ansigt; men hvad der trættede mest var, at jeg atter og atter kom til at tænke paa Blikket i hendes store, graa Øjne — det besynderlige Blik, som ikke skyldtes nogen sjælelig, men en rent fysisk Aarsag sin Oprindelse.

Jeg har gjort Hysteri, under alle dets forskellige Former, til min Specialitet, og jeg havde en instinktmæssig Forudfølelse af, at Fru Raymonds Upasselighed paa en eller anden Maade maatte staa i Forbindelse med denne besynderlige hemmelighedsfulde Sygdom, som optræder under saa mange Forklædninger, og ødelægger saa manges Liv.

Henad Morgenstunden faldt jeg i Søvn, og kom til Llanmordaff ved Nitiden, et meget afsides liggende Sted.

Jeg ventede at se Will paa Stationen, men til min Overraskelse var han der ikke. Paa Telegrammet havde der kun staaet Llanmordaff, saa jeg sluttede deraf, at han maatte opholde sig paa Hotellet, og tog straks derhen for at spørge efter ham.

Jeg havde Ret i min Formodning. Jeg sendte mit Kort op, og et Øjeblik efter befandt jeg mig i et forunderligt Værelse, halv Spisestue og halv Dagligstue, hvor jeg forefandt Will.

Køn havde han aldrig været, med de uregelmæssige Ansigtstræk, den brunlige Hudfarve,

den store Mund og de dybtliggende Øjne; men der var noget mandigt ved ham, og hans Figur var udmærket. Han var høj, kraftig, og meget muskuløs. Han kom hen til mig, og trykkede min Haand haardt.

»Tak, fordi Du kom,« sagde han, »jeg vidste, at Du ikke vilde svigte mig. Sæt Dig nu ned, og faa noget Frokost.«

Han gik hen til Døren og ringede paa Klokken. En ikke alt for proper Opvarter viste sig.

»Hvad vil Du have, Stewart? The eller Kaffe?« spurgte Raymond.

»Stærk Kaffe,« svarede jeg.

»Bring Kaffen med det samme, og hvad der iøvrigt hører til et koldt Bord,« sagde Raymond til Opvarteren.

Han gik, og vi var alene.

»Hvorledes gaar det med min Patient? Hvor er hun? Jeg haaber, hun er bedre, kære Ven?«

»Nej, hun er meget daarlig,« svarede Raymond, »jeg haaber ikke, det er noget alvorligt; men hun er i en ophidset og nervøs Sindstilstand. Aah! det er alt sammen kommet af det ulyksalige Jærnbanesammenstød.«

»Hvad i al Verden mener Du?« udbrød jeg.

»Har Du ikke læst om det i Aviserne? Det maa Du have gjort? To Dage efter vort Bryllup, skrumplede vi omkring i et af disse smaa væmmelige Lokaltog, som findes overalt her, da et Eksprestog løb ind i os.

Der blev ingen dræbt, Gudskelov; men Maggie

fik en Rystelse, og blev temmelig forslaaet. Hun brød sig ikke det mindste om det i Øjeblikket, tværtimod, hun udviste et beundringsværdigt Mod, men om Natten fik hun et Besvimelsesanfald, og var bevidstløs i over en Time. Siden da har hun været daarlig, og — — og — jeg vil ikke skjule det for Dig, Stewart — fuldstændig forandret. Det er ikke, som om det var det samme Menneske. Hun er melankolsk, pirrelig og opfarende — det ene Øjeblik er hun øm og kærlig imod mig, kort sagt, den gamle Maggie, som jeg elskede og giftede mig med, til andre Tider behandler hun mig med en Lunefuldhed, som Du ikke kan gøre Dig nogen Ide om.

I Timevis vil hun ikke tillade mig at komme i Nærheden af sit Værelse. Naturligvis stammer det hele fra denne forfærdelige Rystelse; men alligevel anser jeg det for rigtigst, at Du faar hende at se.«

»Ja, utvivlsomt er det en Følge af Rystelsen,« svarede jeg saa opmuntrende som mulig. »Din Kone vil rimeligvis komme til at holde Sengen i nogen Tid, hvorefter hun vil blive den gamle igen. Kan jeg gaa ind til hende med det samme, eller vil Du forberede hende paa mit Besøg?«

»Nej! Nej! Hun bliver ude af sig selv, blot ved Tanken om at se en Læge, og jeg er vis paa, at hun — skønt Du er en gammel Ven — vil afslaa at se Dig, hvis jeg forbereder hende paa dit Besøg. Nej, spis nu Frokost først, saa gaar vi sammen op til hende.«

Da jeg var færdig med at spise, tog Will mig under Armen, og førte mig ind i det lige over for liggende Værelse. Midt paa Gulvet stod der en uhyre gammeldags Himmelseng, forsynet med røde Fløjelsgardiner, der gav den et uhyggeligt begravelsesagtigt Præg.

Fru Raymond sad op i Sengen. Hendes store, smukke, lyse Haar faldt ned over hendes Skuldre i naturlige Krøller. Hun var beskæftiget med at vikle en af disse Krøller om sine Fingre, da vi kom ind i Værelset. Hun saa op, da vi traadte ind, og et eneste Blik var nok til at overbevise mig om, hvor umaadelig hun havde forandret sig. Den smukke friske Hudfarve, der havde gjort hende saa indtagende paa Bryllupsdagen, havde veget Pladsen for en askegraa Blegthed. Hendes barnlige Mund var fortrukken, Læberne smalle og indtørrede. Hendes Øjne var usædvanlig klare, smukke af Farve og Form, men der var et unaturligt anspændt Udtryk i dem.

Will smilede til hende og talte med en glad, fornøjet Stemme.

»Se her, min Skat,« sagde han, »kommer jeg med en god, gammel Ven, som vil hilse paa Dig. Vil Du ikke nok ønske Doktor Stewart velkommen, Maggie?«

Hun besvarede ikke sin Mands Smil, tværtimod; hun tilkastede ham et forbitret Blik, og vedblev at lege med sine Krøller, uden iøvrigt at bekymre sig om vor Tilstedeværelse.

Hendes Stilling, hendes Væsen, hendes Beskæftigelse var meget for barnagtig, og tiltalte mig ingenlunde.

Will kastede et fortvivlet Blik paa mig. Han ansaa hende øjensynlig for endnu daarligere end hun i Virkeligheden var; men jeg har saa ofte set Virkningen af Rystelser paa hypernervøse Mennesker, at jeg, skønt jeg som sagt ingenlunde var tilfreds med hendes Tilstand, dog ansaa det for sandsynligt, at Maggie Raymond vilde komme sig fuldstændig under omhyggelig Pleje.

Jeg gik derfor hen til Sengen og talte til hende, som om det var den naturligste Ting af Verden, at jeg spiste Frokost i det lille Hotel i Llanmordaff.

Jeg gjorde hende forskellige Spørgsmaal, der ingen Forbindelse havde med min Lægevirksomhed, og med et tog hun sig sammen, saa opmærksomt paa mig, og hørte op med at lege med sit Haar, som hun utaalmodig skød bort fra sit Ansigt med begge Hænder. Idet hun gjorde en Anstrængelse for at holde Opmærksomheden samlet, sagde hun:

»Hvorfor er De kommet hertil?«

Førend jeg fik Tid til at svare hende, gik Will hen til hende og strøg hende blidt over Haaret med sine store Hænder.

»Stewart er kommet for at se til Dig, Maggie, fordi Du ikke er rigtig rask.«

»Jeg fejler intet,« sagde hun; »men jeg vilde ønske, at Du vilde lade være med at røre ved

mig, Will, jeg hader det,« hun vendte sig modvillig til den anden Side.

»De har faaet en Rystelse,« sagde jeg; Will saa bebrejdende paa mig, men jeg vidste, at i Følge Sygdommens Karakter, var det nødvendig at gaa til Bunds i Sagerne, og faa hende vækket op af hendes nuværende Sløvhedstilstand. »Den skriver sig fra det Togsammenstød, De nok husker?«

»Det husker jeg intet som helst om,« svarede hun. »Ak nej, jeg har aldrig været med ved et Togsammenstød. Will var der, men ikke jeg.« Hun lo kort. Hendes Latter var frygtelig at høre.

Will gik tværs over Gulvet hen til et af Vinduerne.

»Gaa Din Vej, Will,« sagde hans Kone, »jeg ønsker at tale med Doktor Stewart under fire Øjne.«

Han adlød og lukkede Døren sagte efter sig.

Da han var borte, forandrede hendes Ansigt udtryk, der blev mere intelligent; men paa samme Tid kom der noget smertelig forpint over det.

Der var ikke mere det gamle blide og elskværdige Udtryk, som havde gjort Maggie Travers saa indtagende, det var snarere noget listigt over det, der mindede om et eller andet Dyr.

»Nu skal De høre,« sagde hun næsten hviskende, »jeg har gjort en Opdagelse; men jeg vil ikke have, at Will skal vide det.«

»Hvis jeg var Dem, Fru Raymond, vilde jeg ikke have Hemmeligheder for min Mand. Men

lad det nu være godt med den Opdagelse foreløbig. Jeg vil gerne gøre Dem et Par Spørgsmaal angaaende Deres Helbred.«

»Det var en løjerlig Ide,« svarede hun, »jeg er fuldstændig rask.«

»Hvis De var fuldstændig rask, vilde De ikke blive liggende i Sengen.«

»Jeg holder af at ligge,« svarede hun. »Naar jeg er oppe, er jeg nødt til at være sammen med Will hele Dagen; som det nu er, gaar han lange Ture, og jeg kan være alene. Den Opdagelse, som jeg har gjort, og som jeg ønsker at betro Dem, er, at jeg har brudt mit Ægteskabsløfte.«

»Hvad mener De?« spurgte jeg forfærdet.

»Jo,« svarede hun med en kort Latter, »jeg sagde i Kirken, at jeg vilde elske, ære og adlyde Will. Jeg elsker ham ikke, jeg ærer ham ikke, og jeg har ikke i Sinde at adlyde ham.«

Hun lo igen, da hun havde sagt det, saa længe og bestemt paa mig og sagde:

»De har altid været saa venlig imod mig. De var glad over, at vi blev forlovet, ikke sandt?«

»Jo, det var jeg rigtignok,« svarede jeg indigneret, »Deres Mand er det bedste Menneske, der eksisterer.«

»Nej!« svarede hun. »Nej! han er paa ingen Maade god!«

Jeg vidste, at det var haabløst at argumentere mod hende i hendes nuværende Tilstand, saa jeg indskrænkede mig til at svare:

»Vi vil ikke diskutere det Spørgsmaal nu. De

er rigtig rask, og jeg vil give Dem noget Medicin, saa at De snart kan komme Dem. Hvis De er rigtig flink og følger mine Forskrifter nøjagtig, vil De snart se, at alle Deres Bekymringer og Fortrædeligheder vil svinde bort som Dug for Solen, og De vil igen blive den gamle glade Maggie, som stod foran Alteret, og lovede at elske, ære og adlyde sin Ægtefælle.«

Der maa have været noget i min Stemme, som rørte hende, for hendes Øjne fyldtes pludselig med Taarer. »Jeg vilde saa gerne være som i gamle Dage,« sagde hun; »men det er mig umuligt at huske, hvordan det var.«

»Det er let forstaaeligt,« svarede jeg. »De lider som Følge af en Slags fysisk Rystelse, der har indvirket paa Deres Hukommelse. Forhold Dem nu ganske rolig, medens jeg undersøger Deres Hjerte.«

Jeg fandt Hjerteslaget svagt og uregelmæssigt. Saa undersøgte jeg hendes Øjne, hvor Pupillerne heller ikke var, som de skulde være. Alt i alt var min Patients Tilstand alt andet end tilfredsstillende. Hun var meget afkræftet, og der var ikke den fjærneste Tvivl om, at hendes Hjerne var angrebet.

Jeg opmuntrede og beroligede hende, saa godt jeg kunde, og vendte tilbage til hendes Mand.

»Naa,« sagde han, »hvad mener Du saa?«

»Hun er ikke helt tilregnelig for Øjeblikket,« svarede jeg. »Det kan ikke nytte at se Sagen anderledes, end den er.«

»Du vil da ikke sige, at hun er sindsforvirret,« spurgte han.

»Jeg er overbevist om, at hendes nuværende Tilstand kun er midlertidig,« svarede jeg. »Nu maa vi se at faa fat paa en Sygeplejerske til hende.«

»Vi kan ingen Sygeplejerske faa her.«

»Saa telegraferer jeg til Byen efter en med det samme.«

»Nej, nej, gør ikke det. Maggie er saa vanskelig at tilfredsstille. Hun vil ikke have den første den bedste Sygeplejerske. Du maa vælge en ud med særlig Hensyn til hende, og indtil hun kommer, skal jeg nok selv passe hende.«

»Nej,« svarede jeg, »det maa Du ikke. I din Kones Tilstand vil din Nærværelse kun ophidse hende.«

Will saa bestyrtet ud og rynkede Øjenbrynene.

»Godt,« sagde han efter en Pavse, »jeg bøjer mig for Doktoren; men i hvert Fald holder jeg paa, at Du personlig skal vælge en Sygeplejerske til Maggie.«

»Som Du vil,« svarede jeg, »jeg bliver her til i Aften. »Jeg lover Dig, at jeg skal sende Dig den dygtigste Sygeplejerske, jeg kan finde, med første Morgentog.«

»Tak!« svarede Raymond.

Som man kan tænke sig, var han meget nedbøjet, og gik rastløs op og ned ad Gulvet. »Du aner ikke, hvad Maggie er for mig,« sagde han.

Han kastede sig ned i en Stol, medens han talte, og bøjede sig fremover.

»Du har kendt mig i mange Aar,« fortsatte han, »Du ved, hvorledes jeg var, førend jeg mødte hende. Jeg var ugæstfri, uelskværdig og egoistisk. Jeg hadede Kvinder og taalte kun Mænd. Saa traf jeg Maggie; hun var forskellig fra alle andre unge Piger. Jeg blev forelsket i hende ved første Øjekast, og hele Verden syntes mig forandret. Det Par Dage som paafulgte efter vort Bryllup, indtil det ulyksalige Jærnbanesammenstød hændte, var fuldstændig paradisiske for mig. Jeg følte, hvorledes alt det bedste i mig kom frem og udvikledes. Jo, pyt! Hvorfor skulde det vel vedvare! Mit gamle Jeg er kommet tilbage, og min Kone — min Kone — — Stewart, gamle Ven, vil min Kone nogensinde komme sig?«

»Sikkert,« svarede jeg opmuntrende, »jeg ser ingen Grund til at frygte det værste. Mrs. Raymond har faaet en Rystelse, som har slaaet sig paa Hjernen. Hun vil ikke komme sig hurtigt, er jeg bange for; men at Du vil have din gamle Maggie tilbage i Løbet af en tre Maaneders Tid, føler jeg mig overbevist om.«

Raymond sukkede tungt. »Jeg maa vist hellere gaa ind til hende nu,« sagde han. »Hun kan ikke udstaa, at jeg er i Værelset, men paa den anden Side tør jeg ikke lade hende være alene.«

»Jo, lad hende være alene,« svarede jeg. »Du opirrer hende kun til ingen Verdens Nytte, ved at gaa ind til hende nu. Jeg ved, at mit Raad gør Dig Sorg, Raymond, men jeg føler, at det er rigtigst saaledes.«

»Hvorfor i al Verden har hun faaet den Modbydelighed for mig?« spurgte den stakkels Fyr.

»Det er ikke noget usædvanligt! Ved Hjerne-rystelse af den Art taber Folk meget ofte deres Kærlighed til dem, der ellers staar dem nærmest.«

»Jeg har hørt det sige, men kun naar det drejede sig om virkelig Galskab, og Gud forbyde, at Maggie skulde være saa daarlig.«

»Hendes Tilstand er kun midlertidig,« svarede jeg saa undvigende som mulig, »og nu vil jeg se at faa fat paa den herværende Læge.«

»Jeg kender ikke det mindste til ham.«

»Ikke,« svarede jeg; »men der er selvfølgelig en Læge her i Landsbyen. Jeg vil gaa ned og se at faa at vide, hvad han hedder.«

Han hed Grey, og var en middelaldrende Mand, som boede i en lille Sidegade i Nærheden. Jeg tog ham med hen til Mrs. Raymond, gav ham forskellige Vink med Hensyn til hendes Behandling, som han lovede at efterkomme, og var til sidst i Stand til ved hans Hjælp at faa fat i en taalelig dygtig Vaagekone, som vilde blive hos den syge, indtil jeg kunde faa sendt en uddannet Sygeplejerske fra Byen.

I Løbet af Dagen foregik der ingen Forandring med den unge Kones Tilstand. Hun sad op i Sengen og legede med sit Haar. Hun lo af Glæde da hun saa Vaagekonen, klappede hendes Hænder, som om hun var et lille Barn, og hviskede til hende, at hun endelig maatte sørge for at holde Raymond borte fra hendes Værelse.

Jeg kom til London tidlig næste Morgen, og gik lige direkte til Hannovergade, til den bekendte Anstalt for hospitalsuddannede Sygeplejersker, som findes der. Jeg beskrev hendes Tilfælde, og fik anvist en ung, elskværdigt udseende Kvinde, som var lige saa taktfuld som dygtig.

Mine egne Patienter lagde saa meget Beslag paa Resten af Dagen, at jeg ikke kunde naa hjem til mig selv før sent om Aftenen, og jeg havde netop givet Ordre til, at Maden, som jeg trængte højlig til, skulde bringes ind hurtigst muligt, da man i Stedet for bragte mig et Telegram paa en Bakke.

Jeg rev det op og udstødte et Skrig. Jeg var ikke forberedt paa dets Indhold.

»Mrs. Raymond døde i Eftermiddags Klokken to. Grey.«

Papiret faldt til Jorden, og jeg sad som bedøvet i flere Minutter. Jeg havde imidlertid ikke Tid til at anstille lange Betragtninger. Det ringede, og man bragte mig et nyt Telegram.

Det var fra Will.

»Kom for Guds Skyld i Aften. Raymond.«

Det var desværre umuligt for mig at opfylde hans Bøn, da jeg havde en Operation for, som jeg ikke turde overlade til nogen anden. Jeg telegraferede til Will, at det var mig umuligt at forlade Byen før den følgende Aften, men at jeg saa ogsaa sikkert skulde komme.

For anden Gang kom jeg til den lille By om Morgen, denne Gang ventede Grey mig paa Stationen.

»Jeg er mere end glad over, at De er kommet,« sagde han. »Raymonds Tilstand er i høj Grad foruroligende. Jeg holdt hans Kone for sindsyg; men nu kan jeg indse, at hvis der ikke hænder noget overordentligt, vil ogsaa han blive sindsyg i Løbet af kort Tid.«

»Snik, snak!« begyndte jeg. »Raymonds Hjerne er saa solid som nogens.«

Men saa stoppede jeg op. Visse Ejendommeligheder i hans foregaaende Liv dukkede op for mig, og jeg tav stille.

»Ved De, hvad han har i Sinde?« spurgte Grey.

»Nej!« sagde jeg.

»Han vil tage den stakkels døde, unge Kvinde med sig til Berkshire. Sørgetoget skal drage her fra Klokken fem i Morgen tidlig.«

»Allerede?« spurgte jeg.

»Ja! Alting er foregaaet i Huj og Hast, og det hele er nu i Orden. Han har bedt mig om at tage med; men nu, da De er kommet, er det jo unødvendigt.«

»Jeg tænker det,« svarede jeg.

Vi var imidlertid kommet til Hotellet, og jeg gik op i den uhyggelige lille Dagligstue, hvor jeg havde siddet sammen med Raymond for faa Dage siden. Han var der ikke.

»Han er inde hos sin døde Hustru,« sagde Grey, »der er han omtrent hele Dagen. Det er det sidste Sted, han burde være i sin nuværende nervøse Tilstand.«

»Jeg skal lige straks se at faa ham ud,« sagde

jeg. »Men først vil jeg være Dem meget forbunden, hvis De vil fortælle mig nogle Enkeltheder angaaende Mrs. Raymonds sidste Øjeblikke. Da jeg forlod Llanmordaff for to Dage siden, var der ikke den ringeste Udsigt til, at hun skulde dø. Hvornaar blev hun værre, og hvorfor blev der ikke telegraferet efter mig med det samme?«

»Fordi der ingen Tid var til det. Ingen af os anede noget som helst, førend hun var død. Jeg var to Gange hos hende, den Aften De var rejst, og fandt hende rolig og meget søvnig. Næste Morgen var hun fremdeles rolig og sov. Jeg var hos hende ved Titiden, tog hendes Temperatur, som var normal, og følte hendes Puls, som slog regelmæssigt. Jeg lagde Mærke til, at hun var askegraa i Ansigtet, og tænkte paa, hvorledes hendes egentlige Hudfarve vel kunde være.«

»Den var meget lys,« svarede jeg hastig.

»Naa! men hun var, som sagt, helt graableg, men udviste ellers ingen ængstende Symptomer, og da jeg ansaa hendes Søvnighed for et godt Tegn, gav jeg Vaagekonen Besked om at lade hende sove saa meget som muligt. Jeg opmuntrede Raymond, saa godt jeg kunde, og lovede at komme igen efter Frokost.

Jeg naaede ikke derhen før ved Ettiden. Hun sov, og aandede regelmæssigt, om end svagt, og der var et lykkeligt Udtryk i hendes Ansigt. Klokken blev et Kvarter over tre, og jeg stod netop i Begreb med at gaa ud, da Vaagekonen kom stjørtende ind i mit Værelse, og under en

Strøm af Taarer fortalte, at Mrs. Raymond var død.

Jeg gik lige straks hen paa Hotellet for at se hende, men Raymond havde lukket Døren af, og vilde ikke lade nogen komme ind. Jeg hørte ham snakke højt med sig selv i et Par Timers Tid, saa kom han ud af Værelset med et forstyrret Udtryk i Øjnene. Jeg bad om at se den døde. Han svor en frygtelig Ed og bandede paa, at intet Menneske i Verden, med Undtagelse af ham selv, nogensinde mere skulde faa hende at se.«

»Saa har De altsaa slet ikke set hende efter hendes Død?« afbrød jeg ham.

»Nej! Jeg syntes, det var Synd at pine den stakkels Fyr mere end højst nødvendig.«

»Ligger hun i Kisten allerede?«

»Ja, alt er færdig til hendes sidste, lange Rejse.«

Jeg sagde intet videre, og faa Minutter efter kom Will.

Jeg vil drage et Slør over den Scene, som nu paafulgte. Wills Ophidselse var grænseløs. Han kunde ikke sidde stille et Øjeblik. Hans Øjne var klare og glasagtige, hans Haar uredt, og han havde ikke været barberet i flere Dage. Ved Synet af mig begyndte han at tale ustandselig, men brast saa med et i den mest hjerteskerende Jamren, jeg nogensinde har hørt; derefter lo han fornøjet, og fortalte mig med Stolthed om alle de Foranstaltninger, der var truffet til Festen.

»Der skal tændes Blus overalt,« sagde han,

»akkurat ligesom om Maggie levede. Hun skal komme hjem trods alt, Stewart. Jeg vil selv hjælpe med til at bære hende over Dørtærskelen til hendes og mit Hjem. Hun skal i det mindste sove en Nat der, førend hun samles med de øvrige Medlemmer af Familien i Gravkælderen. Det vil glæde hende, ja, jeg ved, det vil glæde hende.«

»Men hun ved jo ingen Ting om det,« svarede jeg.

Will hæftede sine glasagtige Øjne stift paa mig.

»Hvor kan Du sige det,« svarede han. »Vi er for nøje sammenknyttede til at kunne skilles ad. Der laa som en Taage over hendes Sjæl de sidste Dage af hendes Liv, men Døden har fjærnet den og hun er min igen.«

Han gjorde en Pavse, knugede sine Hænder tættere sammen og stirrede ind i Ilden.

»Jeg har paa Fornemmelsen at Slottet for Fremtiden vil blive hjemsøgt af Gengangere. Intet vil faa Maggie til at blive i sin Grav, naar hun ved, at jeg lever lige i Nærheden af hende. Tror Du paa Gengangere?«

»Nej!« svarede jeg kort.

Da han var faldet lidt mere til Ro, prøvede jeg paa at gøre ham forklarligt, hvor taabelige hans Foranstaltninger var.

»Du mener at ære din afdøde Hustru paa den Maade,« sagde jeg, »men Du opnaar netop det modsatte. Folk vil beklage hende, og tro, at Du er gaaet fra Forstanden af Sorg over Tabet af hende.«

»Saa tager de fejl,« sagde han og trak paa Skuldrene. »Min Hjerne fejler intet, og hvis Du tror, Stewart, at jeg bryder mig saa meget som« saa« — han knipsede med Fingrene i Luften — »om, hvad nogen tænker eller siger om mig, saa tager Du højligent fejl.«

Der kom et eksalteret Udtryk i hans Ansigt. Jeg indsaa det haabløse i at argumentere med ham, og tog det Parti at føje ham saa vidt muligt og lade Sagerne gaa, som de bedst kunde.

Om Aftenen saa jeg Grey igen. Han sad i Dagligstuen, og var i Færd med at udfylde Dødsattesten.

»Jeg beklager i høj Grad,« sagde jeg, »at De ikke saa Mrs. Raymond efter hendes Død. Jeg for min Del skal være glad, naar den nuværende Lov bliver forandret, saa det bliver obligatorisk, at Lægerne skal se den døde Person, inden de underskriver Dødsattesten.«

»Det vilde være heldigst i de fleste Tilfælde,« svarede Grey; »men der gives Undtagelser, og gyldige Undtagelser, som her for Eksempel. De maa ikke glemme, at jeg gjorde alt, hvad jeg kunde, for at faa Mrs. Raymond at se; men at jeg blev forhindret deri af hendes Mand.«

»Nej!« sagde jeg. »Det kan jo heller ikke nytte at tale mere om den Ting nu. Sig mig: saa den Sygeplejerske, som kom fra London, hende?«

»Nej! Raymond vilde ikke lade hende komme ind i Værelset. Naturligvis var Mrs. Allistin — Vaagekonen — nødt til at gøre hende i Stand,

men med Undtagelse af hende og Mændene, som skulde tage hendes Maal til Kisten eller Kassen, har ingen uden hendes ulykkelige Mand set hende. Man siger, at han selv lagde hende i Kisten og skruede Laaget til.«

Jeg havde intet videre at tilføje, sagde Godnat og gik ind i mit eget Værelse.

Jeg var næppe faldet i Søvn, før jeg vaagnede ved en besynderlig Lyd i Værelset, der stødte op til mit; jeg fo'r op og lyttede anspændt. Saa kom jeg til at huske paa, at det var der inde, at Maggie laa i sin Kiste.

Jeg genkaldte mig hendes Ansigt, som det var, da jeg første Gang havde set det. Det vilde være vanskeligt at tænke sig et uskyldigere og yndigere Ansigt; men allerede da havde jeg lagt Mærke til noget aparte ved hendes Øjne. For to Dage siden saa jeg hende for sidste Gang, hun sad op i Sengen og legede med sit Haar. I samme Nu var jeg klar over, hvad der havde frembragt det besynderlige Udtryk i hendes Øjne. Det var begyndende Vanvid — Vanvid, der var kommet til Udbrud ved Togsammenstødet.

Nu var det forbi altsammen. Der var ingen Grund til at beklage Maggie, hun var gaaet til et andet og bedre Sted. Men Raymond! Det var ham, min Ængstelse og Bekymring gjaldt. Jeg hørte ham vandre rastløs op og ned ad Gulvet, hele den lange Nat. Af og til jamrede han sig, og en Gang hørte jeg ham skoggerle.

Gode Gud! skulde ogsaa han blive vånvittig?

Vi blev vækket meget tidlig næste Morgen, og Klokken fem kørte vi langsomt væk fra den lille Station, med de jordiske Levninger af den stakkels Mrs. Raymond.

Aldrig har jeg oplevet en tristere Dag end denne! Vi havde en Salonvogn for os selv, i hvis ene Hjørne Kisten stod opstillet.

Raymond var meget mindre ophidset end Dagen før. Han talte kun sjældent, men strøg af og til kærtegnende med Haanden over Kistelaaget — nu og da saa han ud af Vinduet og smilte.

Selv den længste Rejse faar til sidst en Ende, og da Aftenen faldt paa, kom vi til den lille Landstation, der ligger omtrent tre Mil fra Raymonds Slot.

Stationsforstanderen og adskillige Herrer fra Omegnen stod sørgeklædte paa Perronen for at tage imod os. Jeg saa, at dette vakte Raymonds dybeste Uvilje.

»Jeg ønsker ikke, at dette skal ligne et Sørgetog,« sagde han let henkastet til en af Naboerne, som med den dybeste Medfølelse trykkede den stakkels Fyrs Haand. »Hvor er min Forvalter henne? Hvor en Berring?«

»Her,« svarede Manden og tog sin Hat af.

»Har De udført mine Ordre, Berring, ladet Blussene tænde osv.?«

Berring mumlede noget, som ingen kunde høre. Der blev Røre paa Perronen, idet Kisten blev baaret ud og sat paa en Baare, bedækket med hvidt Fløjl. Seks unge Piger, Døtre af Nabo-

godsejerne, traadte frem og lagde Kranse af hvide Blomster paa Kisten.

Dette Tegn paa Medfølelse rørte Raymond dybt, han gik hen og tog dem i Haanden, hver især, og glemte Gudskelov at spørge yderligere efter Blussene.

Jeg saa Herrerne se betegnende paa hverandre, og jeg gik hen til min Ven og tog hans Arm.

»Væk med Hænderne,« sagde han og puffede til mig.

»Kom,« sagde jeg, »Vognen venter. Jeg kører med Dig. Se nu gaar de allerede med . . .«

»Min Hustru, min Brud!« sagde Raymond. »Hvor ofte har vi dog ikke talt om denne Hjemkomst. Stewart, kære, gamle Ven, det flimrer for mine Øjne. Hvad er der dog i Vejen med mig?«

»Du er overtræt og ødelagt,« sagde jeg, »kom nu.«

Aldrig skal jeg glemme den Hjemtur — Ligvognen, der kørte langsomt i Spidsen, efterfulgt af de øvrige Sørgevogne. Heldigvis var der ingen Blus og hvad der var endnu heldigere, Raymond bemærkede det ikke.

Vi kørte igennem den dejlige lange Allé, som førte op til Slottet og holdt kort efter foran den store Hoveddør i Midterbygningen.

Kisten blev sat op paa en Forhøjning i den store Riddersal. Da Raymond havde hjulpet med til at sætte Kisten paa Plads, vendte han sig om og begyndte paa at holde en Tale til de tilstedeværende. Heldigvis oversteg dette gyse-

lige Forsæt hans Kræfter, han faldt pludselig sammen, bedækkede sit Ansigt med sine Hænder og styrtede ud.

Jeg bad saa de elskværdige Naboer om at forlade os hurtigst mulig.

Den gamle, hvidhaarede Kældermester blev staaende i Døren med et meget forskrækket Udtryk i Ansigtet.

»Du gode Gud,« udbrød han. »Undskyld, men maa jeg spørge, om De er Læge?«

»Ja,« svarede jeg.

»Hvad er der dog i Vejen med min stakkels Herre?«

»Han er let sindsforvirret for Øjeblikket,« svarede jeg rask.

»Saa Gud hjælpe os allesammen,« sagde Manden.

»Hvad er Deres Navn?« spurgte jeg.

»Jasper! Jeg har tjent Familien i tredive Aar.«

»Aa Gud, aa Gud, hvad døde hun af den stakkels unge Dame?«

»Det skal jeg altsammen fortælle Dem en anden Gang. Jeg vil ikke skjule for Dem, at Deres Herres Tilstand ængster mig meget, og derfor gælder det først og fremmest om, at alle vi andre ikke taber Hovedet. Hvad hedder Forvalteren?«

»Berring, Mr. Berring.«

»Er alt i Orden til Begravelsen i Morgen?«

»Det tror jeg nok, Egetræskisten kom i Formiddags!«

»Vil De sige til Mr. Berring, at jeg ønsker at tale med ham, inden han tager hjem i Aften?«

»Han sover her i Nat.«

»Det er godt,« svarede jeg, »jeg gaar til Deres Herre nu. Bring Mad og Drikke ind i hans Værelse og kom straks, hvis jeg skulde ringe.«

»Ja, Hr. Doktor.«

Manden trak sig tilbage. Jeg gik ind til min stakkels Ven, der sad i sit Arbejdsværelse og varmede sine Hænder foran Kaminen. Han syntes ganske at være kommet til sig selv, og jeg saa igen det uhyggelige Smil spille omkring hans Læber.

»Kom kun ind,« sagde han, da jeg aabnede Døren, »det er ellers ikke, fordi vi savner Dig, — vi er saa lykkelige sammen.«

Jeg behøvede ikke at bede om Forklaring. Jeg vidste kun altfor godt, at dette var en videre Udvikling af den begyndende Galskab. Den arme Fyr troede, at hans Hustru virkelig holdt ham med Selskab. Efter et Øjeblikks Tøven, besluttede jeg at lade som ingenting.

»Naa, naa,« sagde jeg, »selv om Du er glad og lykkelig, er der da ingen Grund til at vise en gammel Ven Døren.«

Der gik en Sky hen over hans Ansigt.

»Hun gaar altid sin Vej, naar Du kommer,« sagde han. »Bare Du dog vilde gaa igen.«

»Det vil jeg lige straks,« svarede jeg; »men først skal jeg have nogen Aftensmad, og det samme skal Du. Naa, der kommer den jo, som den var kaldet. Vær saa venlig at sætte den paa Bordet der, Jasper. Tak, det er udmærket.«

Manden trak sig lydløst tilbage. Jeg satte mig til Bords og opfordrede Raymond indtrængende til at gøre mig Selskab. Til alt Held var han meget sulten og spiste med god Appetit.

»Jeg kan ikke forstaa, at hun virkelig er død,« sagde han med ét.

»Drik et Glas Sherry,« faldt jeg ham i Talen.

Han tog Glasset, som jeg rakte ham, og tømte det i et Drag.

»Hun er det første døde Menneske, jeg nogensinde har set. — Jeg har altid troet, at døde Mennesker var kolde,« vedblev han, »men hun var varm. Den næste Dag var hun kold, men ikke iskold; slet ikke som man altid har beskrevet mig det.«

»Hun døde pludselig i en ung Alder,« svarede jeg, »sometider medfører vore kemiske Processer Varme efter Døden. Men nu, Raymond, vil jeg følge Dig ind i dit Værelse; Du maa gaa i Seng lige med det samme.«

»Nej, jeg bliver her.«

»Godt, som Du ønsker det,« svarede jeg, »her er jo en udmærket Sofa. Du maa lægge Dig til at sove nu.«

»Kære Ven, jeg har ikke sovet siden Maggies Død.«

»Du vil komme til at sove i Nat, jeg skal give Dig Sovemikstur.«

»Læg Dig nu ned, Du behøver jo ikke engang at klæde Dig af; jeg ønsker blot, at Du skal hvile Dig.« Han lagde sig lydig ned paa Sofaen, og

jeg gav ham en Sovemikstur. Fem Minutter senere sov han sødelig.

Berring ventede paa mig for at sige, at alt var i Orden til Begravelsen den følgende Dag. Jeg bad ham sørge for, at det hele blev gjort saa stille og saa tidligt som muligt, hvad han ogsaa lovede.

Saa begyndte han at spørge mig ud om Raymond. Var han virkelig sindssyg? Havde Mrs. Raymond heller ikke været normal, da hun døde osv. osv.

»Det gør mig ondt, at jeg er ude af Stand til at besvare Deres Spørgsmaal,« sagde jeg.

Berring gik, og jeg listede mig paa Tæerne ind i Arbejdsværelset. Raymond sov trygt og trak Vejret regelmæssigt. Jeg ansaa det for usandsynligt, at han vilde vaagne før næste Dag, da Bromoformen, som jeg havde givet ham, har den Virkning, at gøre Søvnens dybere og dybere jo mere Tiden gaar.

Jeg satte mig foran Kaminen og mine Tanker dvælede ved de sidste Dages tragiske Begivenheder.

Med ét kom der en uimodstaaelig Trang over mig til at se den døde unge Kvindes Ansigt igen.

Jeg afviste Tanken, saa hurtig den var kommet; men den kom atter og atter tilbage i mig. Saa lød pludselig igen Raymonds Ord for mine Øren: »Efter at hun var død, var hun varm — hun blev kold senere, men aldrig iskold.«

»Gode Gud,« sagde jeg til mig selv og sprang

op fra Stolen, »ingen Læge, ikke engang en ordentlig uddannet Sygeplejerske har set dette arme Væsen efter hendes Død.«

Der er ingen Tvivl om, at hun var tildels eller helt fra Forstanden. Hendes Sygdom skyldtes en Rystelse, og en Rystelse kan medføre — Catalepsi! Hvor ved jeg, om hun er død?

Hvilken Idiot Grey dog var, at han ikke forlangte at se Mrs. Raymond. Det er forfærdeligt at tænke sig, at en Mand har Lov til at udfærdige en Dødsattest, uden han med sine egne Øjne har overbevist sig om, at Døden virkelig har fundet Sted. I dette Tilfælde er der jo ikke et sagkyndigt Menneske, som har set hende. Hvorfor fik jeg hende ikke at se, da jeg kom til Llanmordaff i Gaar Aftes! Gud i Himlen give, at hun ikke maa være død som Følge af Kvælning. Hvordan det nu er eller ikke er, faar jeg ingen Fred, indtil jeg har løst dette Spørgsmaal!

Jeg ringede paa Jasper.

»Bring mig en Skruetrækker,« sagde jeg, da han spurgte, hvad jeg ønskede. »Men skynd Dem lidt og gør ingen Støj.«

Han kom tilbage med den ønskede Genstand i Løbet af nogle faa Minutter.

»Jasper,« sagde jeg, »jeg ønsker, at De skal gøre mig en Tjeneste.«

»Gærne, Hr. Doktor.«

»Jeg har mine Grunde, som jeg ikke kan forklare Dem nu, til at ville aabne Kisten.«

»Gud Fader bevares!« raabte den gamle Mand.

»Vær rolig,« sagde jeg alvorligt. »De kan beherske Dem, naar De vil. Jeg vil aabne den Kasse, som Mrs. Raymond ligger i. Ved et Tilfælde af Skæbnen har ingen Læge set Mrs. Raymond efter hendes Død. Der gives Tilfælde, hvor uerfarne Mennesker har antaget en Sygdom, kaldet Catalepsi, for den virkelige Død. Det er for nu at berolige mig selv, at jeg ønsker at se hende. Hvis imidlertid — hvad der desværre er det mest sandsynlige — Mrs. Raymond virkelig er død, maa Deres Herre, hverken nu eller nogensinde i Fremtiden, faa det mindste at vide om dette. Kan jeg have Tillid til Dem?«

»Det kan De, Doktor, det kan De!«

»Tak,« svarede jeg, »jeg var vis paa, at De vilde være modig, naar De hørte, hvad det gjaldt om.«

»Jeg vil gøre alt, hvad De ønsker, Dr. Stewart!«

»De skal blot staa ved Døren til Mr. Raymonds Værelse med Haanden paa Laasen. Hvis De skulde høre en Lyd derindefra, skal De blot dreje Nøglen ganske sagte om. Hvad der end sker, maa De ikke give en Lyd fra Dem.«

Min Frygt for, at den ulykkelige skulde være blevet kvalt i Kassen, fortog sig hurtig, da jeg saa, hvor utæt den hurtig lavede Kasse var — Laaget sluttede ikke tæt og skønt det hvide Fløjelstæppe gav Kisten et nogenlunde respektabelt Præg, saa man dog straks, at den var lavet af en uøvet Haand. Jeg skruede den hurtig op, tog Laaget af og saa ned paa den dodes

smukke Ansigt. Hendes Hænder laa foldede over Brystet, hendes Læber var halvt aabne og der var en svag, meget svag Rødme paa hendes Kinder. Jeg greb hurtig en af hendes Hænder og følte efter Pulsen paa hendes Haanded. Efter lang Tids Forløb forekom det mig, at jeg mærkede et svagt Slag. Hænderne var bøjelige, og der var ingen Stivhed at mærke noget som helst Sted.

Jeg tog en Flakon med Lugtesalt op af Lommen og holdt den hen foran hendes Næseboer. De bevægede sig svagt. Det var nok.

»Jasper,« sagde jeg, »der har fundet en frygtelig Fejltagelse Sted — men der er Tid endnu til at genoprette det skete. Alt afhænger for Øjeblikket af Deres Selvbeherskelse. Mrs. Raymond er ikke død, men det gælder om at faa hende ud af Kisten, inden hun kommer til Bevidsthed igen.«

Den stakkels gamle Mand blev saa hvid som et Lagen.

»Mand Dem op,« sagde jeg, »hvis De holder af Deres Herre. Er der noget Soveværelse i Orden, vi kan lægge Mrs. Raymond i?«

»Ja, Hr. Doktor; det Værelse som netop var gjort i Orden til Brudeparret. Det er fuldstændig parat, Ilden brænder i Kaminen —.«

»Findes her et kvindeligt Væsen i Huset?«

»Der er Husholdersken, Mrs. Adams. Skal jeg hente hende?«

»Dersom De mener, at hun vil være i Stand

til at opføre sig lige saa beundringsværdigt, som De har gjort det hidindtil, kan De lade hende gaa ind i Soveværelset og faa det i Stand. Gaa ud og giv hende Besked med det samme, Jasper, og tag et varmt Tæppe med til mig; men skynd Dem, vi har ikke et Øjeblik at spille.«

Den gamle Mand fo'r af Sted som skudt ud af en Kanon, og jeg vandrede i en Tilstand af febrilsk Utaalmodighed frem og tilbage mellem Døren til Arbejdsværelset og den aabne Kiste.

Efter en Tid, som forekom mig en Evighed, kom Jasper tilbage med Tæppet. Jeg svøbte det omhyggelig omkring den unge Kone og bar hende op ad Trapperne. Hun blev lagt i en varm Seng, gnedet og behandlet efter alle Kunstens Regler, og efter et Kvarters Forløb aabnede hun Øjnene og smilede.

Hun kendte mig med det samme og spurgte, hvor hun var.

»I Seng,« svarede jeg; »men nu skal De foreløbig drikke denne Kop Kraftsuppe, og saa skal De sove igen. De har været syg; men er nu meget bedre.«

»Det kan jeg ikke huske det mindste om,« svarede hun søvnigt; »men jeg vil gjerne se Will. Hvor er han?«

»Han kommer om et Øjeblik, sov nu først.«

Jeg sad hos hende indtil hun faldt i en rolig Søvn, saa fik jeg Mrs. Adams, til at tage min Plads og gik nedenunder.

Jasper, og Berring som var kommet til, stod

ved den aabne Kiste. De saa begge forvirrede ud og Jasper gned sig uophørlig med Haanden over Øjnene.

»Nu maa De først og fremmest se at faa alt dette her ryddet til Side,« sagde jeg til dem. »Der maa ikke blive saa meget som en Blomst tilbage. Forstaar De? Dette skal og maa gøres, inden Mr. Raymond vaagner, og hvad mere er, Deres Herres Liv og Forstand afhænger af, om De er i Stand til at holde Tand for Tunge og aldrig omtale denne Nats Hændelser, hverken til ham eller til nogen som helst andre. Jeg skal selv gaa til Præsten straks i Morgen tidlig, og De, Berring, maa tage af Sted med det samme og faa standset alle de øvrige Begravelsesceremonier.«

Mændene lovede at gøre deres bedste.

Dagen begyndte at gry, da Will vaagnede. Han strakte sig, saa sig omkring med et søvnigt Blik og stirrede forbavset paa mig.

»Hvad for noget, gamle Dreng,« begyndte han.

Saa vendte Hukommelsen tilbage til ham. Den stakkels Fyr blev dødbleg og lagde Haanden over Øjnene.

»Jeg glemte,« stammede han.

»Hvad glemte Du?« spurgte jeg muntert. »Kom op til Din Kone. Hun er noget træt efter Rejsen, men er vaagen nu og har spurgt ustandselig efter Dig i den sidste Time.«

»Men, Stewart, Du glemmer jo — Du maa

være blevet gal — Maggie er død — det er hendes Begravelsesdag i Dag.«

»Du tager fejl,« svarede jeg i en afgjort Tone, »Sagen hænger saaledes sammen: Mrs. Raymonds Død skyldtes en falsk Forudsætning. Du tabte Hovedet, da Du ikke vilde tillade nogen Læge at se hende. Som det viste sig, laa hun hen i en dødlignende Søvn. Jeg aabnede hendes Kiste forrige Nat (vær for Guds Skyld rolig, Mand — det er rigtigt alt sammen), jeg aabnede som sagt hendes Kiste og opdagede, at hun var i Færd med at vaagne. Hun ligger nu i sin Seng, har det bedre, tager Næring til sig og spørger efter Dig.«

Stakkels Raymonds Ansigt var nok værd at se. Han vaklede frem og tilbage et Øjeblik, men kom saa ved en Kraftanstrengelse til sig selv.

»Nu har Du det godt igen,« sagde jeg, »man dør ikke af Glæde; men husk paa, at Din Kone intet aner om alt dette, og at hun aldrig maa faa noget at vide derom, hvis Du ønsker at bevare hendes Forstand. Forstaar Du mig?«

»Ja, naturligvis forstaar jeg Dig. Men jeg er aldeles himmelfalden. Jeg kan ikke tro det endnu. Har min Kone virkelig faaet sin Forstand igen?«

»Fuldstændig!«

»Hun hader mig ikke mere?«

»Nej, det skal Gud vide. Hun længes kun efter at se Dig.«

»Gud i Himlen være priset og lovet,« sagde stakkels Raymond. »Stewart, gamle Dreng, lad mig komme forbi?«

»Nej, Du maa ikke vise Dig for din Kone i den Tilstand. Tag et varmt Bad og lad Dig barbere; skift dine Klæder og gaa roligt og stilfærdigt ind i Værelset, sæt Dig ved hendes Seng og tal om ganske ligegyldige Ting. Hun er meget rolig for Øjeblikket, men hun kan paa ingen Maade taale Sindsbevægelse.«

»Jeg vil gøre alt, hvad Du forlanger af mig, gamle Ven — hvorledes skal jeg nogensinde kunne takke Dig?«

»Ved at gøre hvad jeg siger — —«

— — —

Disse Begivenheder fandt Sted for 10 Aar siden. Raymond og hans Hustru er det lykkeligste Ægtepar, jeg kender. Ingen af dem har vist den mindste Tilbøjelighed til Sindssyge siden, og Mrs. Raymond ved ikke og vil forhaabenlig heller aldrig faa at vide, paa hvilken Maade hun gjorde sin Indtrædelse som Brud paa Raymond Slot.

Stygge Margot.

En Fortælling fra Revolutionstiden.

I en malerisk Hytte, der laa i Udkanten af en afsides liggende Landsby i Provinsen Vendée i Frankrig, boede en gammel Kone og hendes Datterdatter Margot. Den unge Pige var elskværdig, munter, flittig og god, kort sagt, hun var i Besiddelse af alle udmærkede kvindelige Egenskaber, undtagen en — nemlig Skønhed. Hun var saa grim, at Naboerne havde givet hende Tilnavnet »stygge Margot«. Men Margot tog sig det ikke nær, tværtimod, hun var taknemlig for sit gode Helbred og for sin Styrke. Hun beskæftigede sig ikke synderlig med sit Ydre eller med sig selv overhovedet, fordi hun bestandig var optaget af sit Arbejde; hun var nemlig den bedste Vaskerpige i hele Landsbyen. Hun vaskede for det nærliggende Slot, og saa vel hendes egne som hendes Bedstemoders Kapper og Forklæder, havde Ry paa sig for deres Hvidhed og Pyntelighed. Til trods for sin Grimhed, var Margot almindelig afholdt. Det er sandt nok, at man kaldte hende »stygge Margot«, men Øgenavne blandt simple Folk, er ikke altid Tegn

paa Uvilje eller Ondskabsfuldhed, desuden havde hun ogsaa et andet Øgenavn, som hun satte mere Pris paa, nemlig — gode Margot.

*

*

*

Margot var atten Aar, da den lille fredelige Landsby, hvor hun boede, blev opskræmmet ved Rygter om Borgerkrig. Det var paa den store Revolutions Tid. Hver Dag naaede forfærdelige Rygter om Ildspasættelser og Blodsudgydelser deres Øren, men de tænkte sig aldrig Muligheden af, at Ufreden kunde strække sig til dem. En skrækkelig, uforglemmelig Dag, blev de ikke desto mindre revet ud af deres Ro ved et Budskab fra Herremanden og Præsten, der kaldte dem til Kamp for Royalisterne. Fra den Dag forstummede alt, hvad der hed Glæde i Landsbyen, om det saa var Kirkeklokken, saa ringede den nu til Blod og Kamp. Mangen tapper Ugersvend fra Landsbyen havde allerede maattet lade sit Liv, og laa ubegravet paa Valpladsen, medens andre naaede at komme hjem for at dø. Hver Dag bragte nye Efterretninger. Da det var forbudt Kvinderne i Vendée at følge med Hæren, blev Størsteparten af dem hjemme og gjorde Soldatergerning der, medens andre, mere æventyrlystne, forklædte sig som Mænd, tog Sværd ved Lænd, og blandede sig i Soldaternes Rækker, overladende deres Børn og gamle Forældre til dem, der i Lighed med vor Heltinde, blev hjemme. Kirken var blevet omdannet til et Ho-

spital, hvor en Skare opofrende og deltagende Kvinder med let Haand plejede de saarede under Præstens og en Læges Overopsyn.

En af de dygtigste og elskeligste af disse frivillige Sygeplejersker, var Margot.

*

*

*

Nærmere og nærmere rykkede Krigen ind paa Livet af dem. Republikanernes udstrakte, vidtrækkende Skarer, drev for hver Dag der gik, Vendéerne til mere og mere afsides liggende og vanskelige Stillinger. Margots Landsby blev Standkvarter for hele den royalistiske Armees Hovedstyrke. Alt var Tummel og Ophidselse. Slotsherren, der allerede flere Gange kun var undsluppet Døden med den største Møje, havde igen sat Foden under eget Bord. Den kommanderende General med sin Stab, var indkvarteret paa Slottet. Margot var selvskreven Vaskerpige for dem alle, hvad der gjorde, at hun havde nok at bestille baade Dag og Nat, og dertil var rigelig forsynet med Penge.

En Nat, som den unge Pige netop var i Færd med at sortere noget Linned, som skulde afleveres paa Slottet den følgende Dag, hørte hun en svag Banken paa Døren. Hun lukkede tøvende op, men fo'r tilbage ved Synet af den Skikkelse, der stod foran hende. Det var en Mand i republikansk Uniform, vaabenløs, bleg, og med Blodet dryppende fra et Saar i Panden. Hans Klæder var sønderrevne, hans Fødder blodige, og

den ene Arm var bundet op med et Tørklæde; det var umuligt at skelne hans Ansigtstræk for Støv og Smuds. »Skjul mig!« hviskede han hæst. Skøndt Margot var Royalist, kunde hun ikke modstaa denne Bøn; men trak ham hurtig ind og lukkede Døren. La Crosse — saaledes hed den fremmede — fortalte, at han havde deltaget i en Kamp i Nabolaget, var blevet taget til Fange, og sluttelig bragt til Landsbyen, hvor han, efter et kort Forhør, var blevet spærret inde i en fugtig Kælder. Man havde holdt daarlig Vagt over ham, og han havde set sit Snit til at flygte. Han var blevet tiltrukket af Lyset, der skinnede ud gennem Vinduet, havde kigget ind, og set den unge Pige. Den arme Fyr bønfaldt ikke forgæves Margot om at skjule sig. Stilfærdigt førte hun ham ind i sit eget lille Værelse, hvor hun tvang ham til at lægge sig i hendes Seng. Saa hentede hun Vand, vaskede og forbandt hans Saar, bandt hans Arm bedre op, og bragte ham Mad og Drikke, som han trængte højligent til. Til sidst faldt han i Søvn af Udmattelse og Blodtab, og Margot, som havde tilstrækkelig Kendskab til Sygepleje til at se, at hans Saar ikke var farlige, forlod ham. Hun tilbragte Resten af Natten paa en Stol i Køkkenet, optaget af at lægge Planer til sin Gæsts Frelse.

*

*

*

Dagen gryede, og den dødtrætte Flygtning sov fremdeles. Margot, som var travlt beskæftiget i

Køkkenet, følte en ubestemmelig Fornemmelse af Lykke, skønt hun godt vidste, at hun udsatte sig for en meget alvorlig Straf, hvis hendes Medvirkning ved Flugten blev opdaget. Men da hun aabnede Døren, for at den friske Morgenluft kunde trænge ind, saa hun et Syn, som fik hendes Hjerte til at staa stille. Tre eller fire bevæbnede Mænd kom ud af Nabohuset, og hun vidste i samme Nu, at de eftersøgte den undvegne. Hun styrtede tilbage til sit Værelse, ruskede den sovende Mand vaagen, og forklarede ham, hvad der var paa Færde. Saa dækkede hun ham fuldstændig til med en stor Bunke smudsig Linned, der laa paa Gulvet, og lod ham kun faa saa meget Luft, at han netop kunde trække Vejret. Det var lige i sidste Øjeblik. Straks efter traadte Soldaterne ind i Køkkenet, hvor de forefandt Margot, bøjet over sin Vaskebalje. Mændenes højroastede Stemmer vækkede den gamle Kone, der sov i det tilstødende Værelse; med et forfærdet Udbrud ilede hun ud i Køkkenet, og spurgte om Grunden til deres Besøg. Da hun forstod, hvad deres Ærinde gjaldt, blev hun ude af sig selv af Forbitrelse. Vovede de at mistænke hende for at holde Haanden over Oprørerne! Hun skældte og smeldte, men Soldaterne tog ikke den fjærneste Notits af den gamle Kone, og fortsatte rolig deres Undersøgelse. De gik endogsaa ind i hendes Soveværelse og gennemrodede hendes Seng med deres Bajonetter. Da de havde overbevist sig om, at der intet som helst levende

fandtes under hendes Tæpper, gik de ind i Margots Værelse. Tøjbunken, som laa opstablet paa hendes Seng, skulde lige til at undergaa den samme Medfart, da den gamle Kone forbitret stillede sig imellem og erklærede, at det var Generalens eget Tøj, som ikke noget Menneske fik Lov til at røre.

Under dette stod Margot tavs, næsten bevidstløs af Skræk, indtil hun saa Soldaterne gaa ud af Huset.

*

*

*

Det kostede Margot meget Besvær, og hun maatte tage sin Tilflugt til mange Paafund, for at holde Hemmeligheden om sin Gæst skjult for Bedstemoderen. Den gamle Kone kunde ikke lade være med at undre sig over Margots stadig tiltagende Appetit, men den unge Pige skød sig ind under sit fordoblede Arbejde. Den stakkels Pige gjorde Vidundere for sin Flygtnings Skyld. Nat efter Nat sad hun oppe og syede og klippe, for at omdanne hans Tøj til civile Klæder. Imidlertid fandt der daglig Skærmydsler Sted, og man ventede et stort Slag.

Til sidst kunde la Crosse ikke udholde sin Uvirksomhed længere, og en mørk Nat tog han Afsked med sin Beskytterinde, som tvang ham til at medtage sine sidste Penge, og begav sig paa Vej til Republikanernes Hær.

*

*

*

Den Nat la Crosse tog afsted, var netop den, som gik forud for det store Slag. Tidlig næste Morgen vaagnede Margot ved Lyden af Kanontorden. Hendes første Tanke gjaldt Flygtningen. Hun klædte sig paa i en Fart og løb saa hurtigt hun kunde, i Retning af Kamppladsen. Det er unyttigt at beskrive den skrækkelige Scene, som frembød sig. Skønt den unge Pige var udsat for selv at blive saaret, skønt saarede og døende fyldte Luften med deres Jammerskrig og Veraab, drejede hendes Tanker sig kun om ham, hendes Gæst.

En Tid syntes det, som om Royalisterne skulde sejre, men saa gjorde Fjenden en omgaaende Bevægelse, efterfulgt af et hæftigt Fremstød, hvorved det lykkedes dem at tage Stillingen, og drive Vendéerne paa Flugt. Tilbage mod Landsbyen gik det i den vildeste Karriere, der blev sat Ild paa alle Huse, og røvet og plyndret, hvor de kom frem. Margot, der blev ført med af Menneskemassen, kom netop tidsnok til at se sit gamle Hjem staa i Flamme; men hun hverken hørte eller saa nogensinde mere sin stakkels, gamle Bedstemoder, og fik aldrig noget at vide om hendes Skæbne. Da Kampen omsider var til Ende og Sejrherrerne draget videre, sank Margot, der ved et Vidunder var forblevet usaaret, grædende om ved Døren til det, der en Gang havde været hendes Hjem, men nu kun var en rygende Askehob.

*

*

*

Pludselig hørte hun en kendt Stemme kalde sig ved Navn. Hun løftede Hovedet, og saa la Crosse, der ængstelig for hendes Skæbne var kommet der hen for at søge efter hende. Med fornyet Livsmod sprang hun op for at ile ham i Møde, da hun i det samme saa ham falde om, skudt af nogle tilbageblevne Royalister, der havde faaet Øje paa den forhadte Uniform, som han atter bar. Margot vilde løbe hen til ham, men Royalisterne, der var fra en anden Landsby, kom hende i Forkøbet, sparkede foragtelig til ham med Foden under Udraabet: »Død!« hvorefter de tvang Margot til at følge med sig.

*

*

*

Da Natten faldt paa, lykkedes det Margot at undslippe, og hendes første Vandring gjaldt det Sted, hvor la Crosse var faldet; men der fandtes intet Spor af ham. Den sønderknuste unge Pige vandrede omkring uden Maal eller Med, indtil hun til sidst blev staaende i Nærheden af Slottet, hvor hun blev tiltalt af en republikansk Soldat.

»Til hvilket Parti hører Du?« spurgte han med barsk Stemme.

»Til Royalisterne!« svarede hun uden at betænke, hvilken Fare hun udsatte sig for, ved dette Svar. Hun blev øjeblikkelig taget til Fange, og tilbragte Natten i et af Slottets Udhuse, sammen med en hel Masse Lidelsesfæller.

*

*

*

Vi skal ikke opholde os ved Margots Sorg, da hun kom forbi Ruinerne af sin elskede Landsby eller de Lidelser, hun maatte udstaa paa Vejen til Nantes, hvor Jubel og Hurraraab hilste de tilfangetagne. Stakkels Margot, der var segnefærdig af Træthed, og bedækket med Støv og Smuds, var særlig Genstand for Befolkningens Vittigheder. Adskillige af Fangerne døde allerede den første Nat i Fængslet. Om Morgen fandt der en besynderlig Scene Sted. For de nylig ankomne Kvinder, var der kun een Udsigt til at beholde Livet og en tvivlsom Frihed. Enhver republikansk Soldat havde nemlig Tilladelse til at vælge sig en Kvinde blandt de landsforviste, og tage hende til Ægte. De blev alle valgt med Undtagelse af en; behøver vi at sige, at denne ene var Margot.

*

*

*

Efter flere Ugers Indespærring blev Margot dømt til Landsforvisning. Da Baaden, som skulde føre den stakkels forgrædte Pige bort, allerede var stødt fra, trængte en ung Soldat sig gennem Mængden, sprang i Vandet og greb Baadens Fangeline, idet han med høj Stemme raabte: »Stop, stop, jeg fordrer at faa den unge Pige til Kone!« Samme Dag blev hun gift med la Crosse, der kun var blevet saaret af Royalisternes Kugler, og de levede lykkeligt sammen til deres Dages Ende.

Nøglen til Nummer 66.

Vejret var køligt, og alle Mennesker saa blaa og forfrosne ud. Det var en af den Slags Dage, hvor der ingen Gang er i Forretningerne. Ude var det saa raakoldt og bidende, at Anstrængelserne for at holde Varmen lammede al Energi og jog enhver Tanke om Forretninger, Foretagender og Fornøjelser paa Flugt. Indendørs var det en kvælende Varme, som sløvede Tanker og Hjerne. Folk stod ved Vinduerne og kølede deres brændende Pander mod de kolde Ruder, eller kiggede ud paa de islagte Gader.

I et af det store Livsforsikringssselskabs Privatkontorer, stod to Herrer og passiarede. Et Visitkort blev bragt ind, og kort efter traadte en gammel Mand ind ad Døren. Han var meget duknakket, hvad der fik ham til at se ældre ud, end han var, og han holdt Hovedet bøjet ned mod den ene Skulder. Hans Gang var slæbende, men det kom formodentlig af de alt for store Overtræksstøvler, han havde paa Fødderne. Hans lange, brune Overfrakke var noget slidt paa Ærmerne, og af en temmelig gammeldags

Façon; men den havde et godt Snit. Et graat, uldent Tørklæde var viklet flere Gange om hans Hals, og paa Hænderne havde han Uldvanter. Han lagde Haanden til Øret hver Gang nogen tiltalte ham, hvad der forklarede, hvorfor han bar sit Hoved saa løjerligt — han var døv!

Han var kommet, forklarede han, for at faa sit Liv forsikret. Han havde ofte tænkt paa at gøre det, men han havde hidtil ikke været i en saadan Stilling, at han kunde have betalt sin Police regelmæssigt.

Han var en Mand med et aabent Ansigt, der gjorde Indtryk af at fortælle Tingene, som de var, uden at lægge Skjul paa Sagens sande Sammenhæng. Hans Øjne var klare, og lod til at være gode, om end han kun aabnede dem halvt.

»Vil De være saa god at udfylde denne Blanket, inden vi tager Deres Ansøgning i Betragtning,« sagde Direktøren, »vi tager sjælden Folk paa Deres Alder.«

»Jeg er ikke saa gammel, som jeg ser ud til,« sagde Ansøgeren. »Jeg ved, at Præmien vil blive høj, men jeg har udmærkede Indtægter, som opfører ved min Død. Nu er det imidlertid saadan, at jeg har sluttet Venskab med en ung Mand, og at jeg meget gerne vil testamentere ham noget. Sæt nu, at jeg en skønne Dag fik det Indfald, at foretage mine Spadsereture paa Jærnbaneskinne,« tilføjede han med et ubestemt Smil.

»Det skal vi for alle Tilfældes Skyld notere paa Deres Police,« sagde Direktøren alvorligt.

Da han havde udfyldt sin Blanket, saa vi, at han hed Louis A. Cattermole, var fem og fyrretyve Aar, og Søn af raske, kraftige Forældre. Han angav at være født i Missouri, og at hans Fader var død i Krigen, medens hans Moder var faldet over Bord fra en Mississippi-Damper. Saa vidt ham bekendt, havde han ingen nære Slægtninge. Sit Liv tilbragte han for Størsteparten paa Rejser. For tre Aar siden havde han truffet John Mackley, en ung New-Yorker, paa en Rejse gennem den sydlige Del af Amerika, og han havde for nylig bosat sig i New York.

Han lod til at være en fornøjelig, omgængelig Fyr, men han saa ud til at være mindst ti Aar ældre, end han var. Han havde en ligefrem Maade at udtrykke sig paa, der øjensynlig maatte stamme fra Missouri. Mc Cary, Assurancedirektøren, var fra Kentucky, og nød den andens Ordstrøm, der dannede en komplet Modsætning til hans egen Faamælted.

»Jeg er bange for,« sagde han til Cattermole, at Lægerne ikke lader Dem passere.« Men han tog fejl. De var aldeles forbavset over hans kraftige Legemsbygning. »Sund som en Nøddekærne. Beundringsværdig konserveret, Tænderne daarligere; men med Undtagelse af disse og Døvheden, et af de raskeste Mennesker, der nogensinde har eksisteret i fem og fyrretyve Aars Alderen, lød

Doktorens Udsagn. Da alle Indledningspunkterne var i Orden, modtog Louis A. Cattermole en Livs-police, som efter hans Død skulde tilfalde John Mackley, den unge Aktiemægler i New Street.

Vi gjorde selvfølgelig en hel Del Forespørgsler desangaaende. Mackley var en høj, svær, velbygget Fyr, der tilsyneladende ingen Anelse havde om den Beundring, hans Ven Cattermole nærede for ham. Da han blev spurgt ud om ham, sagde han, at det var en snurrig gammel Kavaler, som fortalte nogle glimrende Anekdoter med »Pointe« i.

»Han bor ikke ret langt fra mig,« sagde han. »Jeg bor i Dalton Street, og gamle Cattermole i Merlin Street, skraas over for. Han kommer nu og da ind til mig og ryger en Cigar, og jeg gengælder hans Besøg, og ryger en af hans gamle, sure Piber, naar jeg er i daarligt Humør og trænger til Opmuntring. Man lægger slet ikke Mærke til hans Døvhed, naar man først er vant til den. Han fortæller aldeles glimrende,« og Mackley lo saa hjertelig ved den blotte Erindring om en af dem, at man saa alle hans store, hvide Tænder. For nylig havde han ladet sit Overskæg tage af, da han holdt meget af at være paa sidste Mode.

Den første Præmie blev betalt kontant, og da Tidspunktet for Indbetalingen af den næste nærmede sig, modtog vi et Brev indeholdende en Anvisning fra Mr. Cattermole. Han havde været bortrejst i nogle Maaneder, skrev han, og vidste

ikke med Bestemthed, hvornaar han kom hjem. Brevet var fra Philadelphia og Anvisningen blev betalt punktlig.

Det følgende Foraar skrev Mr. Cattermole et Brev til Livsforsikringssselskabet, i hvilket han meddelte, at han ønskede at gøre nogle Ændringer, saa at hans Præmie kunde blive nedsat. Alle vi, der var ansatte i Selskabet, var enige om, at det var en enorm Præmie, og med det Kendskab vi havde til John Mackley, og til Mr. Cattermoles flygtige Bekendtskab til ham, havde vi nærmest anset det for latterligt, at den gamle Mand gav Afkald paa Størstedelen af sine Indtægter, for at den unge, opløbne Fyr før eller senere skulde komme i Besiddelse af en Formue.

»Du min Gud og Skaber,« sagde Doktoren, »den Mand holder i et halvt hundrede Aar endnu. Han overlever John Mackley i mange Aar.«

Mc Cary gik til Merlin Street for at besøge Cattermole, og traf ham hjemme. Elevatordrengen fortalte, at han havde været daarlig i nogen Tid, og at Mr. Mackley havde været hos ham næsten hver Dag.

»Det er en vældig flink Fyr, den Mr. Mackley,« tilføjede Drengen beundrende.

Lejligheden var lille og yderst tarvelig møbleret. Mc Cary saa sig om, og tænkte paa al den Luksus, denne ensomme Mand havde kunnet omgive sig med for den Sum, han aarlig indbetalte i Præmie til Fordel for den, efter al Sandsynlighed, egoistiske og udsvævende unge Mand,

som utvivlsomt vilde sætte Pengene overstyr, saa snart han fik Fingre i dem — hvis han nogen-
sinde gjorde det.

Og Mac Cary sukke ved Tanken om den menneskelige Naturs Forunderlighed.

Jeg bilder mig ind, at den gamle Fyr er komplet lykkelig over at plukke sig til Fordel for John Mackley,« sagde han til sig selv; »saa enten maa han have mistet sine Penge eller Til-
liden til os, siden han ønsker at nedsætte sin Præmie.«

Mackley havde lukket op for Mc Cary og ført ham ind i Stuen.

»Mr. Cattermole befinder sig ikke rigtig vel i Dag,« sagde den unge Mand, »og jeg har anvendt al min Overtalelseskunst for at lokke ham til at drikke en glohed Whisky, og gaa paa Hovedet i Seng. Han vil være her om et lille Øjeblik; men nu maa jeg afsted til mine Forretninger.« Han aabnede Døren og forsvandt.

Et Øjeblik efter kom Mr. Cattermole ind, iført en Flonelsmorgendragt og med Morgensko paa Fødderne. Han var huløjet og havde bundet et stort Tørklæde rundt omkring Hovedet. Han fortalte, at han havde en Ørebyld, og som Følge deraf var stokdøv, og led de gyseligste Smerter. Det var meget vanskeligt for Mc Cary at gøre ham forstaaelig, hvor uhyre vanskeligt det er at nedsætte sin Police.

»Jeg har mistet Penge, min Herre,« sagde han, »og Gud skal vide, at jeg har en Følelse af at

begaa Tyveri mod John, der har været som en Søn for mig; men jeg er nødt til at gøre det — nødt til det.«

Og saa til sidst, da Mc Cary havde gaaet hele Sagen igennem for ham, fra Ende til anden, endte han med at beslutte sig til alligevel intet som helst at gøre. Opofrelsen syntes for stor.

Mc Cary tilbragte Sommeren paa Orient Hotellet ved Manhattan, og fordrev Tiden med at ryge, læse, sove og bade. Han mødte Cattermole to eller tre Gange paa sine Spadsereture langs Kysten. Hans Gang var mere slæbende end nogen-sinde, og Hovedet hældte saa meget til Siden, at det næsten var ufatteligt, at det overhovedet kunde sidde fast. Den gamle Fyr fortalte Mc Cary, at han havde været daarlig af Influenza, lige siden forrige Vinter. Han spurgte om Mc Cary havde set noget til Mackley. Denne havde ofte set ham i Selskab med lystige Kammerater, men ikke en eneste Gang sammen med Cattermole.

Til at begynde med, havde Mc Cary anset Mackley for en sjælden utaknemlig Æsel, men lidt efter lidt gik det op for ham, at han virkelig ingen som helst Anelse havde om Cattermoles Planer med Hensyn til ham, og ikke kendte det mindste til Policen. Mackley var hverken værre eller bedre, end Folk er flest.

Cattermole var henrykt over Søbadene. Han og Mackley havde lejet Badehus ved Siden af hinanden, og badede ofte sammen, sagde han.

Mc Cary saa Cattermole i Vandet en Dag, og fik sig en hjertelig Latter ved Synet af ham. Han havde bundet sine stakkels Øren ind i et tykt Lag Vat, som han fik til at sidde ved Hjælp af et Haandklæde, og ovenpaa det hele havde han anbragt en umaadelig Straahat. Der var lange Ærmer i hans Badedragt, og han vakte en berettiget Opsigt ved det store, befolkede Badested. Han svømmede mesterligt, og naede ofte langt ud forbi Flaaden.

En Dag stod Mc Cary tilfældigvis paa Badeanstalten, da Mackley kom for at hente sin Nøgle.

»Vil De give mig Nummer 66?« sagde han til en af Betjeningen.

»Den anden Herre har faaet Nummer 66. Jeg gav ham den for ti Minutter siden.«

»Godt, saa lad mig faa Nummer 68.«

»Jeg troede, De havde badet, Mackley,« sagde Mc Cary, »jeg saa Dem komme nede fra Badehusene, netop som jeg kom.«

»Jeg kom i Baad, men havde glemt saavel min Nøgle som min Badedragt, saa jeg var nødt til at gaa den lange Omvej, for at hente det. Har De set gamle Cattermole? Jeg har ikke truffet ham i over en Uge. Nu skal vi have os en ordentlig Svømmetur sammen. Er der mange Folk i Vandet? Det er vel ikke koldt i Dag, uf!«

Mc Cary gik op i Restaurationen og saa paa de badende. Vandet var sort af Folk. Han saa gamle Cattermole komme ud af sit Badehus i

sit besynderlige Kostume og sin endnu besynderligere Holdning, og springe i Vandet. To hundrede Par Øjne rettede sig i samme Nu mod ham. Han svømmede ud imod Flaaden, hvor Mc Cary tabte ham af Syne i Bølgernes Brænding.

Pludselig saa han et andet Hoved derude, og derefter en Mand, som sprang op paa Flaaden og gestikulerede hæftigt med Armene. Det saa ud, som om han holdt noget i Haanden; saa styrtede han sig i Vandet igen.

En halv Snes Mennesker svømmede ud til Flaaden; men det var en lang Vej i det kolde Vand. De fandt Mackley halvt afsindig af Sorg.

Han var svømmet derud med sin Ven Cattermole, og saa pludselig havde denne faaet Krampe eller saadan noget — maaske var han taget af Strømmen, og væk var han. Mackley havde revet Hatten af Hovedet paa ham i sine Anstrængelser for at redde ham. Det var ikke mere end et Øjeblik, siden han havde været der.

Mc Cary trængte sig igennem Stimlen. Han havde ogsaa set Cattermole til for faa Minutter siden. Man gjorde alle tænkelige Anstrængelser for at finde den druknede, men forgæves.

»Han skyller op som Strandvasker,« sagde Bademesteren, »det gør de alle.«

Mc Cary fulgte Mackley tilbage til Badehusene, som laa i en lang Række. Han var Livsforsikringsdirektør. Han havde overværet det hele, og ønskede nu at høre alle Enkeltheder.

Mackley travede ud ad Broen med sin tunge,

majestætiske Gang, sin stolte Holdning og sine skinnende brune Arme. Han standsede foran Døren til sit Badehus, og satte Nøglen i Laasen. Den passede ikke. Han betragtede den nærmere og det samme gjorde Mc Cary. Paa det lille Skilt stod Tallet 66. Mc Cary lagde Haanden paa Nøglen.

»De er nok kommet til at kaste den forkerte væk,« sagde han koldblodigt.

»Hvad mener De med det?« spurgte Mackley forbitret, og holdt sin knyttede Næve hen under Næsen paa ham.

»Hys!« sagde Mc Cary alvorligt. »Jeg vil raade Dem til ikke at vække Opsigt eller lave Ballade. Det hele var udmærket iscenesat, og De udførte Deres Rolle aldeles fortræffeligt, lige for Næsen af mig. Følg mit Raad, og gaa til Scenen. Det er ikke saa farligt, og det er mere indbringende end Wall Street — undertiden.«

Mackleys Ansigt var som en uigennemtrængelig Maske.

»Det vilde aldrig være faldet mig ind at nære Mistanke til Dem, hvis jeg ikke tilfældigvis havde haft min Feltkikkert for Øjnene, og set Dem rive Bandagen af Hovedet ude i Vandet. Jeg saa det. Jeg saa Cattermole blive til Mackley, og i det Øjeblik, De rev Ærmerne af Badedragten, var jeg med paa Deres Plan. Den var storartet og lige til — men, De burde have dykket under Flaaden, og have kastet Nøglen til Nummer 66 væk i Stedet for den til Nummer 68.«

»Kan De maaske bevise noget af det, De der siger?« .

»Jeg kan bevise, at De fik Deres Tænder trukket ud i Fjor i Februar Maaned, og at De fik nye sat ind. Maaske de Læger, som undersøgte Cattermole, og Deres Tandlæge i Forening vilde kunne bidrage til at finde ud af Sangens sande Sammenhæng.« Mc Cary smilede. »Men jeg vil ikke spænde Dem paa Pinebænken mere end nødvendig, Mr. Mackley. Denne Sag skal aldrig komme for Domstolene. Vi beholder den udmærkede Indbetaling, vi allerede har faaet, og gaar ind paa, ikke at gøre Offentligheden bekendt med deres sceniske Anlæg. Jeg raader Dem til at klæde Dem paa hurtigst muligt, hvis De da kan komme ind i Nummer 68, og være parat til at svare Reporterne!«

Mc Cary gik over paa Hotellet og bestilte sin Middagsmad.

UDVALGTE NOVELLER

EFTER

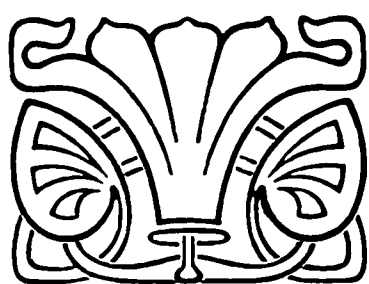
DET ENGELSKE OG AMERIKANSKE

SAMLEDE OG OVERSATTE

AF

HANS TRESCHOW

II. BIND

UDGIVET

AF

BOG- OG KUNSTFORLAGET »NORDEN«

KØBENHAVN

MILO'SKE BOGTRYKKERI - ODENSE

Ballet.

Bathurst Hall var fuld af Gæster. Fru Elphinstones Baller var nemlig de mest eftertragtede paa hele Egnen. Hun forstod tilfulde Kunsten at være en god Værtinde. Rigdom og Skønhed havde ikke fordærvet hendes medfødte Elskværdighed; hun var lige saa sød, ligefrem og munter som hendes lille Datter Babs, en spinke, gulhaaret Skabning med store, spørgende Øjne.

Babs iagttog sine Medskabninger meget opmærksomt, og opfattede en hel Del, som man ikke skulde have tiltroet en lille Person i Halvstrømper.

Det var Babs, som først lagde Mærke til Leonhard Morgans daarlige Udseende, da han, sammen med en halv Snes andre Gæster, kom til Bathurst Hall for at tage Del i den forestaaende Fest.

»Er det monstro for at gøre Løjer, at Fætter Leonhard hele Tiden klapper med Tænderne?« spurgte hun uskyldigt sin Moder.

Fru Elphinstone skraaede straks over til sin Nevø, en høj, solbrændt, ung Mand.

»Nu har Du igen et af dine Feberanfald,« sagde hun og lagde Haanden paa hans Skulder.

»Det gaar over i Løbet af et Par Timer,« svarede han og tvang sig til at smile. »Den forbistrede Klimatfeber vender stadig tilbage efter mit Ophold i Indien. Jeg havde det udmærket, da jeg tog fra London; det kom først over mig i Toget. Det er ligefrem latterligt, og jeg er mere end ked af det; men det gaar vel over med Tiden. Du maa endelig ikke bryde Dig om det, Tante.«

Fru Elphinstone satte sig ved Siden af ham og følte hans Puls.

»Banker det meget stærkt?« spurgte Babs og bøjede sig interesseret frem.

»Jeg ved ikke, det maa Du spørge Tante Helene om,« sagde Leonhard.

Babs rettede et Par store, deltagende Barneøjne spørgende paa sin Moder.

»Der er ingen Tvivl om at Du burde gaa i Seng lige med det samme, og slet ikke tage Del i Ballet i Aften,« sagde Helen Elphinstone i en bestemt Tone. »Du ser ud, som om Du knap var i Stand til at klæde Dig om, og komme ned. Var Du min Søn, skulde Du pakkes godt ind og ligge i fuldstændig Ro.«

Leonhard rystede afvisende paa Hovedet.

»En Flok vilde Heste skulde ikke kunne holde mig i Sengen,« udbrød han.

»Jeg indrømmer, at det vilde være hårdt for Dig at blive liggende, og overlade din smukke Forlovede til de andre Herrer,« svarede hans Tante medfølelse. »Jeg saa Mabel i Gaar, og hun var krænket over, at Du var blevet saa længe i Byen. Jeg forsikrede hende om, at Du havde saa umaadelig travlt, men jeg havde en Fornemmelse af, at hun ikke rigtig troede mig.«

»Naa, det klarer sig nok alt sammen i Aften,« sagde han muntert. »Jeg er en daarlig Brevskriver, ved Du nok, og jeg har aldrig kunnet overkomme at fortælle hende blot Halvdelen af, hvad jeg havde at gøre, i mine Breve.«

»Medens vi taler om Breve, saa ligger der nogle til Dig i Forstuen. Jeg ved ikke, om Du saa dem, da Du kom?«

Leonhard vilde ikke tilstaa, at han den Gang havde følt sig altfor syg og svimmel til at bemærke noget.

»Jeg skal hente dem,« sagde Babs og fo'r afsted som en Pil. Babs gik aldrig, men hoppede og sprang, derfor blev hun ogsaa altid benyttet til at gaa Ærinder.

»Se,« sagde hun forpustet, da hun kom tilbage, »her er en Konvolut med et M paa, det maa være fra Lady Mabel.«

Leonhard aabnede den Konvolut først. Synet af den velbekendte Haandskrift fik Blodet til at flyde hurtigere gennem hans Aarer. Skønt han tilsyneladende altid var kølig og behersket, var han vanvittig forelsket i hende.

Babs iagttog hans Ansigt medens han læste. »Det er da underligt, at han ikke ser glad ud,« tænkte hun, »for jeg ved, det er fra Lady Mabel.«

Han blev siddende ganske stille, og sagde ikke et Ord. Heller ikke aabnede han de andre Breve.

Babs lænede sig til hans Knæ. »Skal jeg hente Dig noget mere Kage?« spurgte hun.

Han svarede ikke. Det var klart, at han slet ikke havde hørt hendes spæde, lille Stemme.

»Eller noget The eller Smørrebrød?« fortsatte hun.

Han rejste sig saa pludselig, at han var nær ved at rive hende omkuld.

»Jeg gaar op paa mit Værelse,« sagde han til Mrs. Elphinstone. »Jeg tror, Du har Ret, og jeg vil have det bedre i min Seng. Vil Du sige til Mabel, at jeg har et let Anfald af Feber, men at det ikke har noget at betyde, og at jeg er meget bedrøvet over ikke at faa hende at se.«

»Hvad Du dog er for en god Dreng, naar det kommer til Stykket; det er det eneste rigtige. Vi kommer til at savne Dig forfærdelig, men det kan ikke hjælpe. Det vilde være Vanvid at danse, og Du ser nærmest ud, som om Du ikke kunde holde Dig oprejst.«

Babs satte sig paa det nederste Trin af Trappen og saa efter Fætter Leonhard, da han gik op. Hun syntes, at han gik paa Benene ligesom de gamle Herrer, der kom med for at se paa Dansen, og hun fik en forfærdelig Medlidenhed med ham.

»Jeg vilde ønske, han ikke var syg,« sagde hun. »Hvor dejligt vi skulde have leget sammen inden de Fremmede kom. Stakkels Fætter Leonhard!«

Gæsterne saa ikke noget til Leonhard Morgan, men Babs listede sig hen til hans Dør og lyttede. Hun bad om Lov til at sige Godnat til ham, men Barnepigen puttede hende i Seng, inden Vognene endnu begyndte at køre op ad Alleen. Babs tænkte ikke paa at sove. Hun var opfyldt af Musikken og Dansen neden under, af alle de kulørte Lamper, som oplyste Haven og gav den et fremmedagtigt, æventyrligt Udseende. Hun tænkte ogsaa paa Leonhard, og grundede over, om han ogsaa laa vaagen og tænkte paa Lady Mabel og den morsomme Aften, han var gaaet glip af.

»Det er meget værre for ham end for mig at maatte gaa i Seng,« sagde hun til sig selv, »jeg er jo kun en lille Pige, medens han naturligvis havde ventet at blive oppe.«

Den lille Pige som dels blev holdt vaagen ved Tanken om ham, og dels ved Støjen nede fra, stod til sidst op af sin Seng og listede sig hen til Leonhards Værelse.

»Jeg vil lige kigge ind og se, hvordan han har det, da jeg var syg, kom der nogen og saa til mig baade om Dagen og om Natten.«

Hun gik paa Taaspidserne hen til Døren, og lagde sit Øre til Nøglehullet. Det forekom hende, at hun hørte ham kaste sig frem og tilbage, og

til sidst overbeviste en let Hosten der inde fra hende om, at han var vaagen. Værelset var klart oplyst af Maaneskinnet.

»Stakkels Fætter Leonhard!« hviskede en blød Stemme i hans Øre, og en kold Haand lagde sig paa hans Pande.

Han havde set hende komme ind, og rejste sig halvt op i Sengen for at klappe hendes krøllede Hoved.

»Stakkels! ja, Du har Ret,« svarede han.

»Har Du meget ondt?« spurgte hun.

Han saa paa hende med vaagne, underlig forvirrede Øjne, hans Ansigt var dødblegt og fortrukket, hans Læber skælvede.

»Jeg er sønderknust,« sagde han; »men det kan Du ikke forstaa, Babs.«

»Jo, jeg kan,« svarede hun stolt, »jeg havde Mæslinger i Fjor, og jeg kan meget godt huske, hvordan det var at være syg.«

»Jeg er ligeglad med Sygdommen,« sagde han. Disse Ord satte Babs i Forlegenhed.

»Aa, nu forstaar jeg, hvad Du mener,« sagde hun efter et Øjeblik Forløb, »Du er ked af, at Du ikke kommer til at danse. Jeg maatte blive hjemme fra to Juleselskaber, da jeg havde Mæslinger, og Du kan tro, jeg var ked af det. Jeg er vis paa, at Lady Mabel ogsaa er ked af det. Tænk Dig, jeg tror, jeg saa hende i Haven. Maanen skinnede paa hendes Haar; hun sad lige under mit Vindue. De er næsten alle sammen ude i Haven i Aften. Moder siger, at de

holder meget mere af det, end af at danse; men jeg synes nu det maa være kedeligt — saa langt borte fra Musikken og alt det morsomme!»

»Du — saa — Mabel?« kom det i afbrudte Ord fra hans Læber. Leonhard sad op med Albuerne støttet paa Knæene, og Hovedet i Hænderne. Hans Øjne syntes at se langt, langt væk.

»Ja, og jeg tænkte, bare jeg kunde tale til Lady Mabel, saa gav hun mig maaske Bud med op til Leonhard; men Vinduet sidder saa højt oppe, at det slet ikke nytter at kalde eller vinke. Jeg kiggede senere igen, og saa hende sidde i Sofaen. Du ved, der er Sofaer i Haven i Aften; det ser saa grinagtigt ud. Jeg tror, hun sidder i den samme Sofa efter hver Dans.«

»Hold op, Babs, Du maa ikke sige mere. Jeg kan ikke holde det ud. Du ved, min Skat, hvor meget jeg holder af Mabel!«

»Ja, det gør jeg. Du vil gifte Dig med hende, og jeg skal være Brudepige, og bære hendes Slæb. Og jeg vilde ønske, at Du vilde give mig et lille Guldhjerte eller en Kæde, i Stedet for et Armbaand. Du har selv sagt, at jeg maatte vælge, hvad jeg vilde have.«

»Det er sandt, og Du skal ogsaa faa et Hjerte, Babs; men der bliver ikke noget Bryllup, fordi hun ikke bryder sig noget om mig længere. Du maa ikke sige det til nogen, for Du er det eneste Menneske i Verden, som ved det.

Babs slog sine smaa Arme rundt om hans Hals, og kyssede ham. Den pludselige Forstaaelse

af, hvorfor han var saa bedrøvet, bragte hende Taarer frem i hendes Øjne, Taarer, som fik hende til at se al Ting som gennem et Taagesløør, og som hun hurtig viskede af paa Hovedpuden.

Hun vilde saa gjerne sige ham, hvor ondt det gjorde hende, men Ordene stak fast i hendes Hals, og hun kunde blot skælve og græde, som om nogen havde slaet hende.

Han lagde sig ned igen med et dybt Suk, og glemte øjensynlig hendes Nærværelse.

Hun stjal sig ganske stille ud af Døren, uden at sige et Ord. Der var kommet et meget bestemt Udtryk i det lille Ansigt, som saa helt anderledes ud end ellers.

I Stedet for at gaa tilbage til Barnekammeret, løb hun, saa hurtig hendes Ben kunde bære hende, hen til Bagtrappen. Hun mødte ikke en eneste levende Sjæl, da alle Tjenestefolkene var beskæftiget i den forreste Del af Huset. Hun løb hurtig ud i Haven, hvor Lyden af Dansemusik naaede hendes Øren, og kom forbi en Mængde Mennesker, men forsvandt som en Skygge i Aftentaagen.

»Hvor vil Du helst sidde?« spurgte en høj, graahaaret Herre en ualmindelig smuk, ung Pige. Hun pegede paa en Sofa, der var stillet ud i den kølige Have.

»Jeg holder mest af at sidde her,« sagde hun. »Det er lige i Nærheden af et stort Bed med Lillier, og jeg holder saa meget af den Duft.«

»Du ser træt ud,« sagde han, »jeg synes ikke rigtig at Du lader til at more Dig.«

»Man maa være glad, hvis man skal more sig paa et Bal,« svarede den unge Pige.

»Og saa er det desuden skrækkelig kedeligt at danse med sin gamle Onkel, ikke sandt, Mabel?« fortsatte den gamle Herre.

Den unge Pige lagde hurtig Haanden paa hans Arm.

»Det maa Du ikke sige,« bad hun, »det gør mig ondt at høre. Du aner ikke, hvor fortvivlet jeg er i Aften, og hvad for en Lidelse det har været for mig at danse med de andre. Du er den eneste, jeg kan holde ud at være sammen med, Dig kan jeg tale med, og Dig har jeg Tillid til.«

»Det kan Du, min egen Ven; men hvad er der i Vejen?«

»Jeg har hævet min Forlovelse med Leonhard. Det har længe forekommet mig, at han ikke mere brød sig om mig som før; til sidst blev jeg saa sikker paa det, at jeg ikke længere kunde udholde det. Saa skrev jeg, og løste ham fra hans Løfte. Jeg sagde, at jeg ønskede at blive fri. Jeg var alt for stolt til at lade ham ane, hvor meget jeg har gaaet igennem. Jeg sendte Brevet hertil, i Haab om, at det i Aften skulde komme til en Forklaring. I Stedet for har han ikke en Gang prøvet paa at komme ned, men blot sendt en Undskyldning om, at han ikke var rigtig rask o. s. v. Nej, jeg føler, at jeg har

handlet rigtigt, han er kun alt for glad ved at slippe af med mig.«

Hun lænede sig tilbage, og lagde Haanden over Øjnene. Hun hørte som i en Drøm, at Manden ved Siden af hende prøvede paa at trøste hende, men hans varme Ord var spildt paa hende. Intet i Verden kunde frigøre hende for den frysende Fornemmelse, hun havde over alle Lemmer, ingen uden Leonhard kunde bringe Lindring for den Pine, hun følte i Hjerte og Hoved.

Da Musikken begyndte igen, rejste hun sig op.

»Jeg maa vist hellere gaa ind,« sagde hun. »Jeg vil ikke have, at nogen som helst maa ane noget. Det har styrket mig at komme til at tale ud. Det er saa trættende at smile, naar ens Hjerte er knust.«

Da Lady Mabel gik, dukkede der et krøllet Hoved frem under Sofaen, og et Par udtryksfulde Øjne fulgte Parret.

De, der stadig gik omkring i Haven, blev endnu en Gang forbavsede ved Synet af en lille hvid Skikkelse, som smuttede forbi, og forsvandt som en Aand, inden de endnu havde overbevist sig om dens Identitet.

Hun løb endnu hurtigere end før, ved Tanken om de gode Nyheder, hun havde at bringe, og med glødende Kinder stod Babs i den syges Værelse.

Leonhard lod blot, som om han sov, for at slippe for at tale. Han hørte Døren gaa, og nogen

famle efter Knappen til det elektriske Lys; et Øjeblik efter var Værelset straalende oplyst. Babs der skinnede som en Sol af Henrykkelse, sprang op i Fodenden af hans Seng, og saa henrykt ned paa det blege Ansigt, der laa paa Pudren.

»Det gaar alt sammen i Orden,« raabte hun. »Jeg har været helt nede i Haven, skøndt jeg var rædsom bange for det. Der var Masser af Folk, som saa mig, og jeg troede hele Tiden, de vilde standse mig. De sagde: »hvad var det!« og »hvem der!«, og »hvem er det« og en Mængde lignende Ting, men jeg havde ingen Tid til at staa og forklare dem det. Det var akkurat, ligesom naar man leger Skjul, Du, for saa krøb jeg ind og gemte mig under Sofaen og prøvede paa at ligge stille som en Mus. Jeg forsøgte paa at lade være med at aande, men det var jeg alligevel nødt til en Gang imellem. Saa kom Lady Mabel med sin Onkel, og satte sig i Sofaen. Hun fortalte ham, at hun var saa ulykkelig over, at Du ikke brød Dig om hende mere, og at det var derfor, hun havde skrevet det Brev, som kom i Eftermiddags. Hun troede, at det maaske i Aften skulde være kommet til — ja, hvad var det nu, hun sagde — til en — en Forklaring imellem jer — ja, det var netop det, hun sagde, og saa troede hun slet ikke, at det var sandt, at Du var syg.«

Leonhard strakte sin Haand ud og greb haardt om Babs.

»Er det sandt, hvad Du siger, Babs? Er det

virkelig sandt? Hvert Ord? Du kunde da ikke nænne at narre mig, vel?»

Hun rystede sine Krøller.

»Jeg vilde ikke komme i Himlen, hvis jeg sagde Usandhed. Lady Mabel sagde Usandhed, da hun skrev, hun ikke brød sig om Dig; men maaske gør det ikke noget med voksne Folk.«

»Næh! saa er det en hel anden Sag,« stammede han. »Og nu, Babs, skal Du bare høre, nu staar jeg op en, to, tre, og gaar ned i Balsalen. Jeg har noget meget vigtigt at sige Mabel, og Feberen maa skøtte sig selv.«

Babs smilte bifaldende.

»Aa, hvor jeg er glad,« sagde hun. »Nu er jeg vis paa, at jeg falder i Søvn med det samme. Det var saamænd ikke Musikken alene, der holdt mig vaagen. Jeg kunde ikke lade være med at tænke paa, at Du laa ganske alene og var syg.«

Han kyssede hende, inden hun hoppede ud af Sengen. Hendes stakkels smaa Fødder var ømme og blodige af de skarpe Sten, men hun var alt for ophidset til at lægge Mærke til det.

»Godnat, Fætter Leonhard!« raabte hun, da hun løb ud, triumferende over sit heldige Paa-fund.

»Godnat, lille Skat!« svarede han hende, og skønt hans Stemme lød muntert, var den dog ganske svag efter Feberanfaldet.

Babs tumlede dødtæt tilbage til Barnekammeret.

»Det var skam koldt ude i Haven,« mumlede

hun, da hun krøb ned under Tæpperne. »Jeg er glad ved, at jeg ikke skal lege Skjul hver Nat, for Græsset var saa vaadt.«

En bedaarende Følelse af Velvære bragte Fred til det lille Barnehjerte, som havde forstaaet at gøre to Mennesker lykkelige.

Der stod to, en Mand og en Kvinde, og saa op til hendes Vinduer med taknemlige Øjne.

»Hvad kan vi gøre for at glæde Babs,« spurgte Lady Mabel.

Leonhard tog et lille Guldhjerte, der hang ved et af hendes Armbaand.

»Lad os gaa ovenpaa og lægge det paa hendes Seng, medens hun sover,« foreslog han.

Mabel smilede. »Ja!«

Saa stjal de sig i al Hemmelighed sammen op paa Barnekammeret, hvor de bandt Hjertet fast om Babs Hals ved Hjælp af et smalt Baand fra Mabels Kjole.

»Kære lille Pige,« hviskede Mabel og bøjede sig ned over Barnet. »Du aner ikke, hvad Du har udrettet i Aften. Du synes maaske ikke, at det betyder ret meget — men for os er det ensbetydende med selve Livet!«

Hvad Klippens Hjerte gemte.

En Fortælling fra Gibraltar*.

Har De hørt, at Sir Arthur har taget Smeatoun til Privatsekretær og Adjudant?« spurgte Thring.

Jeg nikkede. Jeg var netop kommet tilbage for en Time siden, efter en længere Orlov, og Thring gav mig en kortfattet Beskrivelse af de forløbne seks Ugers Begivenheder, ved et Glas Toddy og en Pibe.

»Han skrev det til mig,« sagde jeg. »Sikken et Held for ham. Men han maa vel have haft Protektion?«

Thring gryntede.

»Forfremmelsen er steget ham til Hovedet,« sagde han tørt; »saa vidt jeg kan se, er han paa gode Veje til at blive gal.«

Jeg stirrede paa ham med aaben Mund.

»Hvad mener Du?« spurgte jeg.

»Hvad jeg siger,« sagde han kort. »Anfaldet,

* I Følge et gammelt Sagn gaar der en undersøisk Tunnel mellem Afrika og Gibraltar. Denne Klippefæstning er det eneste Sted i Europa, hvor Aben lever vildt.

(Oversætterens Anmærkning.)

eller rettere sagt Symptomerne, viste sig første Gang for ti Dage siden. Han er blevet tyve Aar ældre i den forløbne Uge. Han stirrer paa en uden at høre, hvad man siger ham. Hans Ansigt er blevet gammelt og rynket. Han farer sammen som en Hare, hvis man taber en Bog, og et Kanonskud ude fra et af Krigsskibene i Havnen, er nok til, at han taber Fatningen fuldstændig. Der er ikke den fjærneste Tvivl om, at han staar i Begreb med at miste Forstanden.«

»Han maa være syg,« raabte jeg.

»Ja, aandelig,« samtykkede Thring, »Legemet fejler intet, det er simpelthen Nerverne, det er galt fat med.«

»Hvor i al Verden skal det kunne oprive Nerverne at skrive Middagsindbydelser og arrangere Udflugter?« spurgte jeg.

»Spørg mig ikke,« sagde Thring; »men døm selv, og se om jeg har overdrevet. Men nu maa jeg se at komme ud, Klokken er straks tolv, og det har været en lang og anstrængende Dag.«

Jeg stoppede mig en frisk Pibe, og blev siddende og grunde over det, som han havde fortalt. Smeatoun og jeg var meget intime Venner, og dette foruroligede mig ganske overordentlig. Det kunde umulig være Pengesorger, der trykkede ham. Hundrede Pund mere eller mindre vilde sikkert ikke forurolige hans Nattesøvn, og tusinde Pund heller ikke, for den Sags Skyld. Bedst som jeg sad, hørte jeg Trin paa Gangen,

en kort Banken, og Manden som beskæftigede mine Tanker, stod i Døraabningen.

»Kom ind, gamle Fyr!« raabte jeg muntert, »jeg sad netop og tænkte paa Dig.« Jeg trak en Stol frem, satte Whisky og Sodavand hen til ham, og greb hans Haand, idet jeg puffede ham ned i Stolen. »Naa, og hvordan lever Du saa egentlig?« spurgte jeg.

Han mumlede nogle faa Velkomstord, prøvede paa at skænke sig noget Sodavand, spildte det halve, og vendte sig om med et Sæt, for at se paa Uhret, der stod paa Kaminen. Viseren stod paa et Minut i tolv.

Jeg stirrede paa ham med den umiskendeligste Overraskelse.

»Hvad er der i Vejen med Dig?« spurgte jeg skarpt.

Han tøvede og stammede i det.

»Jeg har længtes meget efter at se Dig,« fik han til sidst frem, og samtidig hørte vi lidt borte Lyden af et Skud.

Han sprang op og stirrede vildt hen i Retning af Vinduet. Ogsaa jeg rejste mig og rullede Gardinet op.

»Spanierne er stødt sammen med Smuglerne for en Gangs Skyld,« raabte jeg og stirrede ud i Nattens Mørke, for at se, om der skulde komme nok et Glimt. Det lød, som om det kom fra Algieiras Batterier.

»Nej!« raabte han hæftigt, »det var ingen Kannon. Det er her i Byen. Det er nede ved Pro-

viantgaarden, det er — —« saa hørtes et Horn i Mørket at blæse Alarm.

»Føj for Pokker!« snærrede jeg. »Der er Ildløs et eller andet Sted. Hvis Folkene skal afsted, tør jeg holde ti mod en paa, at det bliver mit Kompagni. Jeg er dødtræt simpelthen. Jeg skal altid have Uheld med mig.«

Ordene var næppe ude over mine Læber, før end Hornet lød i vor egen Baraklejr. Det var Regimentets Udrykningssignal.

»Sagde jeg det ikke nok,« raabte jeg og sprang op for at spænde min Sabel paa; men Synet af Smeatouns Ansigt fik mig til at holde inde lige saa hurtig som jeg havde begyndt. Den mest udprægede Forfærdelse lyste ud af hans Øjne. Han holdt sig fast i Ryggen af en Stol, og hver en af hans Muskler var anspændt.

»Du godeste Gud, Mand!« udbrød jeg, »hvad er der at være bange for? Har Du aldrig været med til en Ildløs før? Nu ser jeg, hvor det er,« vedblev jeg og aabnede Vinduet. »Det er nede ved den nye Mole.«

Han udstødte et uarticuleret Skrig, løb ud af Døren som et forskrækket Dyr, og tog Trapperne i tre Trin ad Gangen. Jeg fulgte efter ham, saa hurtig jeg kunde, men der var ikke Spor af ham at se i Barak-Gaarden.

Folkene samlede sig paa Pladsen, og som jeg netop havde tænkt det, blev Kompagnierne A og B sendt afsted. Der var ingen Tvivl om vort Bestemmelsessted, da vi begav os paa Vej, for

Flammerne slikkede allerede Tagene paa Værfterne nede ved Proviantgaarden.

Vi fik Ordre til at slutte Kæde, for at forhindre Pøbelen fra at trænge ind, medens de indenfor brugte baade Damp- og Haandsprøjter, for at begrænse Ilden. Og der var nok at gøre for dem. Jeg har været med til mange Ildebrande i mit Liv, men jeg har aldrig set Magen til denne. Pakhus efter Pakhus faldt sammen, og en Tid lang saa det meget alvorligt ud.

Som sædvanlig havde vi ikke nok med at støtte de faldende Vægge og Bjælker, men vi maatte passe paa som Smede, for at afholde Folk, der øjensynlig gik ud paa at blive slaaet ihjel, fra at trænge ind. Mandskabet trampede gladelig løs paa Tilskuernes Fødder, og hist og her prøvede en Spanier paa at trække sin Kniv frem, for at hævne sig over deres Mangel paa Høflighed, men den blev uvægerlig slaaet ud af Hænderne paa ham, og han selv overgivet til Vagten, inden det kom til Blodsudgydelse. Men Ilden bredte sig mere og mere.

»Er Bygningerne ikke af Asphalt?« spurgte jeg Broadway, som ledede et Kompagni i Nærheden af mig. »Flammerne slikker jo op ad Stenene, som var det bare Lyng.«

Før han kunde faa Munden aabnet til Svar, hørtes der en øredøvende Bragen, ledsaget af et Lynglimt, fra Taget af et af Pakhusene oven over os.

Jeg sprang tilbage til mine Mænd; en halv

Snes Stykker af dem, og lige saa mange Civilister, laa i en Dyngge. Forvirret vilde jeg gribe fat i en af de nærmest staaende, en maurisk Læderhandler, men var saa uheldig at faa fat i hans Skæg i Stedet for, til min Overraskelse beholdt jeg det i mine Hænder.

Jeg hørte et Udbrud, og saa Smeatoun styrte frem fra Folkemængden og omklamre Manden med begge Arme.

Den anden snoede sig med en lynsnar Bevægelse ud af Smeatouns Greb, efterlod sin Frakke i hans Besiddelse, skubbede mig til Side og var forsvundet i Mørket, inden jeg kunde faa sagt et Ord. En Hagl af Stene faldt over os. En af dem ramte min Ven i Panden, saa at han bevidstløs maatte bringes hen til Ambulancen, det hele gik for sig i Løbet af nogle faa Sekunder.

Efter to Timers Forløb blev vi Herrer over Ilden. Klokkeren tre hjemsendte jeg mit Mandskab, smudsigt, tilsølet og saaret i den forfærdelige Trængsel. Flere af dem maatte sporenstregs paa Hospitalet.

De to Kompagnier slap for Paraden næste Morgen. Jeg sad netop og røg en Cigar, og badede et lille Saar, jeg havde faaet, med noget Borvand, da Smeatoun traadte ind med et mægtigt Plaster i Panden. Dersom han havde været ophidset Aftenen før, kunde han nærmest kaldes forrykt nu. Han greb mig i Armen, og rystede den, saa jeg troede den skulde gaa af Led.

»Kom med!« raabte han, »men det maa være lige med det samme!«

»Tag den med Ro!« sagde jeg en lille Smule irriteret. »Hvor vil Du hen? Du vilde have meget bedre af at holde dit daarlige Hoved i Ro.«

»Du maa komme, Du maa,« gentog han hæftigt, »det er Liv og Død om at gøre, jeg sværger Dig til — Liv og Død for os alle sammen.«

Jeg saa paa ham. Hans Øjne var blodskudte, hans Læber hvide og skælvende. Jeg tog min Hue, trak paa Skuldrene og samtykkede.

»Naa,« sagde jeg roligt, »lad os saa gaa.«

Jeg fulgte ham ned ad Trapperne og ud af Baraklejren. I Stedet for at gaa i Retning af Byen, førte han mig ad Evropapasset til.

»Og saa?« spurgte jeg nysgerrigt.

»Vent!« var det eneste Ord jeg fik ud af ham til Vejen endte ved de østlige Klipper under Abegallerierne. Han satte sig ned paa Brystværnet, famlede i sin Lomme, fik en Pakke Breve trukket frem, og kastede et af dem paa mit Skød.

»Læs det!« sagde han kort.

Det var adresseret til Hans Eksellence, Guvernøren af Gibraltar, og skrevet paa Spansk.

»Har Du Sir Arthurs Tilladelse til at vise mig dette?« spurgte jeg, inden jeg gik videre.

Smeatoun nikkede utaalmodigt.

»Naturligvis!« raabte han. »Men saa læs det dog, læs!«

»Stormægtigste Herre!« begyndte det. »Jeg har truffet Foranstaltninger til, naar som helst, at

kunne forvandle Gibraltar Klippen til en Vulkan i Udbrud. Jeg vedlægger Prøven paa Sandheden af mine Ord. Anbring en Del af medfølgende Pulver paa den Kalksten, hvoraf Deres Bolig er opført, sæt en Tændstik til, og afvent Resultatet, Naar jeg nu underretter Dem om, at der findes over tyve Centner af lignende Sammensætning ophobet inde i Klipperne paa Halvøen, saa vil Deres lille Eksperiment overbevise Dem om, at der muligvis kan ske Ting, som det vilde være Umagen værd at undgaa. Jeg er villig til, helt og holdent, at afstaa fra mit Forsæt, mod en Sum af een Million engelske Pund. Behag at svare i »Gazetten« i det samme Chiffersprog, som De vil finde anført øverst paa denne Side. Jeg haaber Deres Excellence maa leve Hundreder af Aar endnu! X.«

Jeg saa fra Brevet til Smeatoun, og fra Smeatoun til Brevet.

»Naar Folk gaar fra Forstanden, plejer en af deres første Handlinger at være, at henvende sig til Kongen. I dette Tilfælde formoder jeg, at Guvernøren er traadt i Kongens Sted.«

»Netop hvad jeg selv sagde i Førstningen — hvad Sir Arthur sagde — hvad enhver vilde sige. Ikke desto mindre giver jeg Dig mit Ord paa, at jeg selv, med mine egne Øjne saa en mægtig Granitblok forvandles til flydende Lava, da jeg — af lutter Nysgerrighed — tog Pulveret med ud i Gaarden, lagde det paa Blokken, og satte en Tændstik til.«

Han kastede en anden Konvolut hen til mig.
»Læs det, førend Du svarer.«

Det andet Brev var lige saa kortfattet som det første:

»Da Deres Excellences kostbare Tid sikkert har været alt for optaget, til at De har kunnet beskæftige Dem med Deres allerærbødigste Tjener, tager jeg mig den Frihed, at minde Dem om, at jeg venter paa Svar. Skulde Deres Excellence ønske Lys til at læse denne Skrivelse ved, finder der en glimrende Illumination Sted ved Midnat. Jeg kysser Deres Excellences Hænder og Fødder. X.«

»Dette modtog vi to Timer før Ildens Udbrud,« raabte Smeatoun, inden jeg kunde faa indført en Stavelse.

Jeg saa paa Brevet, kløede mig i Hovedet, og stirrede idiotisk paa Smeatoun.

»Men saa sig dog noget, i det mindste,« sagde han til sidst hæftig. »Hvad skal vi gøre? Hvorledes frelse dette Sted fra Undergang? Sir Arthur har Tillid til Dig; siden den Gang med den russiske Affære tror han, Du kan gøre Vidundere. Det er ham, som har sendt mig til Dig. Kan Du ikke give os en eller anden Ide, i Stedet for at staa der og klø Dig i Hovedet, og glo som en Tyr paa en rødmalet Dør? Der maa handles, siger jeg Dig, der maa handles. Skal det stærkeste Fort i Middelhavet blæses om som et Korthus?«

»Det kan han ikke,« sagde jeg, »det er kun

tomt Praleri. Han ved meget godt, at vi passer paa som Smede.«

Smeatoun rejste sig op og gik frem og tilbage nogle Gange, saa sagde han, saa roligt han formaede:

»Den eneste Løsning paa dette Spørgsmaal, som Du kan tænke Dig, er altsaa at forstærke Vagtposterne og Patrouljen? Du mener, at vi vil være i Stand til at modstaa den Mand, som har opfundet dette tilintetgørende Materiale, ved Hjælp af en Haandfuld Soldater, hvis Hovedbeskæftigelse det ellers er at bringe drukne Kammerater fra og til Kachotten. For det er jo det Du mener, ikke sandt?«

»Naa—aa,« sagde jeg gnavent, »just ikke det.«

»Lagde Du i det hele taget Mærke til hans Brev. Skriver han maaske ikke »inde i Klipperne«.« Han løftede Haanden og pegede paa de fremspringende Klippestykker oven over os. Hvad skulde hindre et forrykt Menneske fra at dyngte Centner paa Centner op derinde?«

»Der staar Vagt ved alle Gruberne og Gallerierne,« sagde jeg.

»Staar der?« svarede han spottende. »Jeg kender da nogle Fyre, som vore Soldater ikke spærrer Vejen for.« Han puttede to Fingre i Munden og fløjtede. En halv Snes Bavianer tumlede ud fra Buskene, og snøftede med Snuden i Vejret. I Spidsen for dem gik Koloniens Anfører, en ældgammel Veteran, der knap havde et Haar

tilbage paa sin skaldede Isse, og som gik under Navnet Elisha. Smeatoun lod, som om han havde bragt Sukker med til dem; men de var imidlertid alt for drevne, det Trick havde de kendt i mange Aar, og lod sig ikke mere narre; de kiggede lidt paa os, og forsvandt saa igen.

»I Dag er de her,« sagde Smeatoun, »men er det aldrig faldet Dig ind at tænke paa, hvor ofte de ikke er her. Du kan staa og fløjte saa meget Du vil, Du kan bringe Sukker og Nødder, kort sagt, alt hvad en Bavian kan begære, og dog vil Du ikke faa et Glimt at se af dem. Hvor gaar de saa hen?«

Jeg trak paa Skuldrene.

»Der over!« raabte han, og pegede tværs over Gibraltarstrædets skinnende Sølvstriben til Pynten ved Almina. »Der gaar de over, der kommer de fra igen, og der har de vist Vejen til en eller anden Fremmed.«

Jeg lo. »Men det er jo den gamle Historie om den undersøiske Gennemgang fra Ceuta,« sagde jeg. »Du godeste Gud, Menneske, af alle taabelige — —«

Han afbrød mig med en utaalmodig Haandbevægelse.

»Du saa jo Elisha,« sagde han, »er det muligt at tage fejl af ham? Findes der maaske i Afrika en anden Bavian med hans Ydre?«

»Der er ikke megen Sandsynlighed for det,« svarede jeg med en kort Latter. »Elisha er den mest klodsede, skaldede, arrede og besynderlig

skamferede firbenede Skabning, jeg i mit Liv har truffet paa.«

Smeatoun lod sin Haand falde tungt paa Brystværnet.

»Jeg saa ham der ovre,« raabte han, »jeg stod Ansigt til Ansigt med ham, i en Afstand af femten Alen. Jeg saa ham lige saa tydeligt, som jeg ser Dig i dette Øjeblik.«

»Saa maa han kunne svømme bedre end jeg troede,« svarede jeg koldblodigt.

»Svømme!« raabte han. »Han gik der over, siger jeg Dig, og hele Banden med ham. De gør det om og om igen. Det mærkværdigste af det hele er, at ingen har opdaget det før. Vil Du høre, hvordan jeg saa dem?«

»Selvfølgelig!« svarede jeg og tændte en Cigaret.

»Det var forleden Dag,« begyndte han, »at vi med Bretherthons nye Yacht gjorde en Udflugt til Ceuta. Derfra tog vi den sædvanlige Ridetur. Ved et Tilfælde af Skæbnen var jeg inde i Bassaren da de skulde hjem, og da de troede, jeg var taget i Forvejen, tog de afsted uden mig. Imidlertid fik jeg fat i en Hest, for at ride over til Tanger, og derfra tage med Baaden tilbage. Ved Kap Leona gjorde jeg Holdt et Par Minutter, tøjrede min Hest, og tændte mig en Pibe. Ligesom jeg skulde til at ride videre, drejede en hel Bavianflok om Hjørnet, og styrede lige ned imod mig, med gamle Elisha i Spidsen. Jeg antager, han maa have genkendt mig, for han

standsede, grinede, gav et »Wuff« fra sig, og satte afsted i samme Retning, han var kommet fra, fulgt af Resten. Jeg skyndte mig efter dem, men løb imod en stor Sten, spildte Tid og tabte deres Spor. Jeg var nær ved Toppen af Højden, og da jeg kom over Kammen, paa den Side, der vender mod Land, kunde jeg høre dem neden under mig. Jeg kiggede ud over Kanten, og saa hele Flokken forsvinde i et Hul i Klipperne; men jeg saa mere end det. Et Menneske, en Maurer, klatrede ogsaa ned ad Skrænten, ikke tredive Alen borte, han styrede i skraa Retning hen imod det samme Punkt som Bavianerne. Jeg kunde se hans Ansigt ganske tydeligt, og lagde Mærke til, at han ikke lignede nogen almindelig Maurer, skønt han bar den nationale Dragt. Jeg satte efter ham; men han havde et Forspring paa tre Alen. Jeg naaede Hullet, men der var ikke noget at se; ikke Spor af Mennesker eller Aber, ikke en Lyd at høre. De var forsvundne, og det var mig komplet umuligt at finde dem. Men findes skal de nu alligevel,« tilføjede han barsk.

Jeg saa opmærksomt paa ham.

»Nu tror jeg, at jeg forstaar dit Angreb paa Læderhandleren i Aftes,« sagde jeg, »Du troede naturligvis det var Manden fra Strædet?«

»Troede?« raabte han. »Jeg kendte ham igen i samme Sekund, som Du rev hans Skæg af. I samme Nu stod det hele klart for mig. Jeg havde hverken skænket ham eller Aberne en

Tanke siden den Dag i Tanger; det var nemlig samme Aften, at det første af Brevene kom, og jog alle andre Tanker paa Flugt. I de sidste ti Dage har Sir Arthurs og mine Tanker overhovedet ikke drejet sig om andet end de Breve, og Gibraltars mulige Undergang. Men i det Øjeblik, jeg saa den Slyngels Fjæs igen, gik det op for mig, at det var ham, og ingen anden, som var Anstifteren af det hele, og som nu stod og frydede sig over sit Værk. Og jeg havde Tag i ham,« stønnede han, »lige faaet Tag i ham, som den forbistrede Sten ramte mig i Hovedet, og fik mig til at gaa fra Samlingen.«

»Det er altsaa din faste Overbevisning, at han har ophobet et Forraad af Dynamit, eller hvad det nu er for noget Djævletøj, inde i selve Klippens Hjerte?«

»Jeg ved det,« svarede han paastaaelig. »Der er ingen anden Løsning paa Gaaden. Som Du jo ved, er der Vagt ved alle Gruberne og Gallerierne, og alligevel kommer og gaar han, som det behager ham. Han holder med andre Ord vor Skæbne i sin Haand. Det gælder for os om at finde denne Indgang fra Kap Leona, og det hurtigst muligt, ellers er Gibraltar ødelagt, fortabt!«

Jeg vidste ikke rigtig, hvad jeg skulde svare ham. Men saa med et gik der et Lys op for mig.

»Nu er jeg med,« sagde jeg, »det hele afhænger af, om det virkelig er Elisha, Du har set eller ej. Vi behøver hverken at gaa til Kap Leona

eller til Ceuta, for at undersøge, om der er en Indgang fra denne Side af Klippen eller ej. Der-
som Bavianerne virkelig gaar frem og tilbage,
som Du siger, falder det jo af sig selv, at der
maa være en. Naar Frankrig en Gang erobrer
Tanger, skal vi ikke vide noget af nogen Gen-
nemgang!«

»Men hvorledes finde den?« raabte han. »Det
vil tage Dage, maaske Uger — og Faren her
vokser for hvert Minut.«

»Bryd Dig ikke om det,« svarede jeg, »jeg
kender en hel Del til mine Venner, Bavianernes
Liv og Færden. Jeg garanterer Dig for, at jeg,
hvis der er en hemmelig Indgang til Klippen,
skal have fundet den inden Dagen gryer i Mor-
gen.«

»Hvorledes?« spurgte han.

»Det bliver min Sag. Vil Du blot sørge for at
være her i Morgen Aften med et godt, stærkt,
langt Reb, en stor Flaske Whisky, Vand, Mad-
varer, et Par Revolvere og nogle Lys. Det er
alt hvad jeg kan hitte paa i Øjeblikket; men
hvis Du kan tænke Dig noget mere, som kunde
være os til Nytte, saa tag det endelig med! Far-
vel!«

Ved Midnatstid vendte jeg tilbage til Buskadset
i Nærheden af Gruberne, satte mig ned i det
bløde Græs, røg og tænkte paa den kommende
Dags Begivenheder. Af og til kunde jeg høre
Bavianerne snorke, hoste, eller paa anden Maade
give deres Nærværelse tilkende. Da Dagen be-

gyndte at gry, skiltes Buskene ad, og gamle Elisha viste sig, strækkende sine lange Lemmer, og gabende noget aldeles forskrækkeligt. Han satte Snuden i Vejret og snøftede; det var tydeligt, at han vejrede et menneskeligt Væsen. Efterhaanden som det blev mere lyst, kom de andre Bavianer efter, og til sidst stod der en halv Snes Stykker af dem, og stirrede ud over Vandet. Jeg følte, at Øjeblikket til at handle var kommet.

Jeg trak nogle Fyrværkerisager, som jeg havde købt den foregaaende Aften, frem, tændte dem, og kastede dem midt ind i Flokken.

De forfærdede Dyr gav et Brøl fra sig, som gav Genlyd i en Mils Omkreds, vendte sig om, saa paa mig, og styrtede saa hen over Klipperne. saa hurtig Benene kunde bære dem. Jeg tog min Dobbeltkikkert frem, og fulgte nøje enhver af deres Bevægelser.

Opad gik det over Hals og Hoved, de svang sig fra Busk til Busk, saa at de mere mindede om en Flok Insekter, end om firføddede Skabninger. Stenene rullede under dem ned imellem Buskvæksterne. Elisha førte dem sikkert og støt, det var klart, at de var vant til at benytte Stien, og at de huskede hvert Holdepunkt. Pludselig forsvandt Elisha, som om han var slugt op af Jorden. Jeg ventede at se ham komme op igen, men i Stedet forsvandt den næste Bavian, den tredie, til sidst hele Flokken. Det foregik paa et bestemt Sted, lige ved en gabende Klippe. Jeg tog min Hue, kastede den i Vejret, nu mente

jeg at have gættet Hemmeligheden. Jeg hørte Lyden af Stemmer, og Trin af tunge Støvler paa den stenede Vej. En Sergent og to Soldater kom ilende ud fra Evropapasset, hidkaldt af den knitrende Lyd af Fyrværkeriet. Da jeg ingen Spørgsmaal ønskede angaaende mit Ophold der, gik jeg ind i Gruben, krøb sammen bag en stor Kampesten, og ventede til de havde tilfredsstillet deres Nysgerrighed, og var gaaet igen. Saa satte jeg mig ned og afventede længselsfuldt Smeatouns Komme.

Det er just ikke de morsomste Tider i mit Liv, de som jeg tilbragte der i den bagende Hede. Jeg havde en lille Smule Mad hos mig, men ikke en Draabe Vand, og aldrig har jeg hørt en skønnere Lyd end Smeatouns Fløjten, da han endelig kom, medbringende de ønskede Rekvisitter.

Vi satte os ned og røg en Pibe, medens jeg fortalte ham, hvordan jeg om Morgenens havde overrasket Elishas Bande, og viste ham det Sted, hvor Aberne var forsvundet.

Saa begyndte vi at lægge Planer om, hvorledes vi bedst skulde komme derop, uden at blive set. Det var omtrent halvtredsindstyve Alen op ad Klippen, som i det hele havde en Højde af to hundrede Fod.

»Du ser det Fremspring der, derover lægger jeg Rebet, den ene Løkke faar Du om Livet, og bliver firet ned til det Fremspring der nede. Naar Du er vel der nede, tager Du Løkken af,

og holder godt fast i Rebet. Naar jeg nu skal ned, lader jeg mig glide ned ad Rebets anden Halvdel, medens hele Rebet stadig væk bliver liggende frit omkring det øverste Fremspring.«

Vi naaede lykkelig ned paa Fremspringet, og begyndte at føle os for efter den Hulvej, som jeg vidste maatte være der. Ganske rigtig! Der var en lav, snæver Kløft, stor nok til at en Abe kunde komme igennem den; men det var meget tvivlsomt, om et Menneske kunde passere her. Smeatoun, som var tyndere end jeg, kom dog ind uden videre Besvær, men det kostede ham al hans Anstrængelse at presse sig ud igennem den, og alle Knapperne røg af min Frakke ved den Lejlighed. Tre Alen længere inde var der højt nok til, at vi begge kunde staa oprejst. Jeg vilde ikke tænde Lygten straks. Da vi var kommet ti Alen ind, og drejet omkring et Hjørne, forsvandt det svage, naturlige Lys gennem Klippe- revnen ganske, og jeg tændte et Magniumslis; jeg havde taget en halv Snes Stykker med mig af den Slags. Nu saa vi, hvad det var for Omgivelser, vi befandt os i. Vi stod i en uhyre Hvælving, mange hundrede Gange større end St. Michels Kælderen, hvortil Førerne bringer alle Turister. Rundt omkring os paa Grunden laa vældige Klippestykker, de var øjensynlig faldet ned fra Siderne og Loftet for mange Herrens Aar siden, og havde lukket for den en Gang udmærket rummelige Indgang. Vi bevægede os nu langsomt frem, og kom atter til et meget

skarpt Hjørne, hvor Hulvejen bredte sig ud, saa vidt vi kunde se, i en uhyre Udstrækning. Her var dannet ligesom et naturligt Bassin i den haarde Grund, og det var fyldt med stillestaaende Vand, som stadig fornyedes ved en evig Dryppen gennem Klippetaget for oven, ligesom der ogsaa ned ad Siderne løb smaa, sagte rislende Kildespring. Da vi nærmede os Kanten af Bassinet, greb Smeatoun pludselig min Arm. Der, lidt længere henne, viste Jordbunden sig at være blød, og der var adskillige Fodspor i den. De var ganske friske, og viste i fremadgaaende Retning. Vi havde nu tændt Lygten, og gav os til at følge Sporene. Da vi var kommet nogle faa Skridt fra Dammen, standsedes vi af en Dynge Melsække, som var stablet op i en regelmæssig Firkant imod Klippens Væg. Jeg vilde løfte paa en af dem. Du godeste, hvor den vejede til. Saa tog jeg min Kniv op, sprættede Sækkelærredet op, for at se, hvad den indeholdt. Der strømmede noget gult, mellignende Pulver ud. Uden at sige et Ord, tog jeg en Haandfuld af det, og kastede det ud i Dammen bag ved os. Der hørtes en svag, hvislende Lyd, der dannede sig noget hvidt Skum, som atter boblede væk, og alt blev igen roligt. Det var klart, at det maatte være Amalgam, der som bekendt tændes ved Berøring med Vand. Jeg saa paa Smeatoun, og han forstod mig, uden at jeg behøvede at forklare mig nærmere. Som et Par Kuldragere greb vi Sæk efter Sæk og hældte Indholdet ud

i denne højst belejlige Sø. I over en halv Time arbejdede vi, saa Sveden haglede ned af os, indtil der ikke var andet tilbage af denne ødelæggende Beholdning, end den Lommefuld, som jeg havde stukket til mig, for at lade den kemisk undersøge. Gibraltar var reddet!

Da det var gjort, saa vi paa hinanden, og gav vores Følelser Luft, ved hjertelig at trykke hinandens Haand.

»Det næste er Manden,« sagde jeg.

»Ja, Manden,« svarede Smeatoun med en rasende Snærren, »lad os faa fat paa ham.«

Det første jeg gjorde var at slukke baade Pibe og Lygte, og dernæst at forklare ham min Plan, saa sagte og hviskende som mulig. Paa den mudrede Grund kunde enhver have listet sig tæt op til os uden at blive hørt.

Vi maatte se at faa ham imellem os, naar han kom, hvis han da ikke skulde undslippe igennem en af disse lange kloaklignende Passager. Om vi skulde vente i Timer eller Dage vidste vi ikke, men vi var fast bestemt paa at vi vilde vente en hel Uge, om det skulde være. Vi følte os frem ind igennem en lavere liggende Passage, der vel kunde være en hundrede Alen lang eller saa. Vi kunde mærke, at Grunden her var ligesom brolagt med firkantede, regelmæssige Fliser; det maatte være fint og nydeligt udført, og saa omhyggeligt, som det kun blev gjort i Oldtiden.

»Maaske det er fra Phøniciernes Tid,« sagde Smeatoun, og følte paa et Par af dem, og jeg

var ikke i Stand til at modsige ham. »Hvad vilde ikke Spanierne have givet for at have kendt denne Hemmelighed, da den tapre General Elliot belejrede dem i syv Aar.«

Til sidst fandt jeg et Slags Leje paa et Klippe-stykke i Hovedtunnelen, og min Ledsager installerede sig halvtredssindstyve Alen længere fremme, og der laa vi saa som to menneskelige Sfinkser og ventede paa, hvad der vilde ske. Vi ventede og vi ventede; mit Repeteruhr sagde mig, at nu maatte det være Dag udenfor. Jeg begyndte at kæmpe med Søvn, da jeg hørte Lyden af Fodtrin i Mørket.

Hver Nerve var spændt i mig i dette Øjeblik. De lette Fodtrin kom nærmere og nærmere, og jeg undrede mig over, at han kendte Vejen saa godt, at han ikke behøvede noget Lys. Han var ganske nær nu, han maatte have passeret Smeatoun, jeg kunde høre hans Aandedrag ganske tydeligt. Jeg tændte atter et Magniumsls, og Skæret oplyste Hulen. I samme Nu hørte jeg Smeatouns Latter runge gjaldende, og hvad saa jeg? Skummende af Raseri, med rullende Øjne, og tænderskærende stirrede gamle Elisha et eneste kort Øjeblik paa mig, saa udstødte han et rasende »Wuff!« og satte afsted forbi mig, fuldt af en halv Snes af sin Familie, som jeg ikke havde opdaget før. Jeg sank bandende tilbage paa min Plads, og i over fem Minutter hørte jeg Smeatoun sagte klukke, saa sank vi atter hen i en Tilstand, der snart var kedsommelig,

snart forventningsfuld. Om jeg blundede eller ej, kan jeg ikke sige, men jeg var ved fuld Bevidsthed, da Skæret af et Lys bevægede sig frem fra Passagen neden under. Det var en Harpiksfakkel, som en Mand holdt højt over Hovedet. Han gik roligt, og øjensynlig uden at tænke paa nogen Fare, rask fremad. Jeg saa, at Smeatoun rejste sig, da han havde passeret ham, og følge bag efter ham, og lydløst krøb jeg frem for at spærre den anden Ende af Passagen. Ræven var i Fælden.

Jeg formoder, at han i sin fuldstændige Ube-
kymrethed ikke saa meget som saa sig omkring. Han var omtrent tyve Skridt fra mig, da jeg kom til at støde til en lille Sten. Ved denne Lyd løftede han hurtig Øjnene, saa mig med det samme, og udstødte et forfærdet Skrig, da jeg styrtede løs paa ham. Jeg var saa nær ved ham, at jeg kunde genkende Arret paa hans Hage, førend han gjorde omkring, og satte afsted, famlende ved sit Bælte, hvor et Knivsblad skinnede. Han styrtede lige i Smeatouns udbredte Arme. Igen et Hyl og en Ed, saa slyngede han Faklen lige i Ansigtet paa Smeatoun, og det blev bælgmørkt.

Jeg forbandede min Ubehændighed, da jeg famlede ved Magniumslyset, som ikke vilde tænde. Støjen fra de to Mennesker, der brødes, gjorde mig ophidset og klodset. Saa hørte jeg et højt Raab fra Smeatoun og derefter Lyden af hastige Fodslag ind i Mørket.

»Han er væk, undsluppet!« brølede min Led-sager, og i det samme tændte Magniumslyset. Der løb hans Skygge med rasende Fart paa den oplyste Klippevæg, og imellem ham og mig saa jeg Omridset af Smeatoun, der holdt Armen udstrakt, parat til at affyre sin Revolver. Der saas et rødt Glimt, og saa hørtes Smeldet. Den løbende Skikkelse svajede et Øjeblik, og flygtede saa videre. Nu begyndte ogsaa Smeatoun at løbe. Der knaldede et andet Skud, et tredie. Jeg fulgte efter med det flammende Lys højt løftet i den ene Haand, og famlende efter min Revolver med den anden; men Lyden af det fjerde Skud blev overdøvet af et forfærdeligt Brag.

Jeg saa Glimtet fra Revolveren, og i samme Øjeblik stod Flammerne ud af det Drapperi, som den Flygtende bar over Skuldrene. Jeg blev slynget tilbage imod Klippevæggen, som ved et elektrisk Stød, og mistede et Øjeblik Bevidstheden, men syntes dog endnu at høre et Rabalder, nærmest som et Tordenskrald.

Det var en iskold Vandstrøm, som bragte mig til Bevidstheden igen. Ved mine Fødder larmede et Vandfald, og flydende i Strømmen saa jeg Smeatouns bevidstløse Legeme.

Uden at betænke mig et Sekund, sprang jeg ud og halvt skubbede, halvt bar ham op paa det tørre.

I samme Øjeblik gik Magniumslyset sydende ud, og jeg opgylpede en Mundfuld Vand, som jeg havde faaet ind ved at springe saa klodset ud.

Det var salt.

Og nu forstod jeg det hele. Smeatouns sidste Kugle maa have ramt et eller andet eksploderende Stof, som Manden bar paa sig, formodentlig bestemt til hans djævelske Komposition. Ved Eksplosionen var Taget røget af Klippen, og det var Middelhavet, der styrtede ind i Tunellen, og for bestandig lukkede svundne Aarhundreders Værk.

Da min Ledsager kom til sig selv igen, sad vi to i den øverste Tunnel, og saa Vandmængden rejse sig næsten i Højde med vore Fødder. Nu vidste vi, at den store Fare, som havde truet Gibraltar, var forbi for stedse, takket være netop den Mand, som havde haft til Hensigt at ødelægge det.

Intet levende Væsen vil være i Stand til at krybe ind og stoppe for Havet igen.

Saa længe Storbritanniens Flaade behersker Havene, kan Gibraltar kun indtages svømmende.

En skæbnesvanger Fejltagelse.

En Fortælling om japanesiske Æresbegreber, som forklarer en nylig stedfunden Verdensbegivenhed.

Af Morgan Robertson.

Krydseren gik med en Fart, saa at man skulde have troet, det blæste en tyve Knobs Brise, saa stærkt var Lufttrykket; men i Virkeligheden var der ikke Spor af Vind. Søen laa glat og blank undtagen der, hvor Skruerne piskede Vandet i Strømme af lysende Ild. Der var ingen Stjerner paa Himlen, og Diset skjulte den mantshuriske Kyst, som laa der tæt ovre mod Øst.

Vi holdt skarp Udkig forude. Nattens Skønhed gjorde et vist Indtryk paa den unge Fjerde Officer, og holdt ham usædvanlig vaagen. Han forblev paa Dækket, længe efter at han var blevet afløst Klokken tolv, sad og røg, og tænkte over Tilværelsen. Han drev agterud, igennem Passagen til Mandskabets Lukafer, hvor han ikke havde noget at gøre, og han stoppede helt ude over Agterspejlet, hvor Patentloggens drejede Line ustandselig svingede rundt og bevægede Rotatoren, som angiver det sejlede Antal Mil.

Der var kommet en Tørn paa Loglinen omtrent fem Fod agten for Lønningen; den gene-rede ikke Linens Drejninger, men den ærgrede ham. Han kunde have trukket Linen ind, og slaaet Tørnen ud, og atter slækket den, eller som Officer kunde han have ladet en af Matroserne besørge den kedsommelige Forretning; men han følte sig saa underlig tilmode i denne skønne Nat, og han gjorde ingen af Delene. Han klatrede ud over det lille Galleri, som altid indhegner et Skibs Agterdæk, og udstrakte sin venstre Haand imod Linen.

Men førend han havde naaet den, kóm et eller andet inden for hans Synskreds, og fik ham til at se nedefter. Det var en hel Masse lysende Bobler, der ligesom steg op af Vandet, og som nærmede sig Skibet med rasende Fart; nærmest saa det ud til at være Luftbobler fra en uhyre stor, hurtigsvømmende Fisk. Men hvilken Fisk kunde skyde saadan en Fart? Hvad undtagen? Den lammende Tanke stod ham ikke en Gang rigtig klar.

Det gav blot et Sæt i ham i dette kritiske Øjeblik, hans højre Haand slap sit Tag, og han faldt med Hovedet først, baglæns ned i Søen. Hans Hoved slog mod noget haardt, langt der nede, og han følte sig et Øjeblik halvt bedøvet, og havde ikke Kraft til at raabe om Hjælp. Skibet var allerede en fuld Længde borte, og Vagtposterne havde ikke en Gang lagt Mærke til at Løjtnant Halpin var faldet over Bord.

Han var ung og stærk, og en udmærket Svømmer. Søen var rolig, og Kysten ovre imod Øst kun to Kvartmil borte. Han flød paa Ryggen, og hvilede sig lidt, medens han glædede sig over, at i det mindste Maanen var paa Himlen, den vilde lede ham østover, indtil den havde naaet Meridianen. Med nogen Vanskelighed fik han sine Sko og sit Overtøj af, og derefter gav han sig til at svømme løs, som han tænkte sig, paa en fire Timers Svømmetur, men den var forbi i Løbet af en Times Tid, da havde Maanen nemlig passeret Meridianen, og Kysten var endnu ikke synlig i Diset. En lang, mørk Genstand kom tilsyne foran ham, han troede først, det var en kærtret Baad, men da han svømmede nærmere, saa han, at det var en Cylinder af Staal. Den ene Ende var rund og den anden spids og kegleformet. Størsteparten af den var under Havfladen. Hans Stilling havde lært ham at kende en saadan Indretning, og nu havde altsaa hans første lammende Tanke, da han saa Lysboblere fra Skibet, fundet Bekræftelse.

»Det er en Whitehead Torpedo,« udbrød han. »Det er den, som lavede Boblerne. Jeg er faldet lige i dens Retning. Den skulde naturligvis have ramt Skibet; men skød forbi. Nu har den mistet Farten, og driver omkring. Jeg maa have svømmet i det mindste en Kvartmil, og længere holder Torpedoen heller ikke Farten.«

At det var mere end usandsynligt, at nogen skulde have haft i Sinde at torpedoe en af de

forenede Staters Krydsere, tænkte han ikke paa; han var stadigvæk en lille Smule ør af Rystelsen ved Faldet og det Slag, han havde faaet. Han svømmede hen imod den runde Ende, og afskruede det lille Propelhjul, som ved et Sammenstød tænder Satsen, og da han saaledes havde sikret sig imod en Eksplosion af de to Hundrede Pund Dynamit, steg han op paa den mekaniske Søhest, som med sine ni og tredsindstyve Pund af komprimeret Luft, let bar ham paa Søen, saa at han nu kunde sidde forholdsvis mageligt i Vand til Livet.

Han gav sig til at undersøge Torpedoen nærmere, fandt at der stadigvæk var tilstrækkelig komprimeret Luft i Luftkammeret, og følte sig sikker paa at blive skyllet i Land, om ikke før saa i Morgen en Gang. Ud paa Natten lettede Diset, og han saa nu Kysten, ikke ret langt borte.

Imellem Kysten og hans Torpedo, fik han Øje paa en Bøje, der lignede en Tønde, og hvorfra der udgik en Slags Mast; men hvad der var det mærkeligste, ud af Toppen af Tønden stak der en Mands Hoved og Skuldre, og da den langsomt nærmede sig, drevet frem af en eller anden skjult Kraft, saa Halpin, at Manden var en Japanner, og at hans mandelformede Øjne næsten var runde af Forbavselse.

»Hvorledes er det, De svømmer?« raabte Japanneren, da den mærkelige Cylinder, som Halpin nu saa, var af fint Maskinstaal, stoppede

lige ved Torpedoen. »Hvad er det, De sidder paa?«

»Jeg sidder paa en Whitehead-Torpedo,« sagde Halpin muntert. »Hvad sidder De paa?«

»Det er en undersøisk Baad. Jeg søger efter en Torpedo. Jeg har lige fyret paa en Russer; den gik tabt, og den er meget værdifuld.«

»Jeg vil se Deres Russere hængt,« sagde Halpin. »De fyrede paa de forenede Staters Krydser »Syracus«; men alt hvad De opnaede var at skræmme mig over Bord. Kender De ikke en Russer fra en Amerikaner?«

»Og De hørte til det Skib? De faldt over Bord, siger De?«

»Ja, og jeg fandt dette Stykke Legetøj. Hvad er det for en undersøisk en, De har der?«

»Hør,« svarede han, »kan De hjælpe os lidt med at faa Torpedoen ind i Skyderøret?«

»Ja, jeg vil hjælpe Dem,« sagde Halpin, »hvis De vil tage mig om Bord, jeg er fuldstændig forkommen.«

*

*

*

Japaneren raabte nogle faa Ord ned paa sit eget Sprog, og et krumt Dæk og en spids Skibsnabel hævede sig op af Søen. To andre Japanere kom op, og sprang over Bord. Sammen med Halpin fik de Torpedoen bakket ind i et af de to Skyderør, som sad paa hver Side af Staaltønden, over den spidse Snabel. Saa hjalp de Halpin, der var øm i Benene, op paa det

krumme Dæk, hen til Staalcylinderen, hvor den første Japaner, en klogt udseende Fyr i Løjtnantsuniform, høfligt bød ham velkommen, og indbød ham til at gaa ned ad en Stige.

»Det er den første undersøiske Baad jeg har været nede i,« sagde Halpin, »da han stod paa det sidste Trin, og saa sig omkring blandt en Masse Ventiler, Indikatorer og Rør, som sad paa de runde Staalvægge, der omgav ham; »men jeg har studeret dem theoretisk. Sig mig, hvorledes faar man tørre Klæder paa her, hvis man falder over Bord?«

»Jeg har noget, De kan skifte med,« sagde hans Redningsmand, »og oven i Købet en Frakke med Deres Tjenesteknapper. Jeg fik den i Anopolis, hvor jeg har studeret.«

»Ja, naar De har studeret der,« sagde Halpin, »saa kan jeg ikke forstaa, at De kunde gøre Dem skyldig i saadan en Fejltagelse. Saa maa De jo kende »Syracus«, der er ikke noget, der ligner den i den russiske Flaade.«

»Det gør »Retvizan««, sagde han, »det var hende jeg var paa Udkig efter. Hun har tre Skorstene, to Master og Sidegallerier. Men hvorledes faldt De over Bord?«

»Ja, Sidegallerier! Tak skal De have, men en halv Snes Skibe af enhver Nations Flaade har Sidegallerier. Det var netop der, jeg faldt ned fra. Hvis De havde set Dem ordentlig for, vilde De have opdaget mig, og jeg ligner vel ikke nogen Russer?«

»Mine Øjne er meget daarlige,« sagde Japaneren, »og mine Brilller gik itu i Gaar.«

»Naa,« sagde Halpin, »saa skulde De vist hellere stole paa en andens Øjne. Hvis De havde torpedoet Onkel Sams Krydser i Aftes, havde det set galt ud for Japan. For Resten troede jeg »Retvizan laa paa Bunden af Port Arthurs Havn?«

»Nej,« sagde Japaneren, »hun er blevet repareret og skal være paa Vejen ud. Vi holder Udkig med hende.« Medens han talte, havde han taget tørre Klæder frem, og Halpin følte sig snart opvarmet og vel tilmode. Der var ikke nogen særskilt Kahyt, det var et langt, elektrisk oplyst, hvælvet Rum; i den forreste Ende var Torpedoudskydningsrørene, i den agterste Maskinen og Motoren. Medens Halpin klædte sig om, var den Øverstbefalende gaaet op, og Resten af Besætningen, heri ogsaa indbefattet Maskinisterne, havde travlt med at hale den reddede Torpedo ud af Røret, for igen at fylde den med komprimeret Luft.

Førend de var færdige med det, var Halpin i Tøjet, og nu kom de, syv i Tallet, alle lig hinanden som Brødre, og satte sig paa de faste Siddepladser langs Staalskroget.

To forblev dog forude og satte sig ved Siden af Torpedoudskydningsrørene; en, øjensynlig en Kvartermester, tog Stilling ved Rattet, som beherskede det horizontale Ror, og fire Maskinister og Elektrikere gik bag ved til Maskinen og Dynamoen.

Det indviklede System af Rør og Ventiler var anbragt saadan, at enhver Mand kunde passe sit Arbejde uden at fjærne sig fra sin Siddeplads, hvilket hjalp til at holde Baaden vandret. Halpin satte sig midtskibs og spurgte Chefen:

»Hvor skal De nu hen? Det skulde vel ikke være et eller andet Sted, hvor jeg kunde komme ud og om Bord paa mit Skib; hun var paa Vej til Newchwang.«

»Nej, de kan ikke komme om Bord i Deres Skib før Krigen er forbi. De har nu lært denne Baads Eksistens at kende, og det er en Del af vor Krigspolitik, at holde den hemmelig.«

»Hvad behager?« spurgte Halpin forbløffet, »vil De holde en Officer i de forenede Staters Marine tilbage?«

»De vilde vel ikke have haft, at jeg skulde have taget Torpedoen fra Dem, og ladet Dem drukne? Jeg reddede Dem, det maa vel være tilstrækkeligt.«

»Hvad er Deres Navn, maa jeg spørge?« spurgte den amerikanske Officer. »Mit er Richard Halpin fra de forenede Staters Krydser »Syracus«.«

»Sagu Matsumaro, Løjtnant i den japanesiske Marine, Chef paa den undersøiske Torpedobaad »Hachi«.«

»Naa, det er godt, Løjtnant Matsumaro. Fortæl mig nu, hvor De skal hen.«

»Rundt om Liaotang Halvøen, hvor vi fandt vort sidste Offer.«

»Offer?« spurgte Halpin. »Hvad vil det sige?«

»»Petropawlowsk« med Admiral Makarow, Storfyrst Cyril og syv Hundrede Mand om Bord!«

»Hvad behager! Vil De fortælle mig, at denne Baad her — var det da ikke en flydende Mine?«

»Det var denne Baad her,« sagde Japaneren medens hans smalle Øjne gnistrede, »Dem kan jeg jo godt sige det til, da De ikke kan røbe det. Denne lille Baad, som ingen fremmede kender eller har set, bragte det vældige Panserskib til at synke, medens Russerne og hele Verden tror, at det var en Mine. En Mine,« tilføjede han foragtelig, »hvilken Mine kunde ramme et Panserskib under Damp midtskibs?«

»Store Gud!« sagde Halpin, »det har jeg jo netop tænkt paa. Naa, det var virkelig Dem. Men hvorfor løber De saa ikke ind i Port Arthur og torpedoer dem allesammen?«

»Nu glemmer De Minerne; vi har ingen Kort, og vi har ikke noget bestemt at holde os til. I en undersøisk Baad ser man forfærdelig daarligt. Den er i meget større Fare end dem, der bevæger sig paa Overfladen.«

»Naa, saa ligger De altsaa paa Lur efter dem. Tror De »Retvizan« er ude?«

»»Retvizan« er repareret og er gaaet ud. Hun blev rapporteret her i Farvandet; men er altsaa blevet forvekslet med Deres Skib. Nu vil vi gøre en lille Tur rundt.«

»Det blev fortalt, at ogsaa andre var stødt paa Miner,« sagde Halpin, »var det heller ikke rigtigt?«

»»Pobjeda« stødte ikke paa nogen Mine.«

»Naa, »Pobjeda« har De ogsaa slagtet, er der flere?»

«»Poltawa«, »Askold«, »Diana«, »Bojarin« som blev bygget i Danmark, og »Jenesey«.»

»Du milde! Og De bliver ved, kan jeg tænke, indtil De har gjort det af med hele den russiske Flaade?»

»Jeg har videre flyvende Planer end det. De armerede Skibe skal forsvinde fra Alverdens Flaader. Jeg er nødt til at komme op til Overfladen hver tiende Dag, for at forny Luften, og en Gang i Løbet af fire Maaneder maa jeg proviantere, undertiden hyppigere, naar vi har Brug for Torpedoer.«

»Men De maa da komme op for at holde Udkig?»

»Hverken for at høre eller se. Maa jeg vise Dem min Telefon? Prøv en Gang at tage den paa.«

Japaneren tog et langt bøjeligt Rør med Øreklapper, af den Slags som Telefondamerne bruger, ned, og med en Haandbevægelse til Maskinisten, stoppede han Maskinen.

Da Halpin havde taget Apparatet paa, hørte han en stærk Støj, der tog af og tog til, med regelmæssige Mellemlum.

»Det er Brændingen mod Kysten to Mil borte,« forklarede Matsumaro, da Halpin havde beskrevet den. »Vandet bringer Lyden meget længere end Luften. Selv i Storm kan jeg høre en Dampers Skrue fem Mil borte.«

»Men hvad er det for en Indretning?«

»Det er min egen Opfindelse. Jeg har egentlig ikke givet den noget Navn. Det er en parabolisk Reflektor med Telefon-Diaphragme i Hulheden. Det staar i Forbindelse med en Vinkelmaaler, som angiver Lydens Retning,« tilføjede han og gav igen Signal til Maskinisten.

»Den er god,« indrømmede Halpin, idet han tog Øreklapperne af. »Jeg faar en uhyre Respekt for jer gule Sataner! Men hvordan kan I se? Ved Hjælp af et Periscop, formoder jeg?«

»Det er ogsaa min egen Opfindelse,« sagde Japaneren, »og den er bedre end noget Periscop. Lagde De Mærke til det cirkelrunde Dæk, som omgav den hule Mast? Masten er dækket med en Lindse paa Toppen, og Dækket agerer Mørkekammer. Paa tolv Fods Dybde, med kun tre Fod Mast over Vandet, faar jeg et levende Lilleput-Billede af enhver Genstand, enhver Sø og ethvert Skib paa Horizonten.«

»Og er det paalideligt?«

»Det har været det endnu,« svarede den anden, »indtil i Gaar Aftes, og havde vi ikke haft det stærke Maanelys, vilde jeg næppe have forvekslet Deres Skib med »Retvizan«.«

»Men hvad Slags Linse giver et rundt Spejl-billede?« spurgte Halpin eftertænksom.

»Ja, det er min Hemmelighed,« svarede Matsumaro smilende.

»Om Forladelse,« sagde Halpin, »jeg glemte, hvor og hvem jeg er.«

»De skal nok faa det at vide en Gang. Jeg vil give den til de forenede Stater, naar den har tjent Japan. De skal ogsaa faa min traadløse Telegraf, med hvilken man kan telegrafere gennem Søen.«

»De er jo et Geni!« udbrød Halpin.

»Jeg er opdraget i Amerika, og jeg skylder dette Land meget.«

»Og Deres Mandskab? Er det værnepligtigt?«

»Nej, hverken Mandskab eller Officerer. De er indøvede af mig, og vi er alle Medlemmer af Samorajen.«

»Samorajen?« sagde Halpin. »Japans Adel?«

»Det kan De godt kalde det; men det kan ellers ikke sammenstilles med nogen Klasse i Amerika eller andet Steds. Det er den gamle Krigerkaste, med Slægtstraditioner der gaar Aartusinder tilbage, og det ved De maaske, at et Medlem af Samorajen ikke maa overleve et Fejlgreb eller en Ydmygelse?«

»Det maa være lige håardt nok,« sagde Halpin, »saa dør I vel alle sammen i en ung Alder?«

»Ikke alle; jeg for Eksempel, haaber at leve. Jeg har endnu aldrig begaaet et Misgreb. Jeg har bygget denne Baad, og konstrueret den. Jeg har foræret den til mit Land, og er blevet op-
højet i Rang. Jeg har gjort Russerne mere Skade, end alle mine Landsmænd tilsammen. Nej, jeg har endnu ikke begaaet noget Misgreb.«

»De var nær ved det i Aftes; hvad vilde De

egentlig have gjort, hvis De havde blæst Agterdelen ud af »Syracus«?»

Matsumaro saa alvorligt paa ham og sagde langsomt:

»Det er sandt, jeg var nær ved det. Det vilde have været ensbetydende med Harachiri for os alle sammen.« Han pegede op paa et kort, tveægget Sværd, og Halpin gøs.

»Det vil sige, I vilde have skaaret Maven op paa jer selv. Lad være med den Slags Ting, Løjtnant. Vi har et gammelt Ordsprog som siger: »Hvis det ikke lykkes første Gang, saa forsøg igen!« eller »Bedre Lykke næste Gang!« Men hvorledes opererer De egentlig?»

Matsumaro svarede:

»Jeg modtager kun Instrukser om Natten gennem traadløs Telegraf, fra Admiral Togos Privatkahyt. Han er den eneste i hele Flaaden, foruden os, som kender Baadens Eksistens. Jeg gaar aldrig op til Overfladen, naar et Skib er i Sigte. Jeg finder Ofret i mit Camera Obscura. Jeg ligger paa Lur to Favne under Vandet, og jeg sejler saaledes, at jeg krydser Ofrets Kurs. I det kritiske Øjeblik, naar Torpedoens Retning er sikker paa at være rigtig, gaar den af: »Puf!« »Wisch!« og saa hører Verden om nok en flydende Mine.«

»Men hvis der nu sker en Katastrofe, hvorledes kommer De saa ud?»

»I saa Fald,« svarede Japaneren, »kan vi alle undslippe med Undtagelse af en. Udskyd-

ningsrørene er atten Tommer i Diameter, en Mand kan kravle ind i dem, og han skal da bære sig ad paa følgende Maade. I det Øjeblik han kommer ind, skal han trække Vejret dybt, der aabnes for Hullet i Bougen, Vandet strømmer ind, og han fyres ud igennem det ved Hjælp af komprimeret Luft, ligesom en Torpedo.«

»Og en maa forblive, fordi han ikke kan skyde sig selv ud?« spurgte Halpin.

Japaneren bukkede alvorligt.

»Det vilde blive mig, Chefen!« sagde han blot.

*

*

*

Da Halpin vaagnede den næste Morgen, var der stor Travlhed om Bord i den undersøiske Baad.

»Hvad er der i Vejen, Løjtnant!« spurgte Halpin. »Har De faaet Forbindelse med Togo?«

»Ja, medens De sov,« svarede han. »Flaaden er her i Nærheden; men jeg ved ikke rigtig hvor. Vi er ti Kvartmil Sydøst for Port Arthur, og Admiral Togo melder mig, at »Retvizan« er ude; men for Resten har jeg Brug for Deres Øjne, hvis De vil være saa elskværdig at hjælpe mig? Det er nemlig temmelig tykt oppe.«

Paa Spejlet saa Halpin et stort, graat Skib, som styrede næsten ret ned imod den usynlige undersøiske. En tæt, sort Røg stod ud af Skorstenene og slog ned omkring hendes Dæk, som man ofte ser ved lavt Barometertryk. Fra Tid til anden saa man en Mast, Pansertaarne, Ka-

noner, og Broen forude, og en Gang tre Skorstene.

»Hvad mener De?« spurgte Matsumaro. »Har den Sidegallerier? Det er ikke Deres Skib »Syracus«; men er det »Retvizan«?«

»Jeg ved det ikke,« sagde Halpin, idet han nøje studerede Billedet, »det er jo temmelig taaget. Det er ganske sikkert et Panserskib, det kan man se paa Størrelsen af det forreste Taarn. Jeg har kun set et Fotografi af »Retvizan«. Hvis jeg ikke tager meget fejl, er dens Skorstene blevet forlænget.«

»Ja, nu faar vi det snart at se. Jeg passer særlig paa Sidegalleriet.«

»Stol nu ikke for sikkert paa det, Løjtnant,« sagde Halpin, »det har Deres store Slagskib »Hatsuse« ogsaa, jeg saa hende i Hongkong. Pas paa ikke at blæse Deres egne Landsmænd i Luften.«

»Det ved jeg,« sagde Matsumaro vrissent; »men De maa nu heller ikke tro, at jeg tager fejl af mit eget Lands Skibe.«

»Det vil jeg heller ikke haabe,« svarede Halpin tørt. »Men De kendte dog ikke »Syracus«.«

»I Maanelyset, nej, men paa mit Panorama, ja.« Billedet i Spejlet blev større, det pansrede Uhyre kom stormende frem, ikke en halv Kvartmil borte, og dens Retning var saaledes, at den maatte krydse Bougen af den undersøiske. Langt agter ude, men endnu meget utydeligt og mørkt, kom et andet Skib til Syne, og kort efter endnu

et, som dunkle Pletter i den graa Morgentaage. En hel Flaade var det, som kom op i Slagorden, men ingen af Skibene viste Nationalflag, og en tæt Røg indhyllede dem alle.

Nogle faa Øjeblikke løftedes Taagen paa Bagbordsside, og vi saa andre Skibe, Fragtdampere og Fuldriggere; men den lukkede sig hurtig om dem paany, og var nu snarere tættere end før.

»Gud ved om hele den russiske Flaade er i Færd med at stikke ud fra Port Arthur,« sagde Matsumaro.

»Det ser ud til det,« sagde Halpin, »hvis det er Russere; men det er svært at sige nu til dags, det ene Lands Slagskibe ligner det andets, og — ved Gud i Himlen — hun vender!«

Det store Slagskib gjorde en brat Svingning til Styrbord, og Halpin saa Matsumaros smalle Øjne formelig gnistre i det svage Lys, som herskede nede i den undersøiske. Saa drejede Japanneren haardt paa Roret.

»De har set vor Periscopmast,« sagde han, »og naar de stikker af for Periscopet, er det klart, at det maa være Russere, for de har ingen undersøiske Baade. Ah, nu ser jeg Sidegallerierne, det er »Retvizan«.«

Røgen trak væk et Øjeblik og viste tydeligt Sidegallerierne, men førend Halpin kunde sætte sig nøjere ind i Skibets Detailler, gav den japanske Løjtnant ham et Vink, om at der ikke var meget Albuerum, og han gik ned. Lidt efter blev der udvekslet Kommandoer og Svar paa

japansk mellem Løjtnanten og de fire Mænd ved Torpedoudskydningsrørene, derpaa hørtes et skarpt, fyndigt Ord fra Matsumaro, som blev besvaret ved, at en Mand drejede paa en Ventil. Et Sus og et Klask fulgte umiddelbart efter, og Halpin vidste nu, at en Torpedo var udsendt. Straks efter forkyndte de samme Lyde, at den anden Torpedo var affyret.

Det var næppe sket, førend Matsumaro kom styrtende ned fra Periscopet, trak Knæene op under sig, begravede sit Ansigt i sine Hænder, og bøjede Hovedet dybt ned mod Gulvet, medens han hulkede og sukede som et Barn. Hans Mænd stimlede sammen om ham, og Halpin spurgte:

»Hvad er der i Vejen?«

Matsumaro svarede ikke, og Halpin gik saa alene op ad Stigen. Han saa da paa Billedet en rødmalet Linie, som laa langs med Overbygningens graa Farve, og tillige, at Skorstenen var en lige Cylinder. Han bøjede sig ned mod Mandskabet neden under og sagde:

»Her er nok noget galt paa Færde, det er et galt Skib I har torpedoet; men det maa være en Russer, ellers vilde han ikke fyre paa os.«

Fyret blev der, selv her under Søen kunde Halpin høre Braget af Batterierne, og Suset og Plasket af Projektilerne, som blev sendt efter Periscopet.

Da Halpin lidt efter saa paa Billedet, var det fuldstændig forvandlet. Om Bord paa det store

Slagskib stod Flammerne højt til Vejrs, det viste sig paa Periscopet som en skælvende Masse af Farve og Lys. Kort Tid efter skiftede Billedet atter, Skibets Linier var nu helt krumme, og Skroget sank dybere og dybere i Søen, medens en tyk, gul Røg hang tæt over hende. Nu saa man Forenden af en blodrød Køl, lidt efter dannede den en Vinkel med Havfladen paa halvtredsindstyve Grader, nu maatte over en Trediedel af dens Længde være oven Vandet, og saa pludselig gik den næsten lodret til Bunds med Agterstavnen først.

*

*

*

Da Halpin kom ned igen, saa han Matsumaro med det tveæggede Sværd, der før havde hængt paa Væggen.

»Hvad har De i Sinde?« spurgte Halpin. »Skibet er sunket; men det var ikke »Retvizan«. Hvad tror De, det var for et?«

»Det er lige meget,« sagde Matsumaro, »jeg har begaaet en Fejltagelse.«

Halpin lagde nu først Mærke til, at Baaden var blevet ramt af et Projektil, og havde faaet en lille Læk, gennem hvilken Vandet piblede ind. Han spurgte Matsumaro, om det ikke skulde stoppes, men denne rystede blot paa Hovedet.

Nu blev Halpin hidsig og sagde:

»Kalder De det at begaa en Fejltagelse, at De har torpedoet det gale Skib? Deres øvrige Egenskaber ufortalt, De er dog et Asen. Er det en

Grund til at lade Baaden synke, og drukne os alle sammen?»

Uden at svare et Muk tændte Matsumaro de elektriske Lamper midtskibs, og lagde Sværdet paa Gulvet foran sig. Derpaa holdt han en lille Tale paa japansk for sin Besætning, uden at nogen af dem fortrak en Mine. Derpaa rejste en af Maskinisterne sig, løftede Sværdet og buk-kede dybt for sin Chef. Førend Halpin kunde lægge sig imellem, havde Maskinisten knappet sit Tøj op, og jaget det morderiske Vaaben ind i sin Mave, som det lykkedes ham fuldstændig at aabne ved en overmenneskelig Kraftanstrengelse, inden han faldt om i Dødskamp paa Gulvet. De andre saa temmelig ligegyldige til, og en af dem greb igen Sværdet; men førend han kunde faa det brugt, eller blot bukke for Chefen, langede Halpin ham et Slag i Ansigtet, og vri-stede Sværdet ud af Haanden paa ham.

»I forbandede Hedninger!« sagde han, »er det paa den Maade I gør Bod for et Fejlgreb? Har I i Sinde alle sammen at begaa Selvmord? Venter I ogsaa, at jeg vil gøre jer Følge?«

»Prøv ikke paa at lægge Dem imellem,« sagde Matsumaro, »De vover det ikke!«

»Jo, De kan bande paa jeg vover det,« brø-lede Halpin, »hvis en til af jer prøver, slaar jeg ham ned som en Hund.«

Han gik uden om Liget paa Gulvet hen til Chefen, som han stak sin knyttede Næve op i Ansigtet paa. Denne bøjede uvilkaarlig Hovedet

lidt tilbage for Halpin, som var en stor Tamp, og som ikke brugte Handsker Nummer seks.

»Saa vidt jeg kan forstaa,« fortsatte Halpin saa rolig som han kunde, »er det jeres Mening at dø i Følge jeres infame Sædvane, det I kalder Harachiri. For min Skyld maa I himle, naar som helst I har Lyst, undtagen naar det ligefrem er ødelæggende for mig. Thi hvad skal jeg gøre her om Bord med en Samling døde Mænd?«

»Det kommer egentlig ikke os ved,« sagde Matsumaro, »maa jeg blot bede Dem om, ikke at afbryde os.«

»Ja, men det kommer min Sjæl og Salighed mig ved,« svarede Halpin, »I har at skaffe mig ud af denne Baad, og saa kan I gøre, hvad I har Lyst til. Hun er i Færd med at synke. Behag at gaa op til Overfladen og aabne Lugen, saa giver jeg mig til at svømme.«

»Nej! Det er ikke vor Fejl, at De er her. I Følge vor urgamle Skik, skal vi dø, og for Dem har vi ikke noget som helst Ansvar.«

»Men hvorfor skal jeg dø?«

»Jeg sagde Dem jo, at det kommer ikke os ved. Vi skal dø hurtig, øjeblikkelig, vi har ikke Tid til at befri Dem, og denne Baad maa ikke blive set, der er andre Skibe der oppe.«

»Saa skyd mig da ud af Udskydningsrøret,« sagde Halpin.

»Vi har ikke Tid, gaa Deres Vej!« sagde Matsumaro.

»Det sværger jeg, hvis I dør før jeg, saa skal I dø for min Haand, og en langsom og pinefuld Død skal det blive.«

Derpaa slog Halpin Løjtnant Sagu Matsumaro af den japanske Marine lige i Ansigtet, saa han faldt om paa Ryggen i hele Mandskabets Nærværelse, og førend det lille Menneske kunde rejse sig, havde han grebet ham i Struben.

»Vil De lukke mig ud,« brølede han, og rystede ham voldsomt, »vil De lukke mig ud, infame Hedning!«

De andre, som sandt at sige, ikke var bange af sig, sprang rask frem, men den rasende Amerikaner svingede deres egen Chef imod dem, brugte ham bogstavelig talt som et Forsvarsvaaben, og mærkelig nok, endte det med, at disse Folk, som ikke var bange for at sprætte Maven op paa sig selv i deres religiøse Fanatisme, blev bange for denne rasende Kæmpe.

»Naa, vil De saa lukke mig ud,« gentog Halpin, »vil De gaa op til Overfladen og lukke mig ud, eller skyde mig ud af et af Rørene? Naa, svar hurtig!«

Matsumaro, hvis Næse blødte, og hvis Øjne var blevet blaa og gule, vedligeholdte en haardnakket Tavshed, og Halpin maatte igen til at hamre løs paa ham, med al sin Kraft, idet han holdt ham ud fra sig i Arms Længde. Saa endelig mumlede Matsumaro:

»Ja, ja, jeg vil lade Dem skyde ud gennem Røret. De forstaar ingen Ting. De er en brutal

Fyr. De har ikke Begreb om Æresfølelse, Fædrelandskærlighed eller Traditioner.«

»Blæse være med det,« svarede Halpin, »jeg er ung, og jeg vil leve. Vil De give mig Deres Æresord paa, sætte Samorajens Ære i Pant paa, at De vil aabne Klappen forude og skyde mig ud med komprimeret Luft, hvis jeg kravler ind i Røret?«

»Ja! Men vil De saa give mig Deres Æresord som amerikansk Officer paa, at De ikke vil røbe, hvad De har set i denne Baad?«

»Nej! det vil være umuligt, jeg er nødt til at aflægge Rapport.«

Matsumaro saa et Øjeblik vist paa hans bestemte Ansigt, saa sagde han:

»Naa, det gør for Resten heller ikke noget. Verden vil faa at vide, at vi døde med Ære.«

»Oprigtig talt, Løjtnant, tror jeg ikke, Verden vil beskæftige sig meget med jer; men jeg skal give Dem mit Æresord paa, at jeg ikke skal bagtale Dem.«

Den japanske Officer bukkede høfligt og fulgte Halpin hen til Styrbords Udskydningsrør, ledsaget af hele sit Mandskab. Her stillede de sig op og ventede paa, at Halpin skulde krybe ind. Han tøvede et Øjeblik, og saa sig omkring; men ingen af dem fortrak en Mine.

»Jeg ved virkelig ikke, hvad jeg skal sige til jer,« begyndte han, »kun, at det gør mig ondt, at jeg er bedrøvet over, at I har besluttet jer til — —«

»Spild ikke Tiden!« afbrød Matsumaro. »Stik Deres Fingre i Ørerne, for at beskytte dem mod Luftrykket, her er Baade i Nærheden, og De vil sikkert have Held med Dem; men skynd Dem, De keder os!«

»Naa, ja, hvis jeg keder Dem, saa Farvel! Det gør mig ondt for Dem, Løjtnant, jeg kunde ganske godt lide Dem.«

»Lad det gøre Dem ondt for Linsen. Den er gaaet tabt for Verden.«

»Selvfølgelig! Farvel!«

Halpin kastede de laante Klæder, og krøb i Undertøj ind i Røret.

»Træk Vejret dybt, naar vi lukker Klappen herinde!« raabte Matsumaro.

»Javel!« svarede Halpin. »Lad bare gaa!«

Bagdøren lukkede med et Smæld, og Halpin fyldte sine Lunger med Luft, saa hørte han i det bælgravende Mørke, at Klappen forude blev løftet, og følte det iskolde Vand strømme ind. Der paafulgte et Stød, som halvvejs bedøvede ham, og i det næste Øjeblik var han ude i Vandet, med Fingrene boret dybt ind i Ørerne, og Næseboerne næsten revet fra hinanden ved de tre Atmosfærers Tryk.

Han var Hundrede Fod nede, det havde han set paa Dybdemaaleren, og han haabede, at han kunde svømme opad ved at bruge Fødderne og hjulpet af Opdriften, i det mindste to Fod i Sekundtet. Det vilde altsaa sige et Minut. Han udregnede det, medens han svømmede, han be-

regnede ogsaa, at han brugte et halvt Sekund for hvert Spark, og at han maatte sparke omtrent Hundrede Gange, for at naa Overfladen. Han talte medens han sparkede, men førend han havde talt til ti, følte han Dødskamp i sine Lunger, og denne Følelse voksede samtidig med, at Smerten i hans Ører og Næsebor aftog.

Da han var naaet til Halvtreds, vovede han at tage den ene Finger væk fra Øret for at bruge Haanden til at svømme med; den Smerte der derved fremkom i Trommehinden, forhindrede ham i ogsaa at frigøre den anden, og han svømmede alene med Fødderne og den ene Arm op mod Lyset. Ved fem og halvfjerdsindstyve, da hans Lunger var lige ved at sprænges, og hans Øjne stod ud af Hovedet, gjorde han op, at Livet var mere værd end Hørelsen, og tog fat med begge Hænder. Han begyndte at misunde de Fyre der nede, misunde dem, fordi de ikke behøvede at dø den frygtelige Død, som Drukning er, og denne Tanke var endnu i hans Hoved, da han halvkvalt, gurglende og snappende efter Vejret endelig naaede Vandspejlet.

Det varede lidt, inden Halpin kunde samle sig til at tage et Overblik. Flydende paa Ryggen og trædende Vande, saa han Skibe af alle Typer, Krigsskibe og Handelsdampere, lige fra Panserskibe med de høje Bord, til den lavtliggende kinesiske Djunke. Nærmest ved ham laa Smaa-baade, der var fulde af Folk, som hist og her opsamlede blødende og saarede Svømmere. Han

raabte til en af dem, og en hvid Baad, som han syntes at kende, nærmede sig ham.

»Men Du almægtige!« raabte Manden ved Pligtaaren til Officeren, der sad agter ved Roret, »det er jo Løjtnant Halpin.

»Halpin!« skreg Officeren og rejste sig op, og Halpin genkendte en Kammerat fra »Syracus«. »Hvor har Du været? Vi troede Du var druknet! Hvordan i al Verden er Du kommet om Bord paa det japanske Slagskib »Hatsuse«?«

En knækket Blomst.

Saa længe Lucy levede, førte hendes Børn en glad og lykkelig Tilværelse. Hver Dag naar hun var paaklædt til Middagsbordet Klokken seks, løb hun op i Barnekammeret, satte sig i den lille, lave Kurvestol — Mo'rs egen Stol — og fik Børnene hen til sig. Den lille treaars Pige paa Skødet, og den ældste ved Siden af sig. Da Børnene voksede til, og havde mistet hende, kunde de lige mindes Scenen; det lyse, varme Barnekammer med de muntre, brogede Billeder stukket fast paa Væggen, det hyggelige Thebord med de hvide Krus og det lækre Smørrebrød, og det bedste af det hele, Moders søde, glade Ansigt. Som en god Engel levede hun med dem, beroligede og hjalp Belle, kælede og sang for den lille Florrie.

Men saa kom der en Tid, da Moders Skuldre altid var bedækket med et Shawl, og da hendes Hænder, der havde været saa flinke til at gøre det itubrækkede Legetøj i Stand, blev næsten lige saa hjælpeløse som lille Belles. Der lagde sig en mørk Skygge over Huset, og efter Børnenes

første voldsomme uforstaaende Sorg, fulgte den Tomhed, som kun en Moders Død kan fremkalde.

Børnene voksede til og blev lunefulde og over-spændte. I det usikre, hemmelighedsfulde Skær, som den ensomme Gaslygte udenfor deres Hus kastede paa Vandpytterne, kunde de sidde de lange, triste Vinteraftener og udmale sig et langt, glædeløst Liv, og mangen en Aften græd og hulkede de sig i Søvn ved Tanken om deres sørgelige Skæbne.

De var nogle højst aparte Børn, med morsomme langagtige Ansigter, store misfornøjede Øjne, tykke, brune Fletninger, der var bundet op til Siderne med brune Sløjfer, og Stemmer, der afvekslende var lidenskabelige og gnavne.

Belle og Florrie havde Lærerinde efter Lærerinde, men de hadede dem alle instinktmæssig, og lærte egentlig aldrig noget rigtigt. De drømmende, lunefulde Børn var ogsaa meget vanskelige at opdrage. De opfattede let, og havde en udmærket Hukommelse, men de lærte kun, hvad de havde Lyst til. De holdt meget af at tegne og male, og kunde sidde halve Dage ved Klaveret, optaget af at spille og synge deres egne smaa Sange. De holdt nok af at læse, naar det drejede sig om Romaner og Digtekunst; men det virkelige Livs Begivenheder brød de sig ikke en Smule om at lære at kende.

De holdt grænseløs meget af hinanden, og naar den ene skulde straffes, erklærede den anden

sig straks for medskyldig. De tilbød det skønne, afskyede Sladder og Bagtalelse, tog altid den svageres Parti, og hvad der var det bedste ved dem, de glemte aldrig deres for tidlig bortkaldte, højtelskede Moder. Alt i alt førte de en sørgelig Tilværelse. Deres Fader valgte aldrig, men antog altid de første, de bedste Lærerinder, som ofte var frastødende, uvidende Kvinder, der behandlede Børnene ukærligt, og ikke nærrede den fjerneste Interesse for dem.

Florrie og Belle opførte sig ofte, som om de hverken havde Hjerte eller Samvittighed, og intet morede dem mere end at drille deres Lærerinder, til de tabte al Selvbeherskelse. Det hændte ikke sjældent, at de overvældede sig selv med Bebrejdelser i den Anledning om Aftnerne, men alligevel saa det ud som om de planmæssigt arbejdede paa at gøre Livet saa besværligt som muligt for deres Omgivelser.

Naar Skoletimerne var forbi, tilbragte de Dagen med at lære Salmer og tegne Karrikaturer, og de kunde sidde i Timevis og anstille Betragtninger over deres egne Tanker og Handlinger.

Saaledes gik Tiden, indtil de blev voksne, og de forandrede sig utroligt med Aarene.

De havde glimrende Figurer; aparte, men smukke Ansigter, med en klar, gullig Teint. Rødmen kom og svandt med en forbavsende Hurtighed, og Øjnene var store og drømmende.

Jeg gjorde deres Bekendtskab paa en dejlig, gammel Herregaard i Devonshire, hvor vi alle

var i Besøg. De kom en Eftermiddag, indhyllet i lange Rejsekaaber, og med Slør for Ansigtet, saa jeg saa dem ikke rigtig, førend de traadte ind i Dagligstuen, paaklædt til Middag. Deres glatte, hvide Kjoler tiltalte mig meget; efter deres Dragter at dømme, var det stilsfærdige, naturlige unge Piger, men jeg tvivler ikke om, at de meget godt vidste, at deres slanke Skikkelser og mørke, bølgende Haar netop tog sig bedst ud saaledes.

Vi blev straks gode Venner. I Begyndelsen tror jeg, at de sluttede sig til mig af Medlidenhed, fordi jeg var en svagelig, halvgammel og grim Dame, men senere holdt de af at sætte sig hen ved Siden af mig og snakke ud om, hvad der laa dem paa Hjerte.

De var lige kommet tilbage fra en Rejse til Paris — de syntes i Virkeligheden altid at ligge paa Rejser — med nogle gode Venner; thi skønt de i Grunden slet ikke var selskabelig anlagt, havde de dog efterhaanden faaet en Mængde Bekendte, som tog dem med paa Rejse, lod dem gøre en Sæson med i London, eller som i dette Tilfælde, bad dem tilbringe Efteraaret paa en Herregaard. De holdt meget af at være sammen, men skiltes alligevel ofte, saa at den ene rejste mod Øst, den anden mod Vest.

Foruden dem var der endnu en Person, som vakte min Interesse ved det store, livlige Middagsbord. Det var Kaptajn Frogmore, en høj, bredskuldret Mand, med et elskværdigt Ansigt og

en velklingende Stemme. Han havde Sygepermission, og lo af fuld Hals, naar vi betvivlede hans Sygdom.

Han beundrede de glatte, hvide Kjoler fuldt saa meget som jeg, og gjorde evig Kur til Ejerinderne. De unge Piger lignede hinanden saa meget i alle Henseender, at jeg slet ikke var forbavset over, at han var lige opmærksom mod dem begge, og det saa nærmest ud til at være ham ligegyldigt, hvem af dem, der skulde blive Fru Frogmore.

Det hele bekymrede mig saare lidt, da Belle og Florrie var alt andet end imødekommende, og øjensynlig opfattede hans Beundring som en Selvfølge.

Men det var umuligt, at Kaptajn Frogmore ikke i Længden skulde foretrække den ene af dem, og de unge Piger hjalp ham selv paa Gled. Efterhaanden som hans Kurgøren tiltog, begyndte den at kede Belle, og saa snart dette blev klart, tog Kaptajn Frogmores Tilbøjelighed en bestemt Retning, og Florries Tid blev meget optaget, saa at jeg fik Lejlighed til at se mere til Belle, end jeg hidtil havde gjort.

Jeg tror nok, at jeg holdt mest af Florrie, ikke fordi jeg havde fundet flere gode Egenskaber hos hende, end hos Søsteren, men fordi hun var mindre overspændt og lunefuld. Dog kunde der undertiden komme et Udtryk i Belles Ansigt, der fik mig til at glemme den egenraadige, selvbevidste, unge Pige, og bringe mig til at tænke paa det Barndomsbillede, de holdt saa

meget af at tale om. Jeg saa, som i en Drøm, den unge, søde Moder med de smaa Børn omkring sig, jeg saa Belle uskyldig og lykkelig, med Livet liggende lyst foran sig, og mit Hjerte fyldtes med en uendelig Medfølelse. Naar jeg tænkte paa hendes Karakter, følte jeg ved mig selv, at det var umuligt, at hendes Liv kunde blive lykkeligt. Deres Fader, som aldrig havde brudt sig noget om dem, havde ved Drik og Spil bragt sig tidlig paa Gravens Rand, og ved hans Død vilde Pigebørnene ikke arve det mindste.

En gammel, ugift Tante havde testamenteret en lille Formue til Florrie, som var hendes Gud-datter, medens hun ganske havde forbigaaet stakkels Belle.

Florrie vilde hellere end gærne dele med hende, men Belle gav altid det samme Svar, at hun ikke vilde modtage noget af nogen, ikke en Gang af sin Søster. Naar derfor deres Fader døde, kunde Florrie gøre, hvad hun vilde med sine Penge, Belle vilde tage ud som Lærerinde. Jeg er vis paa, at hun mente, hvad hun sagde, og jeg kunde ikke lade være med ofte at tænke paa det. Hvilken forunderlig lille Lærerinde! Jeg tænkte mig hende i en Skolestue, undervisende almindelige Hverdagsbørn i netop de Ting, som havde interesseret hende selv, fortvivlet over deres Dumhed, træt og ulykkelig. Jeg tænkte mig hende i Dagligstuen, ikke venlig og omgængelig, men kold og frastødende, og

med Trodsen skrevet paa selve sin ranke Skikkelse. Det var mig umuligt at se Enden paa det. Maaske kunde Belle være blevet lykkelig i et Ægteskab, men naar der var gaaet en Tid, blev hun bestandig ked af sine Tilbedere.

For Tiden gik Dagene imidlertid let og behageligt, — — saa kom der en Forandring og brød Stilheden.

Jeg husker saa tydeligt den Aften. Herrerne var gaaet ud i Haven for at trække frisk Luft, vi saa Glimtet af deres Cigarer i det Fjerne, medens vi Damer morede os paa egen Haand i deres Fraværelse.

Vor Værtinde og et Par andre Damer debatterede de nyeste Modeblade ved Lampens Skær; men da det stærke Lys generede mine Øjne, blev min Lænestol rullet hen til Hjørnevinduet.

Maanelyset faldt klart paa Florrie, der sad ved Klaveret og spillede en gammeldags Vals, og paa Belle, der sad paa en lav Stol ved Siden af mig og diskuterede et Maleri. Til sidst blev hun saa ivrig, at det trættede mig, og jeg begyndte at lytte efter Samtalen henne ved Bordet.

Vor Værtinde sagde:

»Jeg venter en Gæst til i Aften. Han skulde snart være her.«

»Mr. Curzon!« meldte Tjeneren og aabnede Døren for en høj, slank, lyshaaret Herre med en udmærket Holdning, og kolde, blaa Øjne.

Jeg saa det i et Nu. Belle sprang op fra sin Stol med blussende Kinder, og næppe i Stand til at trække Vejret.

»Men Jack dog, kender Du Belle?« spurgte vor Værtinde, forbavset over hendes usædvanlige Opførsel.

»Ja, jeg kender Frøken Belle,« svarede Jack. og jeg syntes, at der var en blød Klang i hans Stemme.

Saa fulgte der en Pavse, som jeg følte, at Belle var ude af Stand til at bryde. Vor Værtinde kom hende imidlertid til Hjælp.

»Kender Du ikke ogsaa Florrie, Jack?«

Jack vendte sig om og bukkede.

»Nej, jeg har ikke den Fornøjelse, vil De være saa elskværdig at forestille mig.«

Resten af Aftenen gik fornøjeligt.

Da vi rejste os for at sige Godnat, saa jeg et ukendt Glimt i Belles Øjne, og Haanden, der holdt Lyset, skælvede lidt.

Nogle af Herrerne kom ind fra Haven, og vor Værtinde betroede Mr. Curzon til deres Vare-tægt.

»Godnat, mine Herrer!« raabte hun muntert.

»Nu har De faaet en ny Rekrut til Rygeværelset.«

De fleste af dem havde faaet nok af at ryge, og drev ind i Billardværelset, kun Frogmore og Curzon slentrede sammen ud paa Verandaen. der laa lige under mit Sovekammervindue, saa deres Ord lød tydeligt op til mig.

De talte om Pigebørnene, deres Ejendommeligheder og deres Skønhed. Frogmore kunde ikke blive træt af at tale om Florries Ædelmodighed.

»Tænk, hun vilde have delt det hele. Var det ikke usædvanlig smukt og uegennyttigt?«

»Mageløst!« sagde Curzon i en ligegyldig Tone, som om han slet ikke havde hørt efter, hvad der blev sagt. Deres Samtale blev mere privat, og jeg lukkede Vinduet og gik i Seng.

Den næste Morgen, da jeg kom ned, fandt jeg hele Selskabet forsamlet i Spisestuen, optaget af at lægge Planer for Dagen. Det blev bestemt, at vi skulde spise til Middag i en gammel Ruin, og at vi skulde tage vore aller ældste Klæder paa, da vi havde Udsigt til at komme til at klatre op og ned ad stenede Skraaninger.

Vi kørte langs med Klipperne, og saa ud over den grønlige Sø, med de hvide, skummende Bølger, og de skarp forrevne Klippestykker. Jeg tror, at Skummet der blinkede rundt omkring, virkede paa os som en Slags Champagne.

Florrie og Frogmore sad paa Bagsædet i den ene Vogn, Curzon og Belle i den anden.

Jeg sad i samme Vogn som Belle, og jeg saa, at det gamle drømmende Udtryk var forsvundet fra hendes Øjne, og at hun saa tilfreds og lykkelig ud. Nu og da hørte jeg hendes friske, glade Stemme, men som oftest talte hun sagte. Hver Gang jeg vendte mig om, saa jeg det forandrede Udtryk i hendes Ansigt, og hendes Side-

mands Beundring syntes ubegrænset. Jeg troede fuldt og fast, at det var Begyndelsen paa en Kærlighedshistorie, saa jeg lod dem spadsere sammen, da vi naaede Ruinerne. Snart var hele Selskabet spredt for alle Vinde, og jeg sad ene tilbage, da jeg saa Kaptajn Frogmore komme gaaende op imod mig.

»Frøken F,« sagde han, »jeg bryder mig ikke om Ruinerne, maa jeg sidde her og passiare lidt med Dem.«

»Gærne, Kaptajn Frogmore,« svarede jeg, og vi sad i nogen Tid tavse ved Siden af hinanden. Saa sagde han paa sin pludselige, ligefremme Maade:

»De ser en hel Del til de unge Piger, Frøken F, og kender dem meget bedre end vi andre. Tror De, Florrie vil blive min Kone, hvis jeg beder hende derom?«

Jeg blev ikke forbavset, men meget glad, og jeg genkaldte mig, at Florrie havde rødmet, naar han kom, og at hun altid havde ladet sine ironiske Bemærkninger springe ham over.

»Det tror jeg sikkert, Kaptajn Frogmore,« svarede jeg, og jeg kunde se paa Udtrykket i hans Ansigt, at hele Verden med et forekom ham lys og smilende.

Medens vi sad hensunken i vore Drømme, stod pludselig Florrie foran os, smuk som altid, men kold og utilfreds med alt.

»Spise til Middag i det grønne, det er der da ingen Fornøjelse ved, Kaptajn Frogmore. Nej,

jeg ved intet som helst om, paa hvad Maade vi tager hjem. Man kan ikke tage Bestemmelse om al Ting paa en Gang, og jeg synes ærlig talt ikke, det er Umagen værd at bryde sin Hjerne med saadan en Bagatel.«

Saa kom de andre til, og til sidst Curzon, der saa brillant ud i sin lyse Sommerdragt, og Belle smukkere end jeg nogensinde før havde set hende, rødmende og smilende, med en Buket Blomster i sit Bælte.

»Kære Frøken F,« sagde hun og kastede sig ned ved Siden af mig, »hvad det er for en dejlig Dag; jeg vilde ønske, at den aldrig fik Ende!«

Det var Belle, den tilkommende Lærerinde, der sagde dette; Belle, der havde glemt Fremtiden med sine Sorger og Bekymringer.

Middagen forløb meget muntert, og bagefter sang de unge Piger for os, deres egne Ord til deres egne Melodier, med nu og da en forunderlig skærende Overgang, der greb mig paa en ejendommelig Maade.

»Sid stille, Belle,« sagde Florrie, »saa skal jeg tegne Dig. Stillingen er aldeles storartet, og Solen falder lige paa dine Blomster. Bare jeg dog havde min Malerkasse her.«

»Lad mig ogsaa prøve,« sagde Jack Curzon, »saa skal vi se, hvem der gaar af med Sejren.«

De begyndte begge deres Arbejde, men det gik kun langsomt for Curzon, der betragtede Modellen for meget.

Da Skitserne var færdige, bar Florries ubetinget Prisen, kun havde Curzon bedst truffet det drømmende Udtryk i Belles Øjne.

»De maa have gjort det før,« raabte Florrie, »Belle er meget vanskelig at tegne; jeg har forsøgt det over Hundrede Gange, før det er lykkedes mig at faa blot den fjærneste Lighed.«

Curzon svarede ikke.

»Jack er saa begavet,« sagde vor Værtinde sagte til mig, »han kan gøre, hvad det skal være, og han er saa elskværdig.«

Paa Hjemturen ordnede de unge sig, til min Forbavselse, anderledes end da vi tog ud. Florrie havde sat sig op lidt før de andre, og jeg hørte med mine egne Øren Curzon sige til hende.

»Maa jeg faa Lov til at sidde ved Siden af Dem paa Hjemturen?«

Florrie samtykkede smilende, men Frogmore saa meget fornærmet ud, da han satte sig op ved Siden af Belle. De saa begge saa gnavne og misfornøjede ud, som de sad der, ved Siden af hinanden, at jeg foretrak at sætte mig op ved Siden af Florrie.

Det var sandt, at Jack var meget begavet, jeg havde ikke lagt Mærke til det før, da han var sammen med Belle; men nu gjorde han sig øjensynlig Umage for at tage sig ud, og Florrie følte sig meget smigret ved hans Opmærksomhed. Hun bemærkede maaske ikke, som jeg, at hvad han saa talte om, og hvem han end talte med, søgte hans Blik stadig over til Belle.

»Det har rigtignok været en morsom Dag, ikke sandt Belle?« sagde Florrie, da vi steg af Vognen, men Belle var øjensynlig bleven tunghør paa det Øre, der vendte imod Søsteren.

*

*

*

Sent den samme Aften, gik jeg ud paa Balkonen, der løb rundt om Huset, for at betragte Maaneskinnet. Belle stod der ude, stiv som en Støtte, og stirrede ud i Luften.

»Ser De Syner, Belle?« spurgte jeg med paa-
taget Munterhed, thi hendes blege Ansigt og
melankolske Øjne berørte mig pinligt.

»Ja!« svarede hun kort.

»Og hvad ser De?«

»Mørke overalt!« svarede hun paa sin sæd-
vanlige overspændte Maade. Idet hun talte, for-
svandt Maanen bag en Sky, og et pludseligt
Mørke bedækkede alt omkring os.

Belle gyste.

»Tror De paa Varsler?« spurgte hun.

Jeg ærgrede mig over hendes daarlige Humør,
og svarede kort: »Nej!« idet jeg gik ind.

Fra den Dag blev Belle mere og mere lune-
fuld og uberegnelig.

Den ene Dag straaede hendes Øjne og hen-
des Kinder glødede, den næste var hun kold og
bleg som en Billedstøtte. Jeg fandt dog snart
Nøglen til denne Gaade, idet det var soleklart,

at Jack Curzon gjorde Kur til Florrie. Frogmore kom aldeles fortvivlet hen til mig:

»Jeg har ventet for længe,« sagde han, »hun ser og tænker kun paa ham.«

»De er jo ikke forlovede endnu?« sagde jeg spørgende.

»Nej, men det varer saamænd ikke længe,« svarede han med et dybt Suk, og jeg holdt for meget af ham til at modsige ham.

Florrie var som forvandlet.

»Aa, det kære, kære Devonshire,« udbrød hun en Dag; »jeg ved intet Sted, jeg holder saa meget af som dette. Dersom jeg nogensinde selv faar Hus og Hjem, skal det indrettes ganske paa samme Maade. Der skal være en Forstue med en aaben Kamin, og jeg vil have Roser og Georginer i Vinduerne, og — — — aa, det løber rundt for mig altsammen; men De kan tro, jeg skal nok faa det pænt.« Og hendes straalende Øjne sagde mig mere end noget andet, at hun elskede, og var genelsket.

Belle klagede ofte over stærk Hovedpine, som jeg nok vidste, der ikke gaves noget Middel imod. Hun kunde sidde i Timevis ved Siden af min Lænestol, uden at tale, og se paa Florrie og Curzon, som gik i Haven.

Det hele forekom mig saa uforstaaeligt. Hvor kunde hun, den stolte, hovmodige Belle, tænke saa meget paa en Mand, der ikke brød sig om hende. Og hvis han ikke brød sig om hende, hvorfor søgte da hans Øjne altid hende? Og

hvis han brød sig om hende, hvorfor gjorde han saa Kur til Florrie?»

Jeg udspurgte vor Værtinde om Curzon. En Don Juan? Nej, det var aldrig faldet hende ind. Hun troede, han syntes lige godt om begge Pigebørnene. Han var oftest sammen med Florrie. Men ser De, Belle er saa lunefuld, og det støder en Mand væk i Længden. At han betragtede hende saa ofte, kom af — mente hun — at hun altid havde et saa vekslende Udtryk i sit Ansigt, at det uvilkaarligt maatte tiltrække sig Opmærksomheden.

Det var meget rigtigt, hvad hun sagde, og dog beroligede det mig ikke det mindste.

En Dag, da jeg var mere end almindelig daarlig, og sad fængslet til min Lænestol inde i Dagligstuen hele Dagen, kom Belle ind og satte sig paa en Skammel ved mine Fødder. Det var mig som brød Tavsheden.

»Er Florrie ude med Kaptajn Frogmore?

»Nej! med Mr. Curzon.«

Hun talte i en kold, ligegyldig Tone, som hun plejede, naar noget berørte hende pinligt, og jeg opgav Emnet. Pludselig trængte Lyden af Stemmer tydeligt op til os fra Haven.

»Ak nej, jeg er ikke henrivende,« sagde Florrie modsigende. »For de fleste Mennesker vilde jeg slet ikke være nogen god Kone. Jeg ser saa sort paa Tilværelsen, og føler mig ofte saa grænseløs ulykkelig over at være til; men sammen med Dig vilde det naturligvis være noget ganske andet.«

»Min Elskede!« sagde Curzon.

Der undslap Belle en smertelig Stønnen.

Jeg sagde noget til hende om Aftenluften og det tilraadelige i at flytte sig længere ind i Stuen.

»Hyss!« afbrød hun, »jeg maa høre.«

»Jeg har aldrig troet, at jeg skulde blive lykkelig,« vedblev Florrie. »Jeg er saa glad, fordi Du elsker mig, Jack. Du maa ogsaa holde af Belle, hun skal komme og bo hos os. Efter Dig er der ingen, jeg holder saa meget af, som hende, og jeg er den eneste, som forstaar hende. Du ved ikke, hvilken Skat Belle vilde være, dersom hun blot var lykkelig. Nu bliver der ikke længere Tale om, at hun maa tage ud som Lærerinde. Vi har hidtil ført saadan en rædsom Tilværelse, men det er nu forbi altsammen. Fra den Dag jeg bliver gift, faar hun ikke Lov til at være ulykkelig mere. O, Jack, Jack, jeg elsker Dig, jeg elsker Dig!«

Situationen var uudholdelig. Den dæmrende Sommeraften, opfyldt af Blomsternes berusende Duft, de lysende Insekter paa de dugfyldte Blomster, og Florrie, smukkere end nogensinde, med sine store, graa Øjne halvt skjult af de lange, mørke Øjenhaar, idet hun rødmende modtog hans Kys.

En Aften kort efter var vi alle samlede paa Græsplænen. Curzon morede sig med at opfinde forskellige Situationer, og spørge enhver af os, hvorledes vi vilde opfatte dem, og forholde

os til den; han henvendte sig dog mest til Florrie.

»Sæt nu, for Eksempel,« sagde han, »at en Mand forelsker sig i en Pige, der ingen Penge har, og — — og saa kort sagt, forlader hende for en der har; vil De saa paastaa, at en saadan Mand nødvendigvis maa være hjerteløs, renonce paa alt hvad der hedder Finfølelse, ude af Stand til at angre sin Handling?«

Det var næsten mørkt, men jeg saa, at Belle sad ganske tavs og bleg, medens vi andre gav hurtige Svar.

»Hvad tror De?« sagde han pludselig og vendte sig om imod hende.

»Aa, det hænder jo saa ofte,« sagde hun langsomt og tydeligt, »for den Sags Skyld kunde det saamænd gjerne finde Sted lige for Næsen af os. Jeg tror imidlertid, hvor forunderligt det end lyder, at den Pige, som elsker ham, trods alt kan bevare Troen paa hans bedre jeg.«

Skønt Belle talte tydeligt, hævede hun dog ikke Stemmen, og jeg tror ingen uden Curzon og jeg hørte hendes Svar.

Florries Forlovelse var nu en anerkendt Sag. Det blev betragtet som en Selvfølge, at hun og Curzon, naar vi var ude sammen, skulde være lidt foran eller bag ved os andre. Florrie holdt alt for meget af sin Søster, til at tage det for givet, at hun ikke skulde være sammen med dem paa deres Udflugter, og hun kaldte ofte paa

hende, saa stakkels Belle stadig var udsat for at høre et eller andet Ord, der maatte stikke hende i Hjertet som Syle.

Det var paa en af disse Udflugter, en Ridetur til Søen, at Florries Lykke fik en saa brat Ende.

Vor Værtinde og jeg kørte, men de ridende holdt deres Heste i Skridtgang, saa vi fulgte nogenlunde med. Florrie havde været mere end almindelig overgiven, og hendes Ord klang muntert i den stille Luft, og maatte lyde saarende for et stakkels, forpint Hjerte. Belle kunde knap holde sine Taarer tilbage, hendes Hjerte snøredes sammen, og hendes Øjne var vaade, da hun hurtigt red forbi os. Hun holdt sig ikke længere rank, og hendes mørke Øjne havde mistet deres stolte Udtryk, medens Tømmen hang slapt i hendes Hænder. Der var mange store Sten paa den ujævne Vej, og Hesten, der ikke blev hindret af nogen styrende Haand, havde allerede flere Gange gjort snublende Bevægelser, der hver Gang havde bragt hende ud af Ligevægten, uden i mindste Maade at vække hende af hendes Drømmerier. Jeg gjorde Curzon opmærksom paa det, og han red øjeblikkelig efter hende, med et Ansigt fuldt af Rædsel. Ak! den var desværre ikke ugrundet. Saa fuldkommen havde Belle mistet Bevidstheden om Tid og Sted, at det, vi frygtede, virkelig indtraf.

Et Sekund efter, inden han endnu havde naaet hende, hørte vi hende raabe »Jack«. Hesten havde

kastet hende af, og idet hun forsøgte paa at rejse sig op, traf dens Hov hende, og hun laa ubevægelig, da Jack kom til.

Jeg kan endnu høre Florries Skrig, da hun saa Søsteren falde. Hun var ikke død. Jeg hørte dem sige det med Stemmer, der syntes at komme langt borte fra.

Aa, Belle, Belle, jeg vilde næsten ønske det havde været Tilfældet. Hendes Arm var brækket i Faldet, og det Slag, Hesten havde givet hende i Underlivet, lod intet Haab tilbage om Helbredelse.

Jack bøjede sig ned over det blege Ansigt, kyssede det og hviskede: »Min første, min eneste Kærlighed!«

Jeg kom først til mig selv igen, da Belle aabnede Øjnene og saa paa os — da strømmede alle Følelser tilbage i mit Bryst, og jeg vidste, at vi bragte Sorgen med hjem som Gæst.

Belle blev lagt i mit Værelse, da hun ikke kunde lide at se en fremmed Vaagekone omkring sig, naar hun vaagnede om Natten, og Florrie var saa utrøstelig, at det til sidst blev hende forbudt at komme ind i Sygestuen.

Lige til det sidste holdt Belles gamle Drømme hende med Selskab. »O!« sagde hun ofte, »hvad skal jeg dog gøre, hele Værelset er fuldt af hvide, knækkede Vinger!«

Undertiden ønskede hun at se Søsteren, men straks efter sagde hun: »Nej, nej!« og saa paa mig med store, bønfaldende Øjne. En Sætning gentog hun atter og atter:

»Jeg havde aldrig troet, at jeg skulde elske nogen, som jeg elsker Dig, Belle!«

Alt dette fik imidlertid en Ende. Feberen fortog sig, og en Dag vaagnede Belle kold og fattet, og bad mig kalde paa Florrie.

Stakkels Florrie! Da hun kom, skjulte hun sit Ansigt i Sengen, for at Belle ikke skulde se hendes forgrædte Øjne.

»Gaa ikke Frøken F,« sagde Belle til mig, »bliv kun og hør. Jeg har en Historie at fortælle Florrie. Vil Du høre den?«

Florrie nikkede samtykkende uden at løfte sit Hoved.

»Rejs mig lidt op,« sagde Belle, »saa at jeg kan se Bølgerne; jeg synes ikke jeg kan komme igennem min Fortælling uden det.«

Søen var urolig, og der var en stærk Strøm, som drev Bølgerne mod Vest.

»Det er en Kærlighedshistorie, saa den vil interessere Dig, Florrie,« sagde Belle.

Florrie fo'r sammen med en instinktmæssig Forudfølelse af, hvad der vilde komme.

»Det er en Hverdagshistorie,« begyndte Belle. »En af Personerne var en dum, lykkelig, ung Pige, der saa Verden i et Rosenskær. Aa, det var saa smukt, Florrie! Hækkene glødede i Aftensolen, hele Egnen syntes badet i Guld. Jeg var saa lykkelig, Du! Hvad din Kæreste har sagt til Dig, ja meget, meget mere sagde min til mig. Jeg elsker selv den Kjole, jeg havde paa den Dag, jeg hørte det! Jeg Stakkel!«

»Det har Du aldrig fortalt mig,« hviskede Florrie, medens store Taarer trillede ned ad hendes Kinder.

»Hvad var der at fortælle? At der efter den Dag opstod noget, der gennemsnede mig som en kold, usynlig Vind? At jeg Aften efter Aften saa den søde Drøm svinde længere og længere bort? Han lod den svinde, svinde som om den aldrig havde eksisteret. Der er ikke mere, Florrie, Du kender hans Navn!«

»Nej, nej!« raabte Florrie. »Kære, kære Belle, sig at det ikke var ham!«

»Det var Jack!« sagde Belle. Og saa kom der et forfærdeligt Anfald, under hvilket hun led de frygteligste Smerter. Det blev sagt os, at hun sandsynligvis ikke kunde leve Natten over.

Hun talte igen i Vildelse, om de hvide, knækkede Vinger, om sin Moder og Florrie, om Bølgerne og om Jack.

»Jack, Jack!« raabte hun, til vore Hjerter var nær ved at briste.

Til sidst bragte vi ham til hende, men da var det for sent. Hun laa i bevidstløs Tilstand, fra hvilken hun ikke vaagnede mere.

Hun døde, medens Søen endnu var urolig og Strømmen stærk, med Maaneskinnet, som hun havde elsket saa højt, skinnende paa sit Ansigt.

Jack maa ofte have set hende saaledes. Den døde unge Pige, der laa der saa hvid og stille, havde genvundet hele sin gamle Magt, og han

elskede hende nu lige saa haabløst, som hun havde elsket ham.

»Jeg havde aldrig troet at jeg skulde elske nogen, som jeg elsker Dig, Belle,« hviskede han. Det lød for mig, som om det var den døde, der talte, og jeg vidste nu, hvem der havde sagt disse Ord.

Jeg havde en lang Samtale med Florrie, og forklarede hende Curzons Bevæggrund til at foretrække hende for Søsteren. Hun forstod det hele, og vidste ogsaa, at det Tilfælde, som han hin Aften havde forelagt hende til Bedømmelse, netop var hans eget, og han maatte rejse derfra uden at have talt et Ord med hende.

Nogen Tid efter friede Kaptajn Frogmore til hende, men fik til min store Sorg en Kurv.

Jeg forlod Devonshire, og de andre spredtes rundt omkring. Florrie tog hjem til sin Fader. Lige før hun rejste, kom hun hen til mig, tog mig om Halsen og sagde i en højtidelig Tone:

»Jeg gifter mig aldrig, Frøken F. Belle vil altid staa imellem mig og Jack, desuden ved jeg jo, at han aldrig har elsket mig.«

»Men Kaptajn Frogmore?« spurgte jeg.

»Aldrig, aldrig!« raabte hun endnu, da jeg rejste.

*

*

*

Nogle Aar senere, da jeg efter lang Tids Fraværelse vendte tilbage til England, fandt jeg et Brev fra min Veninde i Devonshire, som indbød mig til et Besøg paa Herregaarden.

»Florrie er her,« skrev hun, »og jeg ved, at De gerne vil se hende igen.«

Og virkelig — da jeg kørte op gennem den lange Allé til Gaarden, stod Florrie paa Trappen med de mørke, straalende Øjne fra fordum, og et lille, yndigt Barn med lange, brune Krøller, kom løbende ud af Døren, og strakte Armene op imod mig, medens hun rakte mig sin lille Mund til Kys.

»Hvad hedder Du, min lille Stump, og hvis lille Pige er Du?«

»Mo'rs lille Pige,« sagde den lille, mørkøjede Skabning, »og Fa'rs Kæledægge, og jeg hedder Belle Frogmore!«

Skyldig eller ikke skyldig.

Kan De sige mig, hvor Mrs. Hardy bor?»
Den spørgende var en høj, slank Dame i en tarvelig sort, ulden Kjole og en mørkegraa Regnkaabe, der sluttede stramt om hendes smukke Figur. Hun bar en lille sort Hat med et Slør af samme Farve, og kun et mørkerødt Slips tydede paa, at hun ikke bar Sorg. En vis Selvstændighed i hele hendes Væsen betegnede hende som det hun var — et virksomt Medlem af Distriktets Menighedspleje.

Manden, hun talte til, var en Fragtmand, der straks sprang ned fra Bukken af Vognen, hvorpaa han sad, holdt Hestene an, og med al den Høflighed man kunde vente af ham svarede:

»Hvad for noget?«

»Kan De sige mig, hvor Mrs. Hardy bor?«
gentog Damen og bankede utaalmodig med Paraplyen i Jorden.

»Hardy?« sagde Manden og kløede sig i Hovedet for at opfriske sin Hukommelse. »Hardy — Enkemadam — stor Familie?«

»Nej!« svarede Miss Forrester. »Jeg ved, at

hun ikke er Enke. Hun er syg; hun er blevet stanget af Forpagter Johnsons Ko, og skal være kommet slemt til Skade.«

»Aa, hende!« grinte Manden. »Bill Hardys Kone; det maa have været en modig Fyr, som har turdet binde an med hende,« og skoggerleende af sin egen Vittighed, pegede han ned ad Gyden. »Hun bor henne i den Rønne der — den røde — og saa vidt jeg ved, staar det ikke rigtig godt til der inde.«

Det var først i November, ved Firetiden om Eftermiddagen, og Tusmørket begyndte at falde paa. En stor Sankt Bernhardshund tjente Miss Forrester som Beskytter.

»Jeg kom hurtig nok afsted, men den indhentede mig alligevel,« svarede Mrs. Hardy sin Gæst, da denne spurgte hende om, hvorledes det egentlig var gaaet til. »Men Annie dog, hvor tør Du gaa saa nær hen til den fremmede Dame. Hunden bider Dig.«

»Nej, den gør ikke, Mrs. Hardy,« sagde Miss Forrester, og lagde sin Haand paa Hundens store Hoved.

»Jeg holder saa meget af at se Folk være gode imod Dyrene,« bemærkede den syge i en klynkende Tone. »Der er dem, som slet ikke kan taale, at man sulter eller mishandler dem. Med min Mand er det nu en anden Sag. Han snakker hver Dag om, at vi skal kaste den Kat der paa Døren,« hun pegede i det samme hen paa en udtæret, indskrumpen Kat, der laa og stirrede paa Hunden med store Øjne.

»Hyss, Moder,« sagde en stor, rødhaaret Pige, der hidtil intet havde sagt. »Fader hverken sulter eller mishandler Katten, han er ikke nær saa slem imod den, som Du er imod mig, naar det falder Dig ind.«

»Jeg kan ikke give Dig, hvad jeg ikke har, og jeg vilde bare ønske, Du var vel ude af Huset, og tjente dit Brød i Stedet for at gaa her og drive til ingen Verdens Nytte.«

»Det vilde jeg saamænd ogsaa,« svarede Pigebarnet gnavent igen; »men det er en Skam af Dig altid at tale ondt om Fader. Hvis vi ikke havde ham, fik vi jo aldrig noget at spise.«

»Hvis De blot kunde finde en god Plads til Jenny, Frøken, vilde jeg rigtignok være glad,« sagde Konen, uden at bryde sig om Datterens Afbrydelse. »Hun er dygtig nok til sit Arbejde, naar hun bare kunde styre sin Tunge. Jeg kan ikke begribe, efter hvem hun har faaet det Sind, eller hvor hun lærer den Genstridighed fra.«

Miss Forrester smilede og tænkte, at det var ikke vanskeligt at gætte, hvem Jenny havde taget Arv efter. Hun lovede at gøre, hvad hun kunde, og var fuldkommen enig med Moderen i, at Pigen havde bedst af at komme hjemme fra.

Da Miss Forrester forlod Huset, mødte hun en stor, firskaaren Mand, der saa ud til at være Jernbanearbejder. Han havde et skummelt Ansigt, bedækket af et stridt, rødligt Skæg, smaa listige Øjne og tykke Læber. Han havde en

smudsig Arbejdsdragt paa, og et uldent Tørklæde bundet løst om Halsen. Da han gik forbi, spidsede Lion Øren og begyndte at knurre svagt.

Manden standsede, og idet han saa paa Hunden sagde han:

»En slem Kammerat at komme paa Siden af en mørk Nat.«

»Ja!« svarede Miss Forrester frygtsomt, idet hun tænkte, ikke slemmere end Du; men saa mandede hun sig op og spurgte: »Hvad hedder De?«

»Bill Hardy, hvis De ellers vil vide det!« brummede Manden og gik ind i Huset.

Det første, han gjorde, da han kom ind, var — ikke at spørge til sin syge Kone, der sad sammenkrøbet i Kakkelovnskrogen, men at gaa op ad den knagende Trappe til Sovekammeret, et lavt, forfaldent Værelse med tre pjaltede Sengesteder. Paa et af dem laa et stort iturevet Fiskegarn.

»Mo'r!« raabte han.

»Jeg kan ikke gaa op ad Trapperne,« lød Svaret, »den mindste Bevægelse piner mig, saa jeg er lige ved at gaa til.«

Saa hørtes Mandens tunge Trin paa Trappen, han kastede Garnet paa Gulvet og udbrød:

»Hvis den dovne Tøs til Jenny ikke faar disse Huller bødet til Midnat, skal der være til hende, den — — —,« han endte sin Sætning med en Ladning Eder og Forbandelser.

»Fa'r, mig op,« bad en barnlig Stemme, me-

dens to smaa Arme slyngede sig om hans Ben.
»Mig kysse Fa'r.«

Faderen saa ned paa det lille snavsede Ansigt, med de uskyldige blaa Øjne og den rosenrøde Mund. Han løftede den lille treaars Purk i Vejret, kyssede hans varme Kind, og fik et mildere Udtryk i sit haarde, vrede Ansigt.

En lydelig Banken paa Døren forstyrrede Bill Hardy i hans Leg med Barnet. Han satte det fra sig, og lukkede op for en lille tyk, godmodig udseende Mand, der hilste paa Konen, hvorefter der udspandt sig en hviskende Samtale mellem de to Mænd.

»Maanen staar ikke saa tidlig op,« sagde Gæsten og løftede paa Dørklinken.

»Saa meget desto bedre,« svarede Hardy; »men bi nu og faa en Bid Aftensmad.«

»Nej tak! ikke i Aften. Konen og Børnene venter mig hjemme.«

»Hvis alt gaar godt, skal vi i Morgen faa en bedre Aftensmad end denne,« sagde Hardy og satte sig ned.

Et stort Fad Kartoffler dampede midt paa Bordet, og der udbredte sig en stærk Lugt af Rødløg i Stuen.

»Det er ikke meget at komme hjem til efter en hel Dags haardt Arbejde; men det skal blive bedre i Morgen, Mo'r, saa sandt jeg hedder Bill Hardy.«

»Tag jer i Agt, at I ikke bliver nappet, inden I ved et Ord af det,« svarede Konen.

»Saa kan Du bande paa, at det ikke sker uden Kamp.«

»Damen, som var her før, vilde have, at Børnene skulde gaa i Skole,« sagde Mrs. Hardy, i det hun klogelig skiftede Emne.

»Ja, saa er det ogsaa bedst, at »Damen« betaler for dem, og skaffer dem nogle Klæder at tage paa. Vilde hun ikke ogsaa have mig med? Gad nok vist, hvad den Lærdom skulde være godt for. Jack kan altid fortjene sig et Par Skilling ved at handle med Fugle, og Molly kan have nok at bestille med at passe paa den Fyrder.« Faderens Ansigt fik igen et blidere Udtryk, da han lagde sin Haand blødt paa Drengens Hoved. En Haand, der ikke vilde betænke sig paa, naar Lejligheden kom, at udføre en eller anden forbryderisk Gerning. »Lad mig være fri for at høre mere om det Skolesludder. Vi har for mange Unger til, at de kan gaa saadan om og drive, og saa kan Du hilse og sige den Spion oppe fra Præstegaarden, at hun gør klogest i at holde sin Næse fra, hvad der ikke vedkommer hende.«

Da Aftensmaaltidet var til Ende, rejste han sig, skubbede med en Ed til en Stol, der stod ham i Vejen, og drev over til Værtshuset, hvor han altid var en velset Gæst. Hans ubøjelige Mod vakte Kammeraternes Beundring, desuden havde han i mange Aar arbejdet i Nærheden af London, og havde set Verden.

*

*

*

Et Par Maaneder var forløbet; det var Midvinter.

De fleste af Landsbyens Beboere laa i en fredelig Søvn, men i en af Hytterne var der Lys, det var hos Bill Hardy.

Børnene var for længe siden bragt i Seng, kun Jenny, der havde taget Moderens Plads i Hjemmet efter hendes Død, stod lyttende i den halvt aabne Dør.

Hun skelnede i lang Afstand de velkendte Trin. Den kommende gik saa hurtig, at han næsten løb. Godeste Gud, hvad kunde der være sket? Hendes Hjerte hamrede vildt, saa stod det næsten stille af Rædsel, thi Faderen kom ilende med et vildt forstyrret Ansigt, og stødte hende barskt tilside.

»Penge, Jenny! Alle dem Du har. Jeg maa afsted til London, Støverne er efter mig!«

Uden et Ord tog Pigen med skælvende Hænder noget som var indsvøbt i en Stump smudsig Avispapir op af en Thedaase, og lagde det i hans Haand.

»Det er alt, hvad jeg har, Fader,« sagde hun.

Hardy snappede det begærligt, og vilde styrte afsted, saa betænkte han sig, fløj op ad Trapperne, løftede sin lille Dreng op paa sine Arme, og kyssede og velsignede ham. I det han mumlede en Forbandelse over sin ulykkelige Skæbne, kastede han Pengene paa Sengetæppet, og var nede igen som et Lyn.

»Jeg kan ikke tage den sidste Bid Brød fra

Drengen,« hviskede han hæst. »Pas godt paa ham, Jenny,« — og borte var han.

Den forfærdede Pige sank hulkende om paa en Stol. Han var naturligvis blevet grebet i Krybskytteri og var flygtet. Hun vilde gjerne have fulgt ham; thi trods alt elskede hun den haarde, slette Mand, men hun kunde ikke forlade Børnene. Maaske vilde han ogsaa komme tilbage, tænkte hun, og slippe fra det ved at nægte alt. Hun skulde nok vente paa ham.

Men hun var ung, og havde arbejdet strængt hele Dagen, Naturen gjorde sin Ret gældende.

Da to Politibetjente om Morgenen Klokken fem traadte ind i Huset, sov Jenny trygt.

Deres Trin vækkede hende, og i samme Nu huskede hun, hvad der var passeret.

»Hvor er din Fader?« spurgte en af Mændene bydende.

»Paa Arbejde!« svarede Pigen studs.

»Snak Tøs, bild os bare ikke noget ind, vi har været henne og se efter ham, før vi kom her; han har naturligvis gemt sig et eller andet Sted, men jeg holder en Krone paa, at vi skal finde ham.«

»Vær saa god!« svarede Pigen trodsigt. »I maa tage hver en Smule af ham, I kan finde her!«

De to Mænd begyndte nu en Undersøgelse af Huset og Omgivelserne. Den ene gik op i Sovekammeret, medens den anden gav sig til at undersøge hver Krog og hvert Skab neden under,

som om han var paa Jagt efter en Mus, og ikke efter et Menneske.

Jenny blev staaende ubevægelig, hvor de havde forladt hende, indtil et forskrækket Skrig fra Børnene oven paa, bragte hende til sig selv igen. Rasende vilde hun ile dem til Hjælp, men blev standset af Politibetjenten, der kom ned oven fra og tog hende i Armen.

»Kom nu, min Pige,« sagde han, »der er intet at være bange for; sig os, hvor han er gaaet hen. Vi vil saamænd intet ondt gøre ham.«

»Ikke?« sagde Pigen med et vantro Smil, saa saa hun spændt op paa den talendes Ansigt og udbrød: »Hvad vil I ham da? Hvad har han gjort?«

Politibetjenten bøjede Hovedet ned til hende, og gjorde sin Stemme ganske svag idet han hviskede: »Mord!«

Da Jenny senere gik op ad Trappen, var det langsomt og tungt. Thi de faa Minutter syntes at have gjort hende gammel med et eneste Slag. Hun fandt Joe, Faderens Yndling, hulkende og gysende af Kulde, og uden den lille, pjaltede Natskjorte, hun den foregaaende Aften havde givet ham paa. Paa Pudnen, hvor det krøllede Hoved havde ligget, var der en Plet, som bragte hende til at gyse.

*

*

*

Der var forløbet omtrent to Aar siden den skæbnesvangre Nat, da Sir Forresters Skovfoged var blevet dræbt i en fortvivlet Kamp med Kryb-

skytter. To af dem var blevet grebet og fængslet, men i Følge Skovløberens Vidnesbyrd var det afgjort, at Dødshugget, der var blevet foretaget med en Geværkolbe, var blevet rettet imod ham af Ophavsmanden til det hele — Bill Hardy.

Alle Anstrængelser for at fange ham havde hidtil været forgæves, men dog havde det utrættelige Opdagelsespoliti ikke opgivet Haabet om at opsnuse ham.

For nogle Uger siden var der blevet begaaet Indbrud i et Hus i Westminster, og Mistanken hvilede paa en Mand, som man tidlig om Morgenens havde fundet liggende paa Gaden med brækket Ben og forslaaet Hoved. Man antog, at han var faldet ned fra Taget af en eller anden Bygning i Nærheden, men da han blev bragt paa Hospitalet, nægtede han at give nogen som helst Oplysninger om sit Navn og sin Stilling.

De første Par Uger kom der ingen for at se til den syge; men efter en Maanedes Forløb kom der en ung Pige og spurgte efter »John Smith«, og hun var fra nu af en sikker Gæst, naar Hospitalet var aabent for besøgende.

Paa dette Tidspunkt blev Opdagelsespolitiet i London underrettet om, at Jenny Hardy var forsvundet fra sit Hjem, at hun var rejst bort uden at have underrettet nogen om, hvor hun tog hen, samt at hun havde givet en Nabokone nogle Penge for at sørge for Børnene medens hun var borte.

Ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at

hun var gaaet til den nærmeste Station, hvorfra hun havde taget Billet til London.

Endelig var der et Holdepunkt for Opdagelsespolitiet. Nu gjaldt det blot at faa Vished om, at Jenny Hardy, og den unge Pige, der besøgte den formodede Indbrudstyv, var en og samme Person.

En Torsdag Eftermiddag i Februar var Gangen, som fører til den kirurgiske Afdeling af St. Thomas Hospitalet, fuld af de forskellige Patienters Venner. En Mand i en tarvelig sort Dragt, der var kommet længe før alle de andre, stod taalmodig ved Siden af Portneren uden at spørge efter nogen eller forsøge paa at komme frem. Han bed Mærke i hvert Ansigt og lyttede til hvert Navn, dog uden tilsyneladende at opnaa noget derved. Da alle var gaaet ind, sagde han, at han ikke havde nogen i Særdeleshed at se til, men kun var kommet af Lyst til at se Afdelingen.

I Begyndelsen slentrede han tilsyneladende ligegyldig omkring, idet han af og til standsede ved de Patienter, som ingen Besøg havde; men til sidst stod han stille ved den Seng, i hvilken den Mand, han interesserede sig for, laa. Han vendte Ryggen til ham og forsøgte at lytte, men der gives ikke noget saa vanskeligt som at udspejde en Samtale, naar man ikke maa se, og han opsnappede da ogsaa kun et enkelt Ord hist og her.

Til sidst vendte han sig om og betragtede

den unge Pige, der sad ved Siden af Patienten, nøje.

Hun svarede aldeles ikke til den Beskrivelse, han havde faaet af Jenny Hardy.

Maaske kom hun kun i Stedet for en anden, der ikke kunde komme selv, og uden at tabe Modet gik Betjenten hen og stillede sig bag en Pille nær Indgangen, bestemt paa at følge Pigen, hvor hen det saa end skulde være.

Lidt efter kom hun hurtig ud, saa sig ængstelig om til alle Sider, gik saa rask over Westminsterbroen, langs Themsen og til Metropolitanbanegaarden, hvor hun tog Billet til Notting Hill. Derfra gik hun omtrent en Fjerdingvej, indtil hun kom til en Kro, hvor hun gik ind. Opdagelsesbetjenten fulgte hende trolig og saa hende gaa hen til Skænken, forlange Blæk, Pen og Papir, skrive et Brev og gaa hen med det til en Brevkasse.

Det var nu omtrent blevet Aften. Pigen vidste øjensynlig, at hun blev iagttaget. Hun saa sig tvivlraadig om, gik saa tilbage til den samme Kro, og forlangte et Værelse.

Betjenten, der følte sig overbevist om, at dette kun blev gjort for at føre ham bag Lyset, blev staaende og saa hende gaa op paa Værelset, hvorefter han bestilte et Krus Øl, og blev siddende, saa at han kunde holde Øje med Trappen.

Da Kroen skulde lukkes, gik han uden for og drev omkring i Nabolaget, dog uden at tabe Huset af Syne et eneste Øjeblik.

Da Klokken var henad seks om Morgenen blev hans Taalmodighed endelig belønnet. Den samme unge Pige viste sig og fjærnedede sig hurtig. Afsted gik det, forbi nydelige smaa Villaer med pyntelige Forhaver, og ned ad Veje, han aldrig før havde haft Anelse om eksisterede. »Hvor i al Verden vil hun dog hen,« tænkte Betjenten, da hun i samme Nu drejede om et skarpt Hjørne, og hurtig som Lynet sprang op i en Vogn, der straks kørte afsted.

»Taget ved Næsen!« udbrod Opdagelsesbetjenten og stirrede forbløffet efter det forsvindende Køretøj.

Ærgerlig vandrede han hjem, spekulerende over den foregaaende Dags Begivenheder. Brevet, som Pigen havde skrevet, havde naturligvis underrettet hendes Venner om, at hun blev udspioneret, og samtidig meddelt dem, hvorledes hendes Flugt bedst skulde iværksættes.

*

*

*

Retssalen var propfuld af Mennesker. Politiet havde nok at gøre med at holde Orden. Der var kun tre Sager paa Listen. En om et Underslæb hos en Veksellerer, en anden om forsætlig Brandstiftelse og endelig Sagen mod William Hardy, angaaende forsætligt Drab af Skovfoged Robert Kenyon.

De to første Sager blev hurtig ekspederet. De tiltalte erklærede sig skyldige, blev taget i Ed og fik deres Dom.

Saa kom det længselsfuldt ventede Øjeblik da Sekretæren, under en aandeløs Tavshed, oplæste Anklagen mod William Hardy. Der blev almindelig Bevægelse blandt Publikum, da Fangen tog Plads ved Skranken. Alle Tilskuerne pressede sig frem for at opfange et Glimt af den ulykkelige Mand.

Næppe havde Lægerne erklæret ham for helbredet, før Politiet strakte Kløerne ud efter ham og arresterede ham for Indbrudet i Westminster. I Arresten blev han konfronteret med flere Mænd fra hans gamle Landsby, der alle som en var enige om at genkende ham som William Hardy, trods Forklædning og forlorent Haar og Skæg.

Til den offentlige Anklagers Beskyldning for Mord og Indbrud, havde den Anklagede kun et Svar, nemlig: »Ikke skyldig!« og Vidneførelsen angaaende Drabet af Robert Kenyon tog sin Begyndelse.

Det første Vidne var Skovløberen, som forklarede, at han den 31. December, Klokken halv tolv om Natten havde gaaet i Skoven sammen med Skovfogden og to andre Mænd. De hørte en Hare skringe, og da de gik hen til Stedet, hvorfra Lyden kom, traf de fire af Egnens mest berøgtede Krybskytter, og deriblandt Hardy. En hæftig Kamp paafulgte. Vidnet havde straks ved Kampens Begyndelse set afdøde blive kastet ned i en Grøft af to Mænd, hvoraf Hardy var den ene. Det lykkedes Vidnet og de to andre at fange og binde en af Krybskytterne, og de kæmpede

med en anden, da Vidnet fik et Slag i Baghovedet, der kastede ham halvt bevidstløs til Jorden. Han hørte dog tydelig Lyden af Slag fra Grøften og en Stemme, som han turde sværge paa var Bill Hardys, der raabte: »Jeg har gjort det af med ham!« Da Vidnet kom til sig selv, var Hardy og den ene af Mændene undsluppet, de andre to var fangne. Da de skulde til at se efter Kenneyon, laa han stendød i Grøften! Hans Hjerneskal var blevet knust af en Bøssekolbe, som man fandt tæt ved ham. Vidnet nærede ikke den ringeste Tvivl om, at William Hardy var Morderen.

Da han under det følgende Krydsforhør blev spurgt, om han kunde sværge paa, at han havde set William Hardy føre Hugget mod den afdøde, svarede han »Nej!«

»Tilhørte Bøssen, med hvilken Slaget var tilføjet Kenneyon, Hardy?«

»Nej, det var Skovfogdens egen Bøsse.« Han troede ikke, at Vildttyvene havde haft Vaaben med.

Turde han sværge paa, at det var Hardys Stemme, han havde hørt?

»Ja!«

Vilde han med Ed bekræfte, at de Ord, Hardy raabte, var: »Jeg har gjort det af med ham!« eller kan Anklagede muligvis have sagt vi eller I.

Vidnet turde ikke med Bestemthed give noget Svar herpaa.

Derefter kom Turen til Jenny Hardy, Fangens

Datter. Hun aflagde sit Vidnesbyrd modstræbende og tøvende. Hun sov, da Faderen kom hjem, og lagde ikke Mærke til hvad Klokken var. Hun huskede ikke, at han var særlig ophidset. Han kom saa ofte sent hjem og gik ud igen, uden at hun skænkede det en Tanke. Det kunde godt være, at han havde givet sig af med Krybskytteri, men i hvert Fald var det ikke mere, end alle Naboerne gjorde. Hun huskede ikke, om han gik igen straks eller ej, men hun ved, at han gik op ad Trappen. Hun havde ikke set ham siden den Nat, men han havde hyppig sendt hende Penge, undertiden to Pund ad Gangen.

Fangen bevarede hele Tiden det samme halsstarrige Udtryk i sit Ansigt. Han vidste, at de Klæder, han havde paa den Gang, var vel ude af Verden. Og hvorledes skulde han blive erklæret »skyldig« uden Beviser. De kunde dømme ham til Tugthusstraf, ja, maaske endog deportere ham for Vildttyveriet og Indbruddet, men de kunde ikke dømme ham til Døden! De havde jo ingen Beviser.

Den ene af de Politibetjente, som havde undersøgt Bill Hardys Hus Morgenen efter Mordet, blev nu kaldt frem, og der opstod igen en stærk Bevægelse i Retssalen. Man vidste, at hans Vidnesbyrd var af stor Betydning.

Døren til Huset stod paa Klem, da han kom, og den unge Pige laa paaklædt paa Gulvet og sov med Hovedet paa en Stol. Det havde sneet, og der var Spor af sømbeslagne Støvler udenfor,

og Sne paa Køkkengulvet og op ad Trappetrinene. Vidnet havde fulgt Sporet, da han tænkte, at Manden maaske havde skjult sig i Sovekammeret; men der var ikke Spor af ham. I et Hjørne af Værelset stod der en Barneseng, hvori der laa en lille treaars Dreng og sov. Da han holdt et tændt Lys hen over Sengen, saa han, at Barnets Skjorte var blodpletet paa Brystet, der var ogsaa en Blodplet paa den ene Skulder og paa Haaret, som om det var blevet trykket op imod noget blodigt. Der var ingen Rifter paa Barnets Legeme, hvorfra Blodet kunde være kommet. Vidnet havde skaaret Haarlokken af samt taget Skjorten af Barnet, der imidlertid var vaagnet. Drengen var alt for lille, og havde naturligvis været alt for forskrækket til at besvare de Spørgsmaal, Vidnet havde gjort ham.

Natskjorten og en krøllet Haarlok blev lagt frem for Dommerne. Tiden havde bleget Pletterne, men de var synlige endnu.

Ikke saa snart var disse to Ting blevet lagt frem, før Fangen udstødte et hæst Skrig og udbrød: »Aa, min Gud, min Gud! hvem skulde have troet, at min egen lille Dreng kunde vidne imod mig!«

Mange af de tilstedeværende blev dybt rørt ved det Udbrud fra den Mand, hvis Domfældelse de lige havde tørstet efter.

Det lod til, at det passerede gav den anklagedes Advokat forøget Kraft; thi aldrig er en Fanges Sag blevet ført mere veltalende. Han

forestillede Juryen, at Blodet paa Klæderne intet beviste. Det kunde være fremkommet i Kampen længe før det dødbringende Hug blev tilføjet Skovfogden. Hvad Vidnet Bullets Fremstilling af Sagen angik, var den alt andet end klar. Hvor vanskeligt var det ikke med Bestemthed at genkende nogen i det usikre Maaneskin under Træerne. Og hvad de Ord angik, der var blevet udraabt, kunde der, umulig fældes nogen Dom paa dem — kunde en halvt bedøvet Mand opfatte noget med Bestemthed? — Alt dette og meget mere lagde han Juryen paa Hjerte, hvorefter han trak sig tilbage. I en utrolig kort Tid vendte Nævningerne tilbage, og under en aandeløs Spænding udsagde de deres:

»Ikke skyldig!«

William Hardy blev frikendt for Mordet; men han blev dømt som Medskyldig i Indbruddet i Westminster.

Ogsaa her manglede Vidneudsagnene tilstrækkelig Klarhed til at kunne stemple ham som Hovedmand, og hans Dom kom til at lyde paa seks Maaneders simpelt Fængsel.

*

*

*

Straffetiden var overstaaet, og en ny Bill Hardy vendte tilbage til sin Fødeby. Fængselskost og Fængselstugt havde i Forbindelse med Sygdommen efter Faldet nedbrudt hans Jernkonstitution, og det var et stakkels, usseligt Vrag, som mere krøb end gik over den gamle Hyttes Dørtærskel.

Han vilde ikke gaa paa Krybskytteri mere, thi han kunde ikke, han vilde ikke fare op imod sin Kone mere, thi han havde ingen, og han vilde ikke mere i blødere Øjeblikke løfte Joe op paa sit Skød, thi Drengen havde været død i seks Uger. I de to Aar, der var forløbet siden Mordet paa Skovfogden, havde man ofte raadet Bill Hardy til at gaa til Kolonierne, og der begynde et nyt Liv; men han havde altid afslaaet det. Saa længe han kunde sende noget til Jenny, vidste han, at hans lille Yndling ikke vilde komme til at lide Nød.

Han havde ofte i sit ensomme, sørgelige Fængsel følt sig nær ved at dø, men Tanken om atter at se Sønnen havde holdt ham oppe.

Han brød sig ikke om, at han vendte hjem som en overbevist Forbryder, paa hvem der endnu hvilede en alvorlig Mistanke. Hjemmet og Joe var i hans Tanker det samme, og det var for ham, han vilde leve.

Men Joe var blevet kørt over af en Vogn, og dræbt paa Stedet, og denne Efterretning ventede Hardy, da han atter kom hjem.

Bill Hardy var i sit Hjem. Sognepræsten saa af og til ind til ham; men da han enten var tavs eller ligefrem uartig mod ham, fandt Præsten det klogest at overlade ham til Miss Forresters Omsorg. Han vilde gjerne tale med hende, thi Jenny havde fortalt ham, at hun havde lært Joe Bogstaverne, og at han holdt meget af hende.

Seks Uger efter sin Hjemkomst laa Bill Hardy i Seng støttet af Puder, udtæret som en Skygge og Døden nær. Miss Forrester sad ved Siden af Sengen. Hun havde netop læst for den syge. Jenny sad hulkende i en Krog, og de mindre Børn stod forknytte i en Krog — forknytte over at Faderen var kommet hjem.

Hardy mumlede noget til Miss Forrester, som lagde sig paa Knæ ved Siden af Sengen og hvi-skede nogle Ord, som kun kunde høres af den døende.

Saa talte han igen med højere Stemme.

»Det kan ikke hjælpe, Frøken, at anklage mig i denne Verden, jeg skal snart staa for en anden Dommer, der ved og forstaar alt.«

Hun talte igen til ham i en sagte, blid Tone, og han svarede:

»Ak ja! der hjælper det ikke at sige »ikke skyldig!« «

Der blev et Øjeblikks Tavshed. Da Hardy atter begyndte at tale, faldt det ham vanskeligt at faa Ordene frem, men Miss Forrester forstod ham.

»Ved De, hvad jeg tænker paa, og tit har tænkt paa, medens jeg har ligget her? Jeg tror, at jeg har en Forsvarer dér, som Herren vil høre paa, og det er Joe. Den Nat jeg kom blodbestænket op til Barnet, og stod med det i mine Arme, da ønskede jeg, at jeg ikke havde dræbt Manden. Der kom Taarer i mine Øjne, og jeg sagde for første Gang i mit Liv til mig selv: »Gud tilgive mig!« Jeg tror, at Joe har forstaaet det, og vil

sige det til ham der oppe, og at det vil tale lidt til Gunst for mig. Og nu kommer den store Retsdag snart igen, Frøken, men jeg tænker paa Joe og paa Dem, der har gjort mig saa meget godt. Herren ved, at jeg er skyldig; men jeg vil sige ham, at jeg sørger derover, sørger —!»

Dette var de sidste Ord Bill Hardy talte i denne Verden.

Cecilies Hævn.

Det var et koldt, grusomt Brev til Trods for den hykleriske Anger, som prægede det, og til Trods for alle de tomme og velovervejede Fraser, hvormed Brevskriveren havde søgt at besmykke dets knusende Indhold. Cecilie Ashteur blegnede, da hun læste det, og vilde først ikke tro sine egne Øjne. Var det muligt at dette Brev var skrevet af den samme Mand, hvis ømme forelskede Ord saa ofte havde faaet hendes Hjerte til at banke? Hvor lykkelig havde hun ikke følt sig, hver Gang der kom et Brev med den velbekendte Haandskrift, og da Tjeneren bragte hende dette, var der for første Gang siden hendes Faders Død, kommet et Smil paa hendes Læber.

Da Hr. Ashteur døde, troede Alverden, at Cecilie var en rig Arving; men det havde vist sig at være en Fejltagelse. Han var død, netop som hans tidligere fyrstelige Formue var sluppet op, og havde kun efterladt en Livrente paa et Par tusind Kroner aarlig til sin Hustru.

At der intet vilde blive til Datteren efter Mo-

derens Død, tog hun sig ikke nær. Hun havde elsket sin letsindige, livsglade Fader af hele sit Hjerte, og det faldt hende ikke ind at tænke over, hvor vidt han havde handlet rigtig i at øde sin uhyre Formue til sidste Skilling. Vant til at rutte med Penge havde hun ikke den fjærneste Anelse om deres egentlige Værdi, og havde trøstet sin Moder med en Forsikring om, at de magelig skulde klare sig; i det hele taget var hun meget tilbøjelig til at bygge Luftkaster.

Det var en Selvfølge, at de maatte ombytte deres store, pragtfulde Hus med en beskeden lille Lejlighed, og at Cecilie maatte undvære sin Kammerjomfru, samt lære at gøre en hel Del Ting selv, som hun aldrig tidligere havde tænkt sig.

Da hun dømte fra sig selv til andre, havde hun, saa snart hun var kommet til Kundskab om Sagerne virkelige Sammenhæng, skrevet et langt Brev til sin Forlovede, hvori hun havde hentydet til Tabet af sin Formue som en lille Ubehagelighed i Sammenligning med Tabet af hendes elskede Fader.

Men Walther Raynham tænkte anderledes. Han var fattig, forfængelig og ærgerrig. En fattig Sagfører kunde umulig, hvor lovende end Udsigterne ellers var, tage en Hustru uden Medgift. Men det var ingen let Sag at underrette Cecilie om dette, og det tog ham mange Timer, inden han fik affattet et nogenlunde passende

Brev. Det var med et Lettelsens Suk, at han endelig afsendte det Brev, der skulde aabne den unge Piges Øjne for, hvor lidt den Mand, hun havde skænket hele sit varme Hjerte, var denne Kærlighed værdig.

Mange unge Piger vilde have faaet et hysterisk Anfald af Fortvivlelse; men Cecilie fældede ikke en Taare, skønt Brevet med et Slag havde gjort Ende paa alle hendes kæreste Drømme. Hun blev siddende ganske stille med Brevet i Haanden, og der kom et Udtryk i hendes Ansigt, som om hun tænkte: »Vent, min gode Walther Raynham, til vi atter staar over for hinanden; Du skal før eller senere komme til at angre, hvad Du har gjort i Dag!«

Til sin Moder sagde Cecilie simpelt hen, at hendes Forlovelse med Hr. Raynham var hævet, og Fru Ashteur, der gættede Sandheden, trængte ikke nærmere ind paa hende; men hun lagde Mærke til, at den unge Pige forandrede sig mere, for hver Dag der gik.

De lejede en lille Lejlighed i Udkanten af London, og der begyndte Cecilie et helt nyt Liv. Hidtil havde hun tilbragt sit Liv med at synge, spille, male og gøre Visitter; men det var nu alt sammen forbi. Hun studerede med en Energi, der aldrig slappedes, og var den første der stod op om Morgenens, og den sidste der gik i Seng om Aftenen. Fru Ashteur troede, at hun forsøgte paa at glemme; men det var noget mere end Bestræbelsen for at glemme, der havde dræbt

de mørke Øjnes smukke Glans, og omgivet den smukke Mund med haarde Linier.

Der var omtrent forløbet et Aar siden Hr. Ashteurs Død, da Beboerne af den lille Gade, hvori Cecilie og hendes Moder boede, forbavsedes ved Synet af en elegant Vogn, der holdt udenfor Nummer sytten. De saa en stadselig Tjener banke paa Døren med en Mine, som om han ansaa denne Handling for en personlig Nedværdigelse, hvorefter en ung Dame i Silke og Fløjl hoppede ud og gik ind i Huset.

Fru Ashteur følte sig i Begyndelsen lidt forlegen ved at modtage den fremmede, en af Cecilies fordums Veninder, i det lille, uanseelige Hus, medens Cecilie fuldstændig var sig selv.

Den unge Dame havde snart taget Plads i en Lænestol, og en livlig Konversation begyndte.

»Fader har i det sidste Aar skrantet meget,« begyndte hun, »og derfor er vi blevet ude paa Landet. Jeg var nær ved at blive gal af Kedsomhed til sidst og havde bogstavelig talt ikke en Kjole at tage paa mere, saa jeg fik lokket Fader til at lade mig rejse til London i nogle Dage og bo hos Tante Julie.«

»Hvor naar tager Du hjem igen?«

»En Dag i næste Uge; men det beror for Resten paa Dig, Cecilie.«

»Paa mig?«

»Ja, paa Dig og din Moder naturligvis. Jeg haaber at I begge vil tage med mig til »the Chase«.«

»Det er desværre aldeles umuligt,« sagde Fru Ashteur, medens Cecilie hjertelig trykkede hendes Haand.

»Nej! det er aldeles ikke umuligt,« var det bestemte Svar, og tiltrods for sit lidt pjattede Væsen kunde Eva Warrington undertiden være meget bestemt.

»Jeg tror, De begge vil have godt af lidt Forandring, og jeg vil være mere end henrykt over at have Dem hos mig. Vi bliver ganske en familie; desuden er jeg i Færd med at gifte mig, og jeg maa endelig høre, hvad Du, kære Cecilie, vil synes om min tilkommende.«

»Hvem er han?« spurgte Fru Ashteur interesseret.

»Hr. Raynham, den Advokat, der vandt den bekendte Carrske Sag. Skønt jeg ikke kender det mindste til den, er jeg glad over, at han vandt den, thi ellers havde Fader vist aldrig givet sit Samtykke til vor Forlovelse; men han har nu en Faible for dygtige Folk og Walther er meget dygtig.«

Fru Ashteur skiftede flere Gange Farve under denne Fortælling; men Cecilie var aldeles rolig, kun kom der et haardt Udtryk i hendes Ansigt, da hun svarede:

»Ja, under de Omstændigheder kan der jo umulig være Tale om at afslaa Din Indbydelse, kære Eva. Lad os vide i Tide, hvilken Dag Du rejser tilbage.«

»Men kære Cecilie,« begyndte hendes Moder.

»Jeg vil ikke høre Indsigelser,« afbrød Eva hende og rejste sig; »men jeg lover Dem, kære Fru Ashteur, at De skal faa det ganske, som De var hjemme.«

Fru Ashteur var vant til at lade Datteren raade, men i dette Tilfælde kunde hun dog ikke lade være med at gøre Indsigelser og næppe var Eva gaaet, før hun udbrød:

»Under alle Omstændigheder synes jeg, at det maatte være behageligst for os at undgaa Hr. Raynham.«

»Aa, det er sandt; jeg glemte helt, at Du vidste noget om den Sag. En Ting vil jeg imidlertid sige Dig, Moder, at hvilke Ubehageligheder, der end kan være forbundet ved et Møde, saa er det for ham og ikke for mig.«

Men der forestod Fru Ashteur en ny Overraskelse. Cecilie tilbragte hele Morgenens i sit eget Værelse, og da hun endelig kom ind i Dagligstuen, medbragte hun en hel Bunke af de elegante Dragter, hun havde baaret inden sin Faders Død.

»Hvad vil Du dog med dem, Cecilie?« spurgte hendes Moder.

»Gøre nogle smaa Forandringer.«

»Du vil da vel ikke tage dem paa?«

»Jo, det vil jeg rigtignok. Sørgeaaret er forbi paa Mandag. Vore Kjoler er meget luvslidte, og vi har ikke Raad til at købe nye, som er elegante nok til at bære paa »The Chase«.«

»Jeg forstaar mig slet ikke mere paa Dig,«

sagde Fru Astheur bedrøvet; »men Du kan naturligtvis gøre, som Du vil. Hvad mig angaar, lægger jeg ikke min Sørgedragt.«

Herved blev det; men takket være Cecilies Dygtighed, blev hendes gamle, sorte Kjole saa nydelig repareret og fikset op, at selv den strengeste Kritiker ikke vilde kunne finde noget at udsætte paa den.

Et Par Dage efter var de paa »The Chase«.

En Morgenstund kom Eva dansende ind i Cecilies Værelse med et aabent Brev i Haanden.

»Tænk Dig, Cecilie, Walther kommer i Dag. Han skriver, at han vil være her til Middag. Er han ikke mageløs? Og jeg troede ikke, at han kunde være kommet før i næste Uge. Næ, hvor er jeg dog henrykt.«

Eva vilde være blevet forstenet af Forbavselse, hvis hun nogle Minutter efter havde kunnet se sin Veninde vandre op og ned ad Gulvet i sit Værelse vridende sine Hænder og med et Ansigt, fra hvilket enhver Spor af Farve var forsvundet.

Cecilies Toilette tog usædvanlig lang Tid den Dag, og hun var kun halvt færdig, da Eva kom farende ind i hendes Værelse for at fortælle hende, at Walther var kommet.

Hun var den sidste, der kom ind i Dagligstuen, hvor Walther stod med Ryggen til Døren og talte med Eva og hendes Fader. Sir Gilbert skyndte sig at præsentere: »Frøken Asheur;« men selv hans flegmatiske Temperament kom lidt ud af Ligevægten, da han saa Walther blive baade

rød og bleg ved Synet af Cecilie, der nærmede sig ham smukkere end nogensinde. Hun havde en kostbar, sort Dragt paa, besat med hvide Kniplinger, og hvilke Sorger og Kampe, hun end havde gennemgaaet, siden han sidst saa hende, saa var der ikke Spor tilbage af dem nu.

Hun hilste paa Walther, som paa en tidligere Bekendt, og sagde saa til Sir Gilbert:

»Jeg har haft den Fornøjelse at kende Mr. Raynham før Faders Død; men den gjorde en saadan Forandring i vor Omgangskreds, at jeg ikke havde ventet at blive erindret, hvilket jeg ser, jeg er.«

Sir Gilbert sagde galant noget om Umuligheden af at glemme Frøken Ashteur og lod sig nøje med den Forklaring, medens den umistænksomme Eva raabte, at det var dejligt, at Walther kendte hendes kære Cecilie, men beklagede, at han ikke vilde faa Fru Ashteur at se den Aften, da hun havde trukket sig tilbage til sit Værelse paa Grund af Hovedpine.

Walther kastede mange Gange i Løbet af Aftenen et stjaalent Blik paa Cecilie, der viste sig som en Mester i Kunsten at være behagelig.

Hun spillede og sang og saa saa elskelig og lykkelig ud, at det vilde have været umulig for nogen dødelig ganske at have modstaaet hendes Fortryllelse, og Sir Gilbert følte sig ganske særlig tiltrukket af hende.

Sir Gilbert var en Epikuræer, men hans epikuræiske Begreber viste sig ogsaa i andet end at

spise og drikke. Haa fandt en levende Glæde i alt, hvad der var smukt, — og glædede sig dobbelt, naar det smukke tilhørte ham alene og saaledes opvakte andres Misundelse. Han havde aldrig brudt sig særlig om sin Datter, men han holdt af at have hende om sig, fordi hun var smuk og godt klædt, og særlig fordi han slet kunde lide et Hus uden Husmoder; men naar hun giftede sig, vilde Savnet af hende ikke forskaffe ham en søvnløs Nat eller faa ham til at miste sin Appetit en eneste Time. Havde hun lignet Cecilie, tænkte han, vilde det have været en anden Sag, og han vilde have været betydelig mindre resigneret ved Afskeden. Imidlertid var han glad ved at lægge saa meget Beslag paa Cecilies Tid og Opmærksomhed, som hun vilde ofre ham — og det var ikke lidt.

Denne Aften sad Cecilie, længe efter at Lysene var slukkede i de andre Værelser, med Panden trykket mod Ruden og saa ud over det snebedækkede Landskab. Endelig rejste hun sig og begyndte at tage sine Smykker af, idet hun sagde:

»Spillet synes at være Indsatsen værd. Jeg har alt at vinde — intet at tabe. Al Romantik forsvandt fra mit Liv for et Aar siden; og jeg er hjertesyg og træt af at være fattig. Desuden vil det være et Skridt henimod min Hævn. Men hvis min Plan skal lykkes, gaar det nok ikke at sidde oppe hele Natten og komme til at se træt og forvaaget ud.« Cecilie smilede, men det var et bittert, ondt Smil.

Walther forsøgte paa at forstaa Cecilie; men hun ledte ham fuldstændig paa Vildspor; dog følte han sig efter faa Dages Forløb overbevist om, at hun hverken havde glemt eller tilgivet ham den Ydmygelse, han havde tilføjet hende.

Hun hentydede aldrig til deres tidligere Forhold; men mere end en Gang følte han hendes Blik hvile paa sig med et saa koldt og foragteligt Udtryk, at han var bange for, at hun paa en eller anden Maade vilde prøve paa at forhindre hans Ægteskab med Eva.

Til hans Forbavselse gjorde Sir Gilbert ingen Indvendinger, da han foreslog at Brylluppet skulde finde Sted et Par Maaneder inden den egentlige Bestemmelse; men overlod Afgørelsen til Eva, der foreslog en Dag i Marts.

Da den Maaned, der var fastsat for deres Besøg, var til Ende, vilde Fru Ashteur rejse hjem; men det vilde Sir Gilbert ikke høre Tale om, og hans Datter erklærede, at hun paa ingen Maade kunde undvære Cecilie. Fru Ashteur blev nødt til at give efter, da hendes Datter forholdt sig fuldkommen passiv under denne Diskussion, og Cecilie nærmede sig langsomt, men sikkert det Maal, hun havde foresat sig.

Hvad dette Maal var, søgte Walther forgæves at opdage under sine flygtige Besøg paa »The Chase«. For et Aar siden vilde det ikke have faldet ham ind, at hun skulde have haft anden Grund til sin Opførsel end enhver smuk Kvindes medfødte Behagelyst; men nu følte han, at

Cecilie ikke længere var det livsglade, sorgløse Barn, med hvem han havde været forlovet; hun var med et Slag bleven en fuldvoksen, beregnende Kvinde, der ikke veg et Haarsbred fra det, hun en Gang havde foresat sig.

Faa Dage inden Brylluppet fik Walther sin Formodning bekræftet.

Han havde lagt Mærke til at Cecilies Forkærlighed for Bøger var ligesaa stærk, som den altid havde været; men i denne Tid, da der herskede en saa umaadelig Travlhed paa »The Chase«, var der ikke megen Tid tilovers til Læsning, navnlig ikke for Cecilie, hvis Mening om alt, hvad der vedkom Brylluppet, Eva ustandselig indhentede. For dog at faa nogen Tid tilovers for sine kære Bøger, plejede hun imidlertid i den senere Tid at skynde sig med at klæde sig om til Middag, saa at hun kunde tilbringe en halv Times Tid i Dagligstuen med at læse, inden de øvrige Medlemmer af Familien kom til Stede.

Walther besluttede at opsøge Cecilie der, for om mulig at opdage Motiverne til hendes Handlemaade. Han følte, at hun var hans Fjende og frygtede stadig for, at hun vilde forsøge at omstemme Sir Gilbert og hans Datters Følelser overfor ham. Naar Brylluppet nu først var forbi, kunde han byde hende Trods, men indtil da var hun for farlig til, at han kunde lade være med at tage hende med i Beregningen.

Skarpsindig, som han var, formaaede han dog ikke at se til Bunds i en saaret Kvindes Hjerte.

Medens han klædte sig paa, indbildte han sig, at Samtalen med Cecilie vilde blive meget let, men han skulde ikke faa Brug for sin paatænkte Veltalenhed, en anden havde allerede lagt Beslag paa Cecilies Selskab, og denne anden var — Sir Gilbert.

De stod ved Kaminen i Dagligstuen og talte sagte sammen.

Walther tænkte ikke paa at lytte; men idet han stod et Øjeblik stille og overvejede, om han skulde gaa ind eller trække sig tilbage, blev han Vidne til, at Cecilie saa paa sin Medtalende med et Blik i sine mørke Øjne, som han huskede fra deres korte Forlovelsestid. Han begyndte — hvad der ikke var noget godt Varsel for hans tilkommende Ægteskab — at tænke paa den Tid, som den lykkeligste i sit Liv. Ingen anden Kvinde, mindst af alle Eva, kunde blive for ham, hvad Cecilie havde været.

Førend han havde taget en Beslutning, begyndte Sir Gilbert at tale, og denne Gang med høj Stemme.

»Det er altsaa Deres Ønske, Frøken Cecilie, at jeg ikke fortæller det til Eva?«

»Ikke undtagen De har nogen særlig Grund dertil.«

»Selv om jeg havde den, er jeg næsten bange for, at jeg vilde glemme den, for ikke at gøre Dem imod.«

»Nej, nu vil jeg ikke høre et Ord mere,« sagde Cecilie, »ellers ender jeg med at tro, at jeg paa

en eller anden Maade bliver ansvarlig for Deres Fremgangsmaade.«

Walther traadte ind, og de samtalende vendte sig imod ham — Sir Gilbert ærgerlig over Afbrydelsen, og Cecilie med et ligegyldigt Blik, i hvilket han dog troede at læse et Glimt af Triumf.

Der syntes imidlertid ikke at være nogen Grund til Ængstelse. Bryllupsdagen kom og gik paa bedste Maade, navnlig takket være Cecilies virksomme Hjælp, og det var ikke ganske uden Grund, at Eva, da de var kommet vel afsted, udraabte, at hun troede, hun aldrig vilde være bleven gift, hvis hun ikke havde haft »sin kære Cecilie«. Walther smilede af hendes Begejstring og tænkte, at han dog maaske alligevel havde miskendt sin Kones Veninde.

Han skulde imidlertid snart faa Øjnene op. Det unge Par havde været paa Bryllupsrejse i omtrent ti Maaneder og tænkte stærkt paa at vende hjemefter, især Raynham — hans Kone begyndte at kede ham lidt.

Det var meget morsomt at se, at hun blev almindelig beundret overalt, endogsaa i Paris, men det forhindrede ikke, at han flere Gang imod sin Vilje var kommet til at sammenligne hendes pjattede Bemærkninger med Cecilies aandrige Konversation. Eva paa sin Side begyndte ogsaa saa smaat at tænke, at en Ægtemand var en langt mindre interesseret Person end en Tilbeder.

De var kommet saa langt som til Paris paa

Tilbagejensen, og her fandt hun en Morgen sin Mand saa fordybet i sin Avis, at han hverken hørte eller saa hende, da hun traadte ind.

Efter at have talt til ham flere Gange uden at opnaa noget Svar udbrød hun utaalmodig:

»Jeg vilde virkelig ønske, Walther, at Du vilde lægge den Avis til Side og være lidt selskabelig.«

»Saa snart jeg er færdig med denne Artikel,« svarede han.

Men Artiklen lod til at være meget lang og satte i høj Grad Evas Taalmodighed paa Prøve. Pludselig fo'r Walther op og mumlede noget, der havde en mistænkelig Lighed med en Ed, og smed samtidig Avisen hen foran Eva.

»Men Gud forbarme sig, hvad er der i Vejen?« raabte hans Kone.

»Læs selv!«

Eva, der just ikke var nogen Ynder af Avislæsning, saa kun flygtigt hen over den første Side i »Times« og sagde, at hun ikke kunde finde noget, der var værd at læse.

»Der,« sagde Walther og pegede paa Ægteskabsannoncerne, »kan Du selv se, hvad din Fader er for en gammel Nar.«

Det var just ikke behagelige huslige Erfaringer, Fru Raynham gjorde denne Morgen. Sir Gilbert plejede altid at tage alt, hvad der kom ham paa tvers, meget let, og hans Datter slægtede ham paa i saa Henseende; hun var derfor ikke vant til huslige Sener, og Walthers Faren op for-

bavsede hende først, men forskrækkede hende snart.

Endelig tog hun Mod til sig og sagde:

Under alle Omstændigheder har Fader da Ret til at gøre, hvad han selv har Lyst til, og naar han overhovedet vilde gifte sig, er der da ingen, han hellere maatte vælge end Cecilie.«

»Kan Du da ikke se, at det hele har været Beregning fra først til sidst. Nar, som jeg er, at jeg ikke har opdaget det før. Du tænker formodentlig slet ikke paa, at Din Stilling vil blive betydelig forandret, hvis de faar en Søn.«

Eva sprang op med et smerteligt Udraab:

»Walther! Walther! Det kan ikke være Din Mening at sige, at Du har giftet Dig med mig for Pengenes Skyld.«

Han saa paa hende, som hun stod foran ham, foroverbøjet, som om hun vilde bønfalde ham om at lade sin Vrede falde. Imod sin Vilje blev han blød, og den haarde Sandhed, han var nær ved at lade bruse frem, døde væk paa hans Læber.

Han vidste, at Cecilie ikke ville have staaet saaledes for ham, og der kom en Følelse op i ham, at Eva dog maaske passede bedre for ham, naar alt kom til alt.

Den Dag kom der to Breve til Eva. Et fra Sir Gilbert, hvori han underrettede hende om sit Ægteskab samt at det var blevet holdt hemmeligt paa Cecilies udtrykkelige Forlangende, da

hun ønskede at berede sin Veninde en glædelig Overraskelse, og et fra Cecilie selv, som beklagede, at hun i længere Tid ikke vilde faa Hr. og Fru Raynham at se, da Sir Gilbert og hun havde bestemt sig til at tage Ophold paa en Ejendom, Sir Gilbert nylig havde købt i Skotland.

Der gik tre Aar. Eva havde to Børn, en Dreng og en Pige, som hun elskede umaadelig højt; maaske saa meget desto mere fordi hendes Kærlighed til Walther just ikke var saa overdrevent glødende. Han gik fuldstændig op i sin Forretning, hvad han ogsaa var nødt til; thi hans Frygt var blevet til Sandhed: Cecilie havde født Sir Gilbert en Søn og Arving.

Cecilie og Sir Gilbert kom sjældent til London, hvorimod Eva og Børnene ofte tog ud til dem paa deres Landejendom; Walther var næsten aldrig med, han havde travlt, sagde han. Alting gik galt, naar han var borte, og han havde saa mange Forretninger, at han hverken havde Tid eller Lyst til Fornøjelser. Han var bleven tynd og mager, og der var kommet et træt, nervøst Udtryk i hans Ansigt. Desværre var han blevet et Offer for den værste af alle Manier — Spekulationsmanien. Han havde aldrig troet, at Sir Gilbert vilde gifte sig igen, og da hans Stilling derved blev saa vidt forskellig fra den, han havde ventet sig, tillod hans Ærgerrighed ham ikke at nøjes med den ret gode Formue, han allerede var i Besiddelse af; han vovede alle de Penge, han ejede, og efter en kort Kamp gik

hans Kones Penge samme Vej, og Walther vidste, at hvis han ikke fik hurtig Hjælp, vilde han være bragt til en Fattigdom, som Verden med Rette kunde lægge ham til Last.

Han var alene i London, da Slaget kom. Eva og Børnene var paa Landet, og for at skaane dem, besluttede han sig til at appelere til Sir Gilbert.

Det var en bitter Pille at sluge for den hovmodige Mand; men der var ingen anden Udvej, og den næste Dag forbavsede han sin Kone ved at vise sig paa »The Chase«.

Hun og Cecilie sad under et skyggefuldt Træ paa en Græsplæne, da han kom, og saa ham ikke straks. Den vordende Sir Gilbert og Walthers lille Datter boltrede sig i Græsset og morede sig med at plukke Blomster, medens deres respektive Mødre saa til ligesaa fornøjede som Børnene selv.

Det var et smukt Syn — det lyse Landskab, de to unge Kvinder og de blomstrende Børn, men Walther var ikke i Humør til opfatte det. Han tænkte paa, hvor forskelligt alt vilde have været, hvis Cecilie ikke havde eksisteret.

Som om Cecilie havde følt hans hadefulde Blik, var hun den første, der fik Øje paa Walther, og hun henledte Evas Opmærksomhed paa ham. Eva udtrykte sin Forbavselse over, at se ham; hun havde forlængst lært ikke at gøre indiscrete Spørgsmaal, men Cecilie, der ikke kendte til den Slags Skrupler, sagde:

»Hvilken uventet Glæde, Mr. Raynham. Tør vi haabe at beholde Dem hos os i nogen Tid?«

»Jeg maa være saa ugalant at tilstaa, at det kun er et Forretningsbesøg til Sir Gilbert, og at det bliver af meget kort Varighed, Lady Warrington.«

»De vil maaske helst tale med ham straks?«

»Ja Tak!«

De træffer ham bedst i Bibliotheket. De ved, han tilbringer i Reglen sine Morgentimer der.«

Sir Gilbert saa forbavset op fra sin Bog, da hans Svigersøn traadte ind i Bibliotheket, og hans Hilsen mindede om hans Kones, kun var den maaske to à tre Grader varmere.

Det blev først rigtig klart for Walther, hvor vanskeligt og pinligt hans Ærinde var, da han stod Ansigt til Ansigt med Sir Gilbert. Paa Rejsen derved havde han fabrikeret en meget god Tale, som rimeligvis vilde være bleven taget for gode Varer af en uinteresseret Jury; men Sir Gilbert var ingen Jury og endnu mindre uinteresseret. Han hørte til Folk af den gamle Skole, hvis Begreber om Ære og Pligt stod urokkelige, hertil kom, at han hadede og afskyede alt, hvad der hed Spekulationer.

Han hørte Walthers Tale til Ende uden at afbryde ham en eneste Gang — et Tegn, som Walther med Rette ansaa for alt andet end heldigt. Endelig var hele den ydmygende Historie færdig, og Wather standsede spændt paa Resultatet.

Sir Gilbert saa op og sagde skarpt:

»Er det alt?«

»Ja. Og give Gud, at det ikke var halvt saa meget.«

»Lad endelig Gud være udenfor den Sag,« var det vrede Svar. »Jeg har oplevet meget i mine Dage; men jeg har aldrig truffet paa Mage til Frækhed som Deres —.«

»Jeg er mig ikke bevidst at have sagt noget, der kunde fornærme nogen.«

»Ikke! Saa maa De være værre, end jeg havde troet. De fortæller mig ganske koldt, at De, efter at have bortsvindlet den sidste Skilling af Deres egne Penge, har plyndret Deres Kone og Børn, og nu kommer De til mig — til mig om Hjælp.«

»Jeg kan ikke undre mig over Deres Vrede, Sir Gilbert; men Deres Bebrejdelser kan De lige-saa godt spare; de kan dog ikke blive saa bitre som mine egne, og det er ingen Nytte til at spille flere Ord paa Sagen. — Jeg har fortalt Dem hele Sandheden. Vil De hjælpe mig eller vil De ikke?«

»Jeg vil hjælpe Dem, forsaavidt jeg vil skille Dem af med, hvad De uden Tvivl betragter som en Byrde,« sagde Sir Gilbert og gik hen til det aabne Vindue og kaldte paa Cecilie og Eva, der faa Øjeblikke efter kom ind i Bibliotheket.

»Eva, ved Du, at Du har ægtet en Svindler?«

»Fader,« raabte Eva, medens Cecilie saa opmærksomt fra den ene til den anden. Var Øjeblikket for hendes Triumf kommet? Havde en

eller anden uforudset Hændelse bragt Walther til at synke — kuldkastet alle hans ærgerrige Planer mere, end hun havde kunnet gøre det? Det saa næsten saaledes ud.

Sir Gilbert stod ved Bordet lige overfor Eva, som var bleg og ikke rigtig syntes at vide, hvad hun skulde sige.

Men det var ved Walther, at Cecilies Blik standsede. Han stod lænet op til Kaminen med Hovedet støttet til den ene Haand, medens den anden legede nervøst med Urkæden. Hun vidste, at der maatte være gode Grunde til hans bekymrede Udseende. Med den hende medfødte Ynde lagde hun sine Arme omkring en højrygget Stol og saa stift paa den Mand, hun en Gang havde elsket og senere hadet med hver Fiber i sit Hjerte. Walther, der forstod dette Blik, følte det sidste Spor af Haab svinde.

Sir Gilbert ventede nogle Minutter, øjensynligt for at give sin Datter Tid til at give et definitivt Svar paa sit Spørgsmaal, men da der intet kom, fortsatte han i en roligere Tone.

»Jeg ønsker at vide, Eva, om Du kender noget til, hvorledes Din Mand har opført sig.«

»Jeg kender intet til hans Forretninger, hvis det er det, Du mener, Fader.«

»Du ved altsaa ikke, at han om kort Tid — med mindre der skulde hænde et Mirakel — vil være reduceret til en just ikke meget hæderlig Fattigdom.«

»Jeg kan forebygge det, Fader,« sagde Eva, »Du glemmer, at jeg har Penge.«

En hæs, uarticuleret Lyd undslap Walthers Læber, og Sir Gilbert svarede:

»Han er kommen din Ædelmodighed i Forkøbet, Eva; alle dine Penge er ogsaa gaaet.«

»Aa, vore stakkels smaa Børn. Hvor kunde Du gøre det, Walther?«

Walther vred sig som i den dybeste Smerte uden at sige et Ord, og Sir Gilbert vedblev:

»Du behøver ikke at fortvivle, Du og Børnene har altid et Hjem her, men han — den Herre der vil maaske behage at forstaa, at mine Døre er lukket for ham nu og i Fremtiden. Kære Cecilie,« vendte han sig til sin Hustru, »vil Du sige til min Datter, at herefter er vort Hjem ogsaa hendes.«

»Naturligvis,« sagde Cecilie med et aparte Smil, »jeg vil gøre, hvad jeg kan, for at gøre Dig og de smaa lykkelige.«

»Jeg tror ikke, at jeg nogensinde mere kan blive lykkelig. Maaske bør jeg lade Børnene blive her; men min Plads er hos min Mand.«

Baade Walther og hendes Fader stod i Begreb med sige noget, da en Tjener traadte ind og meddelte, at en af Sir Gilberts Forpagtere ønskede at tale med ham. Sir Gilbert forlod Bibliotheket, idet han bad Eva om at vente, til han kom tilbage. Cecilie, som mente, at Mand og Kone helst vilde være alene, gik ud i Haven. Hun blev imidlertid overrasket ved at se, at Walther fulgte efter hende.

»Maa jeg tale med Dem, Lady Warrington?«

Cecilie nikkede samtykkende, og han vedblev:

»De blev uden Tvivl overrasket ved Sir Gilberts Udtalelse før.«

»Undskyld, Mr. Raynham, men jeg har set for meget af Verden til at blive overrasket ved noget-somhelst. Jeg kastede mit romantiske Syn paa Livet over Bord samtidig med mine andre barnlige Galskaber.«

»Og De følte ikke den ringeste Lyst til at vide Grunden til, at Sir Gilbert omtalte mig paa en saa nedværdigende Maade?«

»Ikke den ringeste. Jeg ved, at min Mand er sjælden hæderlig og rettænkende, og jeg er fuldstændig overbevist om, at han altid ved, hvad han siger.«

Walther gik lidt uden at sige noget, saa begyndte han igen:

Jeg ved, Lady Warrington, at jeg af Deres Haand hverken fortjener Naade eller Medlidenhed, og angik det mig alene, vilde jeg hellere dø end bede Dem derom; men uheldigvis rammer Smerten ogsaa dem, der er mig dyrebare. Det Fejltrin, for hvilket Deres Mand har dømt mig saa haardt, er, at jeg var ærgerrig og spekulerede med mine egne Penge og tabte; i en ulykkelig Time blev jeg fristet til ogsaa at vove min Kones; men kun i den sikre Tro, at der ingen Fare var ved Spekulationen. For anden Gang havde jeg Uheld og er nu ruineret, hvis jeg ikke faar øjeblikkelig Hjælp. Jeg har fortalt Sir Gilbert dette og har bedt ham om at hjælpe.«

»Og han har afslaaet det?«

»Det behøver jeg vel næppe at sige. De hørte jo selv de Fornærmelser, han udslyngede mod mig.«

»Men jeg forstaar ikke, Mr. Raynham, hvorfor De fortæller mig dette,« sagde Cecilie iskoldt. »Sir Gilbert er den bedste Dommer i den Slags Sager, og jeg blander mig af Princip aldrig i hans Forretninger.«

»Lady Warrington, De er mit sidste Haab! De har uindskrænket Indflydelse over Deres Mand. Vil De bruge Deres Magt, som De vilde have brugt den for faa Aar siden? Eller er Lady Warrington saa forskellig fra Cecilie Ashteur, at hendes Opførsel nu er helt modsat af, hvad man i gamle Dage vilde have ventet sig af hende?«

»De gør vel i at hentyde til gamle Dage, Mr. Raynham,« svarede Cecilie sarkastisk. »Erindringerne derom taler sikkert meget til Deres Gunst. Ikke! Forstaa mig imidlertid en Gang for alle. Jeg er taknemlig for Deres Egoisme, for den frelste mig fra et Liv fuldt af Skuffelser. Jeg elsker og agter min Mand, som jeg snart vilde have ophørt at elske og agte Dem, hvis jeg var blevet Deres Hustru. Eva beklager sig aldrig, men tror De, jeg er saa blind, at jeg ikke kan se, hvor ulykkeligt hendes Liv har været, siden hun blev gift. Hun vil finde et lykkeligere Hjem hos os, og De vil kunne følge Deres egne Planer.«

»Og det er Deres Hævn, Lady Warrington?«

»Nogle vilde maaske kalde det Gengæld.«

»Maaske! Men De og jeg ved bedre Besked. Af hvilken anden Grund end Hævnlyst ægtede De Sir Gilbert? Og hvorfor har De arbejdet ustandseligt paa at svække den Indflydelse, jeg maaske kunde have haft over ham. Selv Deres Kærlighed til Deres Barn vilde have været mindre, hvis det havde været en Pige.«

»Deres Sindsbevægelse bringer Dem til at glemme, hvem og hvor De er, Mr. Raynham, og jeg vil derfor byde Dem Godmorgen.«

Med disse Ord forlod hun ham og gik op i Huset.

Da hun kom ind i Bibliotheket, sad Eva der endnu med Hovedet hvilende i sine Hænder.

»Hvor er Walther?« var hendes første Spørgsmaal.

»I Haven,« svarede Cecilie, og idet hun tog Evas Haand sagde hun: »Du maa ikke lade dette tage for meget paa Dig.«

»Hvad skal dette sige, Cecilie? Hvorfor tiltalte Fader Walther paa den Maade? Jeg ved, at han har arbejdet strengt, og at det ikke er hans Skyld, hvis det er gaaet galt. Mange andre Mænd har tabt flere Penge end han uden derfor at blive foragtet.«

»Det kommer an paa, hvorledes Pengene er blevet tabt. Du ved, Eva, at Sir Gilbert ikke vilde have talt, som han gjorde uden gyldig Grund. Han mener, at Raynham ikke har mere Ret til

at spekulere med dine og Børnenes Penge end med Fremmedes Penge.«

»Cecilie,« sagde Eva, som om en Tanke pludselig dukkede op i hende, »har Walther talt med Dig?«

»Ja, Eva, men —.«

»Aa!« udbrød Eva og kastede sig om Venindens Hals, »saa vil det blive godt igen. Fader nægter aldrig Dig noget, og Du vil gaa i Forbøn for os, ikke sandt?«

»Jeg tror ikke, det vil være rigtigt.«

»Hvorfor ikke? Har Walther da gjort noget saa forfærdeligt.«

»Jeg kender ikke mere til de nærmere Omstændigheder end Du, Eva; men jeg er vis paa, at Du og Børnene vil blive langt lykkeligere her end hos ham. Du er kommet til at se ti Aar ældre ud, siden blev Du gift. Raynham er Dig ikke værd.«

»Jeg forstaar mig ikke paa Dig. Dog, Cecilie,« sagde Eva bedrøvet, »det er umaadelig venligt og ædelmodigt af Dig, at Du vil have os her, men dog føler jeg selv, at Du ikke i mit Sted vilde handle saaledes. Da jeg blev gift, elskede jeg Walther, højere end jeg kan sige Dig det, og skønt den gamle Kærlighed er død bort, er han dog bestandig mine Børns Fader, og det kan jeg aldrig glemme. Havde han været heldig, vilde ingen have opponeret mod, at jeg delte hans Penge med ham, og nu, da han var uhel-

dig, vil jeg ogsaa, saavidt jeg kan, tage Del i hans Bekymringer.«

»Men Du har ingen Ret til at ofre Dig selv paa den Maade, Eva. Er Du virkelig naiv nok til at tro, at din Ædelmodighed vil have nogen-
somhelst Indflydelse paa Raynham?«

»Ti, Cecilie, dine Ord er spildt paa mig, og jeg vil nødig have, at Du selv skal rokke mit Venskab for Dig. Efter mit Bryllup har jeg faaet Grunden at vide til dit Had til Walther — jeg har ogsaa faaet at vide, at han aldrig har brudt sig om mig, og jeg har ofte tænkt, Cecilie, at den Kvinde, han ægtede, er bleven mere ydmyget end den, han elskede. Dette har været meget pinligt for mig at sige Dig, men jeg spørger Dig nu: vil Du for min og mine Børns Skyld skaffe min Mand Midler til ikke alene at redde de tabte Penge, men ogsaa den tabte Ære?«

Cecilie saa op paa det blege, bevægede Ansigt, der var bøjet over hende — det var ikke den Hævn, hun havde tænkt. Hun saa, at hun ikke kunde ramme Walther uden samtidig at ramme dem, der var bundet til ham ved stærkere Baand, end det stod i hendes Magt at bryde. Uden at svare rejste hun sig og gik op paa sit eget Værelse, hvor hun havde en haard Kamp at bestaa mod sig selv, inden hun opgav den Hævn, hun havde kæmpet for i de forløbne Aar.

Efter en Times Forløb sendte hun Bud efter Sir Gilbert, til hvem hun fortalte hele sin Forlovelseshistorie med Walther Raynham. »Tro

ikke,« sluttede hun, »at jeg elskede Mr. Raynham, da jeg giftede mig med Dig. Hadet og Foragten dræbte med et Slag min Kærlighed til ham, men min saarede Stolthed tvang mig til at straffe ham. Jeg saa, at det var Evas Penge, han tragtede efter, og jeg vidste, at han vilde blive mere end skuffet, hvis jeg blev din Kone. Jeg forskaffede ham denne Skuffelse og har siden, hvor jeg kunde, søgt at fortrædige ham paa alle mulige Maader. Du er da ikke vred paa mig, vel?«

»Ikke vred, kære Cecilie, kun bedrøvet. Dog er jeg glad over, at Du har fortalt mig dette, og Du skal aldrig komme til at angre din Fortrolighed.« Den gamle Mand strøg med Haanden hen over sin unge Kones Haar. »Da jeg bad Dig blive min Hustru, kunde jeg naturligvis ikke vente, at Du skulde kunne elske mig, som Du vilde have kunnet elske en Jævnaldrende; men dog tror jeg ikke, at Du har været ulykkelig.«

»Nej, tværtimod! Jeg har været meget lykkelig. Du kan være vis paa, at jeg ikke havde fortalt Dig, hvad jeg har fortalt Dig i Dag, hvis jeg ikke for længe siden havde lært at elske Dig.«

»Tak, Cecilie! Og lad mig nu vise Dig, at jeg ogsaa har fuld Tillid til Dig. Hvad ønsker Du, at jeg skal gøre i denne Sag?«

»Hjælpe Raynham. Under alle Omstændigheder vil det gøre Eva lykkelig.«

Paa den Maade blev Walther hjulpet, takket være den Kvinde, han havde krænket. Enten det

nu var, fordi han havde maattet betale høje Lærepenge, eller fordi Cecilies Tilgivelse havde en heldig Indflydelse paa ham, nok er det, at fra den Dag blev hans Hjem lykkeligere, og han selv heldigere end nogensinde før. — Lady Warrington blev belønnet for at have ofret sin Hævnplan ved at se Farven vende tilbage paa Evas Kinder. Da Walther nogle Maaneder senere forsøgte at takke hende, sagde hun roligt:

»Det er ikke mig, men Eva, som fortjener Deres Tak. Hendes Finfølelse og Uegenyttighed virkede paa mig paa det Tidspunkt, da alt og alle andre vilde have frembragt den modsatte Virkning paa mig. Vi skylder hende begge meget. Og lad os saa lade det forbigangne være glemt.«

Paa denne Maade sankede Cecilie i højere Grad, end hun selv i sine bitreste Øjeblikke havde tænkt sig det, glødende Kul paa sin Fjendes Hoved og fuldbyrdede sin Hævn.

En bevæget Dag.

Efter i halvtredsindstyve Aar at have glædet sig ved et ualmindelig godt Helbred, havde Fru Vigogne været nødt til at sende Bud efter en Læge, og det midt i den allerværste Jule- og Nyt-aarstravlhed.

»Det er ikke noget alvorligt, og der er ingen-somhelst Grund til Ængstelse. Kun maa De have fuldstændig Ro og undgaa al legemlig og sjælelig Anstrengelse; jeg vil skrive Dem en Recept paa nogle Piller, som De maa tage,« sagde Doktoren, der ikke var uvant med at behandle velhavende Patienter og kendte deres Svagheder. »De har naturligvis budt Dem selv alt for meget, skønt De ikke har befundet Dem vel.«

Fru Vigogne indrømmede naadigt, at hun maa-ske havde overanstrengt sig med at gaa i Butikker til Trods for det daarlige Vejr.

»Man har saa mange Forpligtelser paa denne Aarstid; desuden er man jo glad over ved denne Lejlighed at kunne vise sine Venner, at man stadig tænker paa dem.«

»Naturligvis! fuldstændigt rigtigt,« havde Dok-

tor Warner svaret, idet han lod sit Blik vandre fra det lidt udviskede Ansigt med det stereotype Smil og de udtryksløse Øjne, til et Bord, der stod ved Siden af hende fyldt med Pakker og Æsker af alle mulige Størrelser og Façoner. Skulde hun alligevel være bedre end sit Rygte? En af dem, der gør godt i Smug.

En rig, barnløs Enke som hun burde selvfølgelig gøre en hel Del for sine trængende Medskabninger; men det hed sig, at hun krøb for alt, hvad der var rigt og fornemt, medens hun nok ikke tog synderlig Hensyn til sine egne, fattige Slægtninge.

Fru Vigogne betragtede sig som hørende til »Selskabet«, hvad hendes afdøde Mands Navn og Rigdom ogsaa gav hende en vis Ret til; og hun behøvede heller ikke at skamme sig over sin egen Familie.

Uvant med at være syg blev hun meget ængstelig ved at mærke Symptomerne paa, at ogsaa hun var dødelig, og hun tænkte sig ikke Muligheden af, at det simpelthen var en ganske almindelig Fordøjelsessygdom.

Hun var straks parat til at følge Doktors Forskrifter med Hensyn til at skaane sig, og indstallerede sig i et lille Kabinet, der stødte op til hendes Soveværelse; samtidig blev der givet Ordre til, at hele Huset skulde gaa paa Taa-spidserne og at ingen Visitter maatte indlades.

For yderligere at undgaa enhver tænkelig Anstrengelse engagerede hun en ung Pige, der dels

skulde være hende behjælpelig med hendes omfangsrige Korrespondance, dels gøre lidt Nytte i Huset, hygge om hende o. s. v.

*

*

*

Den unge Pige var senere paa Færde end sædvanlig, og Fru Vigogne, der begyndte at blive utaalmodig, lod ustandseligt sine Øjne vandre fra Døren til Uhret paa Kaminen og tilbage igen.

Frøken Blake maatte en Gang for alle lære at forstaa, at Punktlighed var en Nødvendighed, hvis hun da ønskede at beholde sin Stilling. Det var ligesaa godt at give hende et Vink derom med det samme, samt om en to tre andre Smaating, der ikke behagede Fru Vigogne.

Fru Vigogne var ikke ganske sikker paa, at den unge Pige fuldt ud svarede til sine Anbefalinger. Hun havde en Gang set et forbavset og tvivlende Udtryk i hendes Ansigt, da hun fik et Par Breve dikteret, og hun havde to Gange gentaget Ordene i en spørgende Tone, som ingenlunde passede sig for en Person i hendes underordnede Stilling.

»De kommer næsten en halv Time for sent, Frøken Blake,« sagde hun, da Døren endelig aabnedes og den unge Pige traadte ind i det overhedede Værelse, der var fyldt med en gennemtrængende Duft af Blomster. Huset laa i en temmelig kedelig Gade, som dog havde den Fordel, at den førte ud til en meget aristokratisk Plads.

»Jeg er forfærdelig ked af det, Fru Vigogne. Jeg

gik hjemmefra i god Tid; men saa begyndte det at regne, og alle Omnibusserne var overfyldte, saa jeg var nødt til at vente,« svarede den unge Pige en lille Smule nervøst. Skønt hun var altfor bleg og frygtsom af sin Alder, saa man dog, at hun tegnede til at blive en usædvanlig smuk Kvinde. Hendes fine, skarptskaarne Mund og alvorlige, tænksomme Øjne viste, at hun hverken manglede Karakter eller Individualitet.

»Jeg haaber, at Deres Klæder ikke er fugtige,« sagde Fru Vigogne og trak sit bløde Shawl tættere om sig, samtidig med at hun rykkede nærmere hen til Ilden.

Der skød en mørk Rødme op i den unge Piges Kinder ved Tanken om, at hun ikke ejede noget Regnslag, da hun svarede:

»Jeg havde Paraply med.«

»Var det monstro alligevel ikke bedre, om De sad lidt nærmere ved Vinduet?«

Frøken Blake flyttede sin Stol hen til Enden af Bordet ved Vinduet og afventede rolig de nærmere Ordre.

»Vil De være saa god at begynde med at lægge Forretningsbreve, Regninger og den Slags, som vi kan se igennem bagefter, i en Bunke for sig, og saa række mig de øvrige et efter et,« sagde Fru Vigogne med et forventningsfuld Smil ved Tanken om den Virak og Taknemmelighed flere af Brevene i det mindste indeholdt.

Den unge Pige sorterede Brevene, lagde dem, der utvivlsomt var Forretningsbreve, til Side, og

rakte det første, der kom hende i Hænde af den anden Slags til Fru Vigogne.

Hun aabnede Brevet, saa paa det og smilede hen for sig, »aa, det er bare fra Harriet;« men efterhaanden, som hun læste videre, kom der et overrasket Udtryk i hendes Ansigt.

Min kære Marian!

Hvorledes skal jeg finde Ord til at takke Dig for den smukke, værdifulde Gave, Du har sendt mig? Det er saa meget, meget mere, end jeg nogensinde kunde have haabet, og saa taler Du om det som en Bagatel. Hvor vil det dog ikke komme til Nytte for mig og mit Barn! Og saa at tænke sig, at Du har sendt os det af din egen Tilskyn-delse, det giver det endnu større Værdi i mine Øjne. Da Du jo kender mine Forhold, tvivler jeg ikke om, at Du tillader mig at anvende Gaven, som jeg finder for godt; for Resten føler jeg mig overbevist om, at dette netop har været din Hensigt med at sende mig den. Jeg haaber, at Tanken om al den Glæde og Velsignelse, som din kærlige Gave er os til, maa bringe Dig Lykke i det nye Aar. Jeg takker Dig af hele mit Hjerte og skal aldrig glemme din Gavmildhed.

Din hengivne og taknemmelige
Kusine Harriet.

Smukke og værdifulde Gave! Værdifulde? Hvad i al Verden mener hun med det? Taknemmelig ved Tanken om, hvad den kan indbringe hende,

spurgte Fru Vigogne sig selv, idet hun tænkte paa Indholdet af den Pakke, hun havde sendt til Kusinen, der var Enke. Sælge det billige Godtkøbsfichu, som jeg købte ved Udsalg sidste Sommer og gav to Kroner og ti for? Vil hun gøre Nar af mig? Snak, hun mener naturligvis Taknemmelighed for kommende Gaver, og Fru Vigogne lagde Brevet paa et lille Bord, som stod ved Siden af hende.

»Det næste, Frøken Blake. Stop lidt,« sagde hun med en instinktsmæssig Forudfølelse, »der er vel ikke et som er stemplet »Haust«.«

Den unge Pige saa Brevene igennem.

»Jo, her er et.«

»Vil De række mig det?«

Fru Vigogne aabnede Konvolutten i en Fart og fløj Brevets Indhold igennem. Hendes Kinder tabte ethvert Spor af Farve under Læsningen.

Kære Fru Vigogne!

Der maa være indløbet en eller anden Misforstaaelse — det haaber jeg i det mindste — med Hensyn til den Pakke, som jeg har modtaget fra Dem. Det er mig umuligt at tro, at De virkelig vilde sende mig som Julegave et halvkrøllet Fichu, et af dem vi i Forening købte ved Udsalg forrige Sommer. Hvis det skal være en Spøg — hvad jeg formoder — finder jeg den ærlig talt malplaceret. Jeg haaber, at De pr. omgaaende vil være i Stand til at give mig en Forklaring paa, hvad jeg ellers let kunde antage for

en Fornærmelse. Det vilde gøre mig meget ondt, hvis dette skulde blive Afslutningen paa vort Bekendtskab, hvilket ikke vil kunne undgaas med mindre jeg faar en fyldestgørende Forklaring ledsaget af en Undskyldning.

Deres

Aurelia Dumond.

Lady Dumond! Store Gud, sende et forkrøllet Fichu til hende, stønnede Fru Vigogne, idet hun huskede paa deres fortrolige Samtale om, hvorledes man bedst kunde anvende den Slags Godtkøbssager til fattige Slægtninge, Underordnede, halvtarvelige Personer o. s. v. Fichuet maatte være kommet i Lady Dumonds Pakke af en Fejltagelse, medens Broschen og Ørenringene, som det havde kostet hende saa meget at skille sig ved —! Fru Vigogne stønnede lydeligt og sank tilbage i sin Stol, da med et Sagens rette Sammenhæng gik op for hende. — Ja, saadan maatte det være gaaet til, Smykkerne var blevet sendt til hendes Kusine Harriet, der stod ene og fattig tilbage med et lille Barn efter sin Mands pludselige Død, og Fichuet, som var tiltænkt hende, var kommet til Lady Dumond, en af de hovmodigste og fordringsfuldeste Personer i de tre Kongeriger.

Broschen og Ørenringene hørte til en stor og meget værdifuld Juvelsamling, som Fru Vigogne havde arvet efter sin Mand, der havde været Samler og Kender paa det Omraade, og bestod af usædvanlig fine Brillanter og Saphirer. Hun

havde sendt dem til Lady Dumond som Tak for megen udvist Gæstfrihed og muligvis ogsaa i Haab om mangt et fremtidigt Besøg paa Dumond Castle. Hun vidste ganske nøje Gavens Værdi, og havde kun skilt sig af med den under mange Suk, idet hun følte, at intet mindre vilde kunne gøre det.

Smykkerne var i det mindste otte eller ni Hundrede Pund værd og var maaske allerede solgt for langt under Halvdelen af deres Værdi, hvis hendes Kusine havde bragt dem til en Juveler, som ikke forstod at vurdere dem eller som vilde drage Fordel af hendes Uvidenhed. Det var for sent at gøre Indsigelser: Der var intet andet for hende at gøre, end at forklare Lady Dumond Fejltagelsen og samtidig sende hende et andet ligesaa værdifuldt Smykke. Det var næsten uudholdeligt at tænke paa.

I Tavshed strakte hun Haanden ud efter det næste Brev. Hvad nu, tænkte hun? Hvad der end kom, kunde det umulig være ubehageligere, end det hun allerede havde gennemgaet. Men hun tog fejl.

Kære Fru Vigogne! (Tante Marian var streget ud.)

Det gør mig ondt at maatte afbryde al videre Forbindelse med Dig; men det er din egen Opførsel, som tvinger mig til det. Det staar Dig naturligvis frit for ikke at sende mig nogetsomhelst — skønt Du hidtil altid har gjort det —

men jeg synes ærlig talt, at som Julegave betragtet er et Slips til halvtreds Øre nærmest en Latterlighed. I det mindste finder jeg, at Du kunde have sparet Udgiften ved at lade den indregistrere. Hvis det var det hele, vilde jeg naturligvis ikke en Gang have omtalt det. Men den utilgivelige Fornærmelse, Du har slynget i Ansigtet paa den Dame, som jeg staar i Begreb med at gøre til min Hustru — Du har aldrig set hende, og hun kan som Følge deraf ikke have givet Dig nogen Anledning til Mishag — den kan og vil jeg ikke se gennem Fingre med. Jeg sender Dig herved det Brev tilbage, som Du har skrevet til hende, og som Du oven i Købet har tilladt Dig at lægge inden i mit. At jeg ikke ønsker at have mere at gøre med den, der er i Stand til at skrive paa den Maade, er en Selvfølge.

James Arbutnoth.

En Fornærmelse? En Cheque paa halvtredssindstyve Pund inden i et Gratulationsbrev i Anledning af den forestaaende Begivenhed. Hun havde skrevet, at hun haabede, at hendes Nevøs Forlovede vilde købe en eller anden lille Genstand til Erindring om hans gamle Tante og havde udtrykt Ønsket om snarest muligt at gøre hendes Bekendtskab. Og for denne ene Gangs Skyld havde hun virkelig ment, hvad hun sagde. Det paatænkte Ægteskab var netop lige efter hendes Hoved. Hendes Mands Nevø var ung, dygtig og ærgerrig; allerede Medlem af Underhuset

gav han Løfte om en glimrende politisk Løbebane. Den Dame, han stod i Begreb med at ægte, var eneste Arving og Datter af en rig Godsejer, og naar undtages at hun var nogle Aar ældre end sin Tilkommende, var hun i alle Måader et ualmindelig godt Parti.

Med skælvende Hænder aabnede Fru Vigogne det Brev, som laa inden i hendes Nevøs. Det beroede, som hun havde formodet, atter paa en Fejltagelse; men denne Gang en langt værre.

Dette var et Brev, som hun havde skrevet til en ung Pige, som var forlovet med en af hendes egne Nevøer, og holdt i en vidtforskellig Tone fra den, som var tiltænkt James Arbutnoths Udvalgte. Edvard Norman var ansat paa et Sagførerkontor med en meget ringe Gage og uden synderlig Udsigt til at avancere for det første, og Fru Vigogne havde fundet, at et Giftermaal med en ubemidlet Pige for hans Vedkommende var ensbetydende med Ruin. I et ligefremt og ukunstlet Brev havde hun sagt den unge Pige sin Mening angaaende det ukloge for ikke at sige ødelæggende Skridt, de var i Færd med at gøre.

Hun var endogsaa gaaet saa vidt som at skrive, at efter hendes Mening var hendes Nevø bleven lokket i en Fælde af en Person, der var mere dreven end samvittighedsfuld. Hun havde endt Brevet med en Advarsel om, at de ikke maatte vente sig nogensomhelst Hjælp fra hendes Side, naar de ulykkelige Følger af Ægteskabet uundgaaeligt indtraf.

Men det værste af det hele var en Hentydning til den unge Piges Alder, som om dette i og for sig var Hindring nok for Ægteskabet, og dette følte hun, at James Arbutnoths Forlovede aldrig vilde tilgive og aldrig vilde tro var møntet paa den anden Nevøs Kæreste. Nej, i dette Tilfælde kunde det overhovedet ikke nytte at tænke paa nogen Forklaring.

Og hvad var der bleven af de Aktier, hun havde sendt sin Nevø? Chequen paa de halvhundrede Pund var det mindst værdifulde af Gaven til James Arbutnoth. Aktierne, som han havde fortalt hende vilde blive en to-tre Hundrede Pund værd, naar der blev spekuleret forstandigt med dem. Han havde endogsaa tilbudt at overtage dem for to Hundrede Pund Stykket, blot for at skille hende af med dem, og da han var en dygtig og praktisk Mand, som nok maatte kunne antages at forstaa sig paa den Slags Ting, havde hun ment ikke at kunne gøre nogen bedre Anvendelse af dem, end at forære ham dem. Og i deres Sted havde han modtaget et Slips til halvtredsindstyve Øre.

Frøken Vigogne vendte sig forbitret om til Frøken Blake og sagde:

»Der har fundet en Række Fejltagelser Sted med Hensyn til de Breve og Pakker, De afsendte forleden Dag, Frøken Blake, Fejltagelser af en saadan Natur, at det vil medføre Brud med flere af mine Venner. Hvorledes vil De forklare dette?«

»Det ved jeg virkelig ikke, Fru Vigogne, jeg fulgte paa det nøjeste Deres Instruktioner.«

»Brevene maa være lagt inden i de forkerte Pakker. Jeg husker ikke desto mindre, at jeg forklarede Dem meget omhyggeligt, at Pakkerne skulde nummereres i den Rækkefølge, jeg havde lagt dem. De skulde saa begynde fra højre Side og lægge Brevene inden i de tilsvarende Pakker, efterhaanden som jeg dikterede.«

Det gjorde jeg ogsaa, og satte Mærke paa dem, der skulde indregistreres.«

»Hvorledes kan da disse Fejltagelser være opstaaet?«

»Jeg begriber det ikke, med mindre — hun gjorde en kort Pavse — De har flyttet om paa den første Pakke, inden jeg begyndte, og jeg tror — — —. Ja, jeg husker det tydeligt nu; der laa en Pakke paa det lille Bord ved Siden af Dem, og den saa jeg Dem bagefter lægge allerbagest i Rækken. Hvis den er bleven flyttet fra sin oprindelige Plads, maa alle Brevene være kommet i gale Pakker.«

Der gik et Lys op for Fru Vigogne. Hun havde været saa ked over at skille sig af med Broschen og Ørenringene, at hun havde stillet Æsken hen ved Siden af sig for at se paa dem endnu en Gang, og saa havde hun glemt at stille dem tilbage paa deres rette Plads. Hun var nødt til at indrømme, at hun kunde takke sig selv for des skete; men alligevel kunde hun ikke dy sig for at sige i en misfornøjet Tone:

»Hvis De havde husket paa det i Tide, vilde De have skaanet mig for en Mængde Kedsommelighed og Vrøvl, Frøken Blake. Det er, fordi jeg er svagelig, at jeg har været nødt til at engagere en Selskabsdame, og jeg haabede naturligvis, at De vilde vise Deres Arbejde en lille Smule Interesse.«

»Det gør mig meget ondt.«

»Ja, mig ikke mindre.«

Det var ikke alene Tanken om Broschen og Ørenringene, som pinte hende; men der var kommet en ukendt, ubehagelig Følelse op i hende. Var det maaske Bevidstheden om, at det Brev, hun havde faaet tilbagesendt, aldrig burde have været skrevet, og at Frøken Blake havde ladet hende forstaa det allerede den Gang; to Gange havde hun gentaget Ordene »mere dreven end samvittighedsfuld« som for at spørge, om hun virkelig mente dem.

»Jeg er bange for, at De ikke er tilstrækkelig inde i det Arbejde, De har paataget Dem, Frøken Blake.«

»Jeg sagde Dem i Forvejen, at jeg ingen Øvelse havde; men at jeg vilde gøre mit Bedste, Frue,« sagde den unge Pige, som var blevet helt bleg af Frygt for at miste Pladsen.

Det bankede paa Døren og en Tjenestepige traadte ind.

»Pastor Craig ønsker at tale med Fruen. Jeg sagde ham, at Fruen ikke tog imod; men han svarede, at det drejer sig om en Sag af største

Vigtighed og at han kun skulde opholde Fruen et Par Minutter.«

Præsten! Var han ogsaa kommet med i Forviklingerne? Var de Frimærker til en Værdi af fem Shillings, som hun plejede at sende ham, ogsaa kommet i forkerte Hænder?

»Jeg kan ikke. Vent et Øjeblik, Susanne. Sig at jeg er ude af Stand til at modtage Visitter; men at jeg vil gøre en Undtagelse for Pastor Craigs Skyld.«

Jeg kan ligesaa godt faa det værste at vide med det samme, tænkte hun.

En ung Mand paa omtrent otte og tyve Aar, der saa meget forlegen ud, traadte ind.

»Jeg er meget ked over at gøre Dem Ulejlighed, Frue; men Præsten bad mig gaa til Dem. Han er lidt i Forlegenhed med, hvad han skal gøre med den Cheque, De har sendt ham.«

Pastor Craig forklarede ikke, hvorfor Præsten havde anmodet ham om at paatage sig det Stykke Arbejde. Sagen var, at Sognepræsten, Hr. Selbourne, ikke skøttede synderlig om at staa Ansigt til Ansigt med Fru Vigogne, skønt han ikke lagde Skjul paa sine Anskuelser, naar de traf sammen. Han havde saaledes ved forskellige Lejligheder udtalt sig temmelig skarpt om, hvorlidt hun gjorde for Sognets mange fattige, og hun havde følt sig meget krænket derover.

»I Følge Deres Brev, ventede Præsten at finde Deres sædvanlige Kontingent, som hidtil uvægerligt har bestaaet af for fem Shillings Frimærker,

og saa i dets Sted laa der en Cheque paa halvtredsindstyve Pund. Jeg behøver ikke at fortælle Dem, til hvor megen Nytte denne Sum vilde være os netop nu. Man kan blive ganske varm om Hjertet ved Tanken om alt det Kul, de Tæpper og de mange gode Maaltider, de kunde anvendes til,« sagde han med et lyst Smil; »men Chequen lyder paa Frøken Letitia Somers og er ikke skrevet bag paa af hende.«

»Den var tiltænkt Frøken Somers, Pastor Craig.«

»Ja, saa er der jo ikke andet for mig at gøre, end at levere den tilbage. Præsten frygtede nok for, at der forelaa en eller anden Misforstaaelse,« sagde han modfaldent og aabnede sin Tegnebog.

Fru Vigogne betragtede tankefuldt sine juvelbedækkede Fingre. Sæt nu, at hun alligevel gav ham Chequen. Summen var stor, det kunde ikke fragaas; men hvad betød den i Forhold til hendes stadig voksende Kapital. Hendes Iver efter at skrabe hele sin Formue sammen til sin allerede i Forvejen rige Nevø, var blevet betydelig kølnet ved hans uforskammede Brev.

Uden at hun selv vidste af det, trængte hun netop i dette kritiske Øjeblik til Præstens Anerkendelse.

»Vær saa god, her er Chequen, Fru Vigogne.«

Hun tøvede et lille Øjeblik endnu. Saa, med en pludselig Bevægelse, som om hun var bange for at skifte Sind, hvis hun ventede, sagde hun, idet hun kastede et halvt stolt, halvt forlegent

Blik hen til den unge Pige, der sad bøjet over sine Papirer:

»Jeg vil ikke skuffe Deres Forventninger, Pastor Craig, og De skal faa en anden Cheque lydende paa det samme Beløb. Og« — dette var et Hip til Præsten til Tak for hans kedsomme Formaningstale — »De kan saa fortælle Pastor Selbourne, at De har udrettet, hvad han maaske ikke havde formaet.«

»Aah, han vil være taknemlig i hvert Fald, naar bare han faar Pengene til sine fattige.«

»Vil De have den Godhed at udfylde en Cheque, Frøken Blake, saa skal jeg skrive den under?«

Da Pastor Craig tog Afsked og takkede hende varmt for den smukke Gave, havde hans taknemlige Ord en meget behagelig Klang i Fru Vigognes Øren.

Han lader til at være ligesaa glad, som om han selv havde faaet Chequen i Foræring, tænkte hun.

Hun sad stille i nogle Minutter, og kastede kun nu og da et Blik paa den unge Pige, der stadig sad optaget af sine Regnskaber.

»Læs dette Brev fra min Kusine igennem,« sagde hun, »jeg vil gerne have, at De skal besvare det om lidt.«

Den unge Pige følte sig ikke lidt overrasket over den aabenbare Taknemmelighed, der havde dikteret Brevet. Skulde hun have miskendt Fru Vigogne?

»Dette Brev beror jo ikke paa nogen Misfor-
staaelse, vel?«

Fru Vigogne var lidt i Tvivl om, hvad hun
skulde svare. Indrømmede hun, at der forelaa
en Misforstaaelse, vilde jo Taknemmeligheden
ogsaa være uberettiget.

»Nej, det gør det egentlig ikke.«

»Hvor det maa være dejligt, at kunne gøre
saa meget for andre!«

»Tja — saamænd! Hvis det, man gør, bliver
paaskønnet?«

»Paaskønnet. Aah, jeg synes det betyder saa
lidt i Sammenligning med det andet — gør det
ikke?«

»De bryder Dem ikke om Paaskønnelse, Frø-
ken Blake?«

»Jeg er bange for, at jeg sætter mere Pris
derpaa, end jeg burde, naar man tager i Betragt-
ning, hvor sjældent man træffer paa den; men
jeg tænker, at jeg med Tiden skal lære ikke at
attraa det uopnaaelige.«

»Hvilket med andre Ord betyder, at De har
haft Skuffelser?«

»Aah, ikke netop det, Fru Vigogne. Skal jeg
skrive Brevet nu?«

»Ja, det er maaske lige saa godt. Blot nogle
faa Linier efter denne Adresse til Fru Langby.
Skriv, at jeg blev meget glad over hendes Brev,
og haaber at se hende her, saasnart jeg bliver
bedre.«

Den unge Piges Pen fløj hurtigt henover Papiret. Da hun vendte sig om for at tage en Konvolut, faldt hendes Blik paa et Brev, som hun ikke før havde bemærket.

»Dette har ikke været aabnet endnu, Fru Vigogne,« sagde hun, »og jeg kan se paa Konvoluten, at det ikke er noget Forretningsbrev.«

Den anden tog det lidt tøvende. Hvad kunde det nu være? Skulde det monstro være Frimærkerne, der blev sendt tilbage med Foragt? Hun maatte smile ved den blotte Tanke, da den forkerte Afsendelse af Frimærkerne forekom hende at være en Spøg, i Modsætning til alt det andet, der var overgaaet hende.

Højstærede Frue!

Man har sagt mig, at De maaske vil være i Stand til at hjælpe mig ud af en Forlegenhed, som jeg er kommet i, saa jeg haaber De undskylder, at jeg henvender mig til Dem.

»Nok en, som beder om Hjælp,« udbrød hun; »der synes virkelig ikke at være nogen Ende paa den Slags Anmodninger.«

Hun skulde lige til at smide Brevet i Papirkurven, da et Navn i den næste Linie fornyede hendes Opmærksomhed, og hun vedblev at læse:

Det er blevet mig fortalt, at den Frøken Normann, som i nogen Tid boede i Nærheden af Falmouth, er Deres Niece. Det er mig umuligt

at opspore hendes Adresse efter hendes Afrejse, og jeg haaber, De kan give mig nogle Oplysninger desangaaende. Naar det er mig saa magtpaaliggende at finde hende, er det fordi jeg ønsker at gøre hende til min Hustru. Hun er rejst sin Vej, fordi hun tror, at min Familie modsætter sig vort Ægteskab; og jeg ved godt, hvem der har bragt disse falske Rygter i Omløb og i hvilket Øjemed. Men jeg skal ikke trætte Dem med at gaa i Detailler. Det er nok at sige, at Frøken Normann troede, at min Fader vilde forstøde mig og gøre mig arveløs, hvis dette Ægteskab fandt Sted. Han har imidlertid hverken Magt eller Lyst til at gøre det, tværtimod, han længes meget efter, at byde den Kvinde, jeg elsker, velkommen. Ligesaa bestemt hun er paa at holde sig skjult, ligesaa bestemt er jeg paa at finde hende, da jeg er overbevist om, at hun holder af mig, og at netop dette er Grunden til, at hun foretrækker, hvad hun tror er min Lykke, fremfor sin egen. Hun rejste sin Vej straks efter sin Faders Død, og det er hidtil lykkedes hende at undgaa alle mine Eftersøgelser. Præsten der paa Stedet gav mig Deres Adresse, men kunde eller vilde ellers ingen Oplysninger give mig — maaske har han været bundet af et Tavshedsløfte. Kan De hjælpe mig? Jeg har søgt Dem to eller tre Gange allerede; men der blev sagt, at Deres Helbredstilstand ikke tillod Dem at tage imod nogen i denne Tid. Jeg lagde intet Visitkort for det Tilfælde, at Frøken Normann skulde

bo hos Dem, og saa maaske øjeblikkelig tage Flugten ved Synet af mit Navn, førend jeg kunde faa givet nærmere Forklaringer. Jeg vilde være Dem meget taknemmelig, hvis De vilde sende mig et Par Linier, eller endnu hellere, tillade mig at aflægge Dem et Besøg. Indtil da, højstærede Frue, er jeg Deres ærbødig hengivne

Severan.

Severan! Severan! Skulde det virkelig være?

Fru Vigogne tog Adelskalenderen, som hun i Reglen havde liggende ved Siden af sig, og slog op.

Jo, femte Jarl — eneste Søn — Gloucestershire — Warwickshire — Berkeley Square.

Hun lagde Bogen fra sig igen, og stirrede lige ud for sig, forbavset og forvildet ved det glimrende Perspektiv, som oprullede sig for hende.

At tænke sig, at hendes Niece, Datter af en fattig Søofficer, skulde blive eftersøgt paa den Maade af en Mand, som ingen Hertug vilde have forsmaaet til Svingersøn. Der flød godt Blod i Familien Normanns Aarer, men alligevel? Lady Severan! Hun vilde komme til at staa over Dumonds i Rang. Den kære Mabel! Naturligvis maatte hun findes, saa hurtigt det lod sig gøre, og inderst inde tvivlede hun ikke et Øjeblik om, at hun nok vilde lade høre fra sig, naar det rette Øjeblik var kommet. At nogen ung Pige for Alvor skulde opgive et saadant Parti, af de Bevæggrunde, som Severan talte om, skulde ingen faa hende til at tro.

Hun vendte sig om til Frøken Blake og sagde i en saa dagligdags Tone, som det var hende muligt:

»Dette Brev maa jeg se at svare paa selv. Naar en af vort Lands fornemste Adelsmænd henvender sig til mig, anser jeg det for min Pligt, at svare ham personlig, særlig naar det, som i dette Tilfælde, drejer sig om et Spørgsmaal, der er af den største Vigtighed for mig og min Familie. Men jeg har ikke noget imod — ja, jeg vil endogsaa gerne have, at De læser Brevet igennem.«

Den unge Pige læste det meget langsomt, en hel Del langsommere end det var nødvendigt, tænkte Fru Vigogne lidt utaalmodigt.

»Det er en hel Roman i det virkelige Liv, Frøken Blake.«

»Det synes saa!«

»Hvilket Held for hende. Jeg føler mig ganske stolt af min Niece.«

»Ogsaa hun har Grund til at være baade stolt og ydmyg og taknemmelig og alt muligt, for at have vundet en saadan Kærlighed, synes De ikke?«

»Jeg har slet ikke set hende siden hun var en lille Pige; men det hed sig, at hun var vokset op til at blive en Skønhed,« fortsatte Fru Vigogne grundende, »hun maa jo være mere end almindelig smuk.«

»Hun er maaske ærgerrig og vil ikke lade sig nøje med ta være smuk. Maaske hun er af den

Slags unge Piger, som forlanger at blive elsket alene for sin egen Skyld.«

»Jeg forstaar Dem ikke rigtig, Frøken Blake.«

»Det gør jeg heller ikke selv undertiden, Fru Vigogne. Jeg mente kun, at Deres Niece maaske kun vilde holdes af og holdt af ham igen som Menneske, og slet ingen Pris satte paa Titler og deslige. I saa Fald vilde hun maaske ønske, at han slet ikke var Lord,« sluttede hun med en kort Latter, der nærmest mindede om en Hulken.

»Der eksisterer næppe saa taabelige unge Piger.«

»Jamen, hvis nu alle unge Piger absolut vilde gifte sig med Lorder, saa vilde der jo ikke være nok af dem, og man vilde blive nødt til at slaas om dem, eller saadan noget lignende.«

Fru Vigogne saa ligesaa nysgerrigt som overrasket ud. Hun havde aldrig før set den unge Pige saaledes. Hun vidste, at Frøken Blake var en Dame med Karakter; men medens hun ellers gjorde Indtryk af at kunne beherske sine Følelser ualmindelig godt, var hun pludselig bevæget og baade lo og græd paa en Gang. Hun har naturligvis haft en Skuffelse, tænkte hun, og det er for meget forlangt, at hun skulde kunne glæde sig over en andens Lykke.

Døren blev aabnet og Pigen kiggede ind.

»Hr. Normann og Frøken West ønsker at hilse paa Fruen.«

»Men Susanne, De ved jo . . .«

»Det hjælper ikke alt, hvad jeg siger, for de

er akkurat ligesom den Herre, der lige er gaaet, og bryder sig ikke en Døjt om mine Indvendinger,« svarede Susanne, der ikke var i Humør til at tage imod Skænd.

»Sig dem,« — Fru Vigogne gjorde en Pavse, idet hun pludselig kom til at tænke paa, at Edvard Normann umulig kunde være kommet for at sige hende Spydigheder i Anledning af det halvtredsindstyve Øres Slips, da James Arbutnoth jo havde faaet det. I Stedet for at sige det hun havde tænkt, tilføjede hun: »Bed dem komme ind, Susanne.«

Hun vendte interesseret Blikket henimod Døren, gennem hvilken en høj, velskabt og smuk Mand traadte ind, ledsaget af en nydelig ung Pige paa en atten, tyve Aar.

»Vi syntes, vi maatte komme selv og takke Dig for din store Venlighed, Tante Marion. Intet Brev vilde være i Stand til at udtrykke den Taknemmelighed, vi føler. Til at begynde med er dette min Helen, hvem jeg, takket være din Godhed, meget snart vil være i Stand til at kalde min Hustru.«

Fru Vigogne, hvem intet mere overraskede, bød dem velkommen med den største Elskværdighed. De tog Plads, og da hun bemærkede, at de saa hen paa den unge Pige, som stadig sad bøjet over sit Arbejde ved Skrivebordet, sagde hun:

»Den unge Dame har været min Sekretær under min Sygdom.«

Begge hilste venligt paa hende, og Frøken Blake bøjede smilende Hovedet til en Genhilsen.

Da Edvard Norman hørte, at Brevet, hvis Skrift havde sat ham lidt i Forlegenhed, var skrevet af den unge Pige, forstod han, at han kunde tale rent ud af Posen.

»Hvorledes skal jeg takke Dig for, hvad Du har gjort for os, Tante Marion? Jeg har aldrig tænkt mig Muligheden af, Du vilde vise Dig saa mageløs imod os, og synes slet ikke, jeg har fortjent det.«

»Du mener — Aktierne,« sagde hun, der nu forstod, at de maatte være kommet ham i Hænde. »Du har faaet dem?«

»Ja, og tusinde, tusinde Tak. Jeg fik dem godt nok; men undskyld, at jeg siger det rent ud, saa synes jeg, de burde have været rekommanderede. Husk paa, hvor værdifulde de er. Hvad dit kærlige Brev til Helen angaar, saa kan Du tro, hun sætter Pris paa det.«

»Jeg synes, det var mere end elsværdigt af Dem, at skrive saaledes til mig, Fru Vigogne.«

»Jeg ved ikke, hvordan det er, men jeg synes, at jeg aldrig har kendt Dig rigtig før,« sagde den unge Mand, og rødmede ved Tanken om alle de Gange, han havde fundet, at hun var en ubehagelig, gnaven og paaholdende gammel Person.

Ogsaa hun var lidt genert over al den Kærlighed og Taknemmelighed, som egentlig slet ikke tilkom hende.

Aktierne var — hun saa paa de to lykkelige

unge Ansigter og havde ikke Hjerte til at sige — til James Arbuthnot.

»Tusinde Pund værd, da Du sendte dem; men de staar i seks eller syv Gange saa meget nu.«

Tusinde Pund! Og James Arbuthnot havde tilbudt at give hende to Hundrede Pund for dem som en Elskværdighed, blot for at skille hende af med dem.

»De stiger for hver Dag, der gaar, og repræsenterer allerede en hel lille Formue. Vidste Du, at det forholdt sig saaledes, da Du sendte mig dem, Tante Marian?« begyndte han lidt ængsteligt.

»Jeg gav Dig dem uden Bagtanke, Edvard, og jeg er glad ved, at de er steget i Værdi i dine Hænder.«

»Min Chef, som er en Mand, der forstaar sine Sager, siger, at de snart bliver det mangedobbelte værd. At han taler i Alvor fremgaar deraf, at han har underrettet mig om, at der snart bliver en Plads ledig i Firmaet, og at jeg næppe kan anbringe min Kapital bedre end at overtage denne, medmindre jeg da skulde ønske at gaa om som en ørkesløs Dagdriver. At tænke sig, at jeg i Stedet for møjsommeligt at slide mig op for lumpne tredive Shillings om Ugen — bliver en Mand, som vil kunne stifte Hus og Hjem, og senere,« han brød af med en fornøjet Latter, der ringede gennem hele Huset, »ja, hvem ved, hvad der senere kan ske, for jeg holder af at arbejde og er ikke den Mand, som lader Græs-

set gro under mine Fødder. Den Tid kommer nok, da Du skal faa mig at se paa den grønne Gren, og saa kan Du sige Dig selv, at det ene og alene er Dig, jeg har at takke for det hele. Skynd Dig nu at blive rask og lad os komme igen inden altfor længe. Vi maa ikke opholde Dig længere nu. Det kostede os et umaadeligt Besvær at overtale din Pige til at lade os slippe ind; men jeg følte mig overbevist om, at det ikke vilde skade Dig at se vor Taknemmelighed og rigtig faa Øjnene op for alt, hvad Du har gjort for os, saa jeg tvang hende til at lukke os ind.«

»Kom og spis hos mig paa Torsdag; blot en lille Middag en familie sammen med min Kusine Harriet og muligvis en til. Du ved vel intetsomhelst angaaende din Onkel Williams Datter? Har Du nogen Anelse om, hvor hun er henne nu? Jeg har ikke hørt fra hende siden hendes Faders Død; men jeg tror, hun har forladt Cornwall.«

»Nej! jeg har ikke set hende, siden hun var en ganske lille Pige. Du ved, Onkel levede saa langt borte fra os allesammen og var jo en meget tilbageholden og indesluttet Mand. Han sendte mig kun nu og da nogle faa Linier til Svar paa mine Breve, og jeg kunde aldrig faa noget rigtig at vide om min Kusine. Jeg tænker Sagen er den — fattige som rige har jo deres Fejl, og de første er jo ofte tilbøjelige til at være lidt for følsomme — at de var meget fattige.«

»Jeg gav min Broder en aarlig Understøttelse,«

sagde Fru Vigogne, mindre henrykt ved Tanken om at den kun havde bestaaet i tredive Pund, end hun vilde have været faa Dage forinden. Hvem ved, maaske noget af hendes overflødige Kapital, hvis Anbringelse ofte kostede hende saa meget Bryderi, kunde have forlænget hans Liv eller i det mindste have forskaffet ham nogle af den Slags Smaabehageligheder, som tiltrænges under et Sygeleje? »Havde jeg anet, at han trængte til mere, havde jeg naturligtvis sendt ham det. Hvad Mabel angaar, er det mig meget magtpaaliggende at finde hende, af Grunde som jeg nærmere skal forklare Dig paa Torsdag!«

»Jeg skal nok faa hende opsporet, stol Du kun paa det. Den Beslutning tog jeg, samtidig med at jeg selv kom til Penge. Jeg skal tage lige op til Cornwall en af Dagene og anstille Efterspørgsler. Vi har tænkt paa at tilbyde hende et Hjem hos os. Hun vil ikke kunne modstaa Helenes og mine forenede Bønner, naar hun forstaar, at det virkelig er Alvor.«

»Jeg vilde ønske, at hun maatte findes,« sagde Fru Vigogne, »og jeg haaber, at Du har faaet fat i en hel Mængde Oplysninger om hende, naar Du kommer paa Torsdag. Farvel!«

De tog Afsked og vilde lige til at gaa forbi den unge Pige med en venlig Hilsen, da hun rejste sig op og rakte dem Haanden, idet hun mumlede Farvel med et Udtryk i sit Ansigt, som om hun kæmpede for at holde Taarerne tilbage.

Fru Vigogne saa nysgerrigt til, og saa snart

Døren var lukket sagde den unge Pige med en noget forceret Latter:

»Man glemmer sommetider at holde paa Formerne — og det er godt det samme.«

»Finder De?«

»Sommetider, ja! og dette synes at være sjælden prægtige Mennesker.«

»Det er de, tror jeg, og de udgør i Forening et ualmindelig sympatetisk ungt Par. Men er De ikke kold og træt, Frøken Blake? Kom nærmere til Ilden, Barn,« sagde Fru Vigogne i en Tone og paa en Maade, som vilde have overrasket selv hendes bedste Venner.

»Nej Tak, jeg fryser ikke.«

»De tænker ikke paa det, jeg sagde i Morges, vel? Jeg var lidt ærgerlig, fordi jeg troede, at De var Skyld i Misforstaaelserne; men som jeg sagde Dem, saa jeg jo bagefter, at det udelukkende var mig selv, jeg havde at takke for det hele; for Resten er jeg slet ikke ked af det mere, og De maa endelig heller ikke være det.«

»Det er ikke det; men jeg har noget paa Hjerte, som det er min Pligt at fortælle Dem. Jeg burde have gjort det lige med det samme, det forstaar jeg godt nu; men jeg var bange for Dem. Sandheden er den, at jeg troede Dem en helt anden end den, De i Virkeligheden er, og jeg ønskede ikke for nogen Pris, at det skulde se ud, som om jeg vilde tigge.«

»De tigge!«

»Som Sagerne stod, kunde det have set saa-

ledes ud. Nu er det helt anderledes for mit Vedkommende.«

Det ringede, og et Brev blev bragt ind til Fru Vigogne.

»Læs det for mig, Frøken Blake, »jeg har faaet nok af at læse Breve i Dag,« sagde Fru Vigogne med en Fornemmelse af, at der ikke mere kunde være noget, som den unge Pige ikke maatte vide.«

Da hun aabnede det, faldt der en hel Mængde Frimærker ud.

Frimærkerne! tænkte Fru Vigogne, Himlen maa vide, hvor de kommer fra?

Kære Fru Vigogne!

Min Mand og jeg er enige om, at vi ikke bør modtage indlagte til at lade Drengene gaa i Pantomimetheatret for. Desuden var de i Gaar med deres Onkel i Drury Lane, efter at de havde spist til Middag med ham paa Hotel »Cecil«. De ved jo, hvor nydeligt han altid arrangerer den Slags smaa Opmærksomheder, saa vi vil ikke lade dem faa flere Adspredelser i denne Ferie. I Haab om, at Deres Forkølelse er bedre, og at De snart maa blive rask

Deres

Amy Marchmann.

»At disse Frimærker netop ogsaa skulde komme fra det Sted. Som De ved, bestilte jeg en Loge til fem Guineas til Drengene.«

»Ja, her er Regningen,« sagde den unge Pige og saa Papirerne igennem.

»Saa maa Logen have staaet tom. Jeg kan for Resten ikke forstaa, at de ikke har sagt til dem selv, at der maatte foreligge en Misforstaaelse, særlig da jeg har taget den Loge til dem de sidste tre Aar. Naa, men jeg skal sandelig ikke gøre mig nogen Ulejlighed med at forklare dem noget, i hvert Fald ikke for det første,« sagde Fru Vigogne, der følte, at det eneste, hun gik Glip af, var et Par gode Middage om Aaret.

»Og nu til Deres Skriftemaal, Frøken Blake. Har jeg Ret, naar jeg formoder, at det drejer sig om en Kærlighedshistorie, en dito Strid og en Forsoning?«

»Ikke en Strid, det —.«

Døren blev aabnet, og Susanne, hvis Ansigt straaede som en Sol paa Grund af det Guld-stykke, hun lige havde faaet stukket i Haanden, meldte:

»Lord Severan lader forespørge, om Fruen vil tage imod ham.«

»Lord Severan? Ja, lad ham komme ind, Susanne.«

En ung Mand paa en syv-otte og tyve Aar, ikke smuk, men med et aabent, elskværdigt Ansigt, traadte ind.

»Undskyld min Udholdenhed, Fru Vigogne; men har De modtaget mit Brev?«

»Ja!« og i det hun vendte sig om til den unge Pige, »jeg vil ikke holde paa Dem længere, Frø-

ken Blake, ærlig talt synes jeg, vi har udrettet nok for i Dag.«

Men hvad i al Verden gik der af den unge Pige. I Stedet for at forlade Værelset kom hun rødmende og smilende nærmere.

Lord Severan vendte sig om, saa hende og løb hende i Møde med udstrakte Hænder.

»Mabel, Du her! Det kan man kalde at have Lykken med sig.«

Hun saa paa ham et Øjeblik, saa lagde hun begge sine Hænder i hans: »Gerald!«

Fru Vigogne sank tilbage i sin Stol — alt det foregaaende syntes hende intet i Sammenligning med dette.

»Jeg har læst Dit Brev,« sagde Mabel til ham med sagte, skælvende Stemme, »og jeg ved nu, at jeg ikke mere behøver at holde mig skjult for Dig.«

Saa fyldtes hendes Øjne med Glædestaarer, og hun vendte sig om til Fru Vigogne.

»Jeg skulde netop til at fortælle Dig det hele, Tante Marian, da Gerald kom.«

»Det ved jeg nok, kære Barn; men hvorfor har Du ikke gjort mig til din fortrolige før?«

»Fordi jeg ikke kendte Dig, som jeg nu gør, og fordi jeg ikke kunde udholde at diskutere det Emne.«

»Men hvorledes fandt Du paa at komme til mig.«

»Vor Præst er en Ven af Præsten her og skrev til ham for at spørge, om han ikke kunde an-

befale mig en eller anden Plads. Pastor Selbourne hørte, at Du søgte efter én, der kunde besørge din Korrespondance, og saa kom jeg.«

Til Lord Severan sagde hun: »Jeg antog Navnet Blake, min Moders Pigenavn, for bedre at kunne skjule mig. Jeg kunde jo umuligt forudse, at Du vilde komme her.«

»Synes De ikke, at jeg er en ualmindelig heldig Fyr, Fru Vigogne. Som jeg fortalte Frøken Mabel, var jeg jo nødt til at gaa mine egne Veje.«

»Jeg vil ogsaa gaa mine egne Veje,« sagde den lykkelige unge Pige muntert, »og det har jeg i Sinde at gøre, saa længe jeg lever.«

»Fordi det vil blive mine Veje. De ser, vi forstaar hinanden, Fru Vigogne.«

»Tante har set saa meget Forelskelse i Dag, at hun ikke kan udholde mere for Øjeblikket, her har allerede været to!«

Fru Vigogne saa paa Parret med stolte, straalende Øjne.

Nu havde hun et Maal! Nu galdt det for hende om Resten af sit Liv at vedligeholde Illusionen om den opofrende, gavmilde Tante.

Dorrits Hændelse.

Forudfølelser var noget Vrøvl — selvfølgelig. De havde ikke noget som helst at betyde, og hun troede ikke en Smule paa dem, og dog — dog kunde Dorrit ikke lade være med at føle sig en lille bitte Smule urolig. Det var naturligvis Regnen, der uophørligt piskede mod Ruderne og det lille, amerikanske Uhre evindelige Tik-Tak, Tik-Tak, som tog paa hendes Nerver.

Hun kunde have standset Uhret; men i saa Fald vilde hun ikke have vidst, naar omtrent hun kunde vente Cyril hjem. Han kunde komme i Løbet af en halv Times Tid eller saa, maaske vilde det ogsaa vare længere — meget længere. Det var aldrig godt at sige, naar det gjaldt Prøver paa et nyt Stykke; det havde hun lært, efter at hun var blevet gift med Cyril, skønt han kun havde haft to Engagementer hele det Aar, stakkels Dreng, og de begge havde været en Skuffelse.

Hvilket Svineheld med det Engagement!

I Stedet for at hun som ellers sad hjemme med Hjertet i Halsen af Frygt for, at der skulde

komme noget i Vejen, kunde hun nu være ganske rolig. Engagementet var fastslaaet — hun burde juble af Glæde.

Endelig et Engagement og til et stort Theater i London. Han skulde oven i Købet optræde i et nyt Stykke, skrevet af en Forfatter, som var meget en vogue for Øjeblikket. Ja, hvorfor skulde hun ikke se Fremtiden i Møde med Glæde og faa Tiden til at gaa med at bygge Luftkasteller, indtil Cyril kom hjem og kunde fortælle hende om alt, hvad han havde oplevet i Dagens Løb paa Theatret. Nu behøvede hun ikke at ligge vaagen om Nætterne og spekulere paa, hvorledes de forfærdelige Regninger skulde blive betalte, som hode sig op i dusinvis, skønt det forekom hende, at hun og Cyril næsten aldrig købte nogetsomhelst; hvad stakkels Cyrils Støvler angik, saa var de ligefrem en Skandale for en af de smukkeste og flinkeste Skuespillere i hele London.

Bare den Fryd at betale Værtinden — betale hende som om det var den mest dagligdags Ting af Verden, og som om de først lige nu var kommen til at tænke paa, at de skyldte hende den Bagatel!

Men uf, den Regn ogsaa! Det var umuligt ikke at blive i daarligt Humør og forudse allehaande Skuffelser, saa længe Taagen hang foran Vinduerne som et Liglagen.

Hvor stakkels Cyril dog maatte være vaad! Han var nødt til at gaa hjem fra Theatret, skønt det var en lang Vej; men Pengene havde faaet

en saa umaadelig Værdi for dem i den senere Tid, at det ikke gik an saadan uden videre at give dem ud til Omnibuskørsel. Gud være lovet og takket, at hans Overfrakke i det mindste var god, og at der, takket være hendes Sparsommelighed, — hun havde nemlig ikke fyret hele Dagen — var Kul nok til at han kunde blive godt gennemvarmet foran en flammenede Ild, naar han kom hjem.

Hvis ikke dette Engagement var faldet ned til dem fra Skyerne, vilde de meget snart ikke have haft flere Kul, for Miss Brown var blevet ligesom lidt paaholdende i den sidste Tid; men nu var det altsammen i Orden — helt i Orden, saa det var unyttigt at sidde og plage og pine sig med »hvis'er«.

Dorrit Fletcher vendte Ryggen til Vinduet og gav sig i Lag med at lave The til den bedste af alle Londons Skuespillere, naar han nu om lidt vendte hjem i sin Families Skød. Hun fyldte Thekedlen, et noget bulet Arvestykke fra Cecil Fletchers Oxforddage, inden han var gaaet til Scenen, og hængte den over Ilden, som nu var begyndt at brænde muntert. Saa satte hun sig ned paa det gamle, falmede Tæppe foran Kaminen med Armene rundt om Knæerne og ventede paa, at Vandet skulde begynde at koge.

Men det var kun begyndt at synge ganske svagt, da Døren gik op og en høj, ung Mand i en dyngvaad Overfrakke hurtigt traadte ind.

Det var Cyril naturligvis, der eksisterede ingen

anden ung Mand i Dorrits Verden, og hun sprang op med et Sæt, idet hun glædestraalende raabte:

»Er det Dig; Cyril, hvor Du kommer tidligt. Du kære, gamle Dreng, jeg ventede Dig slet ikke endnu.«

Hun stoppede kort op ved Synet af hans Ansigt, og hendes Stemme mistede den glade Klang.

»Er der sket noget?« spurgte hun og hjalp ham mekanisk af med den vaade Overfrakke.

»Ja, min kære, lille Pige, der er sket noget meget slemt,« svarede han. »Du aner ikke, hvor jeg er fortvivlet over at skulle fortælle Dig det; men jeg er nødt til det, Du maa have det at vide.«

»Vil Du — skal jeg skænke din The først, inden vi taler alvorligt?« spurgte hun sagte. Hun forsøgte paa at være tapper; men hun kunde ikke lade være med at tænke paa sine Forud- anelser.

»Hvad vil Du helst?«

»Hvis det kommer an paa mig, vil jeg hellere høre det straks. Jeg kan udholde alt bedre end denne Uvished. Sæt Dig nu her foran Ilden i den store Lænestol.«

Han trak hende ned paa sit Skød, den søde, blide, unge Kvinde, som han elskede højere end alt andet her paa Jorden; den Kvinde for hvis Skyld han med Glæde vilde have ofret sit Liv, hvis det kunde have gavnet hende, og som han var nødt til at forvolde en stor Sorg.

»Marchman nægtede mig at optræde i Stykket,« brød det tilsidst ud af ham.

»Nægtede Dig at optræde i Stykket,« gentog hun; »men Du er jo engageret. Du — — —.«

»Vi har ingen Kontrakt. Og nu paastaar han, at Engagementet var afhængigt af, om jeg spillede min Rolle tilfredsstillende eller ej.«

»Jeg er overbevist om, at Du spillede storartet, bedre end alle de andre.«

»Det gik ærlig talt ikke daarligt. Men der er intet at gøre ved den Ting alligevel, er jeg bange for. Vi er ikke rige nok til at føre Proces, desuden er Sagens Udfald altid tvivlsomt i den Slags Tilfælde. Sagens egentlige Sammenhæng er den — jeg har det fra Everton; Regissøren, som kom til at overheøre en Samtale — at en Mand, som hedder Hartley, en elendig Amatør, men som har nok af Penge, har tilbudt Marchman fem Hundrede Pund for at faa Lov til at spille Lord Edmond Surreys Rolle. Lumpent er det, og det ved jeg, at jeg hellere vilde dø af Sult, end jeg vilde snappe en Kammerats Rolle væk for Næsen af ham.«

»Ja, det ved jeg, at Du vilde,« sagde Dorrit medfølende. »Hvor der dog er mange lavsindede Mennesker til i denne Verden. Men kunde Du ikke henvende Dig til Forfatteren. Han er i det mindste en Gentleman og maa vel nok have en Stemme med, naar det gælder hans eget Stykke. Jeg er vis paa, at han ikke vil tillade en saa-

dan Uretfærdighed; desuden maa han jo, hvis han er en intelligent Mand, langt foretrække, at Du spiller Rollen fremfor en elendig Amatør.«

»Lord Edmonds Rolle er af Vigtighed, skønt han ikke har saa forfærdelig mange Repliker,« sagde Cyril; »men Milford er ikke den Mand, man kan plage med den Slags Ting, desuden er han og Marchman forfærdelig fine Venner for Øjeblikket. »Det er ikke andet end: »gamle Ven«, »kære Fyr« o. s. v. i en Uendelighed fra Morgen til Aften. Hvis han havde brudt sig om, at jeg skulde spille Rollen, vilde han have sagt til i Dag.«

»Sagde han slet ingen Ting,« spurgte hun?«

»Ikke et Ord. Lod som om han aldeles ikke anede min Eksistens.«

»Jeg vilde ønske, at Du havde henvendt Dig til ham alligevel. Maaske han slet ingen Anelse havde om, hvad der gik for sig.«

»Min egen Ven, jeg forsikrer Dig for, at det ikke vilde have nyttet det allerringeste. Du kan være overbevist om, at jeg ellers vilde have blæst min Stolthed et langt Stykke og bedt ham om at lade mig beholde Rollen alligevel. Naar jeg tænker paa, hvor fortvivlet jeg var ved Tanken om at skulle bringe Dig denne Efterretning ovenpaa alt det, Du har gaaet igennem, siden der er begyndt at blive Ebbe i Pengekassen.«

»Saa længe vi to bare har hinanden, har det andet ikke nogen væsentlig Betydning,« sagde hun. »Det skal nok komme til at gaa altsam-

men enten paa den ene eller paa den anden Maade.«

»Aa, ja,« sagde Cyril og forsøgte paa ikke at tale altfor tørt, »det gaar vel nok, skønt Gud maa vide hvordan.«

»Jeg er vis paa, at Gud ved det, min egen Dreng.«

»Saa ved han ogsaa, at jeg aldrig burde have giftet mig og trukket Dig med ind i al denne Elendighed, lille Dorrit.«

»Sig ikke det. Tiltrods for alle vore Sorger er jeg lykkelig, — naar jeg blot har Dig. Er det maaske Din Skyld, at Du ikke har haft Held med Dig? Jeg giftede mig med Dig for at dele Dine Sorger og hjælpe Dig med at bære dem, hvis jeg kunde. Gud give, jeg dog kunde hjælpe Dig paa en eller anden Maade. Jeg kan ikke sige Dig, hvor gerne jeg vilde det.«

»Bryd ikke din kære, lille Hjerne med det,« sagde Cyril og gjorde et Forsøg paa at smile, »der er vel andre Engagementer at faa, selv om de ikke gror paa Træerne. Everton er en god Kammerat. Han gav mig et Kort med til en af sine Bekendte, som har Brug for nogle Folk til en privat Forestilling. Maaske jeg dog kunde tjene et Pund eller to ved den Lejlighed. Manden træffes i sin Klub i »Strand« mellem fire og seks, og jeg bliver i hvert Fald indladt, takket være Evertons Kort. Jeg gik herom først, for at Du ikke skulde blive ængstelig; men nu, da jeg har drukket The, vil jeg begive mig paa Van-

dring igen og se om jeg ikke skulde bringe bedre Nyt med hjem denne Gang.«

Da Cyril havde kysset hende ømt for at trøste dem begge og var gaaet ud i Regnvejret nok en Gang, sad Dorrit i nogle Minutter ganske stille i den store Lænestol foran Ilden.

Jeg kan ikke tro andet, end at Cyril har begaaet en Dumhed ved ikke at tale med Mr. Milford, tænkte hun. Maaske hvis han havde vidst — — — men Mændene er altid saa stolte. Jeg har hørt Folk sige, at Mrs. Milford skal være saadan en ualmindelig elskværdig og fintdannet Dame, og at hendes Mand raadfører sig med hende i et og alt, baade med Hensyn til sine Stykker og ellers. Sæt nu at jeg gjorde hende en Visit og fortalte hende om den himmelraabende Uretfærdighed, der er blevet begaaet, og bad hende benytte sin Indflydelse over Mr. Milford, inden det endnu var for sent til, at Cyril kunde faa sin Rolle igen.

Den blotte Mulighed af dette fik det til at løbe koldt ned ad Ryggen paa den unge Kone; men hun tog sig sammen ved Tanken om, at det gjaldt Cyril. Der var ikke den Ting, hun ikke kunde have gjort for hans Skyld. Det eneste, det drejede sig om, var, om det overhovedet vilde være til nogen Nytte at hun gik til Mrs. Milford, som hun slet ikke kendte.

Det er dog altid et Forsøg værd, tænkte hun, og værre end det var, kunde det i hvert Fald ikke blive.

Som sagt saa gjort. Hun sprang op, idet hun for sig selv gentog Ordene: »inden det bliver for sent.« Hvis hun i det hele taget indlod sig paa det, maatte det gøres, inden det blev for sent.

Hun saa paa Uhret, hvis Tikken før havde pint hendes Nerver, da hun ikke havde haft halvt saa meget at være ked af som nu. Den var allerede snart halvfem. Vejret var saa daarligt, at der var al Grund til at antage, at Mrs. Milford var hjemme, og hun vilde faa rigelig Lejlighed til at tale med hende, inden der blev taget nogen afgørende Bestemmelse med Hensyn til den afskyelige Amatør.

Dorrit stormede som en Hvirvelvind ind i sit kolde Sovekammer, tog Hat og Kaabe paa og næsten løb ned ad Gaden. Tænk, om hun kunde naa hjem igen før Cyril og maaske have noget godt at fortælle ham samtidig med Tilstaaelsen om, hvor hun havde været henne.

Nogle Maaneder i Forvejen havde hun læst i et Interview om det smukke Hus i Grosvenor Square, som ejedes af Mr. Milford. Forfatteren havde tjent en hel Del Penge de sidste to-tre Aar og var i Færd med at slaa sig gevaldigt op.

Dorrit huskede Nummeret, og ligeledes at det skulde være en Hjørneejendom, saa hun havde ingen Vanskeligheder ved at finde Stedet; men da hun stod foran den elegante Bygning, svandt hendes Mod som Dug for Solen. Alligevel skulde intet have faaet hende til at vende om, men hun

var taknemmelig for en Ting i det mindste, og det var, at hun til Trods for Regnen havde taget sin eleganteste Hat og Kaabe paa.

Hvis hun havde kunnet se sig selv, da hun frygtsomt ringede paa Klokken, vilde hun ikke have haft nødig at tænke paa sit Udseende. Den kolde Blæst i Forbindelse med Ophidselsen og Spændingen havde farvet hendes Kinder, saa de glødede som Roser, og skønt hun var lille af Vækst, saa havde hun dog et eget distingueret Ydre — en Arv fra Forfædre, der visselig vilde have set ned paa Forfatteren, som hun nu frygtede saa meget. Hendes Klædedragt var enkel, men sad som den var støbt, og den ærefrygtindgydende Person, der aabnede Porten, havde ingen Grund til at betragte den smukke, gulhaarede unge Kvinde i den graa Dragt med nedladende Overbærenhed.

Ikke desto mindre følte hun sig imponeret af hans majestætiske Holdning. Hun havde aldrig set noget saa værdigt, naar undtages i de offentlige Parker eller paa Theatret. Da hun havde fremmumlet et Par uforstaaelige Ord, førte han hende ind i en umaadelig Forstue. Paa et Bord laa der en aaben Bog, i hvilken han til hendes Forbavselse anmodede hende om at skrive sit Navn.

Maaske, sagde Dorrit til sig selv, er det en ny Mode; saa lod hun som ingenting og gjorde, som han havde bedt hende om, med den ligegyldigste Mine af Verden, men med bankende Hjerte.

Derefter blev hun overgivet til en Tjener i høj-

rødt Liberi, som slog Dørene paa vid Gab og meldte:

»Mrs. Fletcher.«

Den unge Kone befandt sig i et stort, smukt Værelse, hvor der brændte en munter Ild i Kaminen, foran hvilken der sad adskillige Damer. Paa et lille Thebord funkede et gyldent Service. Dorrit opfattede det altsammen i et eneste Blik.

En af Damerne rejste sig op og gik hende i Møde. Det var en høj, slank Dame med et ualmindelig elskværdigt Smil og en ejendommelig Yndefuldhed i Holdning og Bevægelser. Der var noget over hende, der gjorde at Dorrits Frygt var som blæst væk, inden hendes Værtinde endnu havde begyndt at tale.

»Mrs. Fletcher,« sagde Damen venligt. »De er ikke den Mrs. Fletcher, som jeg ventede at se, da jeg hørte Deres Navn, men — — —«

»Det gør mig meget ondt, hvis De ventede en anden Dame med samme Navn som jeg,« busede det ud af Dorrit; »saa maa De jo være blevet forfærdelig skuffet. Og hvad værre er, saa frygter jeg for, at De, naar De har hørt Anledningen til mit Besøg, skal synes, at jeg slet ikke burde være kommet. Men jeg kunde ikke lade være. Jeg maatte have Dem i Tale paa en eller anden Maade.«

Damen saa noget forbavset ud. »De kommer vel ikke som Udsending fra et Blad, haaber jeg,« udbrød hun. »Det drejer sig vel ikke om et Interview eller noget af den Art?«

»Nej, nej,« svarede Dorrit. »Jeg kommer for min egen eller rettere sagt for min Mands Skyld. Det gælder nemlig Liv eller Død for os.«

»Og De tror, at jeg kan hjælpe Dem?«

»Jeg er vis paa, at De kan, hvis De vil.«

»Saa sig mig, hvad jeg kan gøre. Lad os sætte os over i det Hjørne, saa kan vi tale ganske uforstyrret sammen.«

Hun førte Dorrit hen til en Sofa og indbød den unge Kone til at tage Plads ved Siden af sig med et saa fornøjeligt og indtagende Smil, at hendes Gæst rent glemte at være nervøs. Og dog var der noget ejendommeligt ved hendes Væsen. Dorrit kunde ikke gøre sig klart, hvori Forskellen bestod mellem hende og andre Damer, som hun hidtil havde truffet paa; men hun følte instinktmæssig, at der var en Forskel. Uden i mindste Maade at være affekteret eller overlegen gjorde hendes Værtinde Indtryk af at være en meget højtstaaende Dame. Hun er akkurat, som jeg har tænkt mig, at en Dame burde være, tænkte den unge Kone, og saa begyndte hun at fortælle sin Historie. Hun fortalte hurtigt, næsten uden at trække Vejret, og tænkte ikke paa, at en Fremmed ikke kunde følge hende, førend hendes Værtinde afbrød hende med et Spørgsmaal.

»Mr. Marchman — Theaterdirektøren! Hvad har han at gøre med Deres Bekymringer.«

Dorrit undrede sig over, at Mrs. Milford ikke havde hurtigere Opfattelsesevne; men gav sig saa til at forklare hende Sagen i Detaillen.

»Naa saadan,« svarede hendes Værtinde. »Deres Mand er altsaa Skuespiller. Han er engageret til at optræde i det nye Stykke, som skal opføres paa Princess Theatret, og nu har Mr. Marchman givet ham sin Afsked efter den første Prøve; ikke fordi han ikke har udført sin Rolle tilfredsstillende, men fordi en anden Mand, en Amatør, har tilbudt at give en stor Sum for at faa Tilladelse til at optræde.«

»Ja, og jeg tænkte, at hvis De blot vilde tale med Mr. Milford, kunde han maaske sige til Mr. Marchman, at han ønskede, at Cyril skulde beholde Rollen.«

»Men kære Barn, hvorfor tror De dog, at jeg har saa stor Indflydelse paa Mr. Milford.«

»Det ved jeg, De har. Jeg er vis paa, at De har Indflydelse over hvem som helst, De vil. Desuden læste jeg det i en Avis.«

»De læste? —«

»Hvor god og elskværdig De var, og hvilken uhyre Indflydelse De havde over Deres Mand.«

»Min . . . Aa, jeg forstaar. Med andre Ord, De er kommet for at besøge Forfatterens Kone og bede hende tale med sin Mand om Deres.«

»Ja,« svarede Dorrit, »og jeg haaber ikke, at De tager mig det ilde op.«

»Tværtimod, det har interesseret mig meget at tale med Dem. Jeg er glad over at have lært Dem at kende og haaber ogsaa at gøre Deres Mands Bekendtskab.«

»Jeg vilde ønske, De kunde se ham optræde,«

udbrød Dorrit. »Han spiller glimrende, og der er ikke Tvivl om, at han har meget Talent. Hans Fader tabte sin Formue med et Slag og døde kort Tid efter af Sorg derover. Cyril, som var paa sit tredie Aar paa Universitetet i Oxford, forlod dette og gik til Scenen; han havde ofte optraadt som Amatør og havde bestandig høstet megen Ros og Anerkendelse. Han havde det Held straks at faa et godt Engagement, og vi giftede os paa det, da jeg var Selskabsdame hos en meget ubehagelig Dame, og Cyril ikke kunde udholde at se mig ulykkelig. Stykket, hvori han havde Hovedrollen, blev imidlertid ikke den Succes, som man havde ventet, og det gik ind midt under Sæsonen. Cyril afslog i Mellemtiden et Par gode Tilbud om at gaa paa Tourné i Provinsen, fordi han ikke vilde lade mig blive alene tilbage i Byen, og jeg er meget bange for, at jeg har været en Hæmsko for ham, skønt jeg har gjort mig al mulig Umage for ikke at være det. Jeg kunde ikke tænke mig noget frygteligere, end at han skulde komme til at angre, at han havde giftet sig med mig. Jeg gjorde, hvad jeg kunde, for at hjælpe ham og forsøgte at faa Elever i Musik; men der kom ikke en, saa det eneste, jeg kunde gøre for ham, var at pantsætte mine Smykker. Hvis blot Mr. Marchman vilde lade Cyril beholde den Rolle saa — — —.«

»Jeg er overbevist om, at Mr. Marchman lader ham beholde den. I hvert Fald gør han det, hvis jeg har den Indflydelse, som De tror, for

jeg vil gøre alt, hvad der staar i min Magt, for at gøre Dem lykkelig, kære Barn.«

»Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal takke Dem,« udbød Dorrit, der næsten ikke turde vove at tro, at hun hørte rigtigt.

»Tak mig ikke, førend jeg har udrettet noget mere for Dem end et slet og ret Løfte. Naa, jeg haaber at kunne gøre noget for Dem allerede i Eftermiddag.«

»Mr. Marchman, Mr. Milford,« meldte en imponerende Skikkelse i Liberi, medens en anden holdt Døren aaben.

Det gav et Sæt i Dorrit. Skønt hun var frygtelig nervøs, kunde hun dog ikke lade være med at undre sig over, at Forfatteren lod sig melde i sit eget Hjem, som om det gjaldt en formel Visit. Hun vilde have skyndt sig bort; men hendes Værtinde holdt hende tilbage med et blidt Tryk paa hendes Arm.

»Kender nogen af disse Herrer Dem?«

Dorrit rystede paa Hovedet.

»Nej, de har aldrig set mig.«

»Saa bliv siddende ganske rolig. Jeg har ventet deres Besøg og maa gaa hen til dem nu; men De skal faa Lejlighed til at høre alt, hvad vi taler om, og kende Deres Skæbne, inden De gaar hjem.«

Der var ingen Tid for Dorrit til at svare, selv om hun vilde have gjort det; den slanke Skikkelse havde allerede forladt hende for at hilse paa de to Herrer, som netop var traadt ind.

Skønt Mr. Marchman, Theaterdirektøren, aldrig havde set hende, havde hun set ham mange Gange paa Scenen og genkendte ham straks. Hans Led-sagers Ansigt var hende fremmed; men hun sagde til sig selv ved første Øjekast, at den lille mørk-ladne Mand umulig kunde være en saa distin-gueret Kone værdig.

Kan de maaske have været oppe at skændes, tænkte hun, da hendes Værtinde hilste paa de nyankomne og rakte dem hver især Haanden paa den samme elskværdige om end lidt fremmede Maade.

De to Herrer blev placeret i en Sofa i Nær-heden af Dorrit, saa at hun kunde høre hvert eneste Ord, de sagde.

»Kære Prinsesse,« begyndte Mr. Milford (Dorrit fandt, at det var et nydeligt Kælenavn, han gav sin Kone). »Som De ser, har jeg benyttet mig af Deres elskværdige Tilladelse til at fore-stille Mr. Marchman for Dem i Dag.«

»Jeg er meget glad over at gøre Mr. March-mans Bekendtskab,« lød Svaret, der blev ledsaget af et indtagende Smil. Saa vendte hun sig om imod den store Mand, som holdt Familien Flet-chers Skæbne i sine Hænder.

»Mr. Milford har fortalt mig, at De gerne vilde tale med mig angaaende en Velgørenhedsfore-stilling paa Deres Theater, som De ønsker, at jeg skal interessere mig for.«

»Det er en Sag, som ligger mig meget paa Hjerte,« sagde Mr. Marchman. Forestillingen skal

være til Fordel for et Alderdomshjem for Skuespillere og Skuespillerinder, og vi mener, at hvis Deres Højhed vilde tillade os at sætte Deres Navn øverst paa Listen, vilde det være nok til at sikre Sukcessen. Vi venter, at en meget højtstaaende Person skal træde frem paa Scenen efter det første lille indledende Stykke og fremsige en Prolog om Velgørenhed. Der vil saa blive bragt Subskriptionslister rundt, og vi haaber derigen- nem at opnaa mindst ligesaa meget som ved Salget af Billetterne.

Deres Højhed er bekendt for i Deres Hjemstavn altid at staa i Spidsen, naar det gælder Velgørenheden; desuden er Deres Højhed saa populær i det højeste Aristokrati, at Deres Hjælp vil være os mere værdifuld end nogensomhelst andens.«

Deres Højhed! — hvad mente dog Mr. Marchman med det? Damen lod til ikke i mindste Maade at være overrasket.

»De er altfor elskværdig,« svarede hun temmelig køligt, »og jeg kan næppe tro, at min Assistance kan have den Betydning, som De formoder. Men ikke desto mindre —.«

Hun gjorde en Pavse.

»Hvis Deres Højhed blot vilde give os Løfte om Deres Protektion,« fremstammede Mr. Marchman, der nu var lutter Ydmyghed og Underdanighed.

»Nuvel, jeg giver det paa en Betingelse. De maa gøre mig en Tjeneste til Gengæld.«

»Jeg vil føle mig beæret, hvis det virkelig stod i min Magt at gøre Deres Højhed en.«

»De lover altsaa?«

»Kun altfor gerne. Deres Højhed kan bare tale.«

Hun lo.

»Godt. Jeg har en ung Veninde, som er gift med en meget dygtig Skuespiller ved Deres Theater. Hun er i den Formening, at De ikke har opført Dem, som De burde, overfor hendes Mand. Forstaa mig ret: den unge Mand har paa ingen Maade beklaget sig eller henvendt sig til mig, og hvad hans Kone har fortalt mig har været i den strengeste Fortrolighed. De har givet Mr. Cyril Fletcher en betydelig Rolle i det nye Stykke, som De er i Færd med indstudere, ikke sandt?«

»Det har jeg; men —.«

»De vil da vel ikke fortælle mig, at min kære unge Venindes dygtige og talentfulde Mand, hvis Spil jeg sætter overordentlig megen Pris paa, ikke udfører sin Rolle til Deres Tilfredsstillelse?«

»Selvfølgelig, selvfølgelig,« stammede Mr. Marchman. »Jeg havde ingen Anelse om at Fletcher — — det beror paa en Misforstaaelse. Jeg —«

»Kan jeg forsikre hans Kone om det?«

»Selvfølgelig, Deres Højhed, selvfølgelig.«

»At den Rolle, han skulde spille, stadig er hans?«

»Utvivlsomt. Han spiller den aldeles udmærket. Det er en meget lovende ung Mand.«

»Jeg takker Dem paa egne og paa Mr. Flet-

chers Vegne. Hvis altsaa denne Sag er i Orden, kan De ogsaa ganske bestemt gøre Regning paa mig med Hensyn til Velgørenhedsforestillingen. Saa skriver De altsaa til Mr. Fletcher endnu i Aften?»

»Jeg skal telegrafere til ham, med det samme jeg gaar herfra.«

»Det er udmærket. Jeg stoler paa Dem, og De kan stole paa mig.«

Dorrit var saa forvirret og saa lykkelig, at hun følte sig til Mode, som om hun drømte og var ængstelig for at vaagne til Virkelighed igen og se sin Drøm briste som en Sæbeboble.

Hun saa de to Herrer rejse sig op og forsvinde bukkende ud af Døren. Saa kom hendes Værtinde hen til hende smilende og med fremstrakte Hænder.

»Nuvel, min Kære, er De tilfreds,« spurgte hun.

»Tilfreds,« gentog den unge Kone mekanisk; »De maa jo være en Fe!«

Damen lo.

»Ja, De kan jo betragte mig som Deres gode Fe. Og jeg skal tage en Loge, den første Aften Deres Mand spiller, og vil De maaske komme med og sidde ved Siden af mig. Nej, nej, ingen Taarer. Kom hellere og faa en Kop The.«

Hun tog Dorrit under Armen og førte hende henimod Gruppen ved Kaminen, hvor alle Damerne rejste sig op. Ogsaa de kaldte hende Prin-

sesse, Deres Højhed, og Dorrit drak The af Sevres Kopper og spiste Kager af et Guldfad og forlod sluttelig Huset uden at vide andet om denne Dames Navn — som umulig kunde være Mrs. Milford — end det hun selv havde givet sig: »den gode Fe«.

Hun gik hjem stadig som i en Drøm. Cyril var allerede kommet og undrede sig over, hvor hun vel kunde være henne. Han havde ikke truffet den Mand, han var gaaet ud for at søge, og Skuffelsen derover stod tydeligt at læse i hans Ansigt.

Men førend Dorrit begyndte sin Beretning, sagde hun:

»Har Mr. Milford solgt den prægtige Ejendom paa Portland Square, som der stod saa meget om i Aviserne for et Par Aar siden, da han købte den?«

»Nej; men han har lejet den ud for Sæsonen til en meget højtstaaende Dame, en Prinsesse Welter Stauffen, hvis Mand, som nu er død, var en Nevø af den østrigske Kejser. Hun er af engelsk Ekstraktion, en Datter af Hertugen af Somersset, og skal være ualmindelig elskværdig og afholdt overalt, hvor hun opholder sig,« svarede Cyril; men hvorfor kommer Du til at tænke paa det?«

»Fordi jeg lige kommer derfra og har haft en lang Samtale med hende. Hun har overtalt Mr. Marchman til at lade Dig beholde din Rolle

alligevel. Cyril! Cyril! er det ikke vidunderligt?»

»Jeg forstaar slet ikke, hvad Du mener,« sagde han.

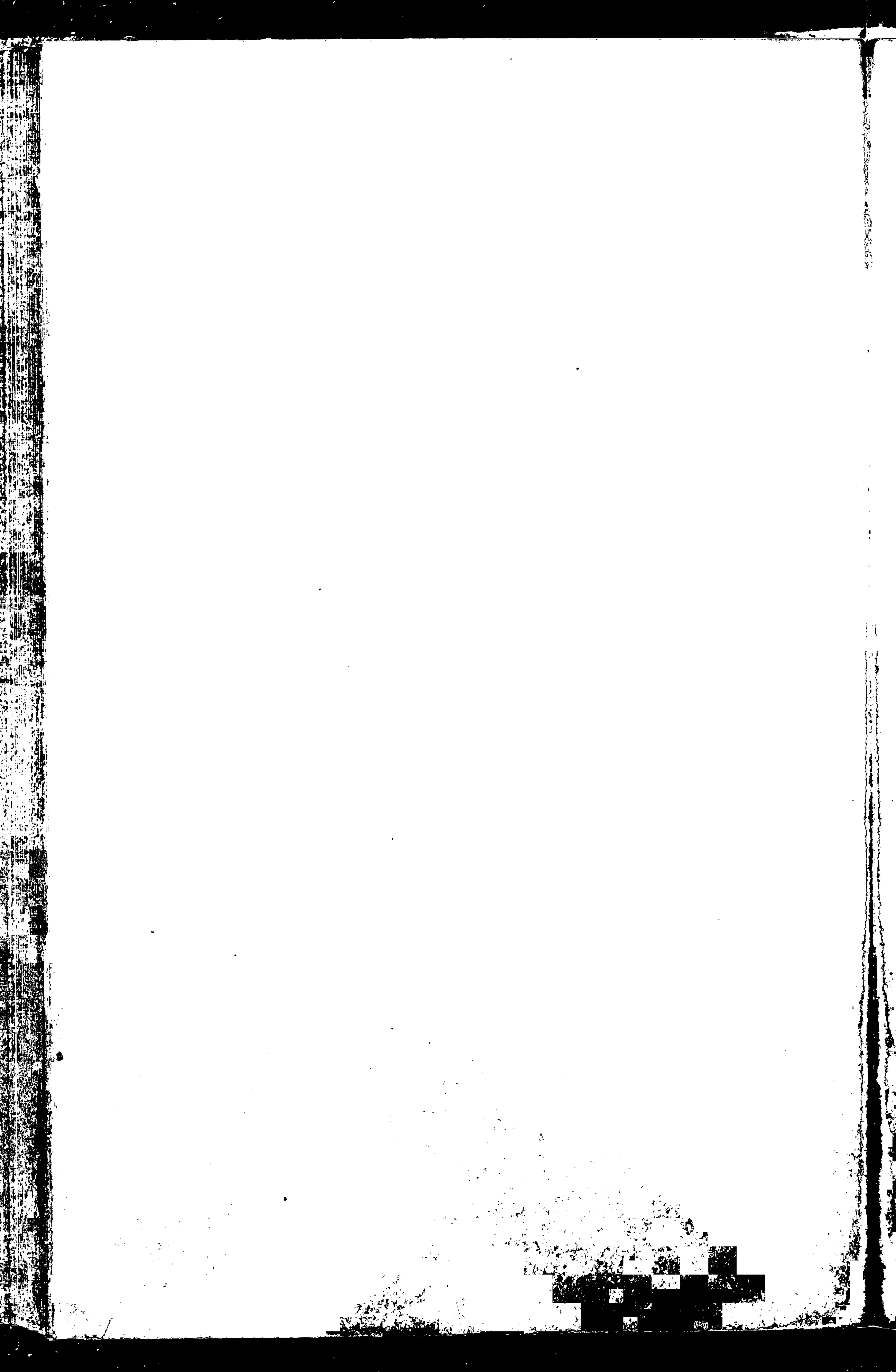
»Jeg skal fortælle Dig det altsammen.«

Hun skulde lige til at begynde, da der blev bragt et Telegram ind ad Døren. Det var fra Mr. Marchman, hvad der gjorde Forklaringen betydelig lettere. Dorrit fortalte det hele med begge sine skælvende Hænder i hans.

»Du er da ikke vred, vel?« spurgte hun, da hun var færdig.

Cyril svarede ikke; men han saa paa hende med et Blik, der gjorde Dorrit mere end lykkelig over sit Æventyr.

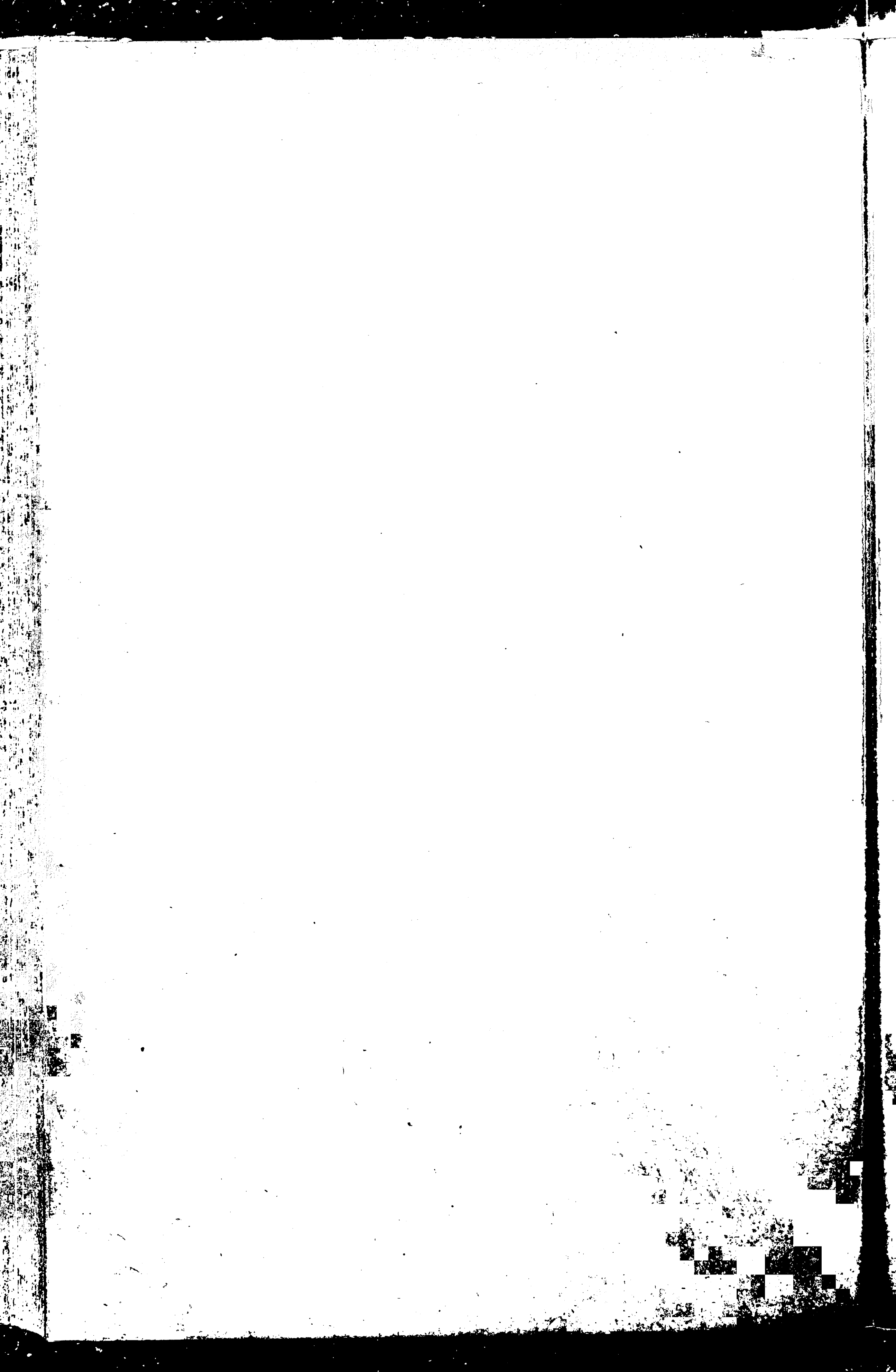
10 ØRES

BIBLIOTHEK

UDGIVET AF
BOG og KUNSTFORLAGET "NORDEN"
KØBENHAVN

KØB

KØB

Bona's

Margarine,

den eneste Margarine, der er iblandet
Smør, fra Mejeriet Tofthøj ved Ros-
kilde.

Jaas friskæltet
overalt.

Nr. 17

Lørdag den 29. April 1905

10 ØRES

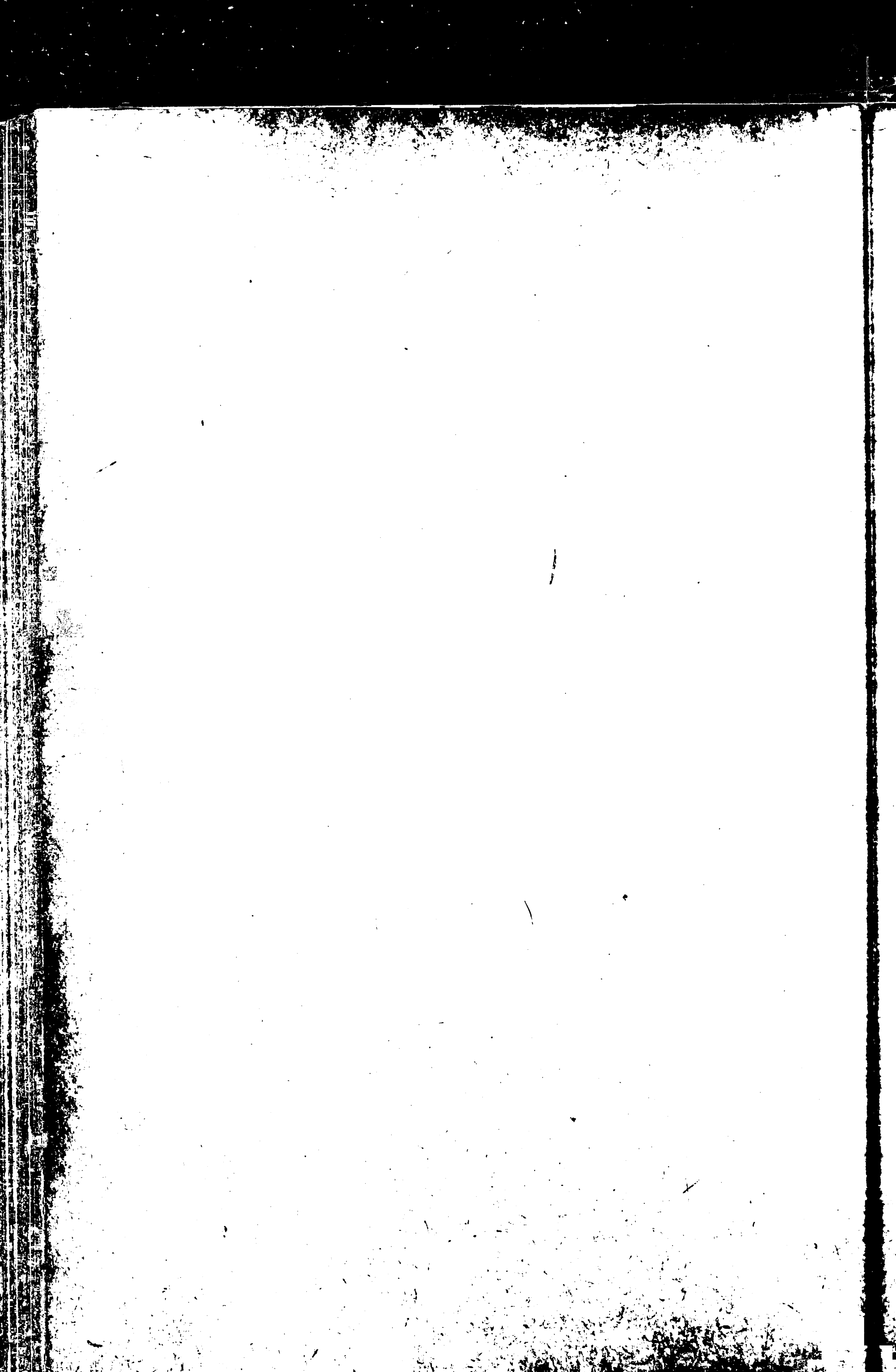
BIBLIOTHEK

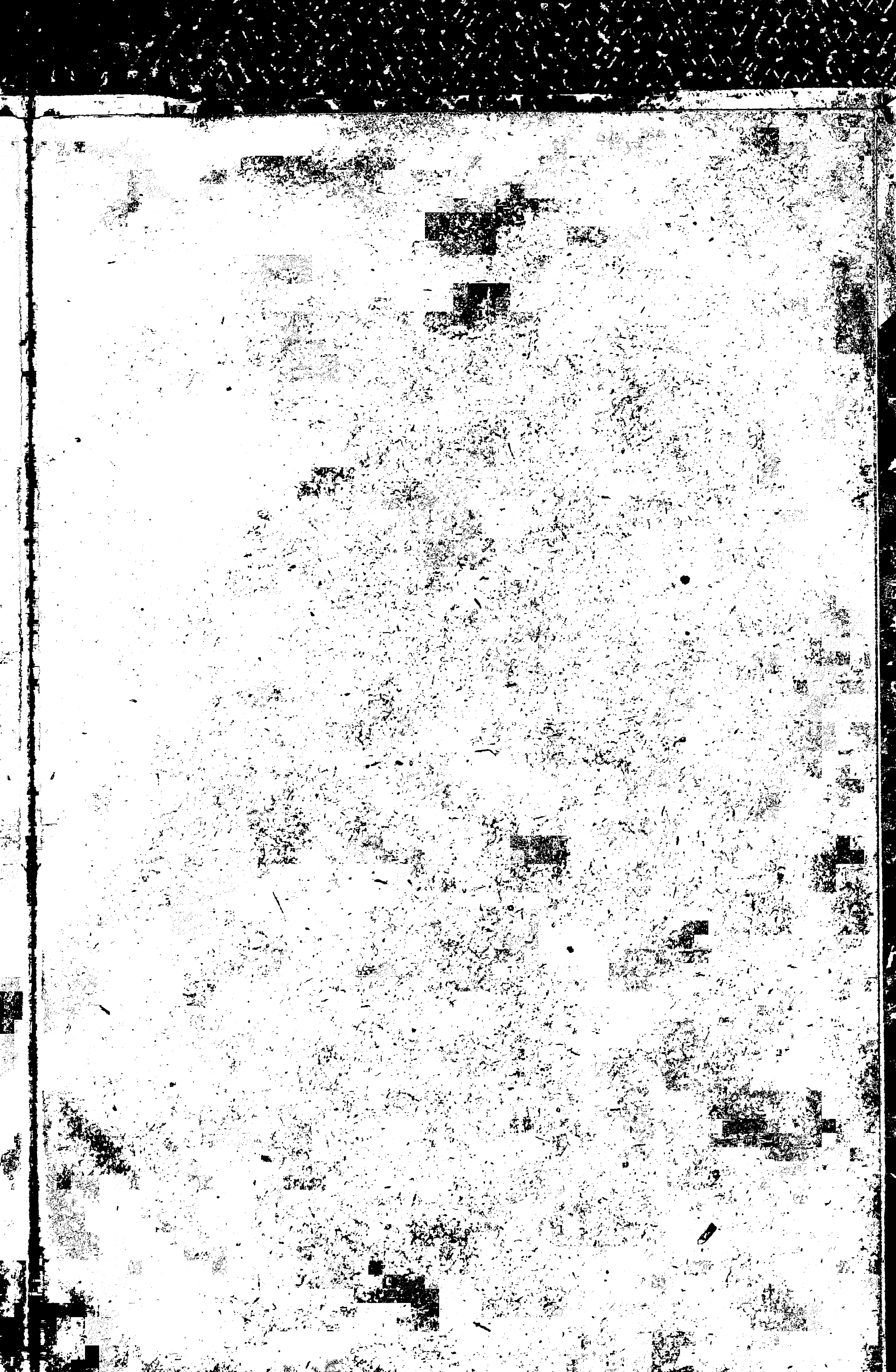

UDGIVET AF

BOG og KUNSTFORLAGET „NORDEN“

KØBENHAVN

Subskriptionsindbydelse.

10-Øres Bibliotheket, som udkommer med dette Aars Begyndelse, er i sin Art noget nyt og hidtil ukendt her hjemme. Det har ikke tidligere været muligt at fremstille et billigt Folkebibliothek i samme Udstyrelse som Dagens Skønliteratur, den lave Pris har gjort det nødvendigt at slaa af paa Fordringerne til Papir, Tryk, Omslag etc.

Særlig paa disse Omraader er 10-Øres Bibliotheket banebrydende. Det fremkommer i elegant Udstyrelse, trykt paa fint Papir med smukke Typer, hæftet i et fikst, grønt Omslag og staar i ingen af disse Henseender tilbage for store Subskriptionsværker til høje Priser.

Samtidig vil det i Henseende til Indholdets Værdi byde Læserne det bedste, som er at faa af engelsk og amerikansk Literatur. Hvert ugentligt Hæfte paa 40 Sider indeholder en løbende Roman og en afsluttet Novelle, udvalgt med skønsom Smag og efter nøje Prøvelse blandt de bedste Forfatteres ypperste Værker.

England og Amerika staar endnu den Dag i Dag uovertrufne i at udvikle en Romans spændende Gang, i at knytte og atter at løse dens Traade, i Paahit og i livlig Fantasi, uden nogensinde at komme ud i det latterlige, det helt uvirkelige og fuldstændig usandsynlige.

Romanserien begynder med den berømte, engelske Forfatter Max Pembertons »Atlantehavets Mysterier«, en af de mest spændende Søromaner, som er skreven siden Marryats Dage. Pemberton er i sit Hjemland en af de mest populære Forfattere, en søgt Pen af Forlæggere og Tidsskrifter. Hans Romaner foregaar i vor Tid, og alle Aarhundredets tekniske Opfindelser tager han i Tjeneste til sin Roman, Torpedoen, Elektriciteten, Panserskibet og Søgelyset. Hvor de gamle Forfattere brugte Sejl og Rær, gaar han med 22 Knobs Fart og fyrer med Petroleum under Kedlerne.

Oversættelsen er udført i et soigneret Sprog, og de mest spændende Scener bliver illustreret af erfarne Tegnere.

I det hele og store har Udgifterne søgt at komme bort fra den afjaskede Udførelse og det slette Udstyr, som er Kendetegnet for den billige Roman, saaledes at Subskribenterne, naar en Aargang er sluttet, vil være i Besiddelse af et i enhver Henseende smukt udstyret Værk paa ca. 10 Bind, over 2000 Sider, en Pryd for enhver Boghylde, rigt Stof for Voksne og Børn i en ledig Stund.

10-Øres Bibliotheket udkommer hver Lørdag og koster 10 Øre pr. Nr., Kr. 1,25 pr. Kvartal.

Subskription modtages i alle Boglader, hos Bladforhandlerne, paa Postkontorerne samt hos Udgifterne:

Bog- og Kunstforlaget „Norden“,

Østergade 26, København.

Telefon 929.

Omslaget trykt i P. Petersens Bogtrykkeri.

